

ТРИЛЪР

Патриша Корнуел

Майстор в жанра!

ТИХИЯТ ПАЛАЧ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

**БЕСТСЕЛЪР
№1**

ПАТРИША КОРНУЕЛ ТИХИЯТ ПАЛАЧ

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

Майстор в жанра!

На рождения си ден съдебният лекар доктор Кей Скарпета се кани да замине на почивка заедно със съпруга си, но плановете се провалят. Часове преди да тръгне, тя забелязва на зида зад къщата си седем медни монети — всичките от 1981 година, но толкова нови и лъскави, сякаш са сечени вчера. Дали това е детска игра, или някой се опитва да ѝ предаде зловещо послание? Телефонът ѝ звъни и детектив Пийт Марино ѝ съобщава, че недалеч от дома ѝ е извършено убийство — гимназиален учител е застрелян с хирургическа прецизност и никой не е видял нищо. Има ли връзка между двете събития?

„Тихият палач“ е двайсет и вторият роман от поредицата за доктор Скарпета. В него опитната съдебна лекарка разследва сериен убиец снайперист, който застрелва жертвите си под невъзможен ъгъл и не оставя никакви следи. На пръв поглед жертвите нямат нищо общо помежду си и за полицията е трудно да предвиди къде престъпникът ще удари следващия път. В хода на разследването доктор Скарпета започва да се съмнява и в най-близките си хора и разкрива неподозирани тайни. Всичко това се случва на фона на все още незатихналия ужас след атентата на Бостънския маратон.

Корнуел е създавала толкова пълнокръвна героиня, че читателят често трябва да си напомня, че доктор Скарпета е продукт на писателско въображение.

Пъблишърс Уикли

На Стейси

*„Мъдростта не влиза в злия ум, а науката
без съвест разрушава душата.“*

Франсоа Рабле, 1532

На Кей Скарпета

От Медноглавата змия, неделя, 11 май

(23:43, ако трябва да съм точна)

*Стихче, което написах за теб. Честит Ден
на майката, Кей!*

(Моля, прелисти страницата...)

*Нахлува светлина, а пък
тъмата,*

*която причини (и според мен
видя),*

я няма, няма, няма!

*Посипват се частици чисто
злато,*

палачът се изнизва без следа.

*Страстта си търси своя
доктор Смърт.*

Око за око,

кражба за кражба.

*Сънувам еротично твоя сетен
лъх.*

*Дай паричка за мислите,
споходили те.*

*Задръж рестото и с часовника
внимавай!*

Тик-так, тик-так!

1.

12 юни 2014

Кеймбридж, Масачузетс

Медта проблясваше като натрошен авантюрин над стария тухлен зид зад къщата ни. Представих си работилнички, измазани в пастелни цветове, с червени керемидени покриви по Рио дей Ветрай — Канала на стъklarите в Мурано, напалени пещи и тръби, през които майсторите стъклари духат разтопеното стъкло. Носех внимателно две кафета, подсладени с нектар от агаве.

Стисках изящните дръжки на ръчно изработените кристални чаши — семпли и идеално прозрачни. Споменът как ги намерих на венецианския остров Мурано все още ме изпълваше с радост. Ароматът на чесън и печени чушки ме последва и навън, след като мрежестата врата се затвори с меко тупване. Усещах свежия мирис на листенцата босилек, които късах с пръсти. Една от най-хубавите ми сутрини. По-добре не може и да бъде.

Специалната ми салата беше готова — соковете, подправките и билките са се смесили и напояват късчетата натрошено кръгло хлебче, каквито изпекох преди няколко дни на плоча. Зехтиновият хляб е добре да е малко престоял, когато се слага в салатата панцанела, която — също като пицата — е била храната на бедните, чиято изобретателност и съобразителност са превърнали остатъците от фокача със зеленчуци в истинска благодат. Ястията на въображението подтикват към благодарни импровизации и тази сутрин добавих ситно нарязан копър, кашерна сол и едро смлян черен пипер. Използвах бял вместо червен воден лук и сложих съвсем мъничко мента, откъсната от верандата. Там отглеждах подправки в големи керамични саксии, които намерих преди години във Франция.

Спрях се във вътрешния двор, за да нагледам грила. Над него се издигаха вълни топлина, а течността за разпалване и торбата с брикети бяха отдалечени на безопасно разстояние. Съпругът ми Бентън, който работи за ФБР, не е кой знае какъв готвач, но може да разпали добър

огън и е педант на тема безопасност. Спретнатата купчинка жарава бе покрита с бяла пепел. Филетата от риба меч скоро щяха да са готови. Точно тогава моят хедонистичен унес бе рязко прекъснат и вниманието ми се насочи обратно към зида.

Осъзнах, че това, което виждам, са монети. Опитах се да си спомня дали бяха там малко преди изгрев, когато изведох нашата хрътка Сок. Той се инатеше и не се отделяше от мен, а аз бях необичайно разсеяна. Мислите ми препускаха в множество посоки, подгонени от еуфоричното предчувствие за тосканска закуска, преди да се кача на самолета в Бостън. Галещата мъгла ме щипеше след безпаметното излежаване в леглото, където само удоволствието имаше значение. Почти не си спомнях как изведох кучето, нито подробности от времето, прекарано с него в слабо осветения, покрит с роса заден двор.

Така че бе напълно възможно да не съм забелязала лътящите медни монети или пък нещо друго, което да подсказва, че в имота ни е влизал неканен гост. От дъното на съзнанието ми повя хлад, в ума ми изникна тъмна обезпокоителна сянка. Беше ми напомнено за нещо, за което не исках да мисля. „Вече излезе в почивка, а си още тук. А знаеш, че не бива да правиш така.“

Мислите ми се върнаха в кухнята към синкавия стоманен 9-милиметров пистолет, оставен в кобура на плота до печката. Беше малък и с лазерно насочване и не се отделях от него дори когато Бентън си бе у дома. Но тази сутрин изобщо не се бях замисляла за оръжия или сигурност. Бях освободила ума си от доставките в кабинета ми през нощта. Дискретно увити в черни покривала и докарани в камиони без прозорци бяха петима мъртви пациенти, които очакваха кротко срещата с лекаря, който последен щеше да ги докосне на тази земя.

Бях избягвала да мисля за обичайната опасна, трагична и болезнена реалност, а знаех, че също не бива.

„По дяволите.“

След това се опитах сама себе си да убедя, че няма нищо страшно. Някой си играе с монети. Това е всичко.

2.

Къщата ни в Кеймбридж е от XIX век и се намира до северната граница на кампуса на Харвардския университет — зад ъгъла е Школата по теология, а срещу нас Академията по изкуствата и науките. Доста хора минават направо през двора ни. Нямаме ограда, а зидът е по-скоро старинен декоративен елемент, отколкото преграда. Децата обичат да се катерят по него и да се крият отзад.

„Вероятно е било някое от тях с прекалено много свободно време, тъй като учебната година вече свърши.“

— Забеляза ли какво има на зида ни?

Тръгнах през огряната от слънце трева и стигнах до дъговидната каменна пейка, която обграждаше магнолията. Точно там бе седнал Бентън и четеше вестник, докато аз приготвях закуската.

— Какво да забележа? — попита той.

Сок се бе изтегнал в краката му и ме гледеше обвинително. Той знае много добре какво го очаква. В мига, в който извадих куфарите късно снощи и започнах да преглеждам екипировките за тенис и гмуркане, той влезе в емоционалната дупка, която сам си копае, само че този път по-дълбока. Каквото и да правя, не мога да го развеселя.

— Монети. — Подадох на Бентън еспресото, приготвено от прясно смлени зърна, силен подсладен стимулант, който ни прави и двамата плътски гладни.

Той го опита внимателно с върха на езика.

— Да си видял някой да ги оставя там? — попитах. — Например като разпалваше грила? Тогава монетите бяха ли там?

Бентън се взря по посока на лъскавите монети, наредени сякаш нарочно по ръба на зида.

— Не съм забелязал и не съм виждал никого. Със сигурност не са оставени там, докато съм бил навън — каза той. — Колко още им остава на въглищата? — Така питаше дали е свършил добра работа. Като всички и той обичаше похвалите.

— Идеални са. Благодаря. Да им дадем още петнайсетина минути — отговорих, а той се върна към статията за драматичното нарастване на измамите с кредитни карти, която четеше.

Косите слънчеви лъчи на късната утрин правеха косата му ярко сребриста. Сега бе малко по-дълга от обикновено, падаше ниско над челото му и се къдреше на тила.

Виждах леките бръчки по мъжествено красивото му лице, издълбани от усмивки, както и трапчинката на волевата му брадичка. Издължените му ръце бяха елегантни и красиви, ръце на музикант — винаги си го мислех, когато го видех да държи вестник, книга, писалка или пистолет. Долових тревистия му афтършейв, когато се наведох, за да видя какво чете.

— Не знам какво ще правят фирмите, ако стане по-лошо. — Отпих от еспресото и си спомних с неприятно чувство за моите скорошни срещи с киберкрадците. — Светът ще бъде доведен до банкрут от престъпници, които не можем да хванем, нито да видим.

— Не се изненадвам, че краденето на информация е вече толкова разпространено и трудно за откриване. — Страницата прошумоля силно, докато я отгръщаше. — Някой се добира до номера на картата ти и купува през *PayPal*, често в чужбина, и всичко е непроследимо. Да не говорим за вирусите, които събират данни.

— Не съм поръчвала нищо по *eBay* напоследък. Не пазарувам и от сайтове. — Напоследък често водехме този разговор.

— Знаем колко е дразнещо. Но се случва и на други предпазливи хора.

— На теб не ти се е случило. — Прокарах пръсти през гъстата му мека коса, която бе посребряла още преди да го познавам, докато е бил много млад.

— Ти пазаруваш повече от мен — каза той.

— Едва ли. Ти и твоите изискани костюми, копринени вратовръзки и скъпи обувки. А виждаш аз какво обличам всеки ден. Спортни панталони. Гумени хирургически чехли. Ботуши. Освен когато ходя в съда.

— Представям си те облечена като за съда. С прилепнала пола на тънки райета с цепка отзад, нали?

— И прилични обувки с токчета.

— Думата „прилични“ не се връзва с това, което ти мисля. —
Вдигна поглед към мен.

Обожавам дългия му мускулест врат. Прокарвам пръст по тила му от втория до седмия шиен прешлен, правя го нежно, като бавно натискам пръсти към продълговатия шиен мускул. Усещам го как се отпуска, долавям, че се размеква и се носи на вълната на физическото удоволствие. Казва, че съм неговият криптонит — ахилесовата му пета, и е така. Личи си и по гласа му.

— Какво имам предвид ли? — поглежда ме той. — Че е невъзможно да знаем за всички зловредни програми, които записват ударите по клавишите и предават информацията на хакерите. Може да станем жертва на вирус дори само като отворим заразен файл, прикачен към някой имейл. От това, което правиш, ми е все по-трудно да мисля.

— С всичките антивирусни програми, еднократни пароли и предпазни стени, които Луси поставя, за да защити сървъра и електронните ни пощи? Как може да си инсталираме програма, която записва ударите по клавишите? И възнамерявам да направя така, че да ти е още по-трудно да мислиш. Колкото е възможно по-трудно.

Кофеинът и нектарът от агаве си казваха думата. Спомних си усещането от допира до кожата му, до жилестото му стройно тяло, докато ми мие косата под душа и масажира главата и шията ми, как ме докосва, докато стане непоносимо. Никога няма да му се наситя. Просто е невъзможно.

— Антивирусните програми не могат да откриват вируси, които не познават — каза той.

— Струва ми се, че това не е обяснение.

Моята племенница Луси, която е технически гений, никога не би допуснала такова проникване в компютърната ми система, която поддържа в кабинета ми — Криминологичен център „Кеймбридж“, КЦК. Неудобно е да го призная, но тя по-скоро би била автор, отколкото жертва на вирус.

— Както вече каза, вероятно някой се е добрал до кредитната ти карта в ресторант или магазин. — Бентън обърна още една страница и аз проследих с поглед правия му нос и извивката на ухото. — Така мисли Луси.

— Четири пъти от март? — А си мислех за нашия душ, за лъскавите бели правоъгълни плочки и звука от падащата вода, която шумно плиска с различна интензивност и ритъм, следвайки нашите движения.

— Освен това позволяваш на Брайс да я ползва, когато прави поръчки по телефона. Не че той би направил нещо глупаво, поне не и съзнателно. Но ми се иска да не го правиш. Той не разбира действителността като нас.

— Той всеки ден вижда възможно най-ужасните неща — отвърнах.

— Което не значи, че ги разбира. Брайс е наивен и доверчив по начин, по който ние не сме.

За последен път помолих асистента ми да купи нещо с кредитната ми карта преди месец, когато той прати гардении на майка ми за Деня на майката. А най-скорошният доклад за злоупотреба бе от вчера. Сериозно се съмнявах, че тя е свързана с Брайс или с майка ми, макар че в моя объркан семеен свят щеше идеално да се впише наказание за доброто ми дело, отишло по-далеч от обичайните сравнения на майка ми между мен и сестра ми Дороти, която щеше да е в затвора, ако маниакалният, всепоглъщащ нарцисизъм бе обявен за престъпление.

Аранжировката от гардении беше безчувствена обида, тъй като майка ми имаше от същите цветя в двора си. Бе все едно да изпратиш лед на ескимос. Дороти й пращаше от най-красивите червени рози с „дъх, сладък като мирис на бебе“, както се изразяваше майка ми. Нищо че аз си правех труда да й пращам любимите й цветя и за разлика от отрязаните рози аранжировката беше жива.

— Хм, много неприятно. Новата ми карта ще пристигне, когато сме във Флорида — казах на Бентън. — Ще тръгна от вкъщи без нея, а това не е добро начало на почивката.

— Нямах нужда от нея. Аз черпя.

И без това обикновено го правеше. Печелех добре, но Бентън беше единствено дете и семейството му бе богато, и то доста. Баща му — Паркър Уесли, инвестираше упорито наследството си, включително и в търговия с произведения на изкуството. Шедьоври от Мирò, Уислър, Писаро, Модилиани, Реноар и други художници висяха в дома на семейство Уесли. Освен това той купуваше ценни ретроколи и

редки ръкописи, но не ги запазваше за себе си. Всичко опираше до това да уцели правилния момент за продажба. Бентън имаше подобен светоглед и темперамент. Бе наследил от предците си в Нова Англия непоколебимата логика и желязната решителност на янките да понасят тежката работа и неудобствата, без да мигнат.

Което не означаваше, че не знае как да си живее живота или че му пука какво мислят хората. Бентън не бе показан или разточителен, но знаеше какво иска. Помислих си го, докато оглеждах идеално поддържания ни имот и задната част на старата ни къща, която наскоро бе боядисана — от опушеносинята дървена обшивка до гранитносивите кепенци. Покривът беше от тъмни плочи, от които стърчат два тъмночервени тухлени комина, а някои от прозорците бяха с оригиналните си релефни стъкла. Щяхме да живеем идеален защитен живот, ако не бяха професиите ни и вниманието ми се върна пак към дребните медни монети недалеч от нас, които блестяха на слънцето.

Сок лежеше напълно неподвижно в тревата с широко отворени очи и наблюдаваше всяко мое движение, докато се приближавах към зида и поемах аромата на английските рози — прасковени и розови с топли жълти нюанси. Гъстите буйни храсти стигаха до средата на стария зид. С доволство установих, че и чаените рози цъфтят много добре тази пролет.

Седемте монети бяха с лика на Линкълн нагоре, всичките бяха сечени през 1981 година и това беше странно. Бяха на повече от трийсет години, но изглеждаха нови. Може би бяха фалшиви. Замислих се за годината. През нея бе родена Луси. А днес беше моят рожден ден.

Огледах стария тухлен зид, който беше петнайсет метра дълъг и метър и половина висок. Определях го поетично като бръчка на времето, портал, който ни свързваше с други измерения, проход между нас и тях, между нашия живот сега и миналото. Останките от зида се бяха превърнали в метафора на опитите ни да се барикадираме от всеки, който може да поиска да ни навреди. Това наистина беше невъзможно срещу врагове с достатъчно решителност. В дъното на съзнанието ми се надигна неуловимо чувство. Спомен. Добре погребан и безформен.

— Защо някой ще оставя седем монети с изображението на Линкълн нагоре, и то все от една и съща година? — попитах.

В обсега на охранителните ни камери не влизаха далечните краища на зида, които леко се извиваха и свършваха с варовикови колони, напълно превзети от бръшляна.

Къщата ни е била построена в началото на XIX век от богат трансценденталист. Целият имот е бил заобиколен от стена. От нея са останали само ронещият се тухлен зид, тясната алея и отдалеченият от къщата гараж, който някога е бил подслон за карети. Човекът, оставил монетите, най-вероятно не е бил заснет. Отново изпитах същото безпокойство, остатък от онова, което не можех да си спомня.

— Изглеждат лъснати — добавих. — Очевидно е така, освен ако не са фалшиви.

— Съседските деца са — каза Бентън.

Кехлибарените му очи ме погледнаха над страниците на „Бостън Глоуб“. На устните му играеше усмивка. Беше облечен с джинси, яке на „Ред Сокс“ и мокасини. Остави еспресото си и вестника, стана от пейката и дойде при мен. Прегърна ме през кръста изотзад, целуна ме по ухото и подпря брадичка на главата ми.

— Ако животът беше винаги така прекрасен — каза той, — може би щях да се пенсионирам, да пратя по дяволите игричките на стражари и апаши.

— Няма да го направиш. Защото не си играеш само на това. Скоро трябва да ядем. И се пригответи да тръгваме към летището.

Той хвърли поглед към телефона и написа набързо отговор от една или две думи на някого.

— Всичко наред ли е? — обгърнах обвитите му около мен ръце. — На кого пишеш?

— Всичко е наред. Умирам от глад. Кажете какво ще ядем.

— Печени филета от риба меч, мариновани в лимонов сок, зехтин и риган. — Притиснах се в него и усетих топлината му заедно с хладината на въздуха и припичащото слънце. — Любимата ти панцанела. Градински домати, босилек, червен лук, краставици... — Чух шумоленето на листата и усетих лекия цитрусов аромат на цветовете на магнолията. — С отлежалия оцет, който толкова обичаш.

— Пълнокръвно и вкусно, също като теб. Устата ми се напълни със слюнка.

— Коктейли „Блъди Мери“. Репички, прясно изцеден лимонов сок и люти чушки, за да се настроим за Маями.

— А след това влизаме под душа. — Целуна ме този път по устните, не му пукаше дали ще ни видят.

— Вече го направихме.

— Имаме нужда да го направим пак. Чувствам се прекалено мръсен. Може би имам още един подарък за теб. Стига да си готова.

— Въпросът е дали ти си готов.

— Имаме цели два часа, преди да тръгнем към летището. — Целуна ме отново, по-дълго и по-дълбоко. Тогава дочух далечен, но много силен шум от хеликоптер. — Обичам те, Кей Скарпета. Все повече с всяка следваща минута, ден, година. Каква магия си ми направила?

— Храната. Добра готвачка съм.

— Щастлив е денят, в който си се родила.

— Не и ако питаш майка ми.

Изведнъж той се отдръпна почти недоловимо от мен, сякаш бе видял нещо. Присви очи срещу слънцето и се загледа по посока на Академията по изкуствата и науките на една пресечка северно от нас, отделена от имота ни с редица къщи и една улица.

— Какво? — Обърнах се натам, накъдето гледаше той, а шумът от хеликоптера стана по-силен.

От задния ни двор виждахме нащърбения метален покрив със зелена медна патина, който се издигаше над гъсто залесения терен. Световните лидери на бизнеса, политиката и науката обикновено се събираха в академията, или Дома на ума, както я наричаха.

— Какво има? — Проследих вперения поглед на Бентън. Ревът на нисколетящия хеликоптер се приближаваше.

— Не знам — отвърна той. — Стори ми се, че видях нещо да проблясва там, като светкавица на фотоапарат, но не толкова ярко.

Огледах зеленото море от дървета и начупения зеленикав метален покрив. Не забелязах нищо необичайно. Не виждах никого.

— Може би слънцето се е отразило в прозорец на кола — предположих, докато Бентън пишеше пак на телефона си нещо кратко на някого.

— Дойде откъм дърветата. Може би съм забелязал същото нещо по-рано, зърнал съм го с ъгълчето на окото си. Нещо проблесна. Може

да е отражение. Не бях сигурен... — Той се взря отново, а хеликоптерът вече се чуваше много силно. — Надявам се да не е някой проклет репортер с телескопичен обектив.

И двамата вдигнахме очи едновременно, когато се появи синият хеликоптер „Агуста“ с жълта лента и плосък сребрист корпус. Колесниците му бяха прибрани. Усещах вибрациите в костите си. Сок се сви в тревата до мен и се притисна към краката ми.

— Луси — казах аз високо и останах като хипнотизирана. Беше го правила и преди, но никога толкова ниско до земята. — Мили боже! Какво прави тя?

Перките тракаха силно, въртенето им разрошваше върховете на дърветата, а племенницата ми летеше над къщата ни на по-малко от 150 метра над нас. Направи няколко кръгчета с оглушителен рев, след това застана на място и кимна с нос. Различавах само каската и визъора ѝ през тъмното стъкло. След това се спусна над Академията по изкуствата и науките, завъртя се бавно над нея и отлетя.

— Май Луси искаше да те поздрави за рождения ден — каза Бентън.

— Да се надява съседите да не я докладват на Въздухоплавателната агенция за нарушение на разпорежданията за шума. — Въпреки това нямаше как да не съм развълнувана и трогната.

— Няма да има проблем. — Той отново погледна към телефона си. — Може да обвини ФБР. Докато беше над нас, ѝ наредих да извърши наблюдение. Затова се снижи толкова.

— Знаел си, че ще се спусне над къщата, нали? — попитах го. Разбира се, че е знаел, и то точно кога, затова се бе бавил в задния двор, за да не е вътре, когато тя се появи.

— Няма фотограф, нито някой друг с камера или телескоп. — Бентън се взря към залесеното пространство и стърчащия зелен покрив.

— Ти току-що ѝ каза да погледне.

— Точно така и както се изрази тя, „Нямаш късмет“. — Той ми показва на айфона си съобщението от две думи, което партньорката на Луси — Джанет, бе изпратила. Което на авиационен жаргон означаваше, че не са видели нищо.

Двете летяха заедно и аз се зачудих дали единствената причина да са във въздуха бе да ми отправят шумно и драматично пожелание за

рождения ден. След това си помислих нещо друго. Италианският двумоторен хеликоптер на Луси прилича на полицейски и съседите най-вероятно са си казали, че той има нещо общо с визитата на президента Обама в Кеймбридж по-късно следобед. Той щеше да отседне в хотел близо до Факултет по политически науки „Кенеди“, който се намираше на около километър и половина от тук.

— Нищо необичайно — каза Бентън. — Ако някой се е бил скрил на някое дърво, вече си е тръгнал. Споменах ли колко съм гладен?

— Веднага щом накарам горкото ни уплашено куче да си свърши работата — отвърнах, а вниманието ми се върна обратно към монетите на зида. — Почини си още няколко минути. И без това кучето се инатеше сутринта, а сега ще е още по-зле.

Клекнах в тревата и погалих Сок — правех каквото мога, за да го успокоя.

— Онази шумна летяща машина си тръгна и аз съм тук, при теб — казах му нежно. — Беше Луси, няма от какво да се плашиш.

3.

Беше 12 юни, рожденият ми ден, и аз отказвах да мисля прекалено много за възрастта си или как времето лети все по-бързо с всяка изминала година. Имаше много неща, които да ми повдигнат настроението и за които да бъда благодарна. Животът никога не е бил по-хубав.

Заминавахме за Маями за седмица, през която щяхме да четем, ядем, пием и правим каквото си искаме, може би малко тенис и гмуркане, както и дълги разходки по плажа. Бих искала да ходим на кино, където да споделяме пакет пуканки, да не бързаме да ставаме сутрин. Възнамерявах да си починем, да се забавляваме, да пратим всичко по дяволите. Подаръкът на Бентън за мен беше наетият апартамент на брега на океана.

Бяхме стигнали до такъв етап от живота си, когато можехме да си позволим да се порадваме на малко почивка. Но той твърдеше това за нас откакто се помнех. И двамата го казахме. От тази сутрин бяхме официално в отпуск, поне на теория. Но на практика нямаше такова нещо. Бентън беше аналитик в разузнаването — това, което хората наричат „профайлър“. Никога не можеше да се откъсне от ФБР, а и клишето, че смъртта никога не си взема отпуск, беше вярно. И аз също не можех да се откъсна никога от работата си.

Монетите блестяха на предобедното слънце. Бяха лъскави и прекалено идеални. Не ги докоснах. Не си спомнях да съм виждала нещо, така перфектно наредено на зида преди. Всички бяха обърнати точно в една и съща посока. Но задният двор беше още в сянката, когато за първи път излязох този ден, а и аз бях заета с нежеланието на недоволното ми куче да си свърши работата. Разсейваше ме и проверката на задачите в градината. Розите имаха нужда от торене и пръскане, моравата — от плевене и косене преди бурята и топлата вълна, прогнозирани за вечерта.

Бях написала указания на Брайс. Той трябваше да се погрижи за всичко не само в офиса, но и у дома. Луси и Джанет щяха да гледат

кучето, докато ни няма, а ние бяхме подготвили обичайния си номер, който не беше идеален, но вършеше работа пред алтернативата да оставим Сок сам в празната къща дори за десет минути.

Племенницата ми щеше да дойде, а аз да го изведа през вратата, сякаш се канех да го взема с мен. След това щях да го примамя в колата, с която тя щеше да дойде — да се надяваме, че нямаше да е някое от чудовищните й превозни средства без задна седалка. Много настойчиво я бях помолила да дойде с джипа си, не че и това беше обикновена кола. Нищо от това, което моята племенница, компютърен гений, която доскоро работеше за полицията и все още бе пристрастена към мощните машини, не беше като на другите хора — нито матовочерният брониран джип, който приличаше на бомбардировач, нито агресивното ферари 599 GTO, което издаваше звук като космическа совалка. Сок мразеше мощните коли и не понасяше хеликоптера на Луси. Той лесно се стряскаше. Плашеше се.

— Хайде — окуражих аз безмълвния си четириног приятел, който дремеше в тревата с широко отворени очи, на което аз му виках „да се прави на опосум“. — Трябва да се изходиш. — Той не помръдна, кафявият му поглед бе впит в мен. — Хайде де, моля те човешки. Моля те, Сок, стани!

Той не беше на себе си цяла сутрин. Душеше наоколо, нервничеше, след това лягаше с подвита опашка, покрил дългия си тесен нос с предните лапи. Изглеждаше тъжен и тревожен. Сок разбираше кога се канехме да го изоставим и се депресираше, а аз винаги се чувствах ужасно, все едно бях лоша майка. Наведох се и погалих кафеникавата му къса козина, напипах ребрата му, след това докоснах ушите му с белези от стари рани от надбягванията. Той се изправи, притисна се в краката ми като наклонен кораб.

— Всичко е наред — уверих го аз. — Ще си тичаш по широка поляна и ще си играеш с хеликоптера. Знаеш, колко много обичаш това.

— Не го обича. — Бентън се върна на мястото си на пейката и пак разтвори вестника под разперените клони с тъмнозелени листа, обсипани с восъчни бели цветове с големината на форми за пай. — Много ти подхожда да имаш домашен любимец, който не те слуша и те манипулира.

— Хайде де. — Поведох го към любимото му място за усамотяване под чемшира и другите вечнозелени растения, засадени в миришеща на бор почва. Той не изглеждаше заинтересован. — Сериозно? Държи се странно.

Огледах се, търсех някакъв знак, че нещо не е наред, и вниманието ми се насочи обратно към монетите. По тила ми премина лека тръпка. Не виждах никого. Не чувах нищо друго освен бриза, който шептеше в дърветата и далечния звук от бензинова прахосмукачка за листа. И тогава бавно започнах да се досещам за това, което не ми бе хрумвало в началото. Съобщението в Туитър, което бях получила преди няколко седмици. Спомних си, че към него бяха прикачени бележка за мен и стихотворение.

Профилът беше на Медноглавата змия. Помнех само части от стихотворението. Нещо за светлината и палача, което ми се стори като бълнуване на объркан човек. Налудничавите съобщения и гласови пощи не бяха нещо необичайно. Електронната поща и телефонният номер на моя Криминологичен център са публична информация. Луси винаги проследява подателите и ми съобщава, ако има нещо притеснително. Смътно си спомнях как тя ми каза, че туитът е изпратен от бизнесцентър в хотел в Мористаун, Ню Джърси.

Трябваше да я попитам за това. Всъщност щях да го направя веднага. В кабината на вертолета ѝ имаше безжичен интернет, а на каската ѝ — блутут връзка. А пък и сигурно вече беше кацнала. Извадих телефона от джоба на якето си. Но преди да успея да набера номера, някой ми се обади. Апаратът иззвъня като стар телефон. Детектив Пийт Марино, познах номера му на екранчето — не беше личният му, а служебният.

Ако звънеште, за да ме поздравя за рождения ден или да ми пожелае хубава ваканция, нямаше да го прави от полицейското си блекбъри. Беше много стриктен и никога не използваше оборудването, колите, електронната поща и каквато и да е друга форма на комуникация на полицията за нещо лично. Това беше една от много иронии и многото противоречия, свързани с него. Със сигурност не беше такъв, когато работеше при мен.

— О, боже — промърморих приглушено, — дано не се окаже това, което си мисля.

— Извинявай за обаждането, докторе — отекна басовият глас на Марино в слушалката. — Знам, че се каниш да се качиш на самолета, но трябва да знаеш какво се случва. Първо на теб се обаждам.

— Какво има? — попитах и закрачих бавно из двора.

— Труп на Фарар стрийт — каза той. — Посред бял ден. Наоколо има много хора и никой не е чул, нито видял нещо. Също като другите. И изборът на жертви ме плаши до смърт, особено днес, когато ще идва Обама.

— Какви други?

— Къде си сега? — попита той.

— С Бентън сме в задния двор.

Усетих погледа на съпруга си върху себе си.

— Може би трябва да влезете и да не стоите навън. Точно така става — продължи Марино. — Хората си седят навън, вършат си обичайната работа...

— Какви други? Какви хора? — Огледах се, докато крачех.

Сок бе седнал и бе присвил уши. Бентън стана от пейката и се взря в мен. Сутринта продължаваше да е прекрасна и тиха, но това беше мираж. Защото изведнъж бе станало страшно.

— Ню Джърси веднага след Коледа и после пак през април. Един и същ почерк — каза Марино и аз отново го прекъснах:

— Чакай. Върни се малко. Какво точно се е случило? И нека не сравняваме почерците с други случаи, преди да знаем фактите.

— Убийство на не повече от пет минути път от теб. Получихме обаждане преди около час...

— И се обаждате на центъра ми чак сега? Или по-точно — обаждате се на мен?

Той отлично знаеше, че колкото по-скоро трупът бъде прегледан на местопрестъплението и докаран в центъра, толкова по-добре.

— Мачадо искаше да отцепи района.

Сил Мачадо беше детектив от Кеймбридж. С Марино бяха добри приятели.

— Искаше да се увери, че на място няма опасен убиец, който се спотайва, за да се прицели в още някого. Точно така ми каза. — Марино звучеше странно.

Долових враждебност.

— Според информацията, която сме събрали досега, жертвата е смятала, че някой я следи. Напоследък бил изнервен. Точно така е било и при двата случая от Джърси — каза Марино. — Жертвите са усещали, че ги наблюдават, че някой им прави номера и после изведнъж се оказват мъртви. Има много за обясняване, но точно сега нямаме време. Стрелецът може още да е наоколо. Трябва да останете вътре, докато не дойда. Може би съм на десетина минути път от вас.

— Дай ми точния адрес и сама ще дойда.

— Няма начин. Изключено. И си сложи предпазна жилетка.

Видях как Бентън сгъна вестника и си взе кафето. Доброто разположение на духа му бе засенчено от предчувствия. Животът ни всеки момент щеше да се промени, вече го знаех. Погледнах го с мрачно изражение и излях еспресото си в лехата, без дори да се замисля. Просто рефлекс. Ленивият приятен ден бе свършил така внезапно, както самолет се забива в планинския скат, обвит в мъгла.

— И не мислиш, че това е случай, с който би могъл да се справи Люк или някой от другите лекари? — попитах аз Марино, но вече знаех отговора.

Той не искаше да се занимава със заместника ми Люк Зенър. Марино нямаше да се задоволи с никой от моите съдебни лекари.

— Можем да пратим и някой от криминолозите ни, ако това ти се струва необходимо. Джен Гарате със сигурност ще се справи, а Люк може веднага да направи аутопсията — опитах пак. — Той вероятно е вече в залата. Тази сутрин имахме пет случая.

— Е, сега вече имате шест. Джамал Нари — рече Марино, все едно трябваше да знам кого има предвид.

— Застрелян на алеята пред дома му, докато е разтоварвал покупките си от колата между десет без петнайсет и десет — каза Марино. — Забелязал го съсед от тротоара и се обадил на 911 точно преди час и осем минути.

— Откъде знаете, че е застрелян, щом още не сте стигнали до местопрестъплението? — Погледнах часовника си. Беше единайсет и осем минути.

— Има хубава дупка във врата и още една там, където някога е било лявото му око. Мачадо е там и вече се свърза със съпругата му по

телефона. Тя му каза, че се случили някои странни неща през последния месец и Нари бил толкова обезпокоен, че си променил режима, дори си сменил колата. Поне това ми предаде Мачадо. — Пак онзи тон.

Враждебност, която ми се струваше нелогична. Двамата ходеха на бейзболни и хоккейни мачове заедно. Караха мотори „Харли Дейвидсън“, а Мачадо беше главният виновник, който убеди Марино да напусне като главен криминолог при мен и да се върне в полицията. Това бе станало миналата година. Все още се мъчех да свикна с празния му кабинет в Центъра и новият му навик да ми нарежда какво да правя. Или поне си мислеше, че може. Точно като сега. Изискваше присъствието ми на местопрестъплението, сякаш аз нямах думата.

— Вече получих няколко снимки по електронната поща — обясни Марино. — Както ти казах, напомня ми за убитата жена в Ню Джърси преди два месеца, онази, с чиято майка съм учил в гимназията. Застреляна, докато чакала ферибота. Хора навсякъде и никой нито видял, нито чул каквото и да било. Един куршум в тила и един в устата.

Спомних си, че бях чула за този случай. Първоначалните подозрения бяха, че става въпрос за наемен убиец, а мотивите вероятно са били лични.

— През декември пък някакъв мъж слизал от колата пред ресторанта си в Мористаун — продължи Марино, докато мислите отново се върнаха към странното стихотворение. Беше ми изпратено от хотел в Мористаун. Медноглавата змия. Съзнанието ми започна да блуждае пак към седемте монети на зида.

— Бях на това местопрестъпление, беше по време на празниците, а аз разпусках с приятели ченгета и отидох с тях. Беше прострелян в тила и в корема. Здрави медни патрони, много бързи и с толкова малко фрагментация, че не можем да направим балистична експертиза. Но и в двата случая има някои безспорни неща. Почти сме сигурни, че е използвана една и съща пушка, а тя е необикновена.

„Ние.“ В някакъв момент Марино се бе вкарал в разследване, което беше извън юрисдикцията му. Серийни убийства, вероятно със снайпер или поне той така намекваше. А нямаше нищо по-лошо от разследване, основано на предположения. Ако вече знаеш отговора, изкривяваш всичко, за да го нагодиш според хипотезата си.

— Нека караме по-бавно, докато разберем с какво точно си имаме работа — казах му аз, докато гледах как Бентън ме наблюдава и си поглежда от време на време телефона.

Предположих, че преглежда новини и имейли. Опитваше се да разбере какво става. Продължаваше да хвърля поглед по посока на Академията по изкуствата и науките, където бе видял нещо да проблясва като светкавица на фотоапарат, само че по-приглушено. Отражение, кратко припламване, поне така каза. Сещам се за оптически мерник на пушка. И за нискодисперсионните лещи или антиотразителните устройства, използвани от снайперистите и състезателите по стрелба.

Срещнах погледа на Бентън и му показах с жест, че трябва да се приберем в къщата бавно, спокойно, сякаш нищо не се е случило. Спрях до грила, покрих го с капак, държах се безгрижно, все едно нищо не ме тревожеше. Ако някой ни наблюдаваше или бе насочил оптически мерник към нас, нищо не можехме да направим.

Резките движения и създаването на впечатление за паника щяха още повече да влошат нещата. Луси и Джанет не бяха забелязали нищо, докато оглеждаха района от високо, но не разчитах много на това. Човекът може да се е прикрил. Вероятно е залегнал, когато е чул приближаващия хеликоптер. Може би вече се е върнал.

— Знаеш ли кой е Джек Къстър? — попита Марино.

Казах му, че не знам, докато с Бентън се качвахме по стълбите със Сок по петите ни.

— От Мористаун е — продължи Марино. — Водещ детектив и специалист по балистика. Той подозира, че става въпрос за цев с пет нареза, като на пушките, които снайперистите сами си правят. Приятелите ми там ме държат в течение. А и аз се интересувам.

Марино бе израснал в Байон, Ню Джърси, и обичаше да ходи на концерти и спортни събития на стадион „Метлайф“. Миналия февруари беше там на финала за Супербоул. Твърдеше, че приятелите му ченгета от шерифския офис в Морис Каунти са му намерили билети.

— На местопрестъплението има медни частици, там, където куршумът е излязъл от тялото му, е ударил асфалта — каза Марино.

— Тялото местено ли е? — Дано да не казваше това.

— Очевидно има частици и в кръвта, която е изтекла изпод главата. Не се тревожи, никой не е пипал нищо, което не трябва.

Бентън затвори мрежестата врата зад нас, след това и тежката дървена вътрешна врата и я залости. Останах в коридора и продължих разговора, а той изчезна към кухнята. Затворих, защото някой друг се опитваше да ме набере, и погледнах да видя кой е.

„Брайс Кларк.“

След малко го чух в слушалката.

— Помниш ли гимназиалния учител по музика, който вдигна голям шум, че бил преследван от правителството и накрая пи бира и яде барбекю с Обама? — започна веднага Брайс и чак тогава разбрах всичко. — Онзи, който се държа като кретен с теб, помниш ли? Наруга те пред президента? В общи линии те нарече крадец на трупове и нацистка, която продава кожа, кости, очи, черни и бели дробове на търговци на органи?

„Джамал Нарі.“ Настроението ми още повече се скапа.

— Споменах ли, че се е извила лайняна буря? — продължи Брайс. — Вече е по всички новини. Не ме питай защо веднага обявиха самоличността му. Изчакаха — колко... Час? Може би трябва да попитаме Марино за това.

— За какво говориш?

— Искам да кажа, че не е никаква тайна къде живее — или живееше — Нарі. Очевидно, след като там се бяха събрали всякакви новинарски екипи, включително от Си Ен Ен, „Ройтерс“ и любимото ми „Добро утро, Америка“, когато се случи онзи нещастен пиарски гаф, който го прати в Белия дом да яде и пие безплатно. Казват, че със сигурност е той. Как се случи така, че новината вече обиколи цялата планета?

Нямах отговор.

— Ще ходиш ли на местопрестъплението или да кажа на Люк да отиде? И преди да ми отговориш, нека ти споделя мнението си. Трябва ти да отидеш — добави моят приказлив офис мениджър. — Вече из социалните мрежи плъзнаха теории на конспирацията. Слушай това: Съобщение за мъж, убит в Кеймбридж на Фарар стрийт? Сигурно е ретуитнато вече милион пъти от девет насам.

Не виждах как това изобщо е възможно. Спомних си думите на Марино, че Нарі е убит между десет без петнайсет и десет. Казах на

Брайс да намери транспорт до местопрестъплението възможно най-бързо и да се погрижи да оградят района. Не исках зяпачи, които да надничат и да снимат с мобилните си телефони.

— Няма да коментираме нищо пред никого — наредих му. — Нито дума. Обади се на фирмата за почистване и веднага след като опишем местопрестъплението, искам то да бъде почистено от кръв и всякакъв биологичен материал, все едно нищо никога не се е случвало там.

— Веднага се заемам — каза той. — О, да! Честит рожден ден, доктор Скарпета! Щях да ти го изпея, но сигурно е по-добре да го направя по-късно...?

4.

Беше компютърна грешка, ужасен гаф. Джамал Нарич бе объркан с някой, който имаше връзки с терористи, и по тази причина бе се озовал в забранителния списък за летене и под наблюдение.

Сметките му бяха замразени. ФБР се появи в дома му със заповед за обиск. Той оказа съпротива, щракнаха му белезниците и го отстраниха от училище. Това стана сигурно преди година. Всички медии го отразиха, новината плъзна като вирус и по интернет. Общественото мнение се нагорещи и го поканиха в Белия дом, което обиди още повече хората. Напълно бях забравила името му. Възможно бе и да съм го потиснала в паметта си. Той се бе държал грубо с мен, като истински надменен задник.

Случи се в подземията на Белия дом, където има малки помещения, наричани събирателно „столовата“ — елегантни, с красиви фини ленени покривки и китайски порцелан, свежи цветя, солидна дървена ламперия и маринистките картини, окачени по нея. Имах среща с директора на Националния институт по стандартизация и технологии, с който трябваше да обсъдим разминаванията между криминологичните дисциплини, недостатъчните ресурси и нуждата от държавна подкрепа. Тогава влезе президентът, за да купи бира за Джамал Нарич, който се постара да ме обиди.

Телефонът ми пак позвъни. Беше Марино, който ми съобщи, че е пред дома ми.

— Дай ми петнайсет минути да се приготвя — казах му.

Сок ме побутна по прасеца, докато вървах през антрето с ламперия и викториански офорти с пейзажи от Лондон и Дъблин. Влязох в кухнята с професионално оборудване от неръждаема стомана и старинни алабастрови полилеи. Бентън бе застанал до барплота и на един от моите „Мак“-ове разглеждаше записите от охранителните камери.

— Някакви новини от твоите хора? — Чудех се дали от бостънското подразделение на ФБР вече не са се свързали с него

относно Джамал Нари.

— Случаят не е наш на този етап, трябва от Кеймбридж да ни поканят. А Марино няма да го направи, пък и за момента няма нужда.

— Искаш да кажеш, че ФБР няма причина да смята, че убийството е свързано с пристигането на Обама днес?

— Поне засега нямаме, но мерките за сигурност ще бъдат засилени. Може да е някой, който иска да отправи антиислямистко послание точно в този момент. Президентът ще даде пресконференция утре в Бостън — припомни ми Бентън. — Има намерение да говори за омразата. Заплахите се увеличават с приближаването на процеса срещу терористичната атака на Бостънския маратон.^[1]

— Джамал Нари не беше терорист. Нямам спомен дори да е мюсюлманин.

— Въпрос на усещане — каза Бентън.

— А и според Марино престъплението няма политически или религиозни мотиви. Той смята, че случаят е свързан с други два в Ню Джърси. Ако е така — повторих аз, — ФБР със сигурност би трябвало да се заинтригува малко повече.

— Не знаем с какво си имаме работа, Кей. Може дори да е самоубийство. Може да е по невнимание. Всичко може да е. Дори може да не е стрелба. Не вярвам на нищо казано, докато сама не видиш трупа.

— Ти не искаш ли да дойдеш? — Покрих панцанелата с пластмасово фолио.

— Не е редно да се появявам там.

Начинът, по който го каза, ме изпълни с подозрение. Знаех кога Бентън ми казва това, което бих искала да чуя и което не бе задължително истината.

— Нещо интересно? — попитах го, имайки предвид записите от камерите.

— Засега не, което никак не ме радва. Защото съм сигурен, че е имало някой на нашия зид. Щом камерите ни са го пропуснали, значи този човек знае точно как да идва и да си отива, без да го видим или запишем.

— Или пък няма нищо такова и който и да е бил, просто е убягнал на камерите, за които дори не знае — отвърнах.

— Съвпадение? — Той не го вярваше, аз също.

Тосканската салата замина в хладилника при рибата меч и каната с пикантния коктейл „Блъди Мери“. Може би довечера ще изядем това, което бе предвидено за късната закуска. Но се съмнявам. Знаех как минаваха подобни дни — в безсъние, скапване от работа и пица по поръчка, ако имахме късмет.

— Нашите агенти доста поизмъчиха Нарю. Няма значение кой е започнал пръв — върна се Бентън на темата.

— Не се учудвам. Не го помня като общителен и любезен.

— Ако прибързаме и дойдем без да ни поканят, няма да изглежда добре. Медиите ще го интерпретират погрешно. В Бостън и Кеймбридж утре има протести, както и шествие по Бойлстън стрийт. Да не говорим за анти-ФБР и антиправителствените настроения, дори за местните ченгета, които още са кисели за начина, по който се справихме с терористичната атака.

— Защото не споделихте информация, която можеше да помогне да се предотврати убийството на полицаия от Масачузетския институт „Колиър“. — Това не беше въпрос, а напомняне. Пристрастна съм в този случай.

— Мога да се опитам да уредя да се качим на полета в 19 часа за Форт Лодърдейл.

— Искам да те помоля да направиш нещо за мен. — Отворих шкафа до мивката, където държах храната и лекарствата на Сок, както и кутия с латексови ръкавици, защото го хранех от ръка. Извадих две и ги подадох на Бентън. След това бръкнах в чекмеджето и му връчих найлонова торба за фризера, маркер и рулетка. — Монетите — обясних аз. — Искам да ги снимаш в мащаб и да ги събереш. Може би не значат нищо, но искам да са правилно съхранени за всеки случай.

Той отвори друго чекмедже и извади своя „Глок“, 40-ти калибър.

— Ако Джамал Нарю е убит, то значи убиецът му е бил наблизко тази сутрин, на по-малко от километър оттук — казах. — Освен това не ми харесва, че забеляза нещо да блести в дърветата. Да добавим и странното съобщение, което получих миналия месец от непознат, който споменава монети. В него се казваше нещо от сорта на „задръж рестото“.

— Отправено към теб?

— Да.

— И ми го казваш чак сега?

— Получавам всякакви откачени съобщения. Нищо ново, а и това не изглеждаше по-различно от останалите, поне не тогава. Но трябва са сме внимателни. Преди да се върнеш в двора, мисля, че ще е много добра идея да накараш хеликоптера на щатската полиция да огледа района, да провери гората, академията, да се увери, че никой не се е покачил на някой покрив или дърво, или пък не се крие наоколо.

— Луси вече провери.

— Пак да мине. Мога да помоля Марино да прати няколко униформени тук.

— Аз ще се погрижа.

— Не би било зле да потърсиш полет за утре — реших. — Не мисля, че днес ще успеем да заминем.

Тръгнах към горния етаж. През витража на френския прозорец се процеждаха слънчеви лъчи и огряваха стълбищните площадки. От тях пустинните пейзажи по стените проблясваха като скъпоценни камъни. Но ярките сини и червени нюанси в момента не ми вдъхваха щастие. Напомняха ми за светлините на полицейските коли.

В спалнята ни на втория етаж си свалих якето и го хвърлих на леглото, което така и не бях успяла да оправя. Бях се надявала, че още не сме приключили с него.

През прозорците откъм фасадата на къщата виждах как Марино се бе облегал на необозначения си син форд експлорър. Обръснатата му глава лъщеше под яркото слънце все едно си бе лъснал голямото кръгло кубе. Носеше очила „Рей бан“ с телени рамки, които бяха толкова старомодни, колкото и светогледът му. Не изглеждаше особено притеснен, че наоколо се разхождаше незаловен убиец, докато висеше на алеята ни.

Личеше си, че не е бил на смяна, когато са му са се обадили. Торбестият му сив анцуг и черните кожени кецове бяха обичайния му екип за тренировка с боксовата круша в клуба му по бокс. Подозирах, че под закопчаното рокерско яке бе надянал и бронезилетка. Не виждах Куинси, спасената от улицата немска овчарка, която Марино се заблуждаваше, че е обучено полицейско куче. Напоследък се появяваше на все повече местопрестъпления, душеше наоколо и обикновено препикаваше нещо отвратително или се въргаляше в него.

Влязох в банята и си измих лицето и зъбите. Свалих си домашните панталони и пуловера и застанах пред високото огледало на вратата. Привлекателна, но със сурова красота — както твърдяха журналистите. Смятах, че по-скоро имаха предвид личността ми, когато правеха тези коментари. Аз бях едновременно дребна, заплашителна, мускулиста, ниска, средна на ръст, прекалено слаба, набита — всичко зависи от това кого ще попитате. Но истината беше, че повечето журналисти нямаха никаква представа как изглеждам и рядко улучваха възрастта ми или изобщо разбираха нещо за мен.

Огледах фините бръчки от смях, наченката на една от мръщине, което се опитвах да избягвам, защото с нищо не помагаше. Гелът в косата и малко червило оправиха положението. Намазах се със слънцезащитен крем по лицето и опакото на дланите.

След това навлякох фланелка, а върху нея сложих бронезилетка с ниво на защита IIIA, бежова на цвят, с метална мрежа. В чекмеджето намерих спортни панталони и тъмносиня риза с дълги ръкави с герб на Асоциацията на съдебните лекари. Това беше зимната ми униформа, с която ходех на оглед при смъртни случаи или свързаните с тях местопрестъпления. Все още не бях я подменила с по-леката лятна униформа в сиво-кафяво, смятах да го направя след почивката във Флорида.

Върнах се на долния етаж, взех си пластмасовото куфарче с инструментите от шкафа до входната врата. Седнах на килима, за да си обуя ботите, които бях дезинфекцирала след последното обуване. Замислих се кога беше то. В края на април, една неделя. Нощем температурата все още падаше до около 5–6 градуса. Та по онова време професор от медицинския факултет на университета „Тъфтс“ се бе загубил по време на поход в гората Естабрук и бе намерен чак на другия ден. Помнех и името му — доктор Джони Анджиърс. Вдовицата му щеше да получи застраховката му „Живот“ благодарение на мен. Не можех да спра смъртта, но можех да я направя по-малко несправедлива.

Грабнах куфарчето си и се спуснах по стълбите, тръгващи от входната врата. Излязох на слънце и после пак влязох в сянката на цъфналия дрян и иргата, чиито клони бяха обсипани с бели венчелистчета. Под тях растяха див джинджифил и канелена папрат.

Стъпих на червените плочки на тясната ни алея, която бе напълно запречена от джипа на Марино.

— Къде е Куинси? — Погледнах към празното кучешко легло на задната седалка.

— Бях в боксовия клуб, когато ми се обадиха — отвърна Марино. — Втурнах се към къщи с мотора, взех колата, но нямах време да се преоблека, нито да се разправам с него.

— Сигурна съм, че се е натъжил. — Спомних си моето собствено нещастно куче.

Марино извади цигара от пакета си.

— Няма нищо по-сладко от това след тренировка — казах многозначително, когато той щракна със запалката и се разнесе тежкият мирис на тютюн.

Той пое дълбоко дим, като се облегна на джипа.

— Не ми натяквай за пушенето. Днес бъди мила.

— В този миг и на мен ми се иска да си запаля една. — Седнах в джипа и продължих да му говоря през отворената врата.

— Моля, заповядай. — Той дръпна от цигарата и краят ѝ светна по-ярко като раздухана жарава.

Марино ми подаде пакета, от ръба му стърчеше кафявият филтър на цигара. Поздравяваше ме като стар изгубен приятел. Като едно време. Бях изкушена. Закопчах си колана и изведнъж на алеята се появи Бентън и ускори крачка към нас.

[1] На 15 април 2013 г. братята от чеченски произход Тамерлан и Джохар Царнаеви взривиха две самоделни бомби по време на традиционния Бостънски маратон, с които убиха трима души и раниха над 250 други. Бомбите избухнаха близо до финала на маратона на Бойлстън стрийт. По-късно, докато бягаха от полицията, на 18 април те застреляха и полицаи от участъка на територията на Масачузетския технологичен институт (MIT), 27-годишния Шон Колиър. На 19 април Тамерлан бе прострелян от полицията и прегазен от брат си с откраднатата от двамата кола по време на бягството му. Намерен е мъртъв. Джохар Царнаев е заловен на 19 април. Процесът срещу него все още продължава в САЩ. Обвинението иска смъртна присъда. — Б.пр. ↑

5.

Лъскавите медни монети блестяха в найлоновата торба за фризер, която Бентън носеше. Беше я запечатил и ѝ бе сложил етикет.

— Какви са тези боклуци? — Думите на Марино излязоха от устата му, обвити в облак дим. — Защо ми ги даваш?

— Ако не се погрижиш за тях, заминават за лабораториите на ФБР в Куонтико. — Бентън му подаде торбата и един маркер. — Което не е най-доброто решение. Не се шегувам. Пратих ти снимките по електронната поща.

— Какво? Да не би да кандидатстваш за криминолог? Взирането в кристалната топка вече не ти ли стига? Е, може да проверя. Но съм почти сигурен, че в Кеймбридж не търсят нови хора.

— Не са фалшиви и определено са били лъснати — каза ми Бентън. — Ако ги погледнеш под лупа, ще видиш, че всичките имат едни и същи, много фини следи. Вероятно са чистени в метален барабан. Любителите на оръжия, които сами си зареждат амунициите, често използват барабан, за да лъскат гилзите. Монетите трябва веднага да заминат към лабораторията.

Марино вдигна торбата.

— Не разбирам.

— Бяха оставени на нашия зид — обясних. — Това можеше да почака, докато не се уверим, че наоколо няма никого — казах на Бентън.

— Няма. Подобен престъпник не действа по този начин.

— Подобен престъпник? — попита Марино. — Чувствам се като човек, който е пропуснал първата половина на филма.

— Трябва да тръгвам. — Бентън се взря в очите ми. Огледа се и пак се обърна към мен, преди да се върне в къщата, където бях уверена, че крои планове, които пази за себе си.

Марино сложи инициалите си на етикета на торбата, написа часа и датата, премижал с едно око иззад рейбаните, за да го предпази от дима. Дръпна още веднъж от цигарата, загаси я в една плочка на алеята

и прибра фаса в джоба си. Стар навик от работата по местопрестъпленията, където се смята за лош вкус да се хвърлят боклуци, които биха могли да бъдат сбъркани с улики. Знаех как става, и аз съм го правила. Ставаше доста грозно, когато забравех да си изпразня джобовете, преди панталоните или якето ми да се озоват в пералнята.

Марино се качи на джипа и нервно пъхна торбата в жабката.

— Монетите първо трябва да отидат за снемане на отпечатьци, после за ДНК и други следи — казах му, докато затваряхме вратите. — Бъди внимателен с тях. Не искам да добият нови качества, като например резки от подмятане.

— Значи да ги приема сериозно, като истински улики, така ли? И от кое престъпление? Би ли ми обяснила какво, по дяволите, се случва?

Разказах му каквото си спомнях от анонимното съобщение, което получих предния месец.

— Луси откри ли кой го е пратил?

— Не.

— Шегуваш се, нали?

— Не беше възможно.

— Не е могла да му хакне адреса и да разбере кой е? — Марино излезе на заден от алеята. — Луси май губи форма.

— Изглежда, подателят е бил достатъчно хитър, за да използва компютър с публичен достъп в бизнесцентър на хотел — обясних. — Няма как да разбере кой е. Спомням си, че ми каза, че съобщението е пратено от Мористаун.

— Мористаун — повтори той. — Мамка му! Точно там, където са убити двете жертви от Джърси.

Излязохме на улицата и аз останах поразена колко е спокойно. Беше по обяд, в средата на юни, един от онези дни, в които ти е трудно да си представиш, че някой крои зли планове. Повечето студенти си бяха заминали за ваканцията, много хора бяха на работа, а останалите — у дома, където наваксваха със задачи, отлагани през академичната година.

Професорът по икономика срещу нас косеше моравата си. Вдигна поглед към нас и ни махна, сякаш всичко в света беше прекрасно. Съпругата на banker две къщи по-надолу подрязваше

живия плет, а пред съседния двор бе паркиран градинарски бус. Недалеч от него се виждаше кльоцав младеж с тъмни очила, торбести джинси, суитшърт и бейзболна шапка. Той вдигаше много шум с бензиновата прахосмукачка за листа, с която чистеше тротоара. Изобщо не ни погледна и не ни оказа любезността да спре работа, докато минавахме. Треволяци и прахоляк покриха джипа и затракаха по ламарината.

— Задник! — Марино пусна за малко светлините на тавана и сирената.

Младежът пак не обърна внимание. Изглежда, че дори не ни забеляза.

Марино натисна спирачките, паркира рязко и изскочи навън. Прахосмукачката беше шумна като моторница. Внезапно настъпи тишина, след като младежът спря работа. Обърна към нас тъмните си очила, устата му не изразяваше никаква емоция. Опитах се да си спомня дали го познавам, може би съм го виждала наоколо да чисти нечия градина.

— Ще ти хареса ли, ако направя така с твоята кола? — изкрещя му Марино.

— Нямам кола.

— Как се казваш?

— Не съм длъжен да ти кажа — отвърна той с безразличен тон и тогава забелязах, че косата му е дълга и морковеночервена.

— Нима? Ще видим.

Марино закрачи край буса, започна да го оглежда. Извади бележник и взе демонстративно да записва регистрационния номер. След това снима превозното средство с блекбърито си.

— Ако открия и най-малък проблем, ще те накажа за повреда на обществена собственост — заплаши го той. Вените на врата му бяха изпъкнали.

Младежът сви рамене. Не беше изплашен. Не му пукаше. Дори леко се усмихваше.

Марино се върна в джипа и го подкара пак.

— Шибан задник!

— Е, ти му даде да разбере — казах иронично.

— Какво им става на хлапетата напоследък? Не ги възпитават правилно. Ако беше мой син, щях да му наричам смотания задник.

Не му напомних, че единственото му дете, Роко, който бе мъртъв, беше закоравял престъпник. Марино му наричваше задника редовно и нищо не постигна с това.

— Днес ми изглеждаш много нервен — отбелязах.

— Знаеш ли защо? Защото си мисля, че си имаме работа с някакъв шибан терорист, който ни се разхожда под носа. Това ми казват инстинктите, а ужасно ми се ще да не съм прав. С Мачадо имаме търкания по въпроса.

— И кога точно започна да си мислиш това?

— След втория случай в Джърси. Имам много лошо предчувствие, че Джамал Нарие е третият.

— Терористите обикновено поемат отговорност — припомних му. — Не остават анонимни.

— Невинаги.

— Ами враговете?

Върнах си към причината ваканцията ми да бъде отложена и по всяка вероятност съсипана. По-важното беше, че имах нужда Марино да се съсредоточи върху това, което се случваше пред очите ни, а не да прави връзки със случаи в Ню Джърси, тероризма или нещо друго.

— Предполагам, че след сполетялата го публичност Джамал Нарие се е сдобил с някой и друг противник — добавих.

— Нищо, което да се връзва с това, което вече знаем. — Марино зави по Ървинг стрийт.

Лек ветрец разклащаше дърветата и сенките им се движеха по огрения от слънце тротоар. Трафикът беше спорадичен — една-две коли, мотопед и голям покрит камион, зад който се бе прилепил Марино и надуваше клаксона, за да го подкани да кара по-бързо. Камионът отби, за да го пусне да го задмине и Марино настъпи газта.

Той беше във видимо лошо настроение. Съмнявах се, че се дължеше само на така наречените „търкания“ с Мачадо. Нещо се случваше. Може би Марино беше уплашен, а прекалено много се стараше да покаже, че не е.

— А и раздуханият проблем с ФБР е от преди една година — припомних аз. — Защо ще удря сега? Повечето са го забравили. Включително и аз.

— Не знам как си го забравила след начина, по който той се държи с теб в Белия дом. Обвини те, че продаваш части от труповете,

каза, че аутопсиите са печалбарство и прочее глупости. Каква ирония — онова, за което те бе подгонил, ще му се случи всеки миг.

— Сам ли е живеел? — попитах.

— Има втори брак. Джоана Кадър. Била му е ученичка в гимназията, а сега работи там като психолог. — От гневен Марино бе станал потиснат. — Започнали да се срещат преди две години, след като той се развел. Няма нужда да ти казвам, че тя е много по-млада. Запазила си е фамилията, след като се оженили, по очевидни причини.

— Какви очевидни причини?

— Фамилията му е Нари. Мюсюлманска е.

— Не е задължително. Може да е италианска. Той мюсюлманин ли е бил?

— Предполагам, че федералните са си мислели, че е и затова са го подгонили.

— Бяха го подгонили заради компютърна грешка, Марино.

— Важно е как изглежда, а и предположенията, на които са се предоверили. Ако хората са го възприемали като мюсюлманин, може би това има нещо общо с причините за убийството му. Особено след като Обама идва тук и фактът, че Нари се е срещал с него в Белия дом миналата година. След атентата на маратона хората тук са много чувствителни на тема джихадисти и всякакви отрепки екстремисти. Може би си имаме работа с отмъстител, който убива хората, които според него трябва да умрат.

— Джамал Нари е бил мюсюлманин, а сега изведнъж се превръща в джихадист и ислямски екстремист, който е гневен заради войните в Ирак и Афганистан.

Той стисна устни и мускулите на челюстта му се свиха.

— Какво се случва с теб, Марино?

— Не съм обективен по този случай, ясно? — изригна той отново. — Всичко това с Нари събужда лоши чувства у мен и съм безсилен да го спра. Виж го какъв е бил, а какво получава в отплата? Екскурзия до шибания Бял дом? Да не би да го видим скоро и на корицата на „Ролинг Стоун“?

— Не е заради него, а заради атентата. Заради убийството на полицаия от Масачузетския технологичен институт, който си е седял в патрулната, не правел никому нищо, просто е бил дежурен. И ти си можел да бъдеш на негово място.

— Скапани терористи! А ако ФБР си бяха направили труда да ни кажат, че са в района на Кеймбридж... Искам да кажа, че след като научи такава подробност, никое ченге не би си стояло просто ей така в колата, защото става мюре. Нямаше и шест месеца, откакто се бях върнал в полицията и се случва нещо подобно. Убиват хладнокръвно хора, откъсват им краката с бомби. Сега светът, в който живеем, е такъв. Не знам как да го приема.

— Не го приемаме. Но те моля засега да успокоиш топката. Да поговорим къде е живял Джамал Нари.

— В апартамент с една спалня. — Тъмните очила на Марино бяха насочени неотклонно напред. — Преместили се там, след като се оженили.

— Тази част на Кеймбридж е скъпа — отвърнах.

— Наемът е три бона. Но по незнани причини това за тях не е проблем. Може би защото след като са му забранили да преподава, е осъдил училището за дискриминация. Така се връзва, нали? Не знам какво е било обезщетението, но ще разберем. По всичко личи, че е живеел малко по-добре от среднестатистически гимназиален учител.

— Това Мачадо ли ти го каза?

— Получавам информация от много места.

— И къде е била Джоана Кадър тази сутрин, когато съпругът ѝ е умрял?

— В Ню Хемпшър. По нейните думи е отивала към някакъв аутлет. Пътува насам.

Той пак се бе вкиснал и отказваше да ме погледне.

— Знаеш ли, че в девет сутринта вече е имало съобщение в интернет, че на Фарар стрийт може би е убит мъж? Било е споделено в социалните мрежи още преди убийството да се случи.

— Хората непрекъснато объркват часа, в който си мислят, че нещо се е случило.

— Въпреки това — отвърнах аз — трябва да знаете точно в колко часа е дошло обаждането на телефон 911.

— Точно в десет и две минути — каза той. — Жената, която забелязала трупа на тротоара, каза, че го е видяла да спира и да започва да разтоварва покупките от колата си около десет без петнайсет. Петнайсет минути по-късно го зърнала на земята зад автомобила му. Решила, че е получил сърдечен удар.

— А как някой е узнал още преди полицията да бъде уведомена?
— настоявах аз.

— Кой ти каза?

— Брайс.

— Може би и той се е объркал. Няма да му е за първи път.

— За съжаление, днес се налага да се тревожим и за учениците
— казах аз, когато намалихме на едно кръстовище. — Ако си учител или работиш в училище, можеш да станеш мишена на някой тийнейджър, та дори и на по-малък хлапак. Колкото по-често се случва, толкова повече се вдъхновяват.

— Това е различно. Знам за това — отвърна той.

Човек, тръгнал на крос, мина по пешеходната пътека и понечи да завие по Фарар стрийт, но очевидно забеляза полицейските коли и новинарските бусове. Вдигна очи към небето, където кръжаха няколко хеликоптера на около триста метра. Затова бегачът пое по Скот стрийт, като нервно надничаше през рамо, докато набираше скорост.

— Очевидно трябва да проверим и учениците му, както и тези, с които е контактувала съпругата му — добавих. — Ти говори ли с нея?

— Още не. Знам всичко това от Мачадо. Според него тя звучала шокирана и разстроена. — Марино най-накрая ме погледна. — С други думи, направо била съсипана и всичко изглеждало искрено. Споменала някакво момче, на което помагала. Казала, че няма причина да смята, че той би наранил някого, но май си падал по нея. А може Нарри да е бил застрелян и при опит за грабеж. Това бяха предположенията й.

— Казала е, че е застрелян?

— Мисля, че го научила от Мачадо. Не останах с впечатлението, че вече го е знаела.

— Трябва да се уверим.

— Благодаря, че ми помагаш да си върша работата. Май няма да успея да си нарисувам цялата картина без теб.

— Да не би да си ми сърдит, или просто си гневен на терористите като цяло? Защо с Мачадо не се разбирате?

Той не отговори. Засега щях да го оставя на мира по този въпрос.

— Значи Джамал Нарри отишъл да пазарува. — Взех си айфона и отворих интернет търсачката. — Това обичайно събитие ли е било за четвъртък сутринта през лятото?

— Джоана каза, че не — отвърна Марино. — Отишъл да вземе повече запаси, защото заминавали за Стоу, Върмонт, май че на дълъг уикенд.

За Джамал Нарѝ пишеше в уикипедия. Имаше и множество статии за сблъсъка му с ФБР и пътуването до Белия дом. Петдесет и три годишен, роден в Масачузетс, семейството на баща му произхождаше от Египет, майка му беше от Чикаго. Талантлив китарист, учил в престижния музикален колеж „Бъркли“ в Бостън, свирил в музикален театър и в групи, докато не решил да уседне и да преподава. Хорът, който ръководел в училище, се смятал за един от трите най-добри в Нова Англия.

— Тук вече е пълна бъркотия — реших аз, когато стигнахме до местопрестъплението.

Познах двата хеликоптера точно над главите ни — бяха на Канал 12 и Канал 5. Имаше над десет коли — с обозначителни знаци и без тях, плюс няколко новинарски буса и други превозни средства, които може би бяха на репортери. Информацията днес е мигновена. Не беше необичайно журналистите да пристигат на някое местопрестъпление преди мен.

Паркирахме зад белия ван без прозорци на Криминологичния център на една пресечка. Жезълът на Меркурий — кадуцейът, и везните на правосъдието, изрисувани в синьо на вратите, бяха изискани и красиви, но нищо не можеше скрие зловещата поява на превозните средства на моя център на местопрестъплението. Това е нещо, което никой не би искал да види. Защото означаваше само едно.

— Неочаквано се е сдобил с чисто нов джип хонда. — Марино ми я посочи както бе паркирана пред къщата. — Доста се е охарчил за нея.

— И ти си мислиш, че е сменил колата, защото е мислел, че някой го следи? — Не ми изглеждаше логично. — Ако някой го е следял, нима смяната на колата ще помогне? Преследвачът бързо е щял да се усети.

— Може би няма значение какво мисля. Може би португалецът отговаря за разследването. Поне за пет минути.

— Двамата трябва да се разберете. Мислех, че сте добри приятели.

— Да бе, пак си помисли.

Слязохме и транспортният ми екип — Ръсти и Харълд — отвориха задната врата на буса. Извадиха носилка и пакети с чаршафи за еднократна употреба.

— Монтирахме и паравана — каза ми Харълд.

— Виждам — отвърнах. — Браво на вас.

Четирите найлонови платна бяха закрепени с каишки с велкро за рамка от ПВЦ и отцепваха като параван квадратно пространство, в което имаше достатъчно място да работя, като в същото време прикриваха трупа от любопитни погледи. Но също като устройствата, които се използваха при тежки катастрофи по пътищата, за да се изолират зяпачите, те сигнализираха за смърт и не можеха да спрат снимките от хеликоптери. Въпреки че положихме всички усилия, тялото на Джамал Наричеше да попадне в новините.

— Сложихме и баласт на рамката, за да сме сигурни, че някой няма да я обърне, без да иска — каза Харълд, бивш погребален агент, когото подозирах, че спи с костюм и вратовръзка.

— Или пък ако някой проклет хеликоптер се приближи прекалено. — Ръсти бе облечен както винаги в суитшърт и джинси, дългата му сива коса бе вързана на опашка.

— Стойте тук — казах им.

Те трябва да останат в готовност, докато не им дам сигнал. Нямах нужда повече да им обяснявам. Знаеха какво да правят. Имах нужда от време, за да работя и да мисля. Преброих шест униформени полицаи, седнали в колите си и отцепили района. Те се грижеха никой неоторизиран да не стъпва на местопрестъплението, докато все още търсят вероятния убиец. Разпознах и двама криминолози от Кеймбридж, които нямахме кой знае какво да правят, докато аз не приключех. Видях и джипа на Мачадо, тъмносин форд експлорър, същия като на Марино, само че не така излъскан и обилно намазан с вакса.

Мачадо, хубавият тъмнокос португалец, от онези, родените за полицаи, говореше с едра млада жена, брюнетка, в анцуг. Двамата бяха сами под сянката на един клен пред тъмносивата сграда с кула на покрива във викториански стил — прекрасна триетажна къща, разделена на апартаменти. Марино ми каза, че жилището на Наричеше на първия етаж отзад.

Взех си куфарчето, но останах още малко зад джипа на Марино.
Стоях напълно неподвижна. Оглеждах обстановката.

6.

Около дъбовете и железните стълбове на уличните лампи бе увита жълта полицейска лента с надпис „Не преминавай!“. Промушена беше и през парапетите, обграждаше целия имот и препречваше главния вход, над който има островръх навес.

Забелязах временните табели край червената хонда, отворената задна врата, кутиите с мляко и сок, ябълките, гроздето, бананите и торбите с овесени ядки, бисквити и чипс, разпилени на земята. Консерви с риба тон се бяха изтъркаляли до тротоара и се бяха спрели недалеч от краката ми. Пъпешите медена роса се бяха спускали и от тях течеше сладък сок, който можех да помириша. Буркан със салца се бе разбил и усетих пикантния доматиен мирис също. Мухите се бяха заинтригували и налитаха на разпиляната храна, нагрята от слънцето.

Някогашният преден двор бе превърнат в бетонен паркинг с няколко паркоместа. За един осветителен стълб бе завързан с верига скутер. Два велосипеда бяха заключени с дебели кабели, обгръщащи греди от парапета на верандата, която минаваше по цялата предна част, а в средата ѝ имаше еркереен прозорец. Вероятно тук живееха студенти, реших аз, заедно с петдесет и три годишен гимназиален учител по музика, женен за втората си съпруга Джоана, получила от полицията шокиращата вест на път към някакъв аутлет в Ню Хемпшър.

Продължих да размишлявам върху този факт, докато влизах навътре. Приведох се и минах под полицейската лента. Ако Нар и съпругата му наистина се бяха канили да отидат на дълъг уикенд във Върмонт, защо тя бе предприела двучасово пътуване до някакъв си аутлет? Или пък се е постарала да не си бъде у дома, дори да не е в Масачузетс в десет без петнайсет? Стигнах до ограденото пространство. Велкрото издаде рязък звук, когато отворих платното, намиращо се най-близо до червения джип. Постарах се пътниците в забавящите ход коли, както и насъбралите се зяпачи по тротоара и в дворовете да не могат да видят това, което не беше тяхна работа.

Забавих се, преди да вляза зад паравана, защото се замислих върху това, което Марино каза, че Джоана била съобщила на Мачадо. Нямаха представа защо някой ще иска да убива съпруга ѝ. Но споменала за гимназист, на когото се опитвала да помогне. Освен това изказала предположение, че може да е случаен обир, който е ескалирал в насилие, но не ставаше въпрос за това.

Оставих куфарчето си точно пред паравана. Слънцето вече грееше почти перпендикулярно и осветяваше всичко вътре. Долових металния мирис на съсирваща се кръв. Над раните бръмчаха мухи, които виждаха в тях място да си снесат яйцата.

Трупът лежеше по гръб на земята, краката бяха изпънати, левият бе съвсем леко сгънат. Ръцете му бяха свободно отпуснати покрай тялото. Не се бе препъвал. Не се бе опитвал да запази равновесие, когато е паднал, нито е помръднал, след като се е озовал на земята. Не е можел.

Кръвта се отделяше от кръвния серум, беше в съвсем начална форма на съсирване, което означаваше, че е бил застрелян през последните два часа. Посмъртните изменения бяха започнали, но по-бавно, защото навън беше около 20 градуса, въздухът бе сух и бе излязъл лек ветреца, а и той бе напълно облечен. По моя преценка температурата на тялото му беше около 34 градуса и вече бе започнал да се вкочанява. Тогава вниманието ми пак бе привлечено от кръвта.

Тя се стичаше от раната на шията. Следваше лекия наклон на пътеката, попиваше в горната част на гърба на бялата му риза и свършваше на около метър от тялото. Раната в окото сякаш изобщо не бе кървила, само няколко капки се бяха търкулнали по скулата му и бяха изцапали яката. Съвсем малко количество бе изтекло от задната част на главата. Не беше нищо за такива огромни наранявания на кръвоснабдени части от тялото. Сърцето му бързо е спряло. Може би моментално.

Забелязах ключа от колата наблизо, два кафяви хартиени плика от супермаркета „Хоул Фудс“, чието съдържание бе разсипано. Държал е ключа и двата плика, когато е паднал като взривена сграда. В отворения багажник на джипа имаше още осем плика и аз вече се чувствах объркана от количеството покупки за тридневен път.

Зърнах салфетки, тоалетна хартия, кутии алуминиево фолио и торби за боклук, кашонче от водка „Смирноф“, в което имаше бутилки

вино и друг алкохол. Ако в апартамента имаше още пликове с покупки, значи Нарі е тръгнал доста рано на пазар и е ходил на повече от едно място. В „Хоул Фудс“ не продаваха алкохол.

Изглеждаше ми познат, но сигурно щеше да бъде така дори да не го бях срещнала за кратко. Щях да го помня от новинарските емисии. Възможно е да съм го мяркала и из квартала, макар че нямах спомен за това. Взрях се в тялото му, преди да го докосна, опитвах се да схвана общата картина и да си съставя първоначални впечатления. Стараех се да не мисля за неприятния ни сблъсък във Вашингтон, за вдигнатите вежди на президента, за обърканата му усмивка, когато Нарі ми се нахвърли.

Косата му беше сива и къса, бе започнал да оплешивява. Лицето му беше сурово, със силна, добре изразена долна челюст, която подсказваше за обратна захапка. Беше гладко избръснат, среден на ръст и строен, със съвсем малко телесна мазнина, но с шкембе, което ми се стори любопитно. Вероятно пиеше много бира. На око ми се струваше около 173 сантиметра висок, 73 килограма. Младееше за възрастта си.

— Мога ли да помогна с нещо, шефе? — Гласът с испански акцент беше на детектива на центъра Джен Гарате. Тя имаше дълга тъмна коса, сини очи и смугла кожа. Беше на около 35 години, хубава по един екзотичен и малко крещящ начин.

Обичаше тесни дрехи, които подчертаваха пищната ѝ фигура. Видях как Мачадо я наблюдава. Все още говореше с младата жена с анцуга, която изглеждаше превъзбудена и развълнувана. Той обърна очи към мен. Извини се и тръгна към нас.

— Всичко е наред — казах на Джен.

— И ти избра един ден да тръгнеш на почивка! — рече тя с ирония. — Щях да дойда по-бързо, ако не беше удавеното момиче.

Нямам представа за кого ми говори и нямах намерение да я питам, не и сега.

— Ама че тъпи дечурлига, нали? — започна въпреки това да ми разказва тя. — Водата е ледена, а тя решава, че е добра идея да скача върху покривалото на басейна. Добре че държим неопрени в багажниците на бусовете. Но уплътнителят на врата ми пропусна и трябваше да се мия.

— Благодаря за помощта. — Тонът ми не приканваше към бърбрене.

— Чудя се дали Луси е още във въздуха. — Тя се взря в един далечен хеликоптер с двоен двигател, но с шейни. Забележката ѝ ми се стори странна.

Откъде знаеше, че Луси е летяла днес? Не са приятелки, дори не са в добри отношения. Разпознах корпуса на „Юрокоптер“, вероятно медицински.

— Любопитна съм — каза тя. — Обама пристига днес тук, така че как е успяла да получи разрешение да лети в забранено въздушно пространство? Предполагам, че връзките ти във Военното министерство са помогнали, да не споменавам съпруга ти.

— Разрешението зависи от Транспортната администрация и се издава предварително. — Спрях да работя и срещнах погледа ѝ. — Нямам никакво влияние върху Федералната въздушна администрация и не мога да разбера какво намекваш.

— Просто си мислех, че е много яко да си пилот, това е всичко.

— Ще се видим в центъра. — Това беше моят начин да ѝ кажа да си ходи.

Тя се поколеба. Спортните ѝ панталони и тишъртката с дълги ръкави изглеждаха като нарисувани върху нея. След това се усмихна на Мачадо и очите ѝ обходиха всичко живо.

Никога не пропускаше да се изфръцка, независимо дали наоколо имаше мъже или жени. За Джен нямаше значение кой я зяпа. Новият ми главен детектив беше повърхностен нарцисист. Все такъв ми беше късметът. Наех я, защото трябваше да взема някого на работа, след като Марино напусна. Тя беше опитна, обучена в Ню Йорк, умна и компетентна, но абсолютна грешка, както открих по-късно. Не можех да я уволня, защото бе неадекватна и определени хора не я харесваха. Не можех да ѝ кажа как да се облича или как да се държи, защото тогава щеше да ме осъди. Видях я как отстъпва назад към улицата, като си полюлява бедрата и върти задник.

— Докторе — поздрави ме Мачадо. Бе скрил очите си зад очила със сменяеми стъкла „Оукли“, модерна марка напоследък сред полицаите и военните.

Той беше както обикновено спретнат в спортни бежови панталони, бяла риза, синя раирана вратовръзка и тъмносиньо яке с жълт надпис „Полиция“ на гърба. Възшироката му връхна дреха беше закопчана, за да скрие бронезилетката. Очевидно е бил на работа,

когато са съобчили за убийството. Скръстените ръце, смръщеното лице и стиснатите челюсти на Марино нямаше как да ми убегнат.

— Разбрах, че сме ти провалили деня — каза ми Мачадо.

— Не толкова, колкото на убития.

— Съжалявам за ваканцията ти.

— Като се има предвид това тук, вече не ми изглежда толкова важна. — Отворих стегнатите пластмасови закопчалки на работното ми куфарче и извадих увит в целофан гащеризон за еднократна употреба.

— Какво е свършено дотук?

— Направихме снимки и проверих апартамента му набързо, колкото да се уверя, че вътре не се е намъкнал някой, който не трябва. Вратата бе отключена и открената. По всичко личи, че е успял да внесе три пакета и се е бил върнал за още, когато някой го е заковал.

Мачадо прелисти бележника си, докато аз се намъквах в гащеризона. В дъното на куфарчето намерих найлонови калцуни и ги обух, като заставах последователно на един крак. Беше истинско изкуство да се покриеш от главата до петите. Виждала съм опитни съдебни лекари, които обличаха нещо на обратно или губеха баланс.

— Онази жена... — Мачадо погледна към тази, с която доскоро бе говорил — ... живее в апартамента на най-горния етаж. Докторант от „Харвард“. Казва, че работела на бюрото си, когато видяла Нари да пристига с колата. Следващото нещо, което забелязала, било тялото му на земята.

— Чула ли е изстрели или нещо, което да ѝ е заприличало на изстрели? — Сложих си ръкавиците.

— Казва, че не е. Никой наоколо не е съобщил за изстрели. Вече разпитахме съседите. Дотук нямаме нищо. А тази докторантка — той погледна пак към жената на тротоара, която изглеждаше малко объркана, — Анджелина Браун, на 24 години, пише дисертация по педагогика.

Марино си записа информацията, а устата му бе изкривена така, все едно току-що бе изял нещо, което му образуваше киселини.

— Тя обаче направи един интересен коментар — продължи Мачадо — и ние със сигурност ще го проверим. Очевидно бюрото ѝ е пред прозореца към улицата и има идеална гледка към всички, които влизат или излизат от сградата. Каза, че видяла някакво хлапе. Карало

велосипед нагоре-надолу по улицата. Не много отдавна Джоана Кадър разговаряла с него и след това двамата отишли зад къщата, вероятно към нейния апартамент. Анджелина твърди с голяма убеденост, че по това време колата на Нари не била тук. Сторило ѝ се странно, че Джоана кани мъж в апартамента си, когато съпругът ѝ го няма.

— Знаем ли името на хлапето? Имаме ли описание? — Марино продължи да си записва.

— Нисък, слаб, винаги носел шапка.

— Това описание много ни помага — каза злобно Марино, но Мачадо не му обърна внимание.

— Казва, че хлапето изглеждало на около шестнайсет години — продължи Мачадо. — Може би малко по-голямо или по-малко, със смъкнати панталони, обичайните раздърпани хулигански дрехи.

— Хм. Нека позная. Хлапето, на което Джоана твърди, че е искала да помогне — каза Марино. — Може пък да му е давала нещо повече от съвети.

— Ако свидетелката ти е права и младежът, когото тя е видяла да кара велосипед, е същият ученик, на когото Джоана твърди, че е помагала, значи той не живее много далеч оттук — отговорих. Гащеризонът ми за еднократна употреба изшумоля като хартия, когато клекнах до преграждението. — Предполагам, че иначе не би бил с велосипед.

— Ще говоря с нея — каза Марино рязко и аз хвърлих поглед към огромните му високи кецове зад мен.

— Моля, заповядай — отвърна Мачадо.

— Не се тревожи за мен. — Марино се оттегли, докато разглеждах ръцете на мъртвия учител по музика.

Свих пръстите му и усетих, че мускулите му вече бяха започнали да се вдървяват. Беше все още топъл. Разкопчах ризата му и открих татуировка. Отляво на гърдите имаше нарисувани дървета с летящи врани, а на дясното рамо — някакво лого. Пишеше „РейнСонг“^[1] със стилизирани букви. Мачадо клекна до мен.

— Да разбирам ли, че свидетелката Анджелина Браун не е споменала дали е видяла същия младеж наоколо тази сутрин? — Мушнах дълъг термометър под дясната мишница и сложих втори на най-горното рафтче на отвореното куфарче.

— Питам я. Тя каза, че не е. — Мачадо наблюдаваше какво правя. — Но пък и тя не гледа непрекъснато през прозореца. Той може да е дошъл през задния двор, тогава тя няма как да го види.

— Някаква вероятност съпругата да не е била в Ню Хемпшър, когато си ѝ се обадил?

— Ще го разберем от клетките на мобилния оператор, които са уловили сигнала на телефона ѝ, когато ѝ звъннах.

Обърнах тялото към мен и то се подпря тежко на коленете ми. Проверих за ливор мортис — послесмъртните петна, образувани от натрупването на нециркулираща кръв по гърба вследствие на гравитацията. Точно бе започнала да се събира — имаше тъмнорозови петна, които избеляваха, като ги притиснех.

— Чудя се — продължих аз — дали не е възможно да е била вътре в апартамента. Дали не е имала посетител, докато съпругът ѝ е пазарувал, и дали волно или неволно е излязла в стратегическия момент, преди той да се върне.

— Именно. Клетките на мобилния оператор ще ни кажат дали лъже. Но пък аз се чудя ти защо се чудиш — взря се той в мен.

— Защото и преди съм виждала такива неща. И все още има много хора, които не осъзнават колко много информация дават мобилните им телефони на всички, които се интересуват. Лъжат, защото нямат представа колко лесно могат да бъдат хванати.

— Обаче тя не би трябвало да е толкова наивна, още повече след всичко, което преживяха с ФБР. — Аргументът на Мачадо беше добър.

— Не вярвам свидетелката ти да е забелязала дали колата на Джоана е била тук тази сутрин — добавих.

— Тук има интересна подробност. Точно днес тя е с кола под наем.

— Защо?

— Не знам, но това отваря вратата към всякакви възможности — отвърна Мачадо. — Затова не искаме никой да влиза в апартамента, докато не получим разрешение да го огледаме обстойно. Чакаме само съдебна заповед.

Той подозираше, че съпругата има нещо общо с убийството и нищо чудно, че съмнението се бе загнездило у него толкова рано. Но ако съдех по думите на Анджелина Браун и по това, което вече бях видяла, Джамал Нарич не бе застрелян от някакво ревниво хлапе

гимназистче, намерило отнякъде пистолет. Не бе премахнат и от наемен убиец, който се доближава до него, стреля и изчезва.

Ако се е стреляло близо до сградата, все някой щеше да чуе. Имах сериозни подозрения, че Нари е застрелян от разстояние от опитен човек, който иска да отправи някакво послание. Извадих лупа, за да разгледам по-добре малката дупка на тила му. Снимах я, обърнах главата леко на дясно и от раната потече кръв. Това беше входна рана. Обърнах главата още малко и я осветих с фенерче. Частички мед грейнаха като злато в мешавицата от съсирваща се кръв, коса и мозъчна тъкан.

[1] RainSong (англ.) — марка акустични китари. — Б.пр. ↑

7.

Раната в окото също беше входна. Куршумът бе минал през слънчевите очила, които Нари е носел. Снимах ги на тротоара, лявото стъкло го нямаше, но рамката бе недокосната.

По предницата на бялата му риза и по земята до главата му се бяха пръснали парченца слънцезащитна пластмаса. Бил е паднал, когато е прострелян в окото, точно в позата, в която се намираше и сега. Отстъпих от хладната сянка на заграждението. Вдигнах очи нагоре, разгледах прозорците на другите жилища и къщи. Обърнах се към жилищните блокове в края на улицата на една пресечка от мястото, на което се намирах. Редиците от триетажни сгради с плоски покриви приличаха на казарма.

Намерих линейка и рулетка, върнах се обратно зад заграждението и снимах тялото от всички ъгли. Забелязах, че когато куршумът е ударил слънчевите очила, силата му ги е изхвърлила от лицето. Те се бяха приземили точно на метър вдясно от главата му. Опипах окървавената му посивяла коса.

Пръстите ми намериха това, което търсех — счупени кости на тила и раната, от която бе излязъл поне един куршум. Но нямаше влага. Не е имал почти никакви жизнени показатели. Бил е мъртъв, когато е паднал на земята. Спомних си пак анонимното стихотворение и споменатия в него палач.

Моменталната смърт е рядкост. Може да бъде причинена при отделянето на втория шиен прешлен от останалия гръбначен стълб. Обикновено съм я виждала при обесване с дълго и рязко падане като от мост или от високо дърво, при катастрофи от камшичен удар след удар в таблото или удар в дъното на басейн. Ако се прекъсне гръбначният мозък, мозъкът се отделя от тялото. Сърцето и белите дробове веднага спират да работят.

— Мисля, че можем да изключим стрелба от движеща се кола, също и обир, както и всяко друго нападение с пистолет — казах на Мачадо.

— Значи смяташ, че е напълно изключено някой да се е приближил зад него и да го е прострелял в тила? И когато е паднал, да го е прострелял в лицето?

— Посред бял ден с хора наоколо?

— Ще се учудиш колко много неща хората не чуват или ги приемат за бумтене на ауспук.

— Няма частици, нито каквито и да е други улики за стрелба от близко разстояние. — Огледах внимателно раната на тила под косата. — Ако е бил пистолет, няма гилзи.

— Стрелецът може да ги е прибрал.

— Това би било прекалено много суетене на открито по светло.

— Не споря с теб — каза Мачадо. — Просто искам да изчерпя всички възможности. Например възможно ли е куршумът, влязъл през тила, да е излязъл през окото? И тук говорим само за един изстрел?

— Не. Раната на окото е входна и нямаше да има частици под и около главата му, ако е бил прострелян, докато е бил прав.

— Значи куршумът — първият куршум — може да е навсякъде.

— Ще разберем повече, когато го закараме в центъра ми. Но това, което видях дотук, показва две различни траектории. Една, докато е бил прав, и още една, когато е паднал. Вторият куршум е излязъл през тила му, който е доста раздробен, държи го само скалпът. Частичките са точно тук — и аз показах кръвта под и около главата. — Куршумът се е разпаднал, когато е излязъл и е ударил асфалта. С други думи, когато е прострелян в окото, вече е бил в позицията, в която е сега.

— Късметлийски изстрел — каза Мачадо. — Право в десетката.

— Не знам дали е късметлийски, със сигурност не и за него, освен че не е страдал. По мое мнение нападението е било мигновено, като гръм от ясно небе, извършено е от разстояние от някой, който го е планирал.

— Какво разстояние?

— Невъзможно е да се каже без възстановка. И ще я направим. Предлагам ви много внимателно да огледате всички сгради наоколо, в които някой може да се е скрил с пушка. Частичките около раните са медни и ако говорим за пистолет, например деветмилиметров с кухи медни куршуми, те нямаше да наберат достатъчно скорост при изстрел, за да се фрагментират така. Според мен става въпрос за

далечни изстрели с тежки куршуми от мощна пушка и изключително точен и изкусен стрелец — повторих аз.

— Точно това и аз казвах. — Марино се бе върнал. Забелязах кецовете му зад мен. — Може да е същият проклет снайперист, който уби двама души в Ню Джърси.

— Боже мили. — Тъмните очила на Мачадо се обърнаха към жилищните блокове. Той огледа близките постройките, спря очи на една голяма тухлена сграда точно отсреща, през улицата. — Хайде пак се започна.

— Не спомена ли, че онези две жертви са застреляни в тила? — попитах Марино.

— Високо в тила — отвърна той. — Точно в основата на черепа.

— И вторият изстрел е дошъл, след като се били вече на земята?

— Точно така — отговори той. — Все едно някакъв терорист изпраща послание, кара ни да вярваме, че никой не е в безопасност, когато се качва на ферибота или си вади покупките от колата.

— Може да е терорист, но може и да е някой, който се забавлява, като се упражнява в стрелба по човешки същества. — Отворих един пакет и извадих пластмасови пинсети. — Но и в двата случая си прав. Изпраща послание, че никой не е в безопасност.

— Аз смятам да държа съзнанието си отворено — каза троснато Мачадо. — Искам да намеря хлапето с велосипеда, преди да реша, че убийствата са извършени от някой превъртял бивш военен.

— Отворено съзнание? — повиши глас Марино. — Що за шега! Съзнанието ти е отворено колкото Федералния резерв.

— Внимавай — каза Мачадо с метална предупредителна нотка в гласа. — Ако не се укротиш, ще поискам да те преместят да разследваш друг случай.

— Доколкото ми е известно, не си ми началник. А с шефа сме гъсти. Онази вечер пийнахме по няколко в „Пади“ с него и с окръжния прокурор.

Пререканията и закачките им бяха потискащо безсмислени и безвкусни. Сякаш бяха забравили мъртвеца, който не бе пречил никому, а някой жестоко му бе отнел живота и бе преобърнал световите на всички около него. Реших да сложа край на караницата им по единствения начин, който ми беше по силите. Щях да ги разделя. Намерих маркер в куфарчето си.

Надписах малка картонена кутия за улики и с пинсетите започнах да събирам медните частички от косата, мозъчната тъкан и кръвта. Най-голямата частичка беше колкото детско зъбче, извитата и остра като бръснач. Сложих я на върха на показалеца си. Погледнах я през лупата и видях отпечатък от дулото на пушката. Изведнъж Марино се появи до мен и клекна. Беше си сложил ръкавици. Усецах топлината му. Долавях миризмата на засъхнала пот от тренировката му.

— Веднага ще поискам балистична експертиза на това парче — казах. — Може ли да помолиш криминолозите от Ню Джърси да изпратят снимки от двата случая там?

— Ама, разбира се! Джак Къстър е мой човек.

— Кой? — попита грубо Мачадо.

— Най-големият специалист по балистика, който знае повече за оръжията от всички, които познаваш — настръхна Марино. Гневът между тях с нож да го режеш.

— Донеси ми каквото успееш да намериш възможно най-бързо — казах на Марино. — Доклади от аутопсиите, лабораторни резултати.

— Ами ако се окаже, че балистичните данни не съвпадат? — Въпросът на Мачадо този път бе насочен към мен.

— В момента най-голямата ми грижа е, че почеркът на извършителя и раните са доста подобни — отвърнах аз. — Фатален изстрел в тила, последван от втори изстрел, който изглежда ненужен и вероятно е символичен. Изстрели в устата, в корема, в окото. Освен това и при трите престъпления е стреляно отдалече с медни куршуми. Дори балистичните данни да не съвпадат, предлагам да си сравним записките с хората от Мористаун. Твърде е възможно стрелецът да не е използвал едно и също оръжие.

— Няма такава вероятност — не се съгласи Мачадо. — Ако имаш предвид снайперист, то той ще ползва това оръжие, което познава и на което се доверява.

— Хайде пак започна да правиш обобщения — тросна му се Марино.

— Господи — промърмори Мачадо и поклати глава.

— Някой трябва да помисли с главата си, преди този изрод да реши да действа пак.

— По-спокойно, приятел — сопна му се Мачадо.

— Веднага ще се обадя на Къстър. — Марино си свали ръкавиците и бръкна в джоба на якето за телефона.

Оставих кървавото медно парченце в картонената кутия. Залепих здраво капака с тиксо и подадох опакованата улика на Мачадо. Така вече отговорността да ми го достави в центъра беше негова и по този начин го отделих от Марино. Напомних на Мачадо, че фрагментите от куршуми трябва да бъдат незабавно обработени според Интегрираната балистична идентификационна система, ИБИС.

— Има проблем с това. Тя не е... — започна той. Разбрах какво има предвид и ми се стори странно.

Моят най-добър експерт по огнестрелни оръжия Лиз Райтър не беше на работа, през последните няколко дни боледуваше от грип. Нямах представа откъде Мачадо знае за това.

— Ще й звънна вкъщи — отвърнах.

Тя ми трябваше, за да използва софтуера на ИБИС и да сканира отпечатъците от дулото, да ги прекара през Националната интегрирана балистична информационна мрежа, НИБИМ. Ако въпросното оръжие е било използвано за други престъпления, можехме да засечем съпадението до часове. Свалих си ръкавиците.

— Ало? — обади се тя задъхано.

— Лиз? Доктор Скарпета е.

— Чух за убийството по новините.

— Очевидно вече всички са чули. — Огледах се, докато говорех.

Някои от съседите бяха излезли и се мотаеха по тротоарите и на улицата. Всяка преминаваща кола забавяше и пропълзвяваше, а пътниците в нея зяпаха. Шумът от новинарските хеликоптери не стихваше. Забелязах и трети в далечината.

— Разследването е сигурно на два часа. Медиите бяха дошли тук преди мен — казах на Лиз.

— Прочетох за това в Туитър — отвърна тя. — Чакай да видя. Проверявам в момента. Boston.com пише, че в Кеймбридж е застрелян мъж на име Джамал Нари. В друго съобщение ни припомнят кой е — нали се сещаш, за „бъзикането“ му с Обама. Цитирам, не изразявам неуважение.

— Можеш ли да дойдеш? Наистина съжалявам, но е важно. Как се чувстваш?

— Носът ми е ужасно запушен, но не съм заразна. Всъщност в момента съм в аптеката и си купувам лекарства. — Тя се закашля. — Мога да дойда до 45 минути.

Погледнах към Мачадо и му кимнах да тръгва към центъра. Той тръгна сковано към джипа. След това се обадох на рентгеноложката ми Ан. Казах ѝ, че пристига труп, който искам веднага да бъде прегледан.

— Особено ме интересува дали има фрактура като при обесване — обясних ѝ.

От другата страна на слушалката настъпи мълчание, после чух:

— Добре, объркана съм. Мислех, че става въпрос за стрелба.

— Ако съдя по мястото на раната на тила и липсата на жизнени показатели след прострелването, имам предчувствие, че ще открием счупване и на двата израстъка на втория шиен прешлен. При компютърна томография трябва да можем да видим степента на нараняването на гръбначния стълб. Обзалагам се, че гръбначният му мозък е прекъснат.

— Ще го направя веднага щом пристигне трупът.

— Трябва да е при теб след половин час. Ако не се върна, докато приключиш, виж дали Люк не може да започне аутопсията.

— Май няма да заминаваш за Флорида — каза Ан.

— Не днес — отвърнах и прекъснах разговора. Клекнах пак зад заграждението.

Сложих малки хартиени торби на ръцете и голяма на главата и ги залепих с тиксо, за да запазя максимално уликите. Но не очаквах нищо по-съществено от медните осколки. Не мислех, че убиецът се е доближил до жертвата. Изправих се и се огледах за Ръсти и Харълд, които все още се въртяха около вана на Центъра по криминология. Махнах им.

Те тръгнаха към мен, докато аз си затварях куфарчето. Чух как тракат колелата на носилката, която те бутаха към мен. Върху нея бяха сложени бели чаршафи и прилежно сгъната торба за трупове.

— Искаш ли да погледнеш вътре в апартамента? — попита ме Марино. — Защото натам съм тръгнал. Имам предвид — дали искаш както обикновено да прегледаш домашната аптечка, хладилника, шкафовете, боклука?

Искаше да му правя компания. Обикновено беше така.

— Разбира се. Да видим какви лекарства е пил — отвърнах аз, докато към нас се приближаваше униформен с документ, който ми приличаше на съдебна заповед.

8.

Няколко минути след един часа Марино ме поведе към дъното на къщата във викториански стил.

Стените на първия етаж бяха покрити с дърво, на горните етажи и фронтоните — с плочи. Отблизо видях, че тъмнозелената боя се белеше, а тръбите на канализацията бяха ръждясали. Това, което бе останало от двора, беше обградено с грозен дървен стобор, в който огромните стволоче на старите дървета се притискаха така, сякаш се опитваха да избягат. Представих си що за имение е било това преди години. Остатъците от разделената собственост бяха само частица от имота, пренаселен с наскоро построени тухлени слепени къщи.

Прозорците на ъгловия апартамент на първия етаж бяха малки. Пердетата бяха спуснати, пред входната врата нямаше двор, а над нея липсваше навес. Сигурно на обитателите им бе неприятно да се шумуват вътре при лошо време, особено ако носят покупки. Щеше да е ужасно, ако валеше сняг и имаше поледица, направо опасно.

— Това е пътят, по който е минал, след като е слязъл от колата — каза Марино, докато минавахме под дебелия хладна сянка на дърветата. Почвата под нея издаваше остра миризма и беше мека под краката ми. — Носел е три торби, заобиколил е към задната част на сградата и е влязъл с ключовете, които са на кухненския плот. На вратата има топка вместо брава и резе.

— Ами алармата?

— Вероятно я е деактивирал, когато е влязъл, освен ако изобщо е била пусната. Трябва да говоря с компанията, която я обслужва, за да видя какъв е случаят. — Той погледна към телефона си. — Да се надяваме, че това ще стане всеки момент.

— Мачадо даде доста информация, особено като се има предвид, че двамата никак не се харесват напоследък. — Исках да го накарам да говори за това. — В разследване на убийство няма място за лични проблеми.

— Аз съм напълно съсредоточен.

— Ако беше, нямаше да забележа, че нещо не е наред. Мислех, че сте приятели.

Облечената му в ръкавица ръка натисна модерната, направена от хром топка на бравата, която беше истинска обида за старата дъбова входна врата.

— В момента е затворена, но когато първите полицаи пристигнали на място, е била откряната. — Продължаваше да игнорира въпросите ми.

Последвах го вътре, спрях точно след като прекрачих прага и затворих вратата. Отворих куфарчето си и извадих калцунни и за двамата. Огледах се, преди да престъпя по-навътре. Апартаментът беше миниатюрен. Кухнята и дневната бяха едно помещение. Дъбовата ламперия бе боядисана в шоколадовокафяво, а дюшемето — обилно лакирано и покрито с пръснати на всички страни ярки килимчета. Една спалня, една баня, два прозореца срещу мен и два вляво от мен. Пердетата бяха спуснати. Забавих се край вратата. Не бях свършила с него.

Двамата с Мачадо се караха и се чудех дали е заради жена. Мислите ми се стрелнаха към Лиз Райтън. Малко се стреснах, но вероятно не биваше. Тя бе неомъжена, приближаваше четиресетте, привлекателна. Спомних си, че когато Марино работеше при мен, двамата понякога ходеха да стрелят заедно или пийваха по някое питие след работа. Тя беше в болнични от понеделник и по някаква причина Мачадо знаеше за това.

— Казвал ли си на Мачадо, че Лиз е в болнични? — попитах.

— Не знаех.

— Това „да“ ли е?

— Не, не е.

Вдигнах очи към корниза от излъскан бронз, който завършваше с две топки, оформени като лалета. Евтино. На това му викаха „вдъхновено от антиките“. Лампите светеха ярко. Потенциометрите на ключовете до вратата бяха завъртени до края. Съмнявах се Джамал Наридан да го е направил, когато е влязъл с покупките и е оставил вратата откряната. Имах чувството, че Мачадо доста е поразгледал тук, докато е „хвърлял един поглед“. Казах го на Марино. Попитах го дали лампите са били светнати, когато полицаите са влезли или Мачадо ги е включил.

— Сигурен съм, че той ги е включил, за да огледа всичко, преди да получим съдебна заповед. — Марино я четеше, гневно присвил устни. — И познай какво? В нея няма нищо за снайпер. Ами ако намерим пушка с оптично устройство в гардероба или под леглото? И не е като да не съм му казал, по дяволите!

— Не разбирам. Да не би да намекваш, че Джоана Кадър е застреляла съпруга си с пушка, която са държали в апартамента си?

— Намеквам, че Мачадо е голям инат и ме разиграва. Не иска и да чуе, че вероятно търсим специален вид оръжие. Кое то до съвсем скоро не беше леснодостъпно за всички. Той не обръща внимание на нищо, което му казвам. — Марино вдигна ключовете от кухненския плот до трите изправени торби от кафява хартия с покупки. — „Ремингтън“ 5R. Като пушката, използвана в Ню Джърси.

Говореше за резките по куршума, оставени от дулото.

— Пет нареза със завити водещи ръбове — каза той. — И кога си виждала такова нещо в разследвания на стрелби?

— Не съм сигурна, че изобщо съм виждала.

— Лично аз не знам за нито едно убийство, в което стрелецът е използвал пушка с пет нареза, освен двата случая в Джърси — каза Марино. — Дори в момента има само няколко модела в продажба, освен ако не си я поръчаш, а повечето хора не знаят нищо за дулата и дори не мислят, че са важни. Но този стрелец знае, защото е дяволски умен. Той е фанатик на тема оръжия.

— Или по някакъв начин се е сдобил с такава пушка...

— Трябва да проверим всяка връзка, да включим всичко в съдебната заповед, дори медните куршуми, гилзите, барабана. — Марино успя да ме убеди. — Всичко, за което се сетим, на всяко място, което претърсваме, включително и превозните средства, като колата под наем на жена му. Но Мачадо спори с мен. В общи линии ми показва среден пръст, защото ако съм прав, това ще е много важен случай и е мой, а не негов.

— При обичайни обстоятелства можеше да е и на двамата.

— Е, обстоятелствата не са обичайни и аз трябва да водя разследването. Той вече пое по грешен път.

— И ти се надяваш Мачадо да бъде преназначен.

— Може би така ще стане, а може би трябва, преди да се появи по-голям проблем.

— Какъв по-голям проблем? — Марино не казваше всичко.

— Като например да припише убийството на някакво хлапе, което може да се е занесяло със съпругата на убития. Момчето не го е направило — каза Марино, но това не беше най-важният му аргумент. Имаше и още нещо.

Той отвори куфарчето с принадлежностите си за оглед на местопрестъплението на пода, а аз огледах къта за отдих. Кафяв кожен диван и два фотьойла. Ниска масичка. Телевизорът с плосък екран бе свален от стената, както и сложените в рамки плакати на Джими Хендрикс, Сантана и „Лед Цепелин“. В ъгъла имаше три черни китари на поставки, които отразяваха светлината във всички цветове на дъгата като криле на пеперуда, когато лъчът падне под правилния ъгъл. Приблжих се, за да разгледам по-добре.

„РейнСонг“.

— Трябва наистина да е обичал китарите си, за да си направи татуировка — коментирах и влязох в кухнята.

Четири стенни шкафа, печка с три котлона, фурна, хладилник. На плота имаше микровълнова печка, там бяха и ключовете за колата и покупките, които Нари бе донесъл, преди да се върне до колата си и да бъде застрелян. Сложих си нов чифт ръкавици, преди да разгледам какво си бе купил.

— Нарязано сирене, кафе, буркани със сос маринара, спагети, масло, няколко различни подправки, ръжен хляб, прах за пране, торби за сушилни — започнах да изброявам. — Ибупрофен, хапчета против стомашни киселини, валериан, рецепти за лекарства срещу мигрена и алергия и за ривотрил, всичките изпълнени в аптеката в девет тази сутрин.

Погледнах Марино, докато той вадеше кофата за боклук изпод мивката.

— Кой пазарува толкова много за един уикенд? — Отворих хладилника. Вътре нямаше нищо освен бутилки вода и отворено кенче сода.

— И аз си мисля същото като теб. — Марино вдигна найлоновата торба от кофата за боклук. — В нея няма нищо освен няколко салфетки. Влажни са. Изглежда, че са бърсали нещо с тях. Какво ти казват лекарствата?

— Изглежда, че единият или двамата страдат от главоболие, вероятно мигрена в добавка към алергиите и стомашните проблеми — отговорих. — А валерианът е хомеопатично лекарство за мускулни спазми и стрес. Някой хора го пият, за да заспят. Ривотрилът е бензодиазепин, който се използва срещу тревожност. Името на всички рецепти е на Нарі. Това не означава задължително, че жена му не е споделяла с него лекарствата.

Марино тръгна към спалнята и аз го последвах. Още едно старо бижу бе съсипано — оригиналният дъбов под на къщата бе боядисан в кафяво. И корнизите също като ламперията по стените бяха боядисани в блудкаво жълто. Върху двойното легло имаше два калъфа за китари от твърда пластмаса, облицовани отвътре с червен плюш, а на дръжките им имаше ластици от етикети от багажно отделение. Нощни шкафчета и лампи. До отворената врата на гардеробното помещение се виждаха куфари и облепени кашони.

На тоалетката имаше два лаптопа, включени да се зареждат. Марино чукна по клавишите и на екрана се появи искане за парола. Той отиде до всекидневната, взе пластмасови торби за доказателства и се върна в спалнята.

— Не са заминавали само за един уикенд. Очевидно са се изнасяли — казах аз и влязох в банята.

Не беше по-голяма от килер. Старинната вана на четири крака бе оборудвана с душ и жълта найлонова завеса, окачена на пръстени. Бяла тоалетна, мивка и единствен прозорец с матово стъкло.

— Не спомена ли, че са наели апартамента само преди няколко години? — попитах. — И вече се изнасят?

— Поне така изглежда — отвърна Марино от спалнята.

— Китарите не са в калъфите си — провикнах се през отворената врата, за да може той да ме чуе. — И мисля, че това е важно, след като са толкова ценни за него. Почти всичко друго е пакетирано, но не и китарите.

— Не виждам никъде трети калъф. Само два са на леглото — каза Марино. Чух го да отваря врата и да плъзга закачалки за дрехи.

— Трябва да са три. По един за всяка китара.

— Не, и в гардеробното помещение няма.

Отворих аптекката със стара и нащърбена огледална вратичка. Вътре нямаше нищо. В шкафа под мивката имаше кондоми без

лубрикант и имодиум. Много кутийки от тях, което бе необичайно. Почудих се защо бяха изоставени, когато всичко друго бе прибрано. Бяха идеално подредени, кутийките бяха изправени като филии нарязан хляб, всяка с етикета навън. Никоя не бе отворена. Долових миризмата на хлор. Вероятно от препаратата за почистване, който е бил вътре, преди да бъде опакован или изхвърлен.

— Чудя се къде събират боклука от сградата? — попитах.

— Има контейнер.

— Някой трябва да го прегледа, да види какво са изхвърлили.

Върнах се в спалнята. Забелязах, че облепващата лента на един от кашоните беше срязана. Някой го бе отварял. На капака пишеше „баня“. Погледнах вътре. Беше наполовина празен, вътре имаше само тоалетни принадлежности, в които очевидно бе ровено. Погледнах и другите кашони. Бяха единайсет. Всичките облепени. Изглеждаха непокътнати. Отново ме налегна същото странно усещане като при вида на кондомите и имодиума в шкафа.

— Трябва да видиш това. — Марино сега отваряше чекмеджетата на тоалетката. — И тук същото. Нещо определено се е случвало. Като че ли са бягали.

— Ако е така, не са стигнали много далеч — отвърнах и чух гласове пред апартамента.

— Може би защото някой е решил да ги спре. — Чекмеджето, което той бе отворил, бе напълно празно и избърсано.

Виждах следите от мокрите кърпички, с която го бяха почистили — същите, които той намери в боклука в кухнята. Предложих му да ги пакетира като улики.

— Нека се уверим, че са чистили само прах и мръсотия в чекмеджетата — добавих, докато гласовете се приближаваха.

Мъж и жена спореха за нещо. Тя звучеше изключително разстроена.

— Със сигурност. — Марино провери чекмеджетата на нощните шкафчета, те също бяха празни и също избърсани. — Със сигурност са бягали. И някой добър човечец с пушка не е бил особено щастлив от това.

Върнахме се във всекидневната, откъдето чувахме гласовете още по-силно.

— Госпожо, трябва да останете тук — каза мъжкият глас от другата страна на вратата. — Не можете да влезете, преди да говоря с разследващия...

— Аз живея тук! Пуснете ме! — извика жената.

— Трябва да останете тук, госпожо. — Вратата се отвори и вътре пристъпи униформен полицаи, който се опитваше да спре жената зад него.

— Джамал! Джамал! Не!

Письците ѝ пронизаха тихия апартамент, докато се опитваше да се промуши покрай полицаия, който беше едър човек с посивяла коса, над петдесетгодишен, с впечатляваща осанка, която свързвам с ченгетата, които са на служба прекалено дълго. Опитах се да си представя какво върши. Глобява за неправилно паркиране. Прибира лични вещи от залите за аутопсия.

— Пуснете ме! Защо никой не ми казва нищо! Пуснете ме! Какво става? Какво става?

Болката и ужасът ѝ идваха от място, на което никой не бива да се намира — съсипващо безнадеждно място. Не е вярно, че никога не ни се дава повече, отколкото можем да понесем. Само дето не ни се дава, а просто се случва.

— Всичко е наред. Няма проблем — каза Марино на полицаия. — Можете да я пуснете.

9.

Джоана Кадър не беше каквато очаквах. Не бях сигурна какво точно си бях представяла, но със сигурност не и дребничката жена с момичешки вид, която плачеше и гледаше с изцъклени от мъка и ужас очи. Беше красива по един деликатен, уязвим начин — като порцеланова кукла, която може да се счупи, ако я бутнеш. Беше облечена с черен клин, ботуши и розов суитшърт с надпис „Колдплей“, който стигаше до коленете ѝ. Носеше множество пръстени и гривни, ноктите ѝ бяха лакирани в тюркоазенозелено, а дългата ѝ сламеноруса коса беше толкова права, все едно я бе гладила с ютия.

— Бяхте ли на концерта им в Бостън? — попитах аз и посочих суитшърта ѝ, а тя сведе към него празен поглед, сякаш не помнеше какво е облякла. — Аз съм доктор Кей Скарпета. Опитвам се да се сетя кога беше концертът. Може би преди две лета.

Небрежното ми споменаване на британската рокбанда и въпросът за концерта им я извадиха от шока. Тази тактика използвах отдавна при хора, които са изпаднали в хистерия. Правех някакво несвързано наблюдение за времето, за дрехите им или за нещо общо помежду ни. Почти винаги работеше. Вече бях привлякла вниманието на Джоана.

— Вие сте лекар? — Тя впи очи в мен и аз изведнъж усетих как ме стиска бронезилетката под ризата, дадох си сметка, че ръцете ми са в ръкавици, а над обувките нося найлонови калцуни.

— Разследвам случая с Джамал, медицинските аспекти. — Бях внимателна, но сигурна в позицията си и почувствах как между нас започна да се заражда доверие.

Тя млъкна и с нотка на облекчение в гласа каза:

— Юли, преди две години. Имахме пропуски за бекстейджа. Никога не ги пропускаме.

Една от спирките на турнето им беше в Бостън, където свиреха няколко вечери, и Луси намери билети на втория ред пред централната

сцена. Може да сме били на един и същ концерт, дори близо до Джоана и нейния съпруг музикант, всички отнесени от вихъра на рокендрола.

„Нещата се случват за секунди. Пада гръмотевица. Получавах инфаркт. Оказвах се на неподходящото място в неподходящото време.“

— Вие... Вие видяхте ли Джамал? — попита ме тя. — Какво му се е случило? Бил прострелян?

— Първоначално поне така изглежда. Много съжалявам.

— Така изглежда? Вие не знаете ли?

— Трябва да бъде прегледан. След това ще имам сигурни отговори. — Вече бях до нея, сякаш я вземах под крилото си. Казах ѝ, че съжалявам, но за момента нямам повече информация.

Отново изказах съболезнованията си за ужасната ѝ загуба. Изрекох всички правилни думи, а тя отново се разплака, а Марино точно това искаше да се случи. Отдавна играехме този танц. Аз бях лекарят, който не е тук, за да обвинява или да нанася още щети. Колкото повече той я притискаше, толкова повече тя щеше да се привързва към мен, защото чувстваше, че съм на нейна страна. Знаех точно как да вляза в играта, без да прекрачвам границите на това, което имах право да я питам и да ѝ отговарям. Също така знаех как да бъда полезна, без да казвам и дума.

— Ние поемаме от тук — каза Марино на полицая, който стоеше на вратата. — Погрижете се никой от репортерите да не се приближава до сградата.

— Ами живеещите в нея? — Полицаят, на чийто бадж пишеше „Т. Дж. Харди“, ме гледаше как свалям ръкавиците и калцуните си и ги хвърлям в червената торба за опасни отпадъци на кухненския плот.

Вече нямах никакво облекло за лична защита, бях само с дрехите ми за работа на терен, които изглеждаха достатъчно официално с многото си джобове и знака на Центъра по криминология. Но не бях заплашителна. Върнах се при Джоана, докато Т. Дж. Харди се опитваше да обясни, че живеещите в сградата искат да се върнат в апартаментите си.

— Двама от тях току-що спряха колите си отпред и вече са пред къщата. Разстроени са, че не ги пускаме. — Масачузетският му акцент беше доста силен и неподатлив, почти не изговаряше звука „р“.

Гласът му ми припомни как бе влизал няколко пъти в залата за аутопсия заради жертви на катастрофи. Още тогава имах усещането, че това е последното място, на което би искал да се намира. Беше им прибрал личните вещи и се бе държал на разстояние от стоманените маси. Отвърщаше поглед и дишаше през устата заради миризмата.

— Провери им документите за самоличност и ги придружи до апартаментите им — каза му Марино. — Искам имената им и как да се свържа с тях. Изпрати ми информацията по имейла възможно най-бързо. Никой да не се доближава до червения джип и пространството около него. Ясно ли е?

— Разбрах.

— Отвън ли сте паркирала? — попита Марино.

Джоана кимна, без да среща погледа му.

— Каква е колата?

— Събърбан. Под наем е. Местим разни неща... Трябваше да местим разни неща и имахме нужда от нещо голямо. — Тя погледна покрай него с широко отворени, невиждащи очи.

— Нямате ли собствена кола? — попита Марино.

— Продадохме двете си коли, за да купим новата хонда. — Гласът ѝ потрепери. — Червената отвън.

— Екипът по почистването иска да започне да събира разпилените покупки. И... — Т. Дж. Харди хвърли поглед към Джоана, докато си подбираше думите. — ... и нали знаете, да започне да подрежда.

Марино ме погледна.

— Приключихме, нали?

Тялото вече беше в Центъра по криминология, но не го споменах. Кръвта и съсиреците също трябваше да изчезнат, но и това нямаше да произнеса. Казах на Марино, че екипът по почистването може да започва, а Джоана тихо отново се задави от сълзи. Полицай Харди излезе навън. Силният звук от затварянето на дъбовата врата я стресна и коленете ѝ за малко да се подкосят. Тя изхлипа и покри устата и носа си носна кърпичка. Очите ѝ бяха кървясали и с размазан грим.

— Защо не седнете и да поговорим? — каза ѝ Марино. След това се представи и добави: — Доктор Скарпета е главният съдебен лекар на Масачузетс и също така работи за Пентагона.

— Пентагонът? — Джоана не беше впечатлена, наименованието само я изплаши.

— Това просто означава, че имам федерална юрисдикция в някои случаи. — Махнах с ръка, все едно не беше нищо особено.

— Какво? Вие да не сте шибаното ФБР? — Погледът ѝ се промени за миг.

За какво му беше на Марино да се хвали? Сега трябваше да оправям щетите. Обясних ѝ, че съм от резерва на Военновъздушните сили и съм и армейски съдебен лекар. Тя поиска да знае какво означава това. Казах ѝ, че помагам на федералното правителство при медицинското разузнаване, също така и във военните дела, но работя за щата и центърът ми е в Кеймбридж. Колкото повече подробности ѝ давах, тя толкова повече се затваряше. Не ме слушаше. Не ѝ пукаше за славната ми кариера. Не се чувстваше заплашена от нея, а аз точно това исках.

— Накратко, не бихте могли да бъдете в по-добри ръце — добави Марино. — Тя може да ви зададе няколко въпроса за лекарствата, за подробности около здравословното състояние на съпруга ви, които би трябвало да знае.

Каза го, сякаш бях семейният им лекар и ставаше въпрос за рутинна манипулация, която ми се щеше да не е необходима. Предписаните лекарства на Нари и медицинската му история нямаха нищо общо с убиеца. Оръжието обаче имаше. Но Марино искаше и аз да присъствам. Ако Джоана съзираше в думите му манипулация, то не го показваше. Изведнъж тя се срина, сякаш вече нямаше смисъл да се съпротивлява срещу това, което не може да бъде променено. Никакъв протести и никакви аргументи нямаше да отменят истината.

— Къде е той? Къде е Джамал? — Гласът ѝ звучеше мъртвешки. — Защо пред къщата е издигната тази голяма черна кутия? Не разбирам. Там ли го сложиха? Не ме пуснаха да вляза вътре. Той там ли е? Къде е?

— Откараха го в центъра ми за преглед — повторих аз това, което вече бях ѝ казала. — Черните ограждения са, за да пазят от зяпачи. Елате, седнете. — Докоснах лакътя ѝ и я поведох към дивана.

Тя седна сковано на ръба и си избърса очите.

— Кой го е направил? Кой би го направил? — Гласът ѝ потрепери, но после се овладя.

— Заради това е всичко тук. Ние трябва да го разберем. — Марино сложи стол директно срещу нея и седна на него. — Наистина съжалявам, знам колко ви е трудно, но имам много въпроси, на които трябва да ми отговорите, ако искате да ни помогнете да разберем какво се е случило с Джамал. Става ли?

Тя кимна. Седнах до нея.

— Да започнем с това в колко часа излязохте тази сутрин, накъде бяхте тръгнали и защо? — Марино бе извадил бележника си.

— Вече казах това на другия. Той ми съобщи, че Джамал е прострелян, докато е разтоварвал покупките от колата. Че някой го е застрелял. — Тя ме погледна. — А вие казахте, че не знаете дали е застрелян.

— Трябва да бъде прегледан, за да сме сигурни точно какво се е случило. — Избягвах думата „аутопсия“.

Погледът ѝ се завъртя бързо из всекидневната и след това се спря на китарите.

— Кой е направил това? — Гласът ѝ се вдигна с един тон и стана по-силен. Тя ни гледаше обвинително. — Джамал ги бе прибрал в калъфите им. Той е толкова внимателен с китарите си. Кой ги е върнал на стойките?

— Това е интересно — каза Марино. — Има два калъфа на леглото. Къде е третият?

— Нямате право! Нямате право да пипате нещата му!

— Не сме пипали китарите му — отвърна Марино и аз се замислих за Мачадо.

Но той не би направил такова нещо. Погледнах през стаята към китарите. Бяха различни по форма, изработени от черни въглеродни фибри, едната с матово покритие, а другите две лъскави, със седефени инкрустации. Изправени на стойките, хванати с гумени пластини през струните. Обърнати към стаята. Перфектно и точно подредени.

Станах от стола си. Отидох при тях и долових лек хлорен мирис набелина, същият, който бях усетила и в банята. Някой, който не бива, е влизал в този апартамент. Проверих пак кухнята.

Хартиените салфетки в кофата за боклук нямаха никакъв мирис. Белината унищожаваше ДНК. Чекмеджетата бяха избърсани с нещо друго. Две различни улики, два различни начина за унищожаването им. Вероятно двама различни души. Седнах пак. Хвърлих към Марино

поглед, който той разбра. Убиецът на Джамал Нарие е бил в този апартамент в някакъв момент и аз пак се сетих за Мачадо в същия миг, в който Марино попита Джоана за него.

— Знаем, че двамата сте говорили. — Той се стремеше гласът му да не издава раздразнението му, по лицето му също нямаше и следа от такова.

Но аз знаех какво изпитва. Мачадо не биваше да ѝ съобщава подробности. Не биваше да ѝ казва, че съпругът ѝ е застрелян. Ако тя го бе казала първа, това би означавало нещо.

— Казали сте на детектив Мачадо, че сте в Тилтън, Ню Хемпшър. В аутлет — магазин за намалени стоки? — попита Марино.

— Застрелян е посред бял ден до колата си? — Тя трепереше силно и може би този път по друга причина. — Някой видял ли е кой го е направил? Опитали ли са да му помогнат?

Той не отговори, само прелисти бележника си, а тя стана още по-тревожна и очите ѝ започнаха да проблясват гневно.

— Някой опитал ли се е да повика линейка? Да му помогне? — Вече питаше мен.

— Раната е била фатална. — Подбрах внимателно думите си.

— Искате да кажете, че нищо не е могло да се направи? Абсолютно нищо?

— Съпругът ви е починал много бързо.

— Надявам се, че знаете нещо, което би могло да ни помогне — каза Марино.

Тя го изгледа злостно.

— Нямам представа кой го е направил.

— Детектив Мачадо ви се е обадил по мобилния телефон, докато сте пътували към Ню Хемпшър. — Марино ѝ сложи капан.

— Вече бях там в магазин за пътни чанти.

— В „Танджер“ или в „Меримак“? — Марино се намръщи и прелисти бележника си. — Нали се сещате — „Танджер“ или по-големият мол за намалени стоки, който е на час път оттук?

— В по-големия. Връщах чанта с развален цип, когато той ми се обади. Попитах го откъде ми има номера и си помислих, че полицията пак ни тероризира.

— Доколкото си спомням, ФБР разследваше съпруга ви, а не полицията. В светлината на лошия ви опит е наистина важно да

направите тази разлика, Джоана. — Марино се наведе напред и подпря големите си ръце, облечени в ръкавици, върху коленете. — Ние не сме ФБР. Не ние ви подложихме на всичко онова.

— След това нищо не беше същото. — Тя накъса салфетката в скута си. — Затова ли е? Заради това ли някой е набелязал Джамал? Получихме много хейтърски съобщения. По интернет. По пощата. Оставяха ни разни неща до колите в училище и тук.

— Това ли си мислите? — Марино пак я тикаше към капан.

Той знаеше какво е казала на Мачадо, когато е научила новината. За ученика, на когото помагала. За обира, който се объркал.

— Не знам какво да мисля!

Очите ѝ пак се наляха и сълзите се търкулнаха по бузите и допълнително размазаха грима ѝ. Спиралата се бе превърнала в черни петна по клепачите.

Марино бавно стана от стола. Отиде в кухнята и огледа торбите с покупките. Надникна през отворената врата на спалнята, взря се в багажа и в купчината облепени кашони. Пръстите му затракаха по клавишите на блекбърито.

— Как казахте, че се казва магазинът? — попита той от кухнята, обърнал широкия си гръб към нас.

— Какво? — Тя изглеждаше вцепенена.

— Магазинът, където сте занесли чантата с разваления цип.

— Беше магазин за пътни чанти. Аз... Не си спомням името му.

— „Томи Бахама“? „Нотика“?

Той проверяваше какви магазини има в мола за намалени стоки, който тя твърдеше, че е посетила.

— Да — каза тя.

— Да?

Марино се върна при нас, стъпките му бяха тежки. Сините найлонови калцуни върху обувките му издаваха звук, когато се приплъзваха по дървения под. Краката му изглеждаха големи като на чудовището Франкенщайн.

— Може би беше един от тях — каза тя предпазливо.

— Госпожо Кадър, не си спомняте каква марка пътна чанта притежавате ли? Куфарите в спалнята са „Рокланд“. Леопардова шарка с розов кант. Предполагам, че са ваши. Другите са „Америкън Туристър“, черни, и предполагам, че са на съпруга ви.

— Как очаквате да мисля за нещо подобно точно в момента? — Знаеше, че са я хванали.

— Ако намерите касовата бележка, може би ще освежите паметта си. — Марино седна пак на стола и я погледна право в очите, а тя се изчерви и сведе очи към ръцете си. Когато заговори, устата ѝ изглеждаше пресъхнала.

— Добре, мисля, че е у мен. Мисля, че е в портфейла ми. Трябва да е там. — Езикът ѝ бе надебелял, докато продължаваше да измисля извинения, които знаеше, че не звучат убедително.

Отидох до хладилника да ѝ донеса бутилка вода, докато тя седеше, а Марино чакаше. Дамската ѝ чанта беше на дивана и тя започна да рови из нея, после в портфейла си, но разиграваше театър, и то не много добър. Нямахме касова бележка. Беше излишно да се преструва.

10.

— Знаете ли нещо за клетките на мобилните комуникации, госпожо Кадър? — Марино преглеждаше съобщенията си, а тя вече не беше предишната Джоана.

Беше получил информация и увеличаваше дистанцията. Тонът му бе охладнял. Играеше роля, която вече бе измислил и получаваше външно потвърждение за нея, откриваше неща, които не бяха добри за Джоана.

— Клетки ли? — Тя отпи от водата. Говореше на него, но гледаше мен. — Знам какво представляват. Но не знам нищо за тях.

— Това ме учудва. ФБР не ви ли подслушваше телефоните? Не проверяваха ли къде се намирате и по-специално съпругът ви? Не бяха ли влизали в електронната ви поща, за да решат, че Джамал е терорист? — попита той.

— Откъде мога да знам какво са правила? Да не би да са ми казвали?

— Би трябвало да са уведомили адвоката ви.

— Джамал знаеше повече за това от мен. Него преследваха. И адвокатът беше негов, не мой. — Тя пак плачеше, но от гняв, под който прозираше истински бяс. А най-отдолу беше мъката, която се усещаше почти физически. И страх. Тя се страхуваше от нещо и затова лъжеше.

— Трябва да ми кажете истината, каквато и да е тя — каза ѝ Марино. — Но първо ще ви напомня какви са ви правата. Винаги искам първо да приключа с това...

— Правата ми? — Тя изглеждаше объркана, обърна се към мен, сякаш можех да я спася. — Мислите, че аз съм го направила? Арестувате ли ме?

— Просто превантивна мярка — отвърна небрежно Марино. — Искам да съм сигурен, че знаете, че не сте длъжна да говорите с нас. Никой не ви принуждава. Ако искате да присъства адвокат, ще ви го осигурим. Какво ще кажете за адвоката на съпруга ви? Може би искате

да му се обадите? Ще стоим и ще чакаме, докато той дойде. Или пък може да се види с нас в участъка.

Той продължаваше да блъфира и да ѝ чете правата, докато тя се взираше в него, без да мига. Погледът ѝ ставаше зъл и яростен, мислите ѝ проблясваха като статично електричество от стар телевизор. Беше го преживяла вече, когато ФБР бяха нахлули в дома им и бяха отвели съпруга ѝ с белезници.

— Не искам адвокат — каза тя и внезапно стана спокойна, равна и неподвижна. — Никога физически не бих наранила Джамал.

Забелязах, че използва думата „физически“. Изглеждаше важно, че прави разлика между физическо и друг вид нараняване. Спомних си за момчето, с което я бяха видели да говори.

— Не притежаваме оръжие, затова не знам защо си мислите... Сигурно защото е най-лесно, нали? — Очите ѝ искряха от презрение към Марино, който четеше съобщенията, пристигащи на телефона му. — Всички сте еднакви.

— Днес не сте била в Ню Хемпшър — каза той делово, докато пишеше отговор на някой, който му пращаше съобщения. — Да поговорим къде наистина сте била.

Преди тя да отговори, Марино ѝ даде да разбере, че има доказателства къде точно е била от седем и петнайсет сутринта. Той имаше представа за всеки километър, който бе изминала, и всяко обаждане, което бе направила от мобилния си телефон, включително и трите до фирмата за хамалски услуги.

— Но предпочитам вие сама да ми разкажете подробности — добави той. — Бих искал да ви дам шанс да кажете истината, за да мога да си съставя по-добро мнение за вас от това, което имам в момента.

— Обвинена съм несправедливо. — Тя каза това на мен, но не говореше за убийството на съпруга си.

Усещах, че има предвид нещо друго.

— Когато детектив Мачадо се свърза с вас по мобилния ви телефон, какво точно ви каза? — попита Марино.

— Представи се. Каза ми какво се е случило. — Тя бе забила поглед в ръцете си, които бяха здраво стиснати в скута ѝ.

— И вие му казахте, че сте в Ню Хемпшър. Макар да не е било вярно.

Тя кимна.

— Излъгала сте.

Тя пак кимна.

— Защо?

— Обвинена съм несправедливо. — Пак го каза на мен. — Мислех, че затова се обажда, че полицията ме търси. Искях да спечеля малко време, за да реша какво да правя. Изпаднах в паника.

— И не променихте версията за местонахождението си, дори след като детектив Мачадо ви информира за причината, поради която ви се обажда? — попита Марино.

— Беше прекалено късно. Вече му бях казала... Уплаших се. Толкова се уплаших, че оглупях. — Гласът ѝ силно трепереше, сълзите ѝ течаха. — И след това можех да мисля само за Джамал. Вече не мислех за лъжата, нито защо я изрекох. Съжалявам. Не съм лош човек. Кълна се в Бог, че не съм.

Тя бръкна в дамската си чанта и намери пакетче мокри кърпички. Скъса опаковката и избърса размазания по очите и лицето грим. Замириса ми на краставица. Вече изглеждаше години по-млада, можеше да мине за двайсетгодишна, но вероятно приближаваше трийсетте. За да работи като училищен психолог, трябва да е завършила колеж, а после да е придобила и магистърска степен. Беше омъжена от три години. Сметнах, че е на двайсет и седем или двайсет и осем.

— Това е кошмар. Моля ви, оставете ме да се събудя от него. — Тя се взря в мен.

След това погледна нещата, които бях извадила от внесените от съпруга ѝ торби — храната и лекарствата. Вниманието ѝ бе привлечено от лекарствата.

— Съпругът ви е имал рецепти, които е изпълнил тази сутрин в аптеката — казах ѝ. — Включително и за ривотрил.

— Срецу стрес — отвърна тя.

— За него ли е?

— Напоследък и за мен. И за двамата.

— Можете ли да ми кажете какво се е случвало с него? — Внимателно подбрах глаголното време. — Дали е бил тревожен, стресиран. Ще ни помогне, ако знаем. Тестовете ще ни покажат какво

точно има в кръвта му. Но ако имате информация, ще съм ви благодарна.

Споменаването на тестовете я стресна. Очевидно не се бе сетила за тях.

— Ривотрил — каза тя. — Видях го да взема едно хапче тази сутрин, когато станахме. Каза, че почти му свършвали. Планираше да се отбие до аптеката, докато е навън по задачи.

— Може ли да е взел и нещо друго? — попитах аз.

— Аз... не знам. Не бях край него... Излязох около седем.

Спомних си за мокрите кърпички в боклука, за избърсаните чекмеджета. Не минаваше и седмица, без да видя в моргата смърт, свързана с хероин.

— А наркотици? — попитах и тогава Марино се намеси.

— Полицейското куче ще открие и най-малките остатъци — каза той. — Имаме такова. Може би трябва да го доведе.

Ако ситуацията не беше толкова трагична, щях да се разсмея. Куинси не можеше да различи хероин от бебешка пудра. Изпратих на Ан съобщение да прегледа внимателно Джамал Нарич за следи от спринцовка и наранявания по септума и да го направи веднага.

— Съпругът ви някога пил ли е лекарства против болка, изписани с рецепта? — попитах Джоана.

— Заради гърба — отвърна тя. — Инцидент с велосипед, когато е бил на двайсетина години. Имаше счупени прешлени.

— Оксикодон?

Тя кимна, а моите подозрения се увеличаваха. Не е необичайно хора, които злоупотребяват с оксикодон, да минат на по-евтини опиати. На улицата хапче от 80 милиграма може да стигне осемдесет долара, а пакетче хероин струва много по-малко.

— Чист е над десет години — каза ми Джоана.

— Но е бил под стрес. Знаете ли защо?

— Той ме изолираше. Изчезваше и не казваше къде отива или къде е бил. — Тя не откъсваше очи от рецептите на кухненския плот.

— Вие ли почистихте вътрешността на чекмеджета? — попита Марино, но тя не отговори. — Вие ли бяхте, или Джамал?

— Не знам. Може да е той. Казах ви, че беше параноичен, тревожеше се, че някой го преследва.

— Кокаин? Хероин? Какво употребяваше?

— Нищо. Казах ви.

— Нищо? — Марино хвърли бележника и писалката си на масичката. — И от кого се е притеснявал, че може да намери нещо?

— От полицията — отвърна тя. — Тревожихме се за това дни наред. Затова бях толкова сигурна за причината за обаждането. Помислих си, че е заради това.

Погледнах към телефона си, на който пристигна съобщение.

— За какво по-точно?

„Стари белези по краката били покрити с татуировки.“ Това успя да ми каже Ан до този момент, но беше достатъчно.

Нари е употребявал наркотици и се е опитвал да прикрие следите от игли с татуировки. На пръв поглед не виждах нищо, което да сочи към скорошна употреба. Но това не означаваше, че е бил приключил с тази част от живота си.

„Вече направихте ли му тестове на кръвта?“, написах ѝ в отговор.

„Тъкмо се приготвям да го направя.“

— Не разбирам какво ми казвате за полицията — притисна Марино Джоана.

— Те ни преследваха без причина! Много искаха този път да нагласят обвиненията. Имате ли представа какво е да минеш през нещо такова?

— Това са го правили ФБР — подчерта пак Марино. — Не сме били ние.

Тя избърса лицето си и пак долових мирис на краставица. Спомних си миризмата на белина и я попитах за нея. Дали тя или съпругът ѝ за използвали нещо с хлор, може би белина за почистване на чекмеджетата. Тя каза, че не. Казах ѝ, че мокрите кърпички в боклука ще бъдат тествани в моята лаборатория. Тя стана унила, но не промени отговорите си за белината. Била алергична към нея. Изприщвала се. Никога не държали белина в дома си.

— Джамал мислеше, че някой го следи — каза тя. — Човек с шапка и черни очила карал до колата му. Смяташе, че пак са ФБР. Една нощ стана до тоалетната и през прозореца видя лице. След това започна да пуска всички пердета.

— Кога започна да се чувства така? — Марино взе бележника и продължи да си води бележки.

— Преди няколко месеца.

— И затова изведнъж решихте да се преместите?

— Не. — Разказа ни, че момчето, с което говорила, се казвало Лео Ганц.

Бил на петнайсет години, първа година в академия „Емерсън“ — гимназията, в която Нари преподавал музика, а Джоана работила като психолог. През януари Лео бил пратен в кабинета ѝ заради лошо поведение. Започнал да носи алкохол в училище. Надраскал кола с ключове и отговарял на учителите. В началото на май бил изключен от отбора по тенис, след като се появил на тренировка пиан и ударил треньора с топка толкова силно, че му разкървавил носа.

— Изведнъж му се появи много свободно време, защото не тренираше, а сега е и във ваканция — обясни Джоана. — Беше отегчен, самотен. Започна да минава с велосипеда си покрай дома ни непрекъснато. Анджи...

— Анджелина Браун — обади се Марино, — съседката ви от горния етаж.

— Да — потвърди Джоана. — Тя го виждаше от прозореца си. Бюрото ѝ е пред прозореца и тя го гледаше как минава напред-назад пред къщата.

— Може би той е преследвал съпруга ви? Това хрумна ли ви?

— Лео все още няма книжка, нито достъп до кола.

— Влизал ли е в апартамента ви?

Погледнах надолу към съобщението, което получих от специалиста по огнестрелни оръжия Лиз Райтън, докато Джоана разказваше, че винаги говорела с Лео навън. Никога не бил влизал.

— Опитвах се да му помогна. — Тонът ѝ стана стоманен, а аз не се издавах, че това, което четях, беше поразително, едновременно добро и ужасно.

Имаме много вероятен кандидат. Това бе предпазливият начин на Лиз да ми каже, че имаме сведения от Националната интегрирана балистична информационна мрежа. Сравнението между дигиталните изображения от Ню Джърси и фрагмента, който Мачадо бе занесъл в лабораторията, показваха, че размерите и нарезите на оръжията съвпадат. Било е използвано същото оръжие.

„Снайпер. Три жертви, които на пръв поглед нямаха нищо общо помежду си.“

— И няма никаква причина, абсолютно никаква. Правех всичко само за негово добро. — Очите на Джоана искряха. — Държах се добре с него, за да бъде полезна и ето как ми се отплаща той!

11.

Река Чарлс блестеше тъмносиня под следобедното слънце. Лекият бриз едва докосваше повърхността ѝ. Чинарите, плачещите върби и крушите вече не бяха покрити с цвят, а аз си спомних времето, когато венчелистчетата покриваха тротоарите и хвърчаха из въздуха като сняг. Известно време пътувах към и от работа в буря от цветчета, която ме караше да се чувствам щастлива.

През прозореца си виждах гребци, които превиваха гърбове над дълги тънки гребла и пореха водата в тесни скулове. Вдясно от нас беше гребният клуб „Деулф“, вляво — стъпаловидният хотел „Хаят“, а след него се простираше кампусът на Масачузетския технологичен институт. Отново бях в джипа на Марино и двамата пътувахме към Криминологичния център. Говорехме коя клетка е приела сигнала на мобилния телефон на Джоана Кадър във времето, за което тя твърдеше, че е била в Ню Хемпшър.

В никакъв случай не е била там. Казваше ни истината за лъжата си. Малко след седем сутринта тя е напуснала района си в Кеймбридж и сигналът на телефона ѝ е поет от антена по шосе I-90 Изток и Масачузетс авеню, след това по I-93 Юг. Последната ѝ спирка е била на Галиван Булвар в Дорчестър, където със съпруга ѝ са били планирали да се преместят в този ден.

Бяха наели двуетажна облицована в плочки къща в колониален стил с каменна изба, веранда, гараж, дървени подове и охранителна система. Марино ми показа снимки от обявата в интернет — красива къща с характер, строена през 20-те години на ХХ век. Наемът, който искаха, беше 4000 долара на месец. Беше необзаведена, сметките също не бяха включени в цената. Много пари за семейство от гимназиални учители. Името на агента за недвижими имоти беше Мери Сап. Марино ѝ остави съобщение да му се обади възможно най-бързо.

— Имам предчувствие. — Той смени темата и заговори за времето на убийството. Защо извършителят е ударил точно в този момент. — Мисля, че внезапното им решение да се преместят е

предизвикало събитията. А причината, поради която са решили да напуснат, е същата, поради която Нарі е избърсал чекмеджетата. Мисля, че обвинението на Лео Ганц е отворило кутията на Пандора в много отношения.

Неговите твърдения бяха съсипващи независимо от изхода на спора. Ставаше въпрос за секс по взаимно съгласие. Неговата дума срещу тази на Джоана. Докато тя ни разказваше за тази според нея нагла лъжа, усетих, че има чувства към него. И те не бяха само на омраза.

— Нарі се е тревожил, че полицията ще се появи всеки миг със заповед за обиск — каза Марино — и могат да го спипат за наркотиците.

— Жена му твърди, че е бил чист — припомних му. — Следите от игли по него са стари.

— Може да е шмъркал или да е пушил.

— Тестовите ще покажат.

— Чисто и просто — имало е нещо, от което не е искал ченгетата да открият и следа и аз залагам на хероин. А ченгетата щяха да са от Кеймбридж, с други думи, ние — добави той. — Оплакване за секс с непълнолетен и щяха да ни повикат.

Само че в полицейския участък на Кеймбридж не беше постъпило такова оплакване. Безработният баща на Лео е започнал да заплашва Нарі и съпругата му, но не се бе обадил в полицията.

— Почакай и ще видиш. Това е за пари — отвърнах аз. — Бащата на Лео вероятно е осъзнал, че ще получи добра сума при извънсъдебно споразумение, ако осъди училището. Иронията е, че те не са получили нито цент.

Бях накарала Луси да провери. Делото за дискриминация на Джамал Нарі срещу академията „Емерсън“ още течеше, бяха насрочени изслушвания, беше определена дата на процеса — обичайната игра на котка и мишка, от която печелеха само адвокатите. Информацията можеше да се намери в съдебната база данни, но не бе стигнала до пресата. Ако бащата на Лео Ганц е чел новини, лесно е можел да остане с впечатлението, че Нарі и съпругата му наскоро са се сдобили с пари. Само новата хонда бе достатъчна, за да се направи подобно предположение.

— Ако трябваше аз да разследвам дали тя и Лео са правили секс в апартамента, щях да направя всичко, което направих току-що. — Марино изведнъж се загледа в огледалото за обратно виждане. — Знаеш ме. Не оставям камък необърнат.

Нито необърнатата възглавница. Преди да си тръгнем от апартамента, той отново го претърси, гледаше под матрака, под мебелите и килимите, във възглавниците — всичко, което можеше да послужи като скривалище. Претърси и хондата и събърбана. Марино събра отпечатъци от пръсти и улики от всичко, което не се движеше.

Взе ДНК проба и когато напръска с химикал китарите, те просветнаха за кратко. Същото стана и с празните калъфи на леглото и кашона, в който, изглежда, бе ровено, както и с кондомите и имодиума под мивката. Всичките грееха в синкаво бяло, фалшив положителен резултат за кръв, типична реакция към белината.

Той гледаше в огледалото и на лицето му се появи гневно изражение. После намали.

— Какво има? — попитах.

— Не мога да повярвам. — Намали още, вече направо пълзеше. — Същият кретен — каза той.

Погледнах в моето странично огледало и познах пикапа от по-рано днес, когато Марино се спречка с младежа с прахосмукачката за листа. Сив с много хром, форд супер дюти, по-стар модел, вече изчукван.

Задмина ни по дясната лента. На вратата имаше лого на автосервиз и телефонен номер. Шофьорът беше със светла кожа и къса тъмна коса. Не виждах никой друг с него, нито следа от инструменти за поддържане на морави.

— Това не е хлапето с прахосмукачката за листа, което видяхме по-рано. — Замислих се. — Регистрационният номер същият ли е?

— Напълно съм сигурен.

— На пикапа, който видяхме на моята улица, пишеше „Поддръжка на морави — Сони“.

Марино й подаде блекбърито си със снимката, която бе направил тази сутрин. Табелата беше същата като на сивата кола, която току-що ни подмина. Телефонният номер беше същият. Пикапът вече беше далеч пред нас в дясната лента с включен десен мигач.

— Магнитно лого — реши Марино. — От онези, които се слагат и махат. Това трябва да е. Сутринта определено пишеше „Поддръжка на морави — Сони“ и под логото имаше телефонен номер. Може да има и повече от един бизнес с един и същ телефон.

— Тогава защо не ги рекламира всичките на едно и също лого?

— Може гадното хлапе да няма нищо общо с това — каза Марино. — Може би просто е чистело тротоара край мястото, където е бил паркиран пикапът.

Това обясняваше защо не се притесни, когато Марино налетя като полудял и започна да снима регистрационния номер и да го заплашва. Помислих си го, но не му го казах.

— Виждала ли си друг път същия пикап в квартала си? — попита ме той.

— Не си спомням, но това нищо не означава. Рядко съм си у дома през деня.

Марино наблюдаваше сивата кола, докато тя завиваше по Харвард Бридж, и го виждах, че обмисля дали да я последва. Вместо това завихме наляво по Одри стрийт към паркинга на жилищния блок на Масачузетския технологичен институт, където спряхме.

— Вероятно не е нищо особено, но не искам да рискувам — каза той. — И не искам шофьорът да си мисли, че му обръщаме внимание.

— Ти намали, за да може той да ни задмине — припомних му.

— Той няма представа, че това има нещо общо с него.

Не бях убедена, че е така. Марино си спомни за инцидента тази сутрин и отново се ядоса. Ако шофьорът на пикапа беше наблюдателен и можеше да чете по устните, със сигурност е видял как Марино гледа кръвнишки и ругае. Но и това не му казах, докато се оглеждах наоколо. Пред нас бяха спортните площадки и футболното игрище на Масачузетския технологичен институт. От другата страна на реката се виждаха старите тъмночервени тухлени къщи със сиви покриви на Бак Бей.

В очертанятията на Бостън в далечината се открояваха кулата Пруденшъл и нейната антена, стърчаща като рицарска пика, и малко по-високата сграда на Джон Хенкок, в чиято стъклена повърхност се отразяваха облаците. Към хоризонта светлината се променяше както ставаше винаги над големи водни пространства. Река Чарлс течеше на североизток и навлизаше в района на пристанището, след това

обикаляше летище „Логан“ и бариерните острови, преди се влее в залива, и да се смеси накрая с океана. Спомних си какъв прекрасен пролетен ден беше. Небето беше яркосиньо, дърветата и тревата — наситенозелени.

Точно в този миг с Бентън трябваше да сме в самолета за Форт Лодърдейл. Спомних си и за апартамента, който бе наел на брега — изненадата ми за рождения ден. Доколкото познавах вкуса му, той щеше да е изключително изискан. Ала бързо прогоних тези мисли от главата си, защото няма никаква полза да си представяме какво е щяло да се случи. Вече знаех, че едноседмичната ни ваканция ще бъде отложена, а за нас това е все едно да бъде напълно отменена. Нашите почивки не бяха тогава, когато заминавахме някъде, а когато спираха да се случват лоши неща, и то достатъчно дълго, че да нямаме за какво да се притесняваме.

Изпратих му съобщение. „Добре ли си? Пътувам към центъра. Трябва да поговорим.“

— Имам усещането, че нещо не е наред. — Марино все още мислеше за пикапа. — Бях само на няколко пресечки от мястото, на което бе застрелян Нарис, да не говорим, че до къщата ти бяха оставени монети, които може да са лъснати в барабан като гилзите.

Той се обади на диспечерката по радиостанцията и я помоли да провери регистрационния номер.

— Да видим какво ще излезе. — Пак погледна снимките на блекбърито си. — Може ли да набереш този номер. — И той прочете телефона, изписан на пикапа.

— Не е добра идея да намесваме моя телефон.

— Номерът ти е скрит.

— Няма значение, не искам да бъда записана как се обаждам на номер, който няма нищо общо с това, за което отговарям. Ако възникне проблем, трудно ще го обясним. А адвокатите винаги дебнат за проблеми.

По-важното беше, че не бях подчинена на Марино, не отговарях пред него, не му бях и партньор. Но той все го забравяше. Прочетох му номера и той го набра. След няколко секунди се чуха две позвънявания и някой вдигна.

— Ало? — каза женски глас в слушалката.

— „Поддръжка на морави — Сони“ ли е?

— Моля? С кого се опитвате да се свържете?

Марино повтори и жената отвърна, че е станала грешка. Той ѝ каза кой е.

— Полиция ли? О, боже. Нещо станало ли е? — Звучеше объркана и разтревожена. — Да не е заради Джони? Защо ми звънят от полицията в Кеймбридж? Ние живеем в Карлайл... Аз. Искам да кажа, че аз не живея в Кеймбридж, живея в Карлайл.

— Госпожо, извинете, че ви притеснявам. Чудя се дали са ви се обаждали и други хора, които си мислят, че звънят на „Поддръжка на морави — Сони“ или може би на автосервиз? Номерът ви е изписан на вратата на един от пикапите им.

— Сигурно бъркате.

— Не, не бъркам. Това е телефонът. — И той ѝ го изрецитира.

— Не знам какво да мисля. Имаме този номер от повече от двайсет години. Това е домашният ни телефон... моят домашен телефон. Е, ако проверите в телефонния указател, ще видите, че е записан на името на покойния ми съпруг доктор Джон Л. Анджиърс.

Трябваше ми малко време да го осмисля. И тогава прозрението се стовари върху мен.

12.

Вдовицата на доктор Джони Анджиърс каза, че вече не вдига телефона, ако не знае кой се обажда.

— Но току-що вдигнахте — припомни й Марино любезно. Не бе агресивен с нея. — А не ме познавате, нали така?

— Не съм сигурна защо го направих. Не помислих. Намирала съм странни съобщения на гласовата поща и може би това, което казвате, ги обяснява. От време на време се обаждат хора, които искат да им се подрежат дърветата, да им се сложат чимове. Днес по-рано звънна някой, който искаше да му се поправи колата. Ако стигнат до мен, затварям веднага. — Звучеше разстроена. — Ще трябва да си сменя телефона, а не искам. Не искам да сменям номер, който имаме от двайсет години.

— Кога започнаха тези обаждания? — попита Марино.

— Отскоро. Последните няколко седмици.

— Как се казвате, госпожо?

— Сара Анджиърс.

Проверих календара на телефона си. 28-ми април, понеделник. Върнах се назад в спомените си и изрових случая от паметта си. Трудно бе да го забравя. Беше ми се сторил особено трагичен и разтърсващ и дадох на Сара Анджиърс всичкото време, което й бе необходимо, когато дойде в кабинета ми, за да обсъдим смъртта на съпруга й. Беше висока и стройна и си бе направила труда да се облече като за църква или симфоничен концерт. Носеше елегантен костюм, а косата й беше с хубава прическа. Спомних си я като жена с ясна мисъл, учтива и напълно съсипана.

Каза, че винаги се притеснявала, когато съпругът й отивал сам на поход в Истабрук, хиляда акра дива местност с гори, хълмове и черни пътища. И че ставал малко неуправляем, когато си наумял да ходи там. Описа ми колко много обичал да върви по „пътеката“, както я наричал, от двора им в Карлайл до езерото Хътчинс край Конкорд.

Когато преглеждах тялото му в гората, където бе починал, бях много близо до блатото Фокс Касъл и доста далеч от езерото Хътчинс край Конкорд. Мобилният му телефон не е имал обхват и десетките обаждания до жена му и до 911 бяха пропаднали. Имаше ги в регистъра му с изходящите позвънявания, както и съобщение до съпругата му, което не бе предадено. Пишеше ѝ, че му е студено и е изтощен, затова намерил място, на което да поседне. Бил се изгубил и се стъмвало. И винаги щял да я обича. Полицията нямаше за какво да се захване, освен за обичайния му маршрут за поход, който беше на около три километра от мястото, на което се бе отклонил.

Подозирах, че в началото на екскурзията си се е почувствал зле и е загубил ориентация. Тръгнал е към Лоуеъл Роуд вместо към Монюмънт стрийт. Осъзнал е, че не знае къде се намира и след като не е успял да се свърже с никого, е седнал на паднало дърво и с настъпването на нощта е ставал все по-тревожен и объркан. Може да е получил паникатака, да не му е стигал въздухът, да е почувствал световъртеж, гадене и болки в гърдите. Всъщност пристъпът на тревожност прилича на сърдечен удар, а сърдечният удар прилича на силен пристъп на тревожност.

Когато болката е плъзнала от гърдите към раменете, шията и челюстта му, Джони Анджиърс, професор по медицина в „Тъфтс“, е осъзнал, че е в сериозна беда. Може би е разбрал, че умира. Никога не е бил диагностициран с коронарна артериална болест, но при него тя беше доста напреднала. И докато обяснявах всичко това на Марино, продължавах да не мога да повярвам. Струваше ми се, че земята се движи под краката ми и не мога да запазя равновесие. Нямах представа какво се случва, но всичко ми изглеждаше много свързано с мен — също като монетите в задния ми двор и пикапът на улицата ми.

— Това е мой случай, и то от не много отдавна — обясних. — И телефонният им номер е на вратата на пикап, който беше паркиран на моята улица тази сутрин на не повече от две пресечки от къщата ми. Какво, по дяволите, става?

— Нищо добро — каза Марино.

Потърсих в Гугъл „Поддръжка на морави — Сони“. Имаше такава компания в Масачузетс. Опитах сервиза „Хендс Он“, той също не фигурираше никъде.

— Става все по-притеснително — казах.

Диспечерката се свърза с Марино и му съобщи, че регистрационната табела е на сив форд F-150 от 1990 година. Той е записан на името на осемдесет и три годишния Клейтън Филип Шмид с адрес в Спрингфийлд, на около 140 километра западно отгук, почти през границата с Кънектикът.

— Някакви данни табелата или превозното средство да са били откраднати? — попита Марино.

— Няма.

Той поиска всички полицаи в района да са нащрек за сив форд пикап от 1990 година с въпросния регистрационен номер.

— Видях го може би преди десет минути на Мемориъл Драйв, караше на изток. — Марино приближи радиостанцията до устата си. — Зави надясно по Харвард Бридж. Същото превозно средство е забелязано преди дванайсет часа в района на инцидента на Фарар стрийт. Тогава на вратата му имаше надпис „Поддръжка на морави — Сони“. Сега там пише „Автосервиз Хендс Он“. Вероятно използва различни магнитни табели.

— Тринайсет към трийсет и три — извика полицаи.

— Трийсет и три слуша — отвърна Марино.

— Видях превозното средство около обяд на ъгъла на Къркланд и Ървинг — каза женски глас от екип тринайсет. — Тогава на вратата му пишеше „Поддръжка на морави — Сони“.

— Паркирано или в движение?

— Паркирано.

— Видяхте ли някого?

— Не.

Отворих съобщението, което Бентън току-що ми бе изпратил. Прочетох: „Неочаквано развитие. Ще ти кажа, като те видя“.

Представих си го в нашия заден двор по-рано този ден, както и монетите на зида и проблясъкът, който той забеляза. Спомних си за Медноглавата змия, за стихотворението, изпратено ми от хотел в Мористаун. Сега пък мистериозен пикап е изписал на вратата си телефонен номер, свързан със скорошна смърт, която разследвах и в която не исках повече да се задълбочавам.

Бях разчала правилно медицинските факти около случая с Джони Анджиърс, но твърде либерално реших да го определя като нещастен случай, смърт след измръзване. Когато застрахователната му компания

ме разпита и посочи, че в доклада ми от аутопсията се споменава за наличие на плака, дължаща се на коронарна артериална болест, аз отстоях позицията си. Джони Анджиърс не беше диабетик, но нивата на кръвната му захар бяха завишени, а това е типично при смърт от хипотермия. Имаше промени по кожата, стомашни лезии и увреда на органите, които се наблюдават при излагане на ниски температури.

Хипотермията може да е предизвикала сърдечния арест или пък обратното. Беше невъзможно да се каже със сигурност и ако грешах, то предпочитам да бъде на страната на състраданието. Застраховката му „Живот“ при нещастен случай не покриваше смърт от сърдечен удар, дори този сърдечен удар да е предизвикал фатален инцидент като падане, катастрофа или измръзване. Не беше честно. Не беше редно. Застрахователната компания Ти Би Пи Иншурърс беше огромна. Печално известна с това, че намира начини да не плаща на хората, които наскоро са били травмирани от загуба на любим човек.

Ако не бях попълнила доклада от аутопсията и смъртния акт така, както го направих, вдовицата на Джони Анджиърс щеше да бъде принудена да продаде къщата им и да спре финансовата помощ за внуците в колежа и университета. Имах много голямо оправдание да се погрижа това да не се случва, а и изпитвам дълбоко презрение към алчните неетични застрахователни компании. Непрекъснато виждах как ограбват и съсипват хора и за нещастие, сблъсъците ми с Ти Би Пи не бяха от вчера.

— Надявам се, че случващото се по никакъв начин няма да ѝ навреди — отбелязах, докато Марино се опитваше да набере някакъв номер, но попадеше на гласова поща. — Трябва да тръгваме към кабинета ми — добавих, тъй като продължавахме да седим на паркинга.

— Да навреди на госпожа Анджиърс? Защо надписите на пикапа ще ѝ навредят? Тя няма вина за това.

— Застрахователната компания. Всичко, което привлича вниманието към нея или съпруга ѝ, може да се окаже пагубно. — Бях благодарна, че не се обадох от моя телефон на номера, който в крайна сметка се оказа неин.

Ти Би Пи щяха да заподозрат нещо.

— Тя получи правото да вземе парите от застрахователите, но очевидно още не ги е получила — добавих.

— Откъде знаеш какво е получила?

— Един от детективите им се обадил на Брайс онзи ден и искал да си уредим среща по случая. Този път да се видим лично. Не биха го направили, ако още не се бореха.

— Ще се видиш ли с тях?

— Все още не сме насрочили среща, тъй като се предполага, че съм извън града. Брайс им даде възможните дати и след това не сме се чули с тях, но това е типичният им начин на действие. Колкото повече протакат, толкова по-добре за тях. Единственият човек, който бърза, е този, на който му трябва пари.

— Лайнари. — Марино се опита да избере друг номер от телефона си.

— Значи дойде и в твоя двор, приятел — каза мъжът, който вдигна. — Невероятно.

— Така изглежда. Вашите две убийства са свързани с това, което имаме тук, да не говорим за другите странни неща, които се случват — отвърна Марино и тогава си дадох сметка, че говори с детектива от Мористаун Джак Къстър. — Да си чувал нещо за сив пикап във вашия район? С лого на фирма на вратата?

— Странно, че питаш. Не сив, а бял. Нещо като товарно такси под наем, но без лого. Неголям пикап, може би с багажник от два метра. Май ти казах за него онази вечер, когато се напи яко в „Сона“. О, да. Затова не помниш. — Джак Къстър имаше добродушен баритонов глас с тежък характерен за Ню Джърси акцент. — Мисля, че пи „Блитъринг Идиът“.

— „Скал Сплитър“ тъмно, сигурен съм. — Лицето на Марино стана като маска. — Какво имаш да ми кажеш за белия пикап?

— В деня преди Джули Истман да бъде застреляна, докато чака ферибота в Еджуотър, пикапът, за който ти говоря, е забелязан на строителна площадка, която е затворена. От там отишъл на паркинга на ферибота.

— Като че ли има само един бял пикап в цял Джърси — отбеляза Марино.

— Причината точно този да привлече внимание, е, че ударил кола и изчезнал със скоростта на светлината. Две неща събудиха интереса ми след убийството. Останало парче боя по другата кола показва, че пикапът е бил пребоядисван многократно и че

регистрационният му номер е на името на мъртвец. Между другото — от Масачузетс.

— Господи! — възкликна Марино. — Номерът е на името на фирма, предполагам.

— Не. Обикновен номер на частно лице. Очевидно откраднат от личен автомобил, над трийсетгодишен понтиак, който е пратен в автоморга през ноември, което обяснява и защо собственикът е мъртъв.

— Някой снимал ли е пикапа?

— Ако е, не ни е съобщил. — Гласът на Къстър се чуваше силно по високоговорителя. Марино превключи на задна скорост. — Човекът, чиято кола е ударил, му е записал регистрационния номер. Описа го като „бял пикап в движение“, но не е видял шофьора добре, бил някой си с шапка и очила.

— Не звучи като този тук при нас — каза Марино. — Вероятно гоним вятъра.

— Ако не беше гоненето на вятъра, щеше да се наложи да си намеря работа.

— Утре там ли ще си, ако с докторката решим да се отбием? — Както обикновено Марино не си направи труда първо да ме попита. — Трябва да сравним информацията и да видим дали не можем да определим от какво разстояние стреля този психар.

— Странно, че споменавах и това. Имам хипотеза и измислих начин да я тествам. Особено сега, след като вие се сдобихте с патрон в сравнително добро състояние.

— Това е новина за мен. Но още не сме ходили до нейния кабинет. Не сме имали време за патрона.

— Лиз Райтън ми прати снимка — каза Къстър. — Стрелецът е десняк. Едно завъртане на куршума на десет инча, патрони от мед, пет нареза на дулото със завит водещ ръб. Мисля си за 308 с ужасно точно дуло като на „Кригер Мач“. Не е ловна пушка. Трудно се стреля без опора с нея. Трябва да я сложиш на стойка или на торба, пълна с пясък, ориз, царевица, нещо такова.

— Пушка за лов на хора. — Марино спря на кръстовището на Одри стрийт и Мемориъл Драйв и зачака да се източи трафикът.

— Типична тактическа мощна пушка, само че това, което си мисля, не е типично. Мога да уредя да отидем до стрелбището и да

взема каквото ми трябва от спецчастите. Миналата есен получиха от най-доброто за „Супер Боул“, качиха се с него на покрива на стадиона за всеки случай. Може би не помниш и това, беше прекалено зает да пиеш бира с текила и да разказваш бойни истории със Скарпета, случки от гимназията и защо Мачадо те ядосва. Къде е той в момента?

— Само пречи — каза Марино. — А докторката е в колата и сме на високоговорител. Пътуваме към моргата, така че по-добре спри да говориш за нея.

— Радвам се да се запознаем, доктор Скарпета. Говоря за оръжия с прецизно прицелване, които могат да направят и от новобранец суперстрелец, способен да улучи цел от хиляда и повече метра. За съжаление, полицаите и военните не са единствените, които могат да си ги купят. Заради това сънувам кошмари. Въпрос на време е.

Марино затвори и се огледа нервно. Колата не помръдваше, движението по Мемориъл Драйв беше много натоварено. Хвърли поглед към огледалото, през прозорците, към покривите и изведнъж пое с пълна скорост през трите платна на изток под какофония от надути клаксони.

— Може ли да не ни убиваш и да спреш да караш като камикадзе? — Започнах да си събирам съдържанието на дамската си чанта, което се бе разсипало на пода.

— Няма да стоим като мюре. — Очите му продължаваха да се стрелкат във всички посоки и лицето му беше станало червено. — Трябва да отидем утре при Къстър. Не можем повече да си губим времето с това.

— Би било мило, ако ме попиташ, преди да правиш планове, които включват и мен.

— Той може да помогне с балистичния експеримент. — Марино свали очилата си. — Няма по-добър от него. Имаш ли нещо против да ги почистиш.

И той хвърли очилата в скута ми.

Извадих салфетка от джоба на якето си.

— Има ли данни за проблеми с правосъдието? Другите жертви имали ли са причини да се страхуват от полицията? Наркотици?

— Не съм чул. — Той свали сенника и пакет кърпички изпаднаха в скута му. — Но разбирам защо Нар и жена му са били уплашени до смърт. Представи си какво е да те обвинят, че си правила секс с

някакъв проблемен пубер. Когато Мачадо ѝ се е обадил, тя е помислила, че всеки момент ще я арестуват.

— Бих казала, че животът ѝ не би могъл да се скапе повече в момента. — Продължих да се трудя върху рейбаните. — Трябва да се измият със сапун и вода. Освен това са много надраскани. Откога ги имаш?

— Трябва да си взема нови, но мразя да харча кинти. — Той взе очилата си от мен и си ги сложи пак. — Сто и петдесет долара за чифт.

Знаех какво да му купя за рождения ден другия месец. Той пъкна кърпичките в жабката и докато го правеше, забелязах торбата с монетите вътре. Представих си снайперист с оръжие с прецизно насочване и много специални амуниции, които трудно се проследяват, тъй като досега имахме на разположение само фрагмент. Вече бях озадачена от подробност, за която не знаех — казаното от Къстъър за запазения куршум. Люк Зенър трябва да го е извадил от тялото на Нар и това бе доста учудващо. Направо не беше за вярване.

Марино дъвчеше дъвка, мускулите на челюстта му ритмично се свиваха. Правеше го, защото му се пушеше и не спираше да бърника в джоба си за пакета с цигарите. Много скоро щеше да извади една и да не я запали. Докато си го помислих, и той го направи. После телефонът му звънна и той пак го включи на високоговорител.

— Да — каза навъсено.

— Обажда се Мери Сап — представи се някаква жена. — Връщам ви обаждането от къщата на „Галиван“. Отпред е паркиран пикап и не съм сигурна, че трябва да излизам.

13.

Бе подписал договора миналия понеделник, като се бе съгласил с първоначално поисканата цена и предплащане на три наема. Джамал Нарич бе платил дванайсет хиляди долара, за да могат със съпругата му да се нанесат веднага.

Обикновено наемателят дава на адвокат да прегледа договора, особено ако е имал проблеми с правораздаването и всички причини да бъде недоверчив. Но той е бързал прекалено много, твърдеше агентът по недвижими имоти Мери Сап, която напълно ни смени маршрута. Минахме по Харвард Бридж, после по Масачузетс авеню. Марино караше бързо. Направо летеше. Ако някоя кола откажеше да му направи път, пускаше светлините и сирената.

Нямаше значение, че бяхме влезли в Бостън и той бе напуснал юрисдикцията си, без да съобщи на диспечер от Кеймбридж. Беше поискал подкрепление от бостънската полиция и не си направи труда да каже на Мачадо или на някой друг какво ставаше. Нито пък се тревожеше, че аз не пътувах към центъра си, където имах случаи, които да нагледам, имах си работа, свои отговорности и проблеми, за които да се притеснявам. Не попита дали искам да отида с него и аз изпратих съобщение на Брайс Кларк, че ще се забавя.

„О, боже, да не са те обрели?“, отвърна ми веднага той. Не разбрах дали се опитва да бъде забавен.

„С Марино съм. Как се справя Люк?“

„Приключи аутопсията, но сигурно няма да искаш да го освободиш. Имам предвид случая от Фарар стрийт, не Люк.“

„Не го освобождавайте“, отговорих му и дочух какво Марино пита Мери Сап. „Трябва да го погледна“, написах.

Марино уверяваше агентката, че ще е в безопасност, стига да остане в къщата. Но тя не звучеше притеснена за безопасността си. Не изглеждаше уплашена. Беше нещо друго. Драматична, прекалено чаровна и услужлива. Хрумна ми, че сигурно се забавлява.

„И без това не са избрали погребална агенция“, гласеше новото съобщение от Брайс.

„Тогава не ме питай дали да го освободиш“, помислих си, но нямаше да му го напиша.

„Говорих със съпругата, тя е в шок, няма представа какво да прави, без значение какво ѝ казвам“, написа ми Брайс. Не биваше да ѝ се меси.

„Ще ти съобщя, когато тръгна към вас“, отговорих му и с това приключих разговора ни.

— ... може би нямаше да ми направи впечатление, ако не бях гледала новините. — Гласът на Мери Сап изпълни колата, звучеше прекалено весело при тези обстоятелства.

Вече имах лошо мнение за нея.

— Радвам се, че сте помислила за това и че сте достатъчно умна, че да останете вътре в къщата. — Марино я окуражаваше да прави каквото ѝ казва. — И сте сигурна за описанието?

— О, да. Вчера около два или три следобед бях в къщата и снимах, водех си записки, уверявах се, че не са повредили нищо, когато са се отбили — отвърна тя.

— Отбили за какво?

— Тя внасяше кашони с вещите им. Понякога хората надраскват и ожулват дома и след това твърдят, че така си е било.

— Тоест, казвате ми, че не двамата, а само Джоана се е отбила.

— Точно така. Него съм го виждала само веднъж, преди две седмици, когато за първи път им показах къщата. През останалото време съм контактувала с нея.

— И около два или три вчера следобед сте видяла пикапа.

— Когато погледнах през прозореца, го видях да минава. Голям сив пикап с някакво лого на вратата.

— Някаква специална причина да го забележите? — попита Марино.

— Караше толкова бавно, че си помислих, че се кани да спре пред къщата. Беше на някаква фирма за морави. След това го видях пак тази сутрин, когато се видях с Джоана.

— Тя ли се отби, или се уговорихте да се срещнете?

Мери Сап помълча, след това отговори:

— Беше уговорка.

— Може би е внасяла още кашони — предположи Марино, а Мари пак млъкна.

— Вече ги бе пренесла повечето, както ви казах. Предложих ѝ да поспре малко с местенето и разопаковането. Затова исках да говоря с нея.

— Значи сте се уговорили да се видите тази сутрин. Било е ваша идея — каза Марино и аз се досетих какво си мисли.

Ако агентката по недвижими имоти е уговорила срещата, това опровергаваше тезата, че Джоана си е измислила причина, за да не бъде у дома по времето, когато съпругът ѝ е бил убит. Но това нямаше да спре някои хора да я налагат и подозирах кой щеше да бъде най-настоятелен. Джоана беше излъгала Мачадо и въпреки причината това беше много лошо, може би най-лошото начало на отношенията ѝ с него. Нещата допълнително се усложняваха от отношенията му с Марино. Те се състезаваха един с друг. Освен това не биваше да забравяме и белината.

Някой може би се е опитал да заличи ДНК следи от предмети, които изглеждаха като част от предварително подредено местопрестъпление. Китарите бяха извадени от калъфите им и сложени на стойките, някои неща бяха върнати в шкафа в банята, в един от кашоните беше ровено. Почти не се съмнявах, че това бе направено от убиеца. Мачадо е загубил време, докато събщи на Марино и на моя център за убийството. Пристигнал е там пръв и е влязъл в апартамента, вероятно е светнал лампите и е огледал. Не биваше да го прави сам. Трябваше да е с Марино, но двамата се бяха хванали за гушите.

— Попитах я дали не може да мине през къщата — каза Мери Сап — и се разбрахме да се видим рано, защото тя ми обясни, че ги очаква натоварен ден, трябвало да ходят по задачи. И, разбира се, преместването, което все още планираха.

Те са го планирали, но тя май не.

— Уговорихме се за осем часа и тя дойде навреме. Трябва да ѝ се признае, че беше точна — каза Мери. Очевидно нещо бе предизвикало неодобрението ѝ към Джоана Кадър.

— Защо сте ѝ предложила да поспре с местенето на вещите? — попита Марино, докато моите подозрения към агентката се съгъстяваха.

— Подробности. Трябваше да обсъдим някои детайли, които, за нещастие, се оказаха проблематични. Мислех, че е ще е по-добре да го направим лично, не да си пишем — каза тя. — И преди да ѝ обясня, пак видях пикапа.

— Кога беше това? — попита Марино. Вече бяхме на шосе I-93 Юг, карахме покрай океана.

— Около осем и петнайсет, осем и трийсет. Забелязах го и дори ѝ казах: „Мисля, че този пикап обикаля, за да си търси поръчки тук, но нищо няма да постигне“. Фирмата ми работи с доста имоти в този район и препоръчваме определени компании.

— Имате ли представа кой е бил в пикапа вчера и тази сутрин? Шофьорът стори ли ви се познат?

— Не съм го виждала преди. Непривлекателен мъж с черни очила. Не знам кой е.

— Ами Джоана? Тя каза ли нещо по въпроса? — Марино пак пусна светлините, когато една кола го засече, но след това мина в другото платно, за да му направи път. — Тя спомена ли дали е виждала колата и преди?

— Не ми се стори доволна — каза тя. — Отдалечи се от мен за малко и се обади по телефона. Останах с впечатлението, че разговаря със съпруга си.

„Съпругът.“ Замислих се над това, което тя току-що каза. Дистанцира се от Джамал Нар и го деперсонализира. Мери Сап имаше информация, която не искаше да сподели с Марино, и ѝ нямаше никакво доверие.

— Какво беше поведението на Джоана тази сутрин? — попита Марино, докато минавахме покрай акри със соларни панели и газовото хранилище на „Нешънъл Грид“, изрисувано в ярки цветове — една от забележителностите на Дорчестър и задължителна спирка по маршрута, който Луси често ползваше, когато летеше с хеликоптера от и за Логан.

— Беше някак си трескава и раздразнителна, но това не е необичайно за хора, които се местят. С течение на времето усети, че има проблем и стана трудна за общуване. — Пак замълча. — Мислите ли, че сивият пикап има нещо общо с това, което се е случило със съпруга ѝ? Че това е човек, който той е познавал? — попита тя и аз отново се сетих за наркотиците.

Престъпленията, свързани с хероин, бяха епидемия в района на Бостън.

— Госпожо Сап, Джоана изглеждаше ли ви уплашена от нещо, докато бяхте с нея тази сутрин? — попита Марино.

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Не съм сигурна. Ами не мисля, че беше.

— Просто се чудя дали тя или може би съпругът ѝ са споменавали, че имат някакви проблеми — каза Марино.

— Защитено лично пространство. На няколко пъти ставаше въпрос, че не искат хората вече да ги притесняват.

— Вече?

— Да.

Тя продължи да обяснява, че не знаела със сигурност защо семейството е имало спешна нужда да се премести. Само си спомняла, че Нари споменал миналата седмица, че им трябвал по-голям дом, и то не в града, в който работел.

— Знам, че личното пространство им беше голяма грижа — повтори Мери Сап и описа Нари като популярен музикант и учител, който често се появявал в новините миналата година и бил „притесняван от учениците си“, защото живеел прекалено близо до училището. Ако имала и най-малкото подозрение, че са в беда, нямало да им отдаде къщата под наем — като начало това. И изобщо нямало да си причини всички тези неприятности.

Заяви, че останала с впечатлението, че Джоана наскоро е напуснала работата си като училищен психолог, за да може „да си остане у дома и да има деца“. Обясни, че двамата нито веднъж не се издали, че „обстоятелствата им“ са се променили и че въобще не са същите, каквито били, когато за пръв път им показала къщата на Галиван Булвар. След като Джоана се обадила по телефона, вероятно на съпруга си, тя и агентката „започнали дискусия“. Не било приятно.

— Опитах се по най-любезен начин да ѝ обясня, че вече не мисля, че имотът е подходящ за тях — разказа Мери. — А тя каза, че сделката е сключена. Това бяха точните ѝ думи. Започна да си разопакова нещата въпреки протестите ми, заплашваше да ме съди за нарушаване на договора.

— Бяхте ли с нея в къщата, когато ѝ се обадиха да ѝ кажат за смъртта на съпруга ѝ? — попита Марино.

— Не. Тръгнах си. Този човек просто си седи — каза тя. — Мисля, че ме чака, но не мога да си представя защо.

Спомних си как Джоана ни каза, че хамалите трябвало да дойдат да вземат мебелите им днес в три следобед и да ги докарат в къщата в Дорчестър. Ако все още смяташе да се мести, трябваше да дойде всеки момент, но имах силно предчувствие, че нямаше да се появи. Дори още не бе избрала погребална агенция и Брайс я описа като човек, който не е на себе си. Ако не можеше да реши какво да прави с тялото на съпруга си, значи не можеше да вземе и други важни решения. Беше в шок. Надявах се да има роднини. Надявах се да има приятели.

— На две минути сме от вас — каза Марино на агентката. — Останете където сте, ясно?

— Той не е помръднал, точно зад колата ми е. Просто си седи в пикапа. На вратата пише „Автосервиз — Хендс Он“ и нямам представа какво прави автомонтър тук. Странно. Когато го видях предния ден, ми се стори, че е някой, който се занимава с морави, както вече ви казах. Май яде нещо. Не мога да видя много добре оттук.

— Сега ще затворя телефона — каза спокойно Марино. — Просто стойте на мястото си. Нали сте заключила вратите и сте пуснала алармата? — Беше я питал и преди същото. Тя потвърди и каза, че се е погрижила за всичко. Марино затвори.

— Трябва да има някакво обяснение — коментира той. — Ако току-що е убил Джамал Нари, със сигурност няма да се навърта покрай къщата им.

— Работата е там, че нямаме представа с какво си имаме работа — отговорих. — Включително и по отношение на Мери Сап. Нямам й доверие.

По Гранит авеню минахме над вода. За миг бяхме обградени от нея и ми се стори, че се нося във въздуха. Вдясно беше заливът на Дорчестър и неговият искрящ жълтеникав плаж, вляво бе река Непонсет, в която бяха закотвени малки лодки.

Марино профуча през кръстовището с яркобели пешеходни пътеки, по които не се виждаха пешеходци, зави рязко вляво по Галиван Булвар и спря. Познах малката облицована с плочки къща от

снимките в интернет. Точно пред нея бе паркиран бял мерцедес, а зад него — сив форд пикап.

Ако шофьорът на пикапа се е притеснил, че зад него е спряла полицейска кола, по никакъв не го показа. По нищо не му личеше, че пулсиращите червени и сини светлини го тревожат или поне че са го изненадали. Пиеше голямо кафе, очилата му ни наблюдаваха в огледалото за обратно виждане. Но не помръдна, не се опита да слезе дори когато колата на бостънската полиция зави зад ъгъла и спря по средата на улицата до нас.

— Ти стой тук. Да видим какво, по дяволите, е това. — Марино отвори вратата по едно и също време с униформения полицаи от другата кола.

Поне Марино остави двигателя включен. Отключих прозорците и свалих своя, за да не получа нови изненади и да не се чувствам в капан. Видях го как приближи до стария сив пикап. Отмести якето си, което покриваше зигзауера му отдясно на кръста. Почука на прозореца на шофьора. Униформеният полицаи се хвана за пистолета и заобиколи Марино, за да огледа от друг ъгъл човека вътре.

— С какво мога да ви помогна? — чух да казва груб мъжки глас, когато прозорецът се отвори.

— Шофьорската книжка и талона и слезте — каза Марино.

— Някакво нарушение ли съм направил?

— Може би аз трябва да ви питам това.

— Да приемем, че току-що го направихте и аз ви отговарям, че не съм. Никакво нарушение не съм извършил — каза той. Обзе ме тревожното усещане, че съм чувала и преди този агресивен и неприятен глас.

— Господине, трябва да слезете от колата — каза униформеният полицаи малко ядосано. Беше млад, с тъмна кожа и широки рамене. Бицепсите му изпъваха късите ръкави на синята му риза.

Вратата на пикапа се отвори и мъжът каза:

— Не се превъзбуждайте и не правете глупости, трябва да си извадя портфейла и талона от жабката, затова се пресягам.

— Господине, имате ли оръжие в пикапа? — Униформеният полицаи почти крещеше.

— Нямам. За бога, не стреляйте по мен.

14.

Марино и униформеният полицай се хванаха за оръжията, вниманието им бе приковано към всяко движение на шофьора.

Видях го как се наведе надясно, дясната му ръка се пресегна. В главата ми се въртеше една и съща мисъл, като хваната в капан. Ако се случеше най-лошото, нямаше какво друго да направя освен да се обадя на 911. Не всички полицейски коли имаха вградени радиостанции. В джипа на Марино нямаше и той ползваше преносима, която беше в ръката му. Така бях останала само с телефона си, бронезилетката под ризата и изобретателността ми.

Днес не си бях взела оръжието и ми се прииска да бях, докато гледах как шофьорът излиза от пикапа. Беше същият светлолик мъж, който ни задмина по Мемориъл Драйв. Имаше къса черна коса и груби черти, беше слаб, среден на ръст, облечен в джинси и торбеста риза от деним, която не бе затъкната в панталоните му. На лявото си ухо носеше малка диамантена обеца, а часовникът му беше като на военен — черен циферблат с въртяща се рамка върху черна силиконова каишка. Не се бе бръснал от дни. Не се страхуваше. Поведението му бе подигравателно и непочтително.

— Свалете си очилата — каза високо Марино.

— Какво...?

— Свалете ги.

Мъжът вдигна очилата на главата си и премигна на ярката светлина. Нещо в очите му не беше наред. Не бяха симетрични, с различни размери, едното беше по-ниско от другото. Набрах Бентън и той вдигна.

— Разперете ръце! — Марино пристъпи по-близо до пикапа и погледна през отворения прозорец. — Хубав прослушвател. Мобилен скенер. Редовно ли подслушвате полицейските честоти? На каква честота е настроен? Нека да позная. 131.8

Разказах на Бентън къде съм, после му съобщих за Мачадо, споменах белината, докато гледах как Марино се пресяга в пикапа и

вади прослушвателя. Бентън си спомни, че Мачадо е бил на местопрестъплението час преди да се обадят на Марино и на мен.

— Да — потвърдих аз. — Така беше.

— Най-малко е лоша преценка — каза той.

— Най-малко.

— Радвам се, че ми каза.

— Марино не може да бъде обективен за това. Не казвам, че е нещо...

— Разбирам какво ми казваш. Това е проблем въпреки всичко — отвърна Бентън. — Понякога уликите се компрометират и невинаги положението може да се поправи.

Приключихме разговора си, докато гледах как Марино хвърля мобилния прослушвател обратно на седалката.

— Бостънска полицейска радиомрежа — каза той на мъжа. — За да можеш да слушаш какво си говорим, докато преследваме и описваме задници като теб.

Бостънската полицейска радиомрежа е градска. Честотата ѝ е 131.8 и покрива повечето полицейски участъци в метрополията. Почудих се кой е този човек. Може би е журналист, може би ченге, но нито едно от двете обяснения не ми изглеждаше логично, освен ако не беше на някаква екзотична мисия, която включва поставяне на магнитни табели с фирмено лого и изписване на грешни телефонни номера върху пикап, регистриран на името на осемдесет и три годишен мъж от Спрингфийлд.

— Не съм търсен от полицията — каза той.

— В момента сте.

— И нямате съдебна заповед за претърсване на пикапа. — Той насочи пръст към Марино.

— Ръцете настрани!

— Нямам оръжие. — Мъжът разпери ръце и размаха талона на колата и портфейла си.

— Извадете си шофьорската книжка от портфейла.

Той го направи.

— Ръцете настрани! Не ме карайте пак да ви напомням!

— Не стреляйте! Не използвайте електрошока! — извика мъжът, сякаш и двете бяха неизбежни.

— Обърнете се и сложете ръцете си на пикапа — нареди му Марино.

— Няма нужда да се държите грубо.

Гласът му ми беше познат. Опитах се да си спомня откъде и не можах. Видях как Марино го претърси. Остана доволен, че е невъоръжен и взе книжката и талона. Погледна ги и съобщи данните на диспечерката. Ранд Блум, трийсет и две годишен, адрес в Южен Бостън. Чувах всяка дума по радиостанцията, която Марино държеше, и по прослушвателя в пикапа.

— Колата ваша ли е? — попита Марино.

— На дядо ми. — Ранд Блум се облегна на нея и скръсти ръце. — Клей Шмид. Живее в старчески дом в Спрингфийлд, но предполагам, че вече знаете това. Защо се интересувате от мен?

— Аз задавам въпросите.

— Да сте чували някога за Първата поправка, свобода на словото? Може би не, защото май не знаете и за незаконните претърсвания.

— Искате ли да ми кажете какво правехте в Кеймбридж тази сутрин и защо имате различни табели на колата.

— Не, не искам да ви кажа. — Не звучеше ни най-малко респектиран.

Всъщност като че ли се забавляваше, сякаш шегата беше за сметка на полицаите и те всеки миг щяха да го разберат.

— Трийсет и три — каза диспечерката от Кеймбридж.

Марино отговори, без да сваля очи от Блум, който имаше незавидно досие. Арестуван миналия май за влизане в чужда собственост, в момента имаше ограничителна заповед. Като занимание бе посочил „специални разследвания“. Тогава си дадох сметка защо заядливият му надменен глас ми е познат. Отворих вратата и слязох от джипа.

Марино ме гледаше как се приближавам. Ранд Блум се взря в мен и ми се усмихна като приятел.

— Радвам се да ви видя на живо, доктор Скарпета. — Асиметричните му очи пронизваха моите като лазери. Бяха жълтеникавокафяви като на змия или като на котка. — Говорили сме по телефона, всъщност провели сме няколко много приятни разговора.

— Знам кой сте — отвърнах. — И разговорите ни не бяха приятни.

— Познавате ли се? — Марино беше като ударен от гръм, но после се съвзе. — Откъде?

— Господин Блум е детектив, който работи за Ти Би Пи Иншурърс.

— Я виж ти — каза му Марино. — Знаех си, че си торен бръмбар.

— Май имате още един нещастен случай, не че някои от случаите във вашата работа са щастливи — каза ми Блум. Не му отговорих, но не изпусках от очи вперения му поглед. — Много лош ден, наистина тежък, а вие си отложихте и почивката. Колко жалко. Но за ваша информация не съм тук заради неговото убийство — добави той. Аз продължавах да не казвам нито дума.

— О, нима? — обади се Марино. — Защо решихте, че си мислим, че сте тук заради убийство? И за какво убийство говорите? Неговото убийство? Чие убийство?

— Във всички новини е. Не ви казвам нещо, което не знаете. — Блум продължаваше да се взира в мен, без да мига. Приличаше ми на кобра, която танцува на собствената си музика, преди да изплюе отрова в очите ми.

— Много тъжно, но той не е застрахован при нас. И колкото и да е депресиращ, животът продължава. Е, поне за повечето от нас. Може би не и за вас, доктор Скарпета.

— Не е застрахован при вас? — Марино се приближи към него, носовете им почти се допряха. — Какви ги плециш?

Блум не отговори. Оглеждах малките белези по лицето му, деформираното му дясно око от стара рана и счупена орбитална кост. Предните му горни зъби бяха заменени очевидно с мост, и то не добре направен. Нямах представа какво е състоянието на долните. В някакъв момент от живота му му се бе случило нещо ужасно, което бе увредило лицето и устата му. Катастрофа или лошо падане. Може да е бил пребит.

— Животът ви спира, когато някой умре, нали? И между другото, времето във Форт Лодърдейл е идеално, 27 градуса, слънчево. Северен Маями Бийч, нали така? — Той ме изгледа от горе до долу, очите му се задържаха където не трябваше и усетих как гневът на Марино отново

се нажежава. — Виждала ли сте сградата Холоувър Тауърс? Чудя се, защото е точно срещу входа на Холоувър Парк, оттам е и името. Паркът е обществен, там непрекъснато се правят барбекюта, партита, свири музика, продава се сладолед. Понякога става много шумно. Също и пътят, с всичките тези коли.

— Защо не си затваряш устата? — Марино погледна към мен, после към съобщенията, които пристигнаха на телефона му. Лицето му беше опасно сгърчено.

— Всъщност с Джоана Кадър имаме недовършена работа, свързана с фриволно заведеното от съпруга ѝ дело срещу клиент на моята компания — академията „Емерсън“. — Блум продължаваше да не обръща внимание на Марино и отправяше всичките си твърдения към мен.

А аз не му показах яростта и шока си.

15.

Знаеше за апартамента в Бал Харбър. Как беше възможно? Бентън никога не би наел или купил имот на някое от нашите имена. Винаги използваше ООД-ета — дружества с ограничена отговорност. Той работеше за ФБР, беше бивш офицер под прикритие, бивш защитен свидетел, опитен профайлър, който е видял какво ли не. Беше изключително потаен и много стриктен при опазване на личното ни пространство.

— За нещастие, трагичната смърт на Джамал Нари не променя факта, че съпругата му е алчна и неразумна — каза Блум. — Щях да се опитам да поговоря с нея, да ѝ налея малко ум в главата, и нямам друг избор освен да вися тук и да я чакам.

— Да ѝ налееш ум в главата? — повтори Марино. — И реши да си поговориш с нея веднага щом разбра, че мъжът ѝ е мъртъв?

— Джоана не ми вдига телефона. Ако го вдигаше, нямаше да стигна до такива крайни мерки.

— Работата е там, че са те видели в този квартал вчера — продължи да го притиска Марино. — Преди съпругът ѝ да умре. Видели са те да минаваш, когато Джоана е била вътре в къщата тази сутрин. След това аз те видях в Кеймбридж около единайсет, час след смъртта му. Можеш ли да обясниш?

— Аз съм сговорчив човек. Мразя да ме притискат до стената, тогава вече не мога да бъда любезен.

— И да не си вече любезен означава да убиеш някого, ако се наложи, така ли? За да не могат да си вземат парите от застраховката?

— Не съм казал нещо подобно.

— Трябва да оставиш Джоана Кадър на мира, и то веднага — каза заплашително Марино. Забелязах, че някой гледеше навън през прозореца на къщата. След това предната врата се отвори.

Жената, която се показва, трябваше да е Мери Сап. Беше в прилепнала къса зелена рокля, вулгарно изрусена коса и яркочервено червило. Засенчи очите си с ръка и премигна към нас под ниското

слънце. След това се шмугна обратно вътре, за да включи алармата. Чух предупредителното пиукане, след това тя излезе пак навън и затвори вратата след себе си. Закачи сейф на външната дръжка и това привлече вниманието ми.

Такива неща не се правеха, когато имотът вече не бе на пазара, а и самата практика беше опасна. В подобни сейфове се оставяха ключове и понякога кодове от аларми, които позволяваха домът да се разглежда и без присъствието на агента, който отговаря за него. С подходящите инструменти заключалката им можеше да се пререже и сейфът да се отвори. Точно това се бе случило в Нантакет миналия Ден на благодарността — ужасяващ случай, който така и остана неразкрит.

Агентка по недвижими имоти пристигнала в имение на брега, за да провери какви са пораженията след силна буря и открила, че сейфът липсва. Не се усъмнила и отишла обратно до офиса си за ключа, а когато се върнала, вътре някой я чакал. Беше зверски пребита и намушкана с нож по време на борбата, която започнала в коридора и свършила в наводненото мазе, където била удавена и обесена на тръба. Новината за убийството се разчу достатъчно, че да накара повечето агенции на недвижими имоти в Масачузетс да престанат да оставят сейфове на дръжките. Не разбирах защо Мери Сап го прави. Това си беше небрежност.

Спомних си за жертвата Пати Марсико, подпухналото ѝ кърваво лице, счупените кости, счупените зъби и челюст. Едното ѝ око бе извадено. Къщата изглеждаше така, сякаш някой бе разливал червена боя вътре. Спомних си и нещо друго. Още едно зловецко съвпадение. А когато се натрупат достатъчно, те преставаха да бъдат случайни. Изпратих на Брайс съобщение: „Пати Марсико, миналия ноември. Бяха ли замесени Ти Би Пи Иншурърс?“.

— Не можете да ми поперчите да говоря с нея — опълчи се Блум на Марино. — Просто си върша работата и нямате право да ми казвате какво да правя, освен ако не съм извършил престъпление. А аз със сигурност не съм. — Усмихна се дръзко. Изкуствените му зъби бяха много бели и големи като на кон. — И вие, разбира се, го знаете. Защото ако бях виновен и за най-дребното нещо, досега да съм с много стегнати белезници, хвърлен в клетката на мръсния ви джип.

— Ще ти кажа за какво си виновен — отвърна му Марино. — За това, че си задник. И съм приключил с теб. Но знаеш ли какво? Ще

изчакаме и ще довършим в участъка. Ще има много да обясняваш.

— Ще си проверя календара и ще се обадя на адвоката си.

— Бъди колкото си искаш арогантен. Това няма да ти помогне. — Марино кипеше от гняв и това, че пусна Блум засега, ми говореше много неща.

Марино не искаше бостънската полиция да се намесва повече от това. Каквато и информация да получаваше чрез съобщения и електронна поща, тя не му даваше достатъчно основания да прибере веднага Блум по подозрение в убийство или някакво сериозно обвинение. Нещо друго се случваше и то гневеше и тревожеше Марино. Наглият застрахователен детектив не беше единствената причина за лошото му настроение.

Почудих се какво ли е изкопал Мачадо за убийството на Нари. Гледах как Мери Сап не бърза да си ходи, а се размотава по тротоара, като спираше на всяка втора крачка, която правеше с обувките си на високи токчета, говореше по телефона, правеше се на заетата агентка, която кара кола за сто хиляди долара. Спря и каза нещо за промяна на часа на оглед, после погледна златния си, обсипан с диаманти часовник, и прибра телефона в скъпата си дизайнерска дамска чанта.

Погледнах съобщението от Брайс. „Потвърждавам за Ти Би Пи Иншурърс. Същият задник Ранд Блум ми звъня поне петдесет пъти, за да ми каже, че иска да говори с теб и не знам защо изобщо му върна обаждането. Съпругът на жертвата съди агенцията за небрежност или нещо такова. Ти даде показания, не помниш ли? Защо питаш? Нека позная. Нова смърт? Нови претенции за полица? Ден година храни?“

„Прекалено много информация!“ По дяволите! Подчинените ми не могат да проумеят, че всичко написано остава и може да се озове в съда. Няма значение дали есемес или съобщение на самозалепващо се листче. А Брайс обиждаше много. Някой ден ще ме вкара в беда.

— Всичко наред ли е? — попита Мери Сап, когато стигна до нас. — Имате ли нужда да говорите с мен? — Това последното го каза на Блум. — Познаваме ли се?

Той се представи, а нейната реакция издаде истината. Изглеждаше леко нервна, но на тежко гримираното ѝ лице не бе изписана никаква емоция. Симулираше незнание и безразличие. Умът ѝ сякаш беше другаде, все едно трябваше да ходи някъде и да се среща с хора, но аз не ѝ вярвах. Може би нямаше проблем да излъже за имот

или да се възползва от наивността на клиент, но не беше добра актриса. Подозирах, че двамата с Блум не са се срещали и тя нямаше представа, че той е човекът, когото е видяла в сивия пикап. Но това не означаваше, че не се знаеха.

— Не, госпожо. Не съм тук да говоря с вас. Не вас търсех — каза той прекалено мило, прекалено любезно. — Опитвах се да се видя с вашата наемателка. Но след като така или иначе ми отделихте от времето си, трябва да ви попитам дали сте наясно, че има някои неща, които трябва да ви притесняват? Освен ако, разбира се, нямате нищо против да отдадете под наем такъв хубав имот на наемател със съмнителна репутация.

— Имотът вече не е обект на договор — каза тя и начинът, по който го съобщи, потвърди, че има информация.

Разбира се, че имаше. Вече я бе получила от него, вероятно по телефона. Ранд Блум е прекалено хитър, че да си върши мръсната работа по електронната поща или под някаква друга форма, която оставя следа.

— Мили боже! — възкликна Марино. — Говорил си с нея, нали? — Той изглежда злостно и двамата, а тя хвърли поглед към колата си, започна да си играе с ключовете и си премести чантата от крокодилска кожа на другото рамо. — Първо на нея си звъннал? Наговорил си й един куп недоказани глупости, за да може Джоана вече да не е добре дошла тук? Що за гадняр трябва да си, за да направиш подобно нещо?

— Съжалявам — каза хладно агентката. — В договора ясно е казано, че се анулира и спира да действа, ако има причина да се заподозре престъпна дейност.

— Причина?

— Така пише. Буква по буква.

— И каква ще е тази престъпна дейност? — попита Марино. — Какви щуротии си й пробутал? — Той хвърли унищожителен поглед към Блум, направо щеше да го разкъса с очи.

— Всъщност това е не толкова обикновената причина Джоана да напусне работа. Към нея можем да добавим извънкласната дейност на съпруга й. — Той скръсти ръце на гърдите си. Вените по тях бяха като възета. Той беше жилест и силен. Сигурно се биеше мръсно.

— Спри с глупостите, иначе ще те накарам да го сториш! — изръмжа му Марино.

— Ще ви покажа нещо. — Блум се съсредоточи върху него и напълно игнорира униформения полицаи, който бе стиснал челюстта си и бе готов да му скочи. — Не стреляйте — каза Блум достатъчно силно, за да го чуят съседите. — Просто ще извадя плик от пикапа, ясно? — извика той. — Затова не се панирайте и не стреляйте.

Той бръкна в колата и театрално и бавно извади кафяв плик. В него имаше снимки двайсет на двайсет и осем сантиметра, правени през телескопичен обектив. Джамал Нарич в черен анцуг и с нахлупена бейзболна шапка. Излизаше от наскоро купения си джип. Паркингът беше тъмен, но видях половин луна високо над сградите. Спомних си, че беше половин в началото на седмицата, само преди дни.

Снимките бяха правени в бърза последователност. На тях се виждаше как Нарич върви под високи осветителни стълбове с наведена глава. После влиза в заведението „Скачащия Джо“ в Ривийър, където ставаха престрелки, висяха членове на банди и се продаваха наркотици. Още снимки на малкото хора вътре, бяха само няколко на опашката. Виждаше се как Нарич се взира в неоновите менюта със снимки на бургери, пържено пиле и сандвичи. Поръчва, изглежда напрегнат. Жената зад щанда му подава бяла торба, достатъчно голяма да побере няколко порции. Той излиза пак навън, спира до джипа и се оглежда. Очите му бяха широко отворени и стъклени. Проверява какво има в торбата. На последната снимка се виждаха ръцете му в едър план, които държаха найлоново пакетче с бял прах.

— На кого си ги показал освен на нас? — попита раздражено Марино. — Не и на полицията, в това съм съвсем сигурен. Нека позная. Показал си ги на него, на Джамал Нарич, за да го изнудваш.

— Нямам позволение да обсъждам това.

— Погрижил си се да не получи никакво обезщетение от училището. По-добре отговори, защото и без това ще разбера.

— Съжалявам — каза Мери Сап на Марино. — Не ми е приятно да разочаровам Джоана, особено в такъв момент, искрена съм — заяви тя, но не излъчваше никаква искреност.

Помислих си за дванайсетте хиляди долара депозит, които бях готова да се обзаложа, че ще бъдат конфискувани. На Джоана щеше да ѝ трябва много късмет, за да си върне парите. Съдебните такси и глобите правеха усилието безсмислено. Зачудих се колко щеше да получи Мери от тях и дали Блум щеше да вземе процент.

— Разбирате, че собственикът не може да се замеси в нещо подобно... — обясни агентката. — Може би ще бъдете така любезни и ще се погрижите тя да си изнесе кашоните. Оставили са доста вътре.

— Никой няма да пипа нищо. — Гласът на Марино се изсипа върху тях като чакъл. — Тази къща вече е местопрестъпление. Всъщност приятелчето ви господин Блум се погрижи да бъде щателно претърсена. Ще трябва да прегледаме всичко не само заради смъртта на Джамал Нари, но и заради снимките, на които видяхме наркотици. Сложно многоинстанционно разследване като това може да отнеме доста време. Знаете как е — тестове, лаборатории. По всяка вероятност ще продължи месеци, дори година — преувеличи той. — Може да се окаже трудно да го отдадете под наем скоро. Ще извикате ли няколко от вашите момчета, за да пазят тук? — попита той бостънския полицаи. — Аз или някой от участъка ми скоро ще се върне при вас. Тогава ще започнем работа по къщата и всичко вътре в нея, включително ще намажем.

— Ще мажете? — Мери изглеждаше истински притеснена.

— С цианоакрилно лепило. Бързосъхнещо.

— Лепило! Не можете да използвате лепило върху...

— За снемане на отпечатьци от пръсти — каза Марино. — Ще ми трябват и вашите, за да ги изключим.

— Моите?

— Очевидно ще намерим ваши отпечатьци вътре в къщата. Вие сте им ровила в нещата, нали? Ще намерим ли ваши отпечатьци по техните вещи?

— Какво? Не ми харесва тази инсинуация...

— С лепилото може да стане голяма бъркотия, с праха за отпечатьци също — прекъсна я той. — Ще ви се наложи да поръчате професионално почистване, след като приключим. И ще ни трябва кода за алармата и ключ.

— Собственикът доста ще се разстрои. Това е много запазен, много желан имот. — Сега вече тя изглеждаше разгневена.

Блум я беше вкарал в капан. Беше се погрижил Нари и съпругата му да се окажат в нарушение на договора за наем. Очевидният мотив бе да продължи да ги тормози. Снимките му с Нари бяха съсипващи. Ако не беше умрял, животът му щеше да е разбит. Можеше да свърши

в затвора по обвинение в употреба на наркотици, а това със сигурност би сложило край на делото му за дискриминация.

— Колко жалко, че не приеха това, което им предложихме. Офертата беше добра — каза ми Блум. Говореше за сумата за извънсъдебно споразумение, която академията „Емерсън“ бе готова да плати. — Нали знаете какво казват — птичка в ръката...

— Сега ще ти кажа къде да си завреш птичката в ръката! — Марино мушна със средния си пръст Блум в гърдите.

— Не ме докосвайте!

Марино пак го мушна, този път силно в слънчевия сплит.

— Ти и птичката ти можете да се качите на пикапа и да отлитате. Ако пак притесняваш госпожа Кадър или някой друг, свързан с този случай, ще те арестувам за възпрепятстване на полицейско разследване.

— Махнете си ръцете от мен.

— Не са ръцете ми, само пръстът. — И Марино го изправи нагоре.

— Ще подам оплакване до началника ви — извика Блум.

— Моля, заповядай — отвърна Марино.

16.

Слънцето грееше вече под остър ъгъл, а въздухът, който влизаше през климатика, беше по-топъл. Марино пое по обиколен път, за да избегне трафика, но усилията му бяха безнадеждни според мен. Президентът Обама бе кацнал в авиобаза Ханском преди двайсет минути. Кортeжът му пътуваше към Кеймбридж.

Щеше да вечеря с големите дарители в хотел „Чарлс“ и да даде пресконференция в Бостън сутринта. Навсякъде имаше полицаи и военни, които затваряха улици, блокираха мостове и ограничаваха достъпа, следяха всичко по вода, земя и въздух. Хеликоптери бръмчаха над пристанището и по реката — армейските „Блек Хок“, „Чинук“ на морската пехота и „Дофин“-ите на бреговата охрана. Обикаляха ниско и бавно. Чувах шума им и усещах вибрациите, докато на екрана на телефона ми се появяваха съобщения за тревога.

Повече от хиляда протестиращи вече се бяха събрали на площад „Копли“, пред общината и по улиците край мястото на атентата на Бостънския маратон миналата година, в който загинаха трима души и бяха ранени над сто и петдесет. Антимюсюлманските настроения се засилваха все повече с приближаването на процеса през есента и членовете на Алианса на старозаветните баптисти вече пристигаха с автобуси, за да предадат посланието си за омраза.

Екстремистите ме притесняваха най-много — сборища на откачалници, които търсеха оправдание за извратените си мозъци във Всемогъщия, тържествуващи и зли, докато невинни хора бяха застрелвани и взривявани в училища и универсални магазини в Афганистан, а миналата година и в Бостън. Самонадъхваха се в омразата си и тя ставаше все по-силна. Разпространяваше се като чума и единственото лекарство срещу нея бяха хуманността и приличието, които, изглежда, не достигаха. Предният ден президентът направи изявление от Белия дом, с което призова американците „да не прибързват със заключенията си“ относно цели групи от човешки същества.

Никакви думи не можеха да възпрат гнева и аз поставих Центъра по криминология под тревога в мига, в който бях информирана, че той пристига в Бостън. Не бях паникьорка, а и тук често идваха държавни глави, но става напрегнато, когато предупреждават толкова кратко преди визитата. Въпреки добрите ми връзки с военните лекари и Министерството на отбраната не знаех нищо допреди два дни. Шефът ми, генерал Джон Бригс, ми се обади късно във вторник, за да ми предаде препоръките на специалните служби. Каза, че рискът е висок.

— Да кажем, че кодът е оранжев — обясни ми той, — но за пред хората е обичайният жълт.

— Защо? — попитах.

— Поверителен доклад от Русия — отвърна той. — Те са решени да унищожат „Ал Кайда“ след терористичните актове във Волгоград точно преди олимпийските игри. Освен това случващото се в Крим и заплахата, че някои специални агенти под прикритие могат да излязат от контрол.

— Някои?

— Притесняват се, че след като Янукович е избягал от Украйна, може да са го последвали изключително опасни специални агенти, които са останали лоялни към него.

— Може да са го последвали?

— ЦРУ са обтекаеми по въпросите за парите, наркотиците и убийците, които влизат в страната. Да не забравяме и руския проблем в Бостън.

Имаше предвид чеченците, обвинени за атентата на маратона. Предупрежденията на Бригс не бяха неочаквани, но бяха по-притеснителни от обикновено. Докато разказвах това на Марино, продължавах да прехвърлям в ума си случилото се днес. Имах тревожното усещане, че всичко това по някакъв начин е свързано със случващото се и ако се окажеше вярно, значи имахме много голям проблем, вероятно глобален.

— Ами двата случая в Ню Джърси — припомни ми той, докато чакахме в задръстване. — Те как се вписват в посещението на Обама и това, което се случва в Украйна?

— Трябва да разберем дали Блум е свързан с някоя екстремистка група — предложих.

— И аз си мислех за алчните екстремистки копеленца. — Марино изгледа злостно колите, които стояха на място. — Ще ми се сега да бяхме с хеликоптера на Луси.

Маршрутът му е истински лабиринт, тъй като разчита на приложение на мобилния си телефон, за да избягва задръстванията.

Движихме се много бавно, от време на време пропълзявахме, после пак спирахме. Минахме през Китайския квартал, след това през Северен Бостън и най-накрая заобиколихме ТД Гардън, домът на „Селтикс“ и „Бруинс“. Поехме по Нашуа стрийт, от двете ни страни се простираха претъпкани паркинги. Подминахме язовира на река Чарлс, Научния музей, чиято сграда бе покрита с плакати и знамена, които рекламираха огромна сбирка от фосили вътре.

Слънчевите лъчи хвърляха отблясъци по реката все едно хиляди малки сребърни рибки танцуваха по повърхността ѝ. А телените въжета на моста Заким в далечината се издигаха като такелаж на фрегата от Американската война за независимост. Внимателно наблюдавах къде се намирам и какво се случваше край нас, като поглеждах в страничното огледало и внимавах в картинката. Не бих се учудила, ако Ранд Блум се окажеше достатъчно нагъл, че да ни проследи. Опитвах се да си представя точно какво иска, освен да кара хората да се чувстват притеснени. Направо нещастни и напълно объркани, както беше в случая с Джоана Кадър, Сара Анджиърс, а според него и с мен.

Никога нямаше да му доставя това удоволствие и той трябва да го е разбрал, докато стоях на улицата и го гледах в очите, ако приемем, че не го е знаел преди този следобед. Каза, че пак ще се видим, все едно това щеше да ме уплаши, а аз му се усмихнах и казах: „Добре“. Дадох му да разбере, че мога да му издействам още една ограничителна заповед или обвинение за навлизане в чужда собственост. Още по-добре щеше да стане, ако се появеше в центъра ми непоканен, тогава охраната щеше да му окаже гостоприемство, което нямаше да забрави.

Не му споменах да избягва да се забърква със съпруга ми, който работеше за ФБР, както и с мен и частната ни собственост, както и че ще е изключително мъдро от негова страна да не доближава Луси,

бивш агент на ФБР и военен пилот, която напусна работа заради неподчинение и няколко съмнителни убийства. Тя беше доста сръчна с оръжията и за добро или за лошо ѝ бе вродено да не се тревожи, да не ѝ пука и да не изпитва угризения, ако решеше, че действията ѝ са оправдани.

Нямаше нужда директно да заплашвам Блум, за да му стане ясно. Когато си тръгна от къщата на Галиван Булвар, гумите му изсвистяха гневно по асфалта и оставиха черни следи. Показа слабост, помислих си, докато гледах подир него. Но не го подценявах. Би било умно от негова страна да не подценява и мен.

— Веднага щом ме видя, ме позна, но това не е най-важното. Имах усещането, че очакваше да се появя с теб — натъртих на Марино, който изглеждаше незаинтересован от думите ми.

— Не разбирам защо не си ми казала, че имаш апартамент в Маями. — Изведнъж се бе заинатил той.

— Както споменах няколко пъти, и аз разбрах за него вчера.

— Но си знаела от известно време, че ще ходиш там на почивка.

— Да, за рождения ми ден. Мислех, че ще отседнем в хотел — отговорих. Вече го бях казала няколко пъти.

Марино ровеше. Какво — не бях сигурна. Държеше се кавалерски, но нещо го ядеше отвътре, затова се бе фиксираше върху Флорида, където за кратко бе живял, когато преди години имаш кабинет там. Като всички хора бе запомнил доброто. Слушах го, докато преглеждах съобщенията от моя център. Пристигаха по-бързо, отколкото можех да ги прочета. Последното беше от Люк Зенър.

Нямаше нищо неочаквано в аутопсията на Джамал Нарис, но стомашното съдържимо беше интересно. Това беше предварителният доклад на Люк, който току-що бе приключил и нямаше търпение да го обсъди. А когато той казваше „интересно“, имаше предвид „странно“. В стомаха му е имало нещо, което не очаквал. Заместникът ми е прекалено умен, за да ми прати подробности в електронна комуникация, за разлика от Лиз Райтън и Брайс Кларк.

Лиз ми съобщаваше, че си тръгва. Пак ѝ било зле, не можела да мисли, непрекъснато си бършела носа и си изкашляла белите дробове. Чувстваше се длъжна да ми го опише, а ми се щеше да ми бе спестила детайлите, които някой адвокат можеше да използва срещу нея. Нямаше да е никак добре съдебните заседатели да чуят, че не е

мислила ясно, дори никак, докато е правила балистичен анализ по случая. А пък Брайс беше направо невъзможен, който непрекъснато ми пишеше „Земята вика доктор Скарпета“, което ме караше да изглеждам като ексцентричка или като космонавт.

„Ще дойдеш ли изобщо в кабинета днес?“, написа ми той и само минута по-късно: „Добре, не ми оставяш избор. Котката излезе от чувала. Някои от най-лоялните ти подчинени седят и те чакат, за да те изненадат. Купили са каноли от Майк“.

„Защо?“, пиша му аз обратно.

„Ехо? Рожденият ти ден?“

„Много мило, но моля те, кажи на хората да си ходят.“

„Аз ли да им кажа?“

„Разбира се“, отговарям му.

„Не разбираш ли, че е обидно?“

— Няма угодия — промърморих аз.

— Какво? — попита ме Марино и аз му обясних. А той ми отговори: — Разбирам го. Хората искат да ти пука, че те чакат. Ако се зарадваш, те ще се почувстват добре.

— Но аз ще се почувствам зле. Сигурна съм, че повечето от подчинените ми биха искали да се приберат при приятелите и семействата си, да се порадват на остатъка от деня. Знаеш ли какво е „бижутерийна смес“? — Четях друго съобщение на телефона си.

— Парченца неръждаема стомана, които се използват за почистване на метал в барабан — каза Марино. — Те са различни по форма и размер. Луси ги използва понякога, когато зарежда амуниции. Защо?

— Ърни Копел. Пишеше ми най-старшият от криминолозите ми.

Обикновено в късния следобед вече бях анализирала всички улики, отбивах се в лабораториите, проверявах докъде са стигнали разследванията по различните случаи. Но сега бях заседнала в кола, защото президентът на Съединените щати беше тук и присъствието му беше като пожар, който се разпространяваше неконтролируемо и затваряше магистрали, пътни артерии, спираше частния въздушен трафик и бизнеса в широк радиус. Но животът и смъртта никога не спираха в Криминологичния център и експертите като Ърни ме информираха непрекъснато. Разказите им не бяха подробни, но

достатъчни, за да ми дадат представа какво се случва и какво да проверя.

— Взел е фрагмента и мистериозния запазен куршум от Лиз, преди тя да си тръгне днес, и е прегледал снимките от случаите в Ню Джърси — осведомих Марино. — Имало микроскопични надрасквания, които той свързва с бижутерийна смес. Казва, че надраскванията навсякъде си приличат.

Ърни не казваше, че са еднакви, но това намекваше. Той ми даваше да разбера, че медните куршуми, пронизали Джамал Нари, и тези, убили другите двама души, са лъснати в барабан, вероятно един и същ. Той се върти часове, понякога дни наред, а триенето премахва окисляването и лъска метала. Ърни подозираше, че във финалната част на процеса е използван плат за ръчно полиране. А запазеният куршум имал уникална машинна обработка, която съм щяла да видя.

— И ти напомням, че според Бентън монетите са полирани в барабан — добавих.

— Бижутер — процеди Марино.

17.

— Бижутер ли? — попитах.

— Фанатик, който се отнася към оръжията и амунициите си като към бижута. Познавам такива хора, снайперисти, състезатели по спортна стрелба. Джак Къстър например. Никога не позволяват на гилзите да падат на земята. Много бързо отварят затвора и ги хващат във въздуха. — Ръката на Марино се отдели от волана и се стрелна във въздуха, все едно се опитваше да хване молец. — Като се има предвид каква пушка е използвана, това можеше да се очаква.

— Перфекционист — коментирах аз, докато над нас с грохот преминаха още хеликоптери — три грамадни „Супер Сталиън“ с три турбини и седем витла.

Марино вдигна глава.

— Да не би да ни нападат и да не са ни казали? Мисля, че вече знам, че този човек е перфекционист.

— Може би, но всичко друго, което откриваме, само влошава нещата — казах. — Става по-опасно — добавих. — Това много ме тревожи. Кой е той и защо? И кого ще убие следващия път?

— В такива случаи е по-скоро правило, а не изключение да си имаме работа с педант. Вероятно дори с човек с обесивно-компулсивно разстройство. Точен стрелец, вероятно с много добра пушка. Някой, който има собствена работилница с инструменти за изработка на части за оръжия. — Марино отговаряше така, сякаш не бе изненадан и не се съмняваше в твърденията си. — Казвал съм го и преди това убийство за онези двете в Джърси.

— Ами фрагментите от куршуми от тях? Преди днешния случай имало ли е предположение, че е използван барабан?

— Бяха останали много малки парченца.

— Ако някой може да го установи, това е Ърни. — Той беше един от най-добрите с микроскопа, с които бях работила.

— Извадихме късмет. Особено с онзи куршум, който е до голяма степен запазен. Това е като да ударим джакпота — каза Марино. —

Може би това е подаръкът ти за рождения ден от вселената. Опитвам се да се сетя на колко си години.

— Не бих си хабила мозъка за това.

— Изглеждаш добре, докторе, като се има предвид през какво си преминала.

— Много мило. Ще се направя, че не съм чула частта с „като се има предвид“.

— Сериозно. Като се замисля къде работиш. Няма слънчева светлина, хладно е. Непрекъснато си изложена на изпарения от формалин. Той запазва тъканите от разлагане, нали така? А остаряването е същото. — Той ме стреляше със собствените ми шегички. — Започваш да се разлагаш, умират кожата, мускулите, косата. Нали казват, че започваш да умираш в мига, в който се родиш. Кой да знае, че моргата може да се окаже изворът на младостта.

— Това е моя реплика, която ти току-що ми открадна. И успя да ме потиснеш — казах му аз разсеяно. Безпокойството ме разкъсваше.

Познавах оръжейни манааци, които чистеха гилзите, преди да ги превърнат в патрони. Луси например. Тя имаше собствено стрелбище и сама си правеше амунициите в работилница, която бе оборудвана като оръжейница, включително и с барабани с най-различни размери. Но никога не бях чувала някой да чисти така готови патрони. Гилзи — да, но истински патрони — не. Почудих се как точно се прави.

Написах на Ърни: „Трябва да поговорим. Колко още ще останеш в лабораторията?“

„Още малко. Следва FTIR. Не спирам да работя.“

Използваше инфрачервена спектроскопия с трансформация на Фурие (FTIR) — светлини с различна честота за анализ на остатъците. Този метод не поглъщаше и не унищожаваше уликите като при газова или течна хроматография. Почудих се какво ли е заподозрял. Вероятно наличието на някакъв химикал. Пак се сетих за племенницата ми и за това, което бе научила от мен. Ползвах препарат „Флиц“ откакто се помнех, той беше моят универсален отговор срещу ръжда, корозия, отлагане на калций и дори за чистене на стъкло. Бях виждала кутии от него в работилницата на Луси. Ползваше го, когато чистеше ръчно метал с парче плат.

— Маями, а? — Марино отново се сети за Флорида. — Само да не ти хрумне пак да се местиш там. Трябваше да ми кажеш за новия

апартамент.

— Мислех, че ще отседнем в курорт. Бентън организира всичко. Апартаментът беше изненада. Виждаше съм снимки, това е. И не знам защо ти е толкова важно. Това, за което трябва да се тревожиш в момента, е, че онзи мошеник, който се представя за застрахователен детектив, изглежда, е общият знаменател във всичко случващо се.

— Той няма нищо общо с Ню Джърси. С онези случаи — каза Марино.

— Сигурен ли си? Ами застраховките на жертвите? Случайно да са били в Ти Би Пи?

— До днес не бях чувал за Блум. Не знам за никаква застрахователна връзка при убийствата от Джърси.

— По-добре попитай.

— Какъв късмет, че си ми партньор, иначе нямаше да знам какво да правя.

— Аз съм ти партньор само защото днес цял ден ме държиш като заложник.

— Обама, не аз.

— Не, и по-рано.

— Истината е, че работим добре заедно.

— Винаги е било така — отвърнах.

— Ще проверя за случаите в Джърси, но мисля, че Блум е периферна досада, димка. — Марино имаше предвид „димна завеса“. — Случките с него са съвпадения и не бива да ни разсейват.

Не бях съгласна, че появата на Ранд Блум навсякъде беше съвпадение. Това обаче не означаваше, че е сериен убиец. Но бях почти сигурна, че той по някакъв начин е свързан с всичко това.

— Може би ще ни трябва Луси, за да разберем точно как — казах на Марино по време на един от поредните ни престои на място.

— Случаят е мой и не искам тя да хаква нищо — отговори той. — Беше грешка да тръгнем по Стороу Драйв.

— Шофирането по всички улици днес е грешка.

За последните десет минути не бяхме изминали и половин километър. Гледах дърветата покрай реката и безкрайната колона от автомобили пред нас, от които се издигаше мараня. Слънцето ни заслепяваше през предния прозорец.

— Никога не бих накарала Луси да хаква каквото и да било. — Но премълчах, че Марино не се свенеше да се възползва от услугите ѝ, стига никой да не го хване. — Общо взето избягвам да карам хората да нарушават закона, особено роднините — добавих иронично.

— Тя и Джанет ще дойдат ли с теб? — попита Марино.

— Моля? — Погледнах го, лицето му беше мрачно. Не се шегуваше.

— Винаги е добре да знам какво става с теб, докторе. Ако мислиш да се пенсионираш и да заминеш за Маями, също трябва да знам.

— Да се пенсионирам?

— Би могла. Не е като с Бентън да имате нужда от пари.

— Не съм станала криминален патолог и не съм завършила право заради парите. Те не са моята мотивация.

— На вас двамата не ви се налага да работите повече, ако не искате. Не сте като нас. В това число не включвам Луси, която сигурно е в класацията на „Форбс“.

— Не мисля, но и не бих го проверила.

— Бих искал да съм богат поне за седмица. Просто за да разбера какво е да не се притеснявам коя сметка да платя първо и да не се замислям дали мога да си сменя мотора с по-нов.

— Фундаменталните проблеми са еднакви за всички — отвърнах аз, докато се придвижвахме напред, после пак спряхме. — Живот, смърт, болест, диети, връзки, сметки, които чакат плащане. И ако имаш нужда от нещо, Марино, само трябва да кажеш.

— Нямам нужда от нищо. Друго е да искаш разни неща. Ако знаех, че имам пари, щях да си взема къща на остров край Флорида, яхта или кемпер и да пътувам. Да не се тревожа за нищо, нищо да не ми виси над главата, само тентата в задния ми двор.

— Ще се отегчиш след пет минути.

— Вероятно.

— Нямам намерение да се пенсионирам, нито скоро да спирам работа — казах му. — Но благодаря ти, че го намекна. Разбрах, че съм незначителна и стара. По-хубав подарък за рождения ден не би могъл да ми направиш.

— Исках да кажа, че работиш отдавна и не бих те обвинил, ако ти е писнало да се занимаваш с трупове и гадняри. Освен това си от

Маями, така че дори да не искаш да се оттегляш — каза го, все едно умирах, — може би би предпочела да прекарваш дните си край палми и на слънце.

— Не бих.

— Освен това сте приятели с шефа на Броуърд, който е точно до Лодърдейл — каза той. — И преподаваш криминология там три или четири пъти годишно. Харесваш Южна Флорида.

— Харесвам много места.

Марино вкара джипа си между две коли, смени лентите, сякаш това щеше да помогне. Не помогна. Само ядоса някои хора.

— Как ти хрумна тази тема? — попитах го.

— Никога не се знае какво хората се канят да направят. Един ден сте най-добри приятели, на следващия сте непознати или врагове. Поставят те в положение, в което нямаш правилен ход, ако ме разбираш.

— Не мисля.

— Кое е по-лошо? — попита той. — Да предадеш някого или да оставиш да му се размине нещо, което не бива?

— И двете са лоши. За мен ли говориш? Да не съм направила нещо, за което не знам.

— Ето за това говоря. Никога не се знае.

Не му казах, че звучи нелогично и че проектира върху мен нечие чуждо поведение. Вместо това смених темата.

— Блум обикновено накрая си има работа с Брайс.

— Колко пъти?

— Когато най-накрая му върнах обажданията ли? Не много. В няколко случая. — Опитвах се да се сетя кои точно. — Последният беше с Джони Анджиърс.

— Колко беше полицата?

— Нямам представа.

— Достатъчно, за да превъзбуди Блум. Предполагам, че става въпрос за много пари, нещо като милион.

— Убийството в Нантакет миналото лято, Пати Марсико. — Пак му напомних за този случай. — Съпругът ѝ съди агенцията за недвижими имоти, в която тя работеше. Блум ми се обади един-два пъти да ме пита за аутопсията ѝ. Задаваше ми въпроси, на повечето от които аз отказвах да отговоря. Освен това бях свидетел.

— Той беше ли, когато даваше показания? — Марино продължаваше да сменя пътните ленти и другите шофьори натискаха клаксоните. Някои го ругаеха през стъклата. Вероятно всички наоколо бяха изнервени и в лошо настроение.

— Само юристите и протоколчикът. До днес нямах представа как изглежда. — Мислех го за по-възрастен, облечен в евтин костюм, който не му е по мярка. — Преди няколко години ме притесняваше за нещо друго. — Разрових се в паметта си. — „Либърти Уорф“ — сетих се. — Строителят.

— Онзи, който падна от най-горния етаж на офис сграда край Бостънския рибарски кей и се наниза на арматурно желязо — каза Марино, сякаш това му беше скъп спомен. — Трябваше да използваме диамантено острие, за да го извадим.

— Фокусът беше върху това дали обезопасителните му въжета са поддали. Блум се опита да докаже хронична злоупотреба с алкохол.

— Да обвини жертвата?

— Алкохолната му проба беше отрицателна, но имаше омазнен черен дроб, мозъчни лезии, охлузвания, за които не бях дала обяснение — отвърнах. — Смъртта му беше нещастен случай и застрахователната компания се споразумя извънсъдебно. Отново не знам за каква сума.

— Може би си се превърнала в кошмара на застрахователите.

— Може и така да е.

— Не беше такава.

— Щом казваш.

— Имам предвид, че преди беше по-съсредоточена върху науката. — Надрасканите му слънчеви очила се обърнаха към мен. Пак бяхме заседнали на Стороу Драйв и не помръдвахме. — Помниш ли, когато започнахме да работим заедно? Беше малко хладна и безлична.

— Ще го приема като комплимент.

— Искам да кажа, че правеше всичко по устав. Не ти пукаше за изхода, помниш ли?

— Не исках да ми пука — отвърнах.

— Понякога дори не четеше вестници и не гледаше новините, за да видиш какво са решили съдебните заседатели след твоите показания. — Той пак ме погледна. — Казваше, че изходът на процеса

и действията на застрахователите не зависят от теб и не са част от работата ти.

— Така е.

— Може би вече ги чувстваш като част от работата ти.

— Може би.

— Чудя се как се случи това.

— Вече другото не ми се струва редно — отвърнах. — Омръзна ми разни хора непрекъснато да се измъкват.

— И на мен — каза Марино, сякаш мислеше за нещо друго. — Хората не би трябвало да се измъкват безнаказано. Не ми пука кои са.

— Хладно и безразлично — отбелязах аз. Опитах се да се пошегувам, но не ми беше смешно.

— Нещо такова.

— И чака толкова време, за да ми го кажеш?

— Казвал съм го и преди, включително и зад гърба ти. Сега си различна.

— Толкова ли бях зле в миналото?

— Да, а и аз бях задник — каза той. — Заслужавахме се един друг.

18.

Той нетърпеливо потупваше с дебелите си пръсти по волана, докато напредвахме сантиметър по сантиметър с пет километра в час.

Не това бе възнамерявал Марино, когато реши да мине по обиколен маршрут. Вече бяхме на моста Лонгфелоу, известен сред местните като моста Солт енд Пепър. Високите му гранитни кули приличаха на солници. По средата му минаваха ръждясали релси, които разделяха четирите платна за колите, пътуващи на изток и на запад.

Вековният стоманен мост бе кацнал над река Чарлс и свързваше бостънския Бийкън Хил с Кеймбридж. Трафикът все още беше ужасен и в момента нямаше нищо общо с Обама. Сякаш отклоненията на движението и задръстванията, причинени от неговия кортеж не бяха достатъчни, ами и една кола беше ударена и дясната лента бе затворена. Трошката не можеше да се движи и я качвах на камион.

Виждаха се сините и червените светлини на полицейските коли, а новинарските хеликоптери бръмчаха като конски мухи из въздуха. Три от тях висяха на триста метра над нас. Ниското слънце заслепяваше и аз се почудих дали това не бе допринесло за катастрофата. Или пък причината беше задръстването и гнева по пътищата, причинени от президентската визита.

— Говорили сме сигурно пет-шест пъти през последните няколко години — реших да разкажа на Марино за сблъсъците си с Блум. — Нивото беше като на разговорите с долнопробните адвокати, с които, за съжаление, ми се налага да общувам. Очевидно той си е поставил за задача да научи колкото се може повече за мен, включително и как изглеждам.

— Не е кой знае каква изненада, че те разпозна — каза той. — Дават те по новините, пише за теб дори в Уикипедия, където, между другото, трябва да си поправиш информацията. Сбъркали са много неща, включително и че с теб сме имали любовна афера, докато сме

работили по случая във Вирджиния. Според мен са имали предвид Бентън.

— За планираната ни почивка във Флорида не е публикувано нищо. — Не се интересувах от слухове. — Както и за апартамента, който Бентън е наел. Как би го обяснил?

— Луси може да има идея за това. Някои бази данни, в които Блум е влязъл. Някой блог, за който не знаеш. Не съм се чул с Мачадо след срещата ни на местопрестъплението тази сутрин.

Той стана кисел за момент. Аз мълчах и той се видя принуден да продължи.

— Мислех, че го познавам — рече Марино. Точно това проектираше върху мен.

Тревожността на Марино, породена от мисълта, че мога да се преместя и да го изоставя, всъщност отразяваше отношението му към това, че губеше най-добрия си приятел. Но един коментар не ми даваше мира — въпросът му за предателството и пазенето на тайна за човек, който е извършил нещо лошо. Този човек можеше да е Мачадо. Какво бе направил и какво криеше Марино?

— Не знам какво се е случило, но съжалявам, че е станало така. — Нямах да го насилвам да говори. Не исках да изляза хладна и безразлична, дори и отчасти. — Знам, че двамата бяхте много близки и че той ти помогна много да се върнеш в полицията.

— И ти гарантирам, че вече му се ще да не го бе правил. — Марино изпитваше гняв, защото това беше по-лесно, отколкото да се чувства наранен. — Насърчаваш някого и всичко е наред, докато той не те зареже в калта. Някога карахме харлеите си заедно, висяхме в „Пади“, гледахме мачове и си поръчвахме скара, ребра и бисквити от „Суийт Чийкс“. Купувахме си билети за „Сокс“, за „Бруинс“, ядяхме италианско в „Помодоро“ и „Асаджио“ в Северен Бостън. — За миг на лицето му се изписа тъга, но после изражението му веднага стана каменно. — Пазехме си гърбовете.

— Вече не е ли така?

— Той не пази моя и може би и аз не бива да пазя неговия.

— Болезнено е да загубиш такъв приятел.

— Мен да ме боли? — Смехът му прозвуча повече като сумтене. — Не, по дяволите! Нищо не чувствам. Той е предател. Знаеш ли колко пъти е казвал как иска пак да стана ченге, да може двамата да сме

партньори? Е, внимавай какво си пожелаваш. Сега иска да съм уволнен или мъртъв.

— Затова ли е всичко? Защото го засенчваш? — Знаех как да действам с Марино, когато е разстроен.

Но и преди си мислех, че знам. Още от началото на познанството ни. Вярвах, че мога да се оправям с хората. Но след като ми каза, че съм била хладна и безразлична, се мъчех да си представя как ме възприема. Душата ми трептеше като пламъче, попаднало изведнъж на течение.

— Много си права, засенчвам го. Самата шибана истина — промърмори Марино. — В жабката трябва да има дъвка.

Отворих да погледна, отместих найлоновата торба с лъскавите монети и те тихо изтракаха.

Ранд Блум не ги бе оставил на зида ми. Не той ми бе пратил и стихотворението от Мористаун миналия месец. Прекалено груб и непохватен е за такива жестове със скрит символизъм. „Студена и безразлична.“ Не можех да си го изкарам от ума. Когато бях назначена за главен съдебен лекар на Вирджиния — първата ми важна работа — Марино беше задник. Аз бях резервирана. Може да не съм била топла, но бях справедлива. Бях сърдечна. Мислех си, че съм любезна, макар той да полагаше големи усилия да ми трови живота.

Порових и намерих дъвката. Карамфил, логично. Той обичаше ретро вкуса. Отворих тънкото червено пакетче и се стреснах как ароматът накара от паметта ми да изплуват множество спомени, гледки и звуци от бакалничката на баща ми в Уест Флаглър, квартал в Малката Хавана, който беше сигурно убежище за имигрантите. Приблжих пакета към носа си и го помирисах. Сладко остра и пикантна миризма. Спомних си ръчно изработената табела отпред, на която с големи сини букви пишеше „Магазин «Скарпета»“.

Вътре винаги беше хладно, на прозореца имаше климатик, от който на плочките на пода капеше кондензирана вода. Първото, което виждах, бяха сладкишите и дъвките. С аромат на карамфил, боровинки, плодови сокове, кръгли захарни и шоколадови бонбони. По металните етажерки имаше купички с тях, а на дървения плот — огромни буркани с дъвки „Базука“ с картинки и с ментови сладкиши от кокосово масло, покрити с тъмен шоколад.

Телефонът на Марино звънна с „Да живее шефът“ — рингтон, който бях чувала вече, но не знаех какво е. Не обърнах внимание, защото пред очите ми още бяха ръцете на баща ми, почернели, с дълги пръсти, които прибираха монети в металния касов апарат от началото на века, прецизно реставриран и работещ. Бях го гледала месеци наред, докато го сглобяваше от части, събрани в касетка. Правеше го на кухненската маса, която майка ми го накара да покрие с пластове листа от „Маями Хералд“. Замени механичните бутони, добави звънец, който издаваше звук, когато чекмеджето се отвореше.

— Какво има, шефе? — попита Марино, но аз продължавах да не го слушам.

В главата му звучаха думите на баща ми, който ме съветваше как да живея, защото знаеше, че не му остава много. Така и не го послушах, докато не си отиде, може би дори по-късно. Често говореше на италиански у дома и акцентът му беше лек и напевен, гласът му — баритонов и тих. *Succedono cose terribili*. Случват се ужасни неща, казваше ми той. И никога не се знае кой ще влезе през вратата. „Пази си гърба и не давай шанс на крадеца. Животът е кратък, Кей. Той е безценен и крехък. Някои искат да вземат това, което не им принадлежи, и те никак не са малко. Това са много вредни хора.“

Io non volevo vivere la mia vita con la paura del male. Не искам да изживея живота си в страх от злото, отвръщах му аз. Не исках да се боя от абсолютно нищо. А той казваше, че ме учи да не съм наивна, а умна. *Non essere ingenuo, devi essere furbo*, така рече той един ден, докато слагаше катинар на касовия апарат. А плоския метален ключ със странна форма за него заедно със сгъваемо ножче държеше на верижка, която не излизаше от джоба му.

По-късно, когато вече не можеше да работи, аз започнах да нося ключа, а докато умът му още беше бистър, ме питаше дали е на сигурно място. *Si, Papa, sara 'sempre al sicuro*. Да, татко, винаги ще бъде на сигурно място. Сега беше в кутията ми за бижута. Докато си мислех за това, ми стана тъжно. Беше ретро чувство, от миналото ми, също като дъвката на Марино.

— Добре, разбирам. Получил си го от него, но той не си е направил труда да го прати на мен... — Дочувам какво казва Марино, но продължавам да виждам баща ми, все едно седи до мен. Беше слаб

дори още преди да се разболе. С остри черти и вълниста гъста руса коса.

Държеше ме за ръка и ме представяше на клиентите, когато ме водеше в магазина понякога в събота. Правех му компания и му помагах. По-късно, когато вече не можеше да излиза от къщата, работех на касата след училище, през уикендите и през лятото. На девет или десет години вече водех счетоводството, внасях пари в банката, посрещах доставчиците и пълнех касетките със свежи плодове и зеленчуци. Научих се да режа и да тегля месо и сирене, бях експерт по зехтина, домашната паста и хляба. Изобщо не ми идваше наум, че съм дете.

Левкемията на баща ми ме накара да порасна. Може би ме е направила хладна и безразлична. Гледах през прозореца, но не виждах движението. Виждах кубинския магазин за сандвичи, който баща ми обичаше. Хамон — шунка, и ропа виеха — испанската яхния, която му носех на поднос в спалнята, когато вече не можеше да се движи, само лежеше зад спуснатите щори, през които едвам се процеждаше слънцето. Вярвах, че мога да го накарам да яде и да спре да слабее, че главоболието му няма да е вече толкова силно и че умората му ще изчезне, ако работя усилено и правя всичко, за да го зарадвам.

— Ще проверя — каза Марино, не на мен, а по телефона. И аз пак се замислих за това, дето съм била хладна и безразлична, и усетих как гневът ме пронизва като шиш.

Това си е мислил той за мен, когато започнахме да работим заедно преди години. Стори ми се още по-лошо, че го чувам чак сега. Направо излишно. Нямахше нужда да го казва, а и не бях сигурна, че описанието е точно. Бях сериозна и прилежна. Може би черният ми хумор не достигаше до него или пък наистина това, което каза, е било вярно тогава. Логично е да е било. Бях се научила да не ми пука от нищо и постепенно го забравих, сега вече не бях такава. Марино не проявяваше жестокост. Изобщо нищо не целеше с тези думи.

— Веднага ще видя за какво става въпрос. — Обикновено беше сърдечен с всеки, с когото говореше. — Защото съм приклепен на един проклет паркинг. Не, не буквално. Защо така внезапно се разбързахте? — Помълча. — Да, той отиде там час преди мен. Имаше вече и няколко униформени. Не, не вътре с него, не биха го направили. Защо? — Този път помълча по-дълго. — Както вече казах, не мога да

му попреча да се прави на Самотния рейнджър... Така изглежда. Тестовете ще потвърдят. Да. Белина. — Той затвори и ми каза: — Това беше странно.

Сетих се за отворения пакет с дъвки в ръцете ми.

— Мисля, че е малко старичък — коментирах. И гневът ми изчезна сякаш никога не се бе появявал.

Той сви рамене.

— Дай ми две.

Обелих опаковките на две дъвки, които бяха твърди като картон. Хрущяха, когато той ги сдъвка.

— Комисарят — каза той, докато дъвчеше. Отвори нещо на телефона си и се завзира дълго и настойчиво в него. — Вземи си дъвка, ако искаш. — Гласът му беше различен, звучеше отнесено. — Има много. Поръчвам я по интернет.

— Самотния рейнджър? — попитах го, когато той затвори това, което гледаше и хвърли телефона в скута си.

— Наистина не ми се говори. — Но въпреки това започна да разказва. — Мачадо. — Проблемът започнал миналата година, когато комисарят на полицията в Кеймбридж Гари Евърман споменал, че Марино е един от най-добрите детективи, които участъкът някога е имал, и слухът се разпространил.

Ако това не било достатъчна причина за завист, да добавим и рекордния брой благодарствени писма от жертви и свидетели, с които бил работил Марино и за които той, разбира се, не си мълчал. Колкото по-враждебен ставал Мачадо, толкова повече Марино го дразнел. Накрая се появила и „ситуация“ с жена, която започнала миналата година в Деня на благодарността.

— Капката, която преля — обобщи Марино.

— Скарали сте се за жена?

— Това няма нищо общо с мен. И не, виждах се с Бет Истман, докато убиха дъщеря й Джули — втората жертва от Джърси, застреляна, преди да се качи на ферибота.

— Ходил си с Бет в гимназията.

— Бяхме много сериозна двойка.

— Сигурно е била съсипана.

— Дъщеря й беше много сваятна млада жена. — Говореше и дъвчеше дъвка едновременно. — Скоро чух клюката, че напоследък се

опитва да се пласира в щатската полиция, иска да е детектив в прокуратурата на окръг Мидълсекс. — Пак говореше за Мачадо. — Ако стане, ще се отърва от него, но ще ми вгорчи живота, което вероятно е неговата мотивация. Ще се опита да вземе Кеймбридж и да се меси във всяко убийство, което разследваме. Той и сега точно това прави. Постъпи много глупаво, като каза на Джоана, че съпругът ѝ е бил застрелян.

— Съгласна съм, че не беше добра идея да ѝ споделя такава важна подробност. — Мислех си за китарите, двата калъфа на леглото и другите предмети, които светнаха в синьо-бяло.

— И знаеш ли защо взема такива тъпи решения напоследък? — попита Марино. — Защото иска хората да застават на негова страна, не на моя. Побъркал се е направо на тази тема. Ако ме намерите убит, да знаете кого да търсите.

— Вече два пъти го спомена — отвърнах му. — Надявам се, че не го мислиш буквално.

19.

Подминахме катастрофиралия смарт в съседното платно. Предното стъкло беше счупено, покривът — сплескан. По цялото шосе имаше парчета стъкло и пластмаса и аз се зачудих дали шофьорът не пътува за моргата.

— Прилича на консерва. — Марино не искаше вече да говори за Мачадо. — Никога няма да разбере защо хората карат такива коли.

— Защото са евтини.

— Да, страшна сделка, ако не загинеш в нея. Може би е по-добре да си вземат нещо по-голямо от кутия за хляб. По-евтино ще им е от погребение.

— Ранд Блум няма да се спре пред нищо, при него целта оправдава средствата. — Исках Марино да приеме много сериозно застрахователния детектив. — Очаквам още мръсни номера от него и трябва да се подготвим и да поемем инициативата.

— Винаги когато заговориш за поемане на инициативата, се изнервям.

— Той е изровил всичко възможно за нас. Да видим ние какво можем да изровим за него.

— Нас? Мисля, че беше за теб. Не мисля, че той се интересува от мен — каза Марино и аз разбрах какво трябва да направя.

— Претърпял е катастрофа или е участвал в сбиване — отвърнах.

— Да, лицето му изглежда все едно някой го е ударил с бейзболна бухалка. Нареди се на опашката. Всеки, който го е срещал, вероятно иска да го пребие до смърт.

— Да видим какво може да изкопае Луси за него. — Независимо дали е било катастрофа или сбиване, някъде трябва да има полицейски доклад, следа.

— Мисля, че в общи линии схващаме за какво става въпрос — каза Марино. Бяхме стигнали края на моста и спирахме на червен

светофар. — Блум е човек, който създава неприятности, просто и ясно. Затова са го наели от онази пършива застрахователна компания.

Той отвори един имейл и прикачения към него файл на телефона си. Може би това, което комисарят му спомена преди малко. Или пък беше нещо ново. Шефът на Марино му пращаше информация. И аз си спомних това, което лесно забравях — че Марино е наистина много добър детектив и не бих искала да разследва престъпление, което аз съм извършила.

— Ти Би Пи няма публичен образ на пършива застрахователна компания — казах му.

— Идва от „Гъпи Бесни Педали“. — Той увеличи с два пръста това, което гледаше на екрана на телефона си.

— Не знам от какво е съкратено. Но ако ги потърсиш в интернет, ще разбереш, че са страхотни работодатели и са спечелили всякакви награди.

— О, я стига.

Светна зелено. И пак потеглихме.

— Минават за сравнително евтини и уважавани застрахователи, докато не решиш да поискаш да ти изплатят застраховката — добавих. — Тогава разбираш по трудния начин, че те ще направят всичко възможно, за да не вземеш това, за което си плащал вноски.

— Отвратително. — Марино зави наляво по Мемориъл Драйв и отново бяхме в Кеймбридж. — Прекрасна работа за негодник, на когото не му пука за никого и няма съвест — добави той и беше прав.

Убийството на Джамал Нари тази сутрин не бе спряло Блум да продължи да тормози Джоана. Даже я бе притиснал още повече.

— Очевидно се е прицелил и в Мери Сап — каза Марино. — Изглежда, че може да си е избрал и друга жертва — добави той тайнствено.

— Моят въпрос остава същият. Откъде намира толкова много подробности за хората? Откъде знаеше, че Нари и съпругата му работят с Мери Сап, че тя е агентът, който им отдава къщата под наем?

— Достатъчно е да проследиш човека, да не го изпускаш от очи, да си дисциплиниран и съсредоточен. След това е дал информация, заради която отдаването под наем е пропаднало, манипулирал е една агентка измамница да му свърши мръсната работа. Тя с радост ще

запази депозита и ще избягва проблемите. И кой знае как му се е отблагодарила.

— Хора като Блум вероятно често получават подобни благодарности.

— Взел си е комисионната и е извадил късмет, че Нарис е бил убит.

— Джоана губи съпруга си, а сега ще загуби и къщата — отвърнах. Вляво от нас вече беше яхтклубът, а вдясно — кампусът на Масачузетския технологичен институт. Имаше много лодки, тухли и гранит. — Не може да остане в стария апартамент след случилото се и изведнъж се озовава на улицата.

Бегачи и колоездачи се надпреварваха по крайбрежната алея. Раззеленилите се дървета хвърляха големи сенки. Гребците се плъзгаха по тъмносинята вода, натискаха здраво греблата, движеха се бързо, приключваха деня с физически упражнения по цивилизован начин за разлика от нас.

— Мошеник. Лешояд, който напада хора, станали веднъж жертви. — Марино използва и други описателни думи и фрази, които не подлежат на повторение, но смисълът на казаното от него е верен.

Ранд Блум беше измамник, който си вадеше хляба и сиренето с тормоз. Макар да не бяхме сигурни, че ме е шпионирал, подозирам, че наистина го е правил след смъртта на Джони Анджиърс в гората преди шест седмици. Това обясняваше защо Блум беше в квартала ми тази сутрин и бе паркирал толкова близо до къщата ми. Спомних си и за проблясъка, който Бентън видя от задния двор.

Вероятно е бил Блум. Той или някой негов сътрудник може да ни е наблюдавал или снимал с Бентън по време на интимен момент и да е нарушил личното ни пространство, за да събере информация, с която евентуално да ни злепостави. Мога само да предполагам, че намерението му е било да се установи дали имам защо да защитавам твърденията си за смъртта на Анджиърс. И тогава се сетих нещо друго.

— Какво точно бе съобщено по радиостанцията относно убийството на Нарис тази сутрин? — попитах.

— Адресът, както и че съседката Анджелина Браун е видяла мъж да се свлича на алеята. Имам стенограмата, ако ти трябва. Току-що ми я пратиха — добави той и аз се почудих кой ли му я е пратил. — Като спрем, ще ти я препратя.

— Ти чу ли повикването? — попитах.

— Бях във фитнеса и не носех радиостанцията с мен. Мачадо ми се обади по телефона. След като хубавичко се забави. Защо?

— Ако Блум е прослушвал полицейските честоти, може да е чул обаждането и да е разпознал адреса. Вероятно е бил на няколко пресечки. Със сигурност беше така, когато с теб минахме покрай пикапа му.

— Той не е бил в него — отбеляза Марино. — Не знаем къде е бил.

— Ако е бил край къщата ми, сигурно е видял как ме вземаш. Нещо каза ли се по радиостанцията за това?

— Когато излязох от вкъщи, съобщих по радиото, че отивам към Фарар стрийт.

— Даде ли по някакъв начин да се разбере, че ще ме вземеш и ще ме закараш на местопрестъплението? — попитах.

— Не. Но вече се знаеше, че имаме код 10-35.

— Което е тежко престъпление и обикновено означава убийство. Ако Блум е чул това, той е схванал какво се случва. Може да е наблюдавал къщата ми, още повече след като по някакъв начин е научил, че би трябвало да съм на почивка във Флорида. И сега става интересно. Той отива да види дали ще дойда на местопрестъплението на убийството на Нари, или съм заета с други неща.

Представих си прегръдката на Бен, целувките му. Но не го казах на глас. Спомних си как Луси прелетя толкова ниско над къщата ни, че дърветата се разлюляха и прозорците затракаха. Мозъкът ми веднага започна да прехвърля сцени, които не бих искала да бъдат фотографирани и публикувани.

— Защо ще си прави този труд? — попита Марино.

— Предполагам, че е търсил нещо, с което да ме дискредитира. Не е трудно, ако подхвърлиш правилния детайл и след това пуснеш заснетото в интернет. Няма полза за никого, ако не изглеждам като човек, на когото може да се има доверие.

— Ако това, което казваш, е вярно, той е по-изобретателен и от проклетото ЦРУ.

— Обаче съм озадачена от Мачадо. — Трябваше да го кажа. — Ако е толкова амбициран да се състезава с теб, защо ще ти се обажда, докато си във фитнеса?

— Знаел е, че ще пристигне пръв, ще има преднина в разследването на случая. То е като да поканиш някой на парти покъсно и след това да го игнорираш, за да се почувства като натрапник. Напоследък прави всичко, за да ме дискредитира и да изпъкне той.

— Но, изглежда, ти е пращал информация веднага щом я получи, поне в началото — отбелязах.

— Не беше той. — Марино не ми каза кой е бил, но аз май се досещах.

Комисарят беше съюзник на Марино, което бе зле за Мачадо, но ми казваше и нещо друго. Гари Евърман имаше проблем. Усещах, че използва Марино, за да си го реши. Моята седеметажна покрита с титаний сграда се показва на хоризонта. Имаше извит стъклен покрив. Почудих се кои хора от екипа ми са ме дочакали и как бих могла любезно да избегна разговорите с тях и яденето на каноли. Нямах време.

— Подозирам, че когато отговори на Дорчестър и поиска подкрепление от бостънската полиция, Блум се е досетил, че и аз ще се появя — добавих. — Той току-що ни бе подминал с пикапа. Ти намали, за да го оставиш да ни задмине, така че нямам никакви съмнения, че ни е видял. След това може да е чул как се обаждаш на диспечерката и искаш от нея да му провери регистрационния номер.

Сигурна бях, че съм права, а ми се щеше да не бях. Освен това бях убедена, че безскрупулният застрахователен детектив имаше цяла торба с мръсни номера. Какво ли друго е снимал? Какви други подробности от личния ми живот бе научил и какво щеше да се появи в интернет? Сам ли работеше? В какво друго бе замесен? Беше следил Нари и бе снимал сделка за наркотици. Може би Блум има връзки в наркобизнеса.

Нямаше как да знам какво е намислил, но сигурно се занимаваше с много застрахователни претенции, които имаха нещо общо с недвижими имоти. Наранявания и смъртни случаи в жилищни и офис сгради, на строителни площадки. Беше заговорничил с Мери Сап и преди. Ами случаят с Пати Марсико, агентката убита миналия Ден на благодарността в Нантакет? Дадох си сметка, че всичко, с което се занимавахме в момента, се бе случило пред последните седем месеца.

— Защо Блум ще си дава толкова много зор? — Марино зави от Мемориъл Драйв по странична улица, която водеше до задния ми

паркинг.

— За да ме проучи, да ме дискредитира — отговорих. — Очевидно съм проблем за него по начини, които дори не знам.

— И той може да е проблем по начини, които все още не сме проумели — каза Марино. — Ще ти покажа нещо.

Той насочи джипа към високата порта зад сградата ми с форма на куршум.

— Очевидно знае за хлапето — каза Марино, когато спряхме пред високата черна ограда, която обграждаше паркинга. Тя приютяваше големите антени и сателитни чинии на Масачузетския технологичен институт до нас. — Помниш ли го?

Приблужи телефона си, за да видя снимката на кльощав младеж с дълга червена коса, черна лента на главата, черни обувки, шорти и фланелка. Беше отскочил, за да забие тенистопка, отлетяла зад главата му, спасяваше дълбок пас, преди да тупне два пъти в стил Федерер. Вероятно беше снимка от новинарска дописка. Лео Ганц. Направо не можех да повярвам.

— Онзи, който заплаши тази сутрин? — Наистина ми се струваше невероятно.

— Момчето с прахосмукачката за листа точно до пикапа на Блум — каза Марино.

Спомних си намеците, които застрахователният детектив направи пред Мери Сап. „Интересният въпрос защо Джоана наистина е напуснала работата си“, така каза той. И беше очевидно, че той знаеше за обвиненията на момчето.

— Мили боже — промълвих. — Той знае за Лео, защото в някакъв момент е говорил с него.

— Правилно. И бедите не спират дотук. Гари току-що ми изпрати тази снимка и попита дали момчето ми се струва познато, дали не съм го виждал из Кеймбридж. Очевидно Лео поддържа морави в Кеймбридж, Съмървил, твоя квартал. Гари твърди, че Мачадо ще ми се обади с последните новини, че информацията трябва да дойде от него. — И когато каза това, разбрах какво се случва.

Комисарят имаше информацията, но настояваше Мачадо да я сподели с Марино. Това беше капан, стар бюрократичен трик. Ако искаш да отстраниш някого от разследването или направо от работа, накарай го да стане приносител на собствените си лоши новини. След

това армията престава да върви след предводителя си. Каквото и да ставаше, Гари Евърман нямаше намерение да поеме вината. Сил Мачадо всеки миг щеше да напусне или да бъде пуснат в отпуск, което си беше същото като уволнение, само дето нямаше да му попречи да си намери работа някъде другаде. Дори комисарят щеше вероятно да го препоръча.

— Ще я отвориш ли? — попита Марино.

Бяхме спрели затворената порта от черна закалена стомана. Коловете ѝ завършваха с разстроени зъбци, които поне спираха погледите, ако не нещо друго. Отворих вратата на колата. Не за първи път забравях, че Марино няма дистанционно. Вече не работеше при мен, нямаше ключове, нито отпечатъците от пръстите му бяха сканирани за специалните заключалки. Въведох кода си. Черната метална врата бавно се събуди и започна да се плъзга по релсите. Върнах се в джипа.

— Все още се опитвам да свикна. — Отворих жабката.

— Не съм напуснал вчера. Мина повече от година. — Приятно му беше, че липсва на някого.

— А работи при мен повече от десетилетие. — Извадих торбата с монетите. — Старите навици умират трудно. — Това беше всичко, което смятах да кажа за това как се справям с факта, че вече не е шеф на детективския ми отдел.

Никога не съм му казвала, че в някои сутрини все още се спирам пред стария му кабинет, за да го питам дали иска кафе.

— Твоето място е празно. Имаш ли нещо против? — Той подмина колите на служителите и белите ванове и пикапите за работа на местопрестъпленията, без да дочака разрешение.

— Трябва да отидат при Ърни. — Посочих му монетите, които Бентън бе опаковал като улики. — Или ако ти ги подпишеш, с радост ще се погрижа за тях.

— Лъщят като нови, макар да са от 1981 година. Мисля, че знам защо.

— Трябва да разберем кой — отвърнах аз.

— Имаш ли маркер? Датата върху тях трябва да означава нещо — каза Марино. — Или очакват от нас да си мислим така.

Той се подписа на торбата и ми я върна. Погледнах седемте монети, които бяха прекалено лъскави, за да са стари. Човекът, който

ги бе оставил на зида ми, е знаел точно как да ме нарани.

Паркомастото ми е означено с бяла единица, изписана с боя върху черен фон, и се намира точно до масивната въртяща се врата от заварена стомана без стъкла. Обикновено при хубаво време се затваряше, а до нея имаше друга врата, също метална и без прозорци. Сканирах палеца си, за да отворя биометричната ключалка.

Лъхна ме дим от пура и лизол, когато с Марино влязохме в ярко осветеното пространство, достатъчно голямо, за да приюти самолет. Но ме посреща синьо ферари, в същия цвят като хеликоптера на Луси. Паркирано беше в средата на бетонния, запечатан с епоксидна смола под. Процесът на елиминация е лесен, когато нещо струва повече от къщите на повечето хора. Почудих се защо не ми е споменала за последната си придобивка. Племенницата ми напоследък беше дистанцирана. Казваше, че е изключително заета. В повечето случаи си разменяхме гласови пощи.

— Може да ти е взела подарък за рождения ден — каза Марино.

— Взе ми. Книга. — Първо издание на „Флората на Италия“ на Гаetano Сави, но не исках да се впускам в подробности.

— Книга? Само това ли?

— Никак не е малко.

Луси ми я даде по-рано, на Деня на майката, защото знае, че обичам градините, особено италианските. Прекарала съм много часове над красиви илюстрации, потънала в спомени за местата, на които сме били с Бентън — Вила д'Есте и Вила Боргезе в Рим, Вила Грегориана в Тиволи, дворовете на замъци в Пулия на Адриатическо море.

— Но не и това. Не и ферари. Не би го направила — отговорих буквално на Марино. Подът е чист и влажен, миризмата на дезинфектант се усилваше с всяка крачка.

— Добър ден! — извикаха радостно Ръсти и Харълд от далечния край и загасиха пурите си, като си прибраха остатъците от тях за по-късно.

— Честит рожден ден, шефе! Само че защо си още тук? Кога заминаваш за Флорида?

— В момента нямам никаква представа — повиших глас аз и той отекна в празното бетонно помещение.

Те седяха в ъгъла вляво от вратата, която водеше навътре, масата бе покрита с френска селска мушама в червено и жълто, в центъра ѝ имаше букет от изкуствени слънчогледи. Аранжировката беше доста в стил Ван Гог и можеше да се измие с маркуч. Забелязах бяла кутия за сладкиши до кафемашината върху куцата хирургическа количка от неръждаема стомана (едното ѝ колело упорито отказваше да работи), подсладители и сметана на прах в буркан до голямата метална мивка. Няколко сини пластмасови стола и кана вода допълваха дизайна на кафене „Ла Морт“, което беше далеч от трафика с биологично опасни вещества, макар че наистина не бе добра идея да се консумират напитки и храна тук. Но хората го правеха. Аз бях виновна за това.

Ядем, прием и пушим, пускаме вътре слънчева светлина и свеж въздух, когато можем, когато не вали или не е сковал студ. Животът се бори да се наложи в царството на смъртта. Забавленията във фоайето бяха начин за справяне с грозните сцени и аутопсиите. Липсва ми пушенето, защото то ми позволяваше да се изключа за няколко минути. Вземам си кафе или чай вместо цигара. Говоря си с хората. Понякога посядам тук сама, за да си прочистя главата.

— Няма нужда да гасите пурите заради мен — казвах всеки път на Ръсти и Харълд, но това нямаше значение.

Те винаги се държаха като деца, хванати в крачка.

20.

— Нали нямате нищо против да пуша? — Марино си запали цигара. — И как са Чийч и Чонг^[1] днес? Липсвам ли им?

Със своята дълга сива коса и екстравагантни дрехи Ръсти можеше да мине за стар хипар, но Харълд със своя изискан костюм и строги вратовръзки със сигурност не можеше. И нито един от тях не приличаше на латинос. Точно в момента бяха с бели защитни престилки. Забелязах количка за два трупа до стената, галоните с лизол, почистващ препарат и нетоксичен обезмаслител върху горната табла.

Вниманието ми се спря на дървена дръжка с голяма метална скоба, на която й липсваше бърсалката, и жълта кофа с изстисквачка. Сивите меламинови шкафове бяха затворени и блестящи, червените кофи за биологични отпадъци бяха празни и когато се загледах във ферарито, видях мокри петна навсякъде по него. Беше необичайно издължено, с четири седалки, титаниев обков и големи сиви джанти, дълга полегата предница и просторна задна част. Решетката и изправеният кон бяха потъмнени. Надникнах през матираните стъкла и видях много фибропластмаса и украсена със златисто еленова кожа.

— Като запали, все едно минава бариерата на звука — надигна глас Ръсти. — Просторна задна седалка, шестстотин и петдесет конски сили, предно и задно задвижване. Можеш да возиш хора през сняг с това чудо.

Май това беше идеята на Луси за практична кола. Хрумна ми, че сигурно е смятала да вземе Сок с нея. Това вече ми се струваше много отдавна, а не бяха минали и шест часа, откакто земята под краката ми се разтвори. Все още бях в състояние на свободно падане без никаква представа какво ме очаква. Но бях сигурна, че плановете ми не включваха почивка във Флорида, нито тази вечер, нито на другата сутрин. Не се бях чувала с Бентън, откакто му се обадох за Мачадо и се зачудих какво ли прави Луси и дали е постигнала напредък с компютрите от Фарар стрийт.

— Какво е станало тук? — попитах, защото бях сигурна, че нещо се е случило.

Отидох до масата. Ръсти и Харълд вземаха наполовина изпушените си пури от пепелника.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — попитаха и двамата в един глас.

— Никога не съм имала и не знам защо питате. Бих пушила пури, но вдишвам дима.

— Трябва да се научиш да въртиш дима из устата си като хубаво вино.

— Щом има дим, го вдишвам. Не е до учене, затова не пуша пури. Луси вероятно няма да ви благодари, че сте ѝ намокрили колата, но и тя не бива да паркира така във фойето — добавих. — Къде е тя?

— Може би защото теб те нямаше — каза Ръсти.

— Да не съм ви бавачка?

— Извадила е късмет, че колата е само намокрена — каза Марино.

— Както винаги ѝ казахме, че идеята не е добра — отвърна Харълд.

— Тя никога не слуша — допълни Ръсти. — Може би защото фойето ѝ изглежда подходящо за паркиране. Сигурно гаражът ѝ у дома е със същите размери. Е, да се надяваме, че вътрешността на колата не воня. Доскоро тук беше доста ужасно и някои от нещата бяха само на сантиметри от гумите.

— Протекла торба с труп — обясни Харълд. С Ръсти имаха навика да се допълват един друг като в грегорианско песнопение. — Седемдесет и три годишна жена, която сложила маркуч в колата си и се самоубила с въглероден диоксид. Живяла е сама и го е направила в гаража.

— Случаят от Бруклин — спомних си аз.

— Намерили я след известно време. От нищо друго не ти се допуща така пура, както от разложен труп. Не е вярно, че се свиква.

— Не ме тревожи. Дори не го забелязвам. — Марино отвори кутията със сладкиши и си взе каноли, за да докаже твърдението си. — Фъстъчено масло? Къде, по дяволите, са шоколадовите парченца?

— Имахме проблем със същата погребална агенция. — Ръсти отпи кафе от евтина пластмасова чашка, от онези, които Брайс

купуваше на едро от излишъците от военния резерв. — Използват най-некачествените торби, които съм виждал. Всички протичат като несполучлива операция против напикаване. Капят по целия път до хладилника.

— Усмърдыха цялото фойе и приемната. Да не говорим за хладилника.

— Нека позная. Погребална агенция „Медоус“. — Марино изтръска пепелта си и отхапа от една канола. Парченца от сладкиша паднаха на пода.

— Не знам какво да правя — каза Харълд. — Дори сме им доставяли от нашите торби, но те не ги ползват.

— Може да ги продадем в eBay. — Ръсти се обърна към Марино. — Нищо не се е променило тук, откакто ти си тръгна, само дето сега ми е приятно да идвам на работа.

— Какво можете да направите ли? — Марино говореше, докато дъвчеше. Облиза пръстите си и ги избърса в анцуга си. — Ами транспортирайте си трупите сами, мързеливци такива, тогава няма да имате проблем. Вместо да седите тук, да пиете кафе, да пушите пури и да ядете сладкиши.

— Тези каноли са за шефа. Никой не е ходил да ги купува, мислейки си за теб.

— Колко мило — отвърнах.

— Да отдадем заслуженото на Брайс, идеята беше негова и той ги взе.

— И аз високо оценявам това. Може би по-късно?

— Тя колко коли има? — попита Марино, като посочи със сладкиша към ферарито.

— Изгубих им броя — отвърнах аз.

— Да ти направя ли кафе? — попита ме Харълд и аз вече знаех кой ме е чакал да се върна. — Говоря на шефа, не на теб — каза той на Марино.

— Не, благодаря. Не сега — отговорих и забелязах, че са останали само четири каноли в кутията, пет преди Марино да се почерпи.

Харълд, Ръсти и Брайс бяха подготвили малко празненство. Бях трогната.

— Не мога да ви пия гадното кафе. — Марино приключи със сладкиша и пак запуши.

— Не ти и предлагаме.

— Внимавай, защото може да те глоби за неправилно паркиране. — Все същата стара шега. — Ще те арестува за хвърляне на боклуци и нарушаване на обществения ред.

— Може ли да ви видя значката, моля?

— Внимавай. Има пистолет. — Шоуто на Ръсти и Харълд продължаваше. — И то много голям.

Марино загаси цигарата си на пода и издиша дима странично през устата. Извади фасовете от джоба си и ги хвърли в кофата за боклук.

— Имаме два случая, които току-що пристигнаха от „Мемориъл“ — информира ме Ръсти.

— Мисля, че минахме покрай тази катастрофа.

— Но съм казал на Луси да не паркира тук. — Видя се пламък и Харълд запали отново пурата на Ръсти, след това своята. Разпознах дървесния черешов аромат на бахамския тютюн, който двамата обичаха. — Ако някой одраска колата с количка, представяш ли си колко ще струва?

— От ПМС са дошли, за да вземат удавянето от Линкълн — каза Ръсти.

Нелепо съкращение на „Погребална мемориална служба“. Неуместните коментари можеха да се предвидят.

— Някакви хлапета си играли в басейн на голяма къща, в която никой не живее — каза той. — И освен това пили. Скачали върху покривалото на басейна като на батут и, разбира се, то се скъсало. Едно момиче се подхлъзнало и си ударило тила в бетонния ръб. Малките задници, с които била, не направили нищо, за да ѝ помогнат. Оставили я там в басейна, дори не я извадили, което изобщо не го разбирам. Как така оставяш някого в басейн? Беше на дъното, когато отидохме там тази сутрин, след като агент по недвижими имоти я намерил.

— И хлапетата, с които е била, не казали на никого, така ли? — попитах.

— Очевидно не са. Люк установи, че има затворена фрактура на черепа, от която не се умира. Удавила се е.

Ръсти помълча известно време, устата му бе стисната, а погледът блуждаещ. Оправи си кърпата на главата, не искаше да поглежда никого. Ходили са на място и са транспортирали трупа дотук. Това го бе разтърсило.

— Четиринайсетгодишна и никой да не забележи, че я няма вкъщи цяла нощ? — Взе пурата и дръпна от нея. — Напоследък обвинявам за всичко родителите.

— И правилно — отвърнах.

— Когато бях малък и извърших някоя пакост, не можех да напускам стаята си.

— Подозирам, че често се е случвало.

— Нали разбираш какво казвам, шефе.

— Определено. Люк тук ли е? Не забелязах колата му на паркинга.

— Ан го докара тази сутрин.

— Тя не просто го е докарала — отбеляза Марино. — И това, което върши, е глупаво.

— Тя си знае най-добре — казах аз.

Освен това познаваше и Люк, изключително привлекателния австриец, който беше алергичен към сериозни връзки и непрекъснато си търсеше нови афери.

— Какво можем да направим за теб, шефе? — попита ме Ръсти. — Съжалявам, че плановете ти се провалиха. Ти и Бентън заслужавате хубаво да си починете.

— Нарича се Искане. Искам да го видя, преди да го освободим. Вече избрана ли е погребална агенция?

— Не, доколкото ни е известно. — Ръсти и Харълд бутнаха столовете си назад.

— Довършете си пурите и кафето първо — казах им. С Марино тръгнахме към враната, която водеше навътре в сградата.

— Купила си е още едно ферари и не ти е казала нищо? — попита ме той.

— Така изглежда.

— С Джанет разбират ли се?

— Защо питаш?

— Понякога хората харчат пари, когато не са щастливи — каза той и мобилният му телефон иззвъня.

Не му отговорих, но за племенницата ми да си купи суперкола беше като някой друг да си купи велосипед. Тя наистина беше толкова богата, натрупа състояние от компютърни технологии, които изобретяваше и продаваше откакто беше тийнейджърка. Луси беше гений. Беше също така своенравна, авантюристична, уволнявана или принудена да напусне от всяка работа, освен тази за мен, която обаче не вършеше заради парите. Обичах я много, все едно беше моя дъщеря. И беше така от началото на сложния ѝ живот в Маями, когато сестра ми не ѝ обръщаше никакво внимание. Трябваше да се обадя на сестра ми Дороти. Тя ми остави съобщение вчера с пожелания за рождения ден. Обикновено бъркаше датата.

— Какво? Няма начин — каза Марино по телефона. — Да, аз съм с нея в момента. — Очите му се спряха на мен и от троснатия му тон заключих, че говори с Мачадо. — Няма нужда да ѝ се обаждаш, тя е на два метра от мен. Къде е той и къде, по дяволите, си ти? — Той ставаше все по-гневен, докато слушаше, след това каза: — Ти си им се обадил и не си ми казал? Направил си го сам? — Започна яростно да крачи. — Знаеш ли какво? Ти си извън контрол. Или си в мозъчна смърт... Наистина ли ми казваш това?

Вратата, която водеше навътре в сградата, се отвори.

— Може би ще го направя — отвърна сърдито Марино и слушалката му проблесна в синьо. Беше толкова ядосан, че би трябвало да свети в червено. — Не отговаряй и не прави нищо, докато не оправим това.

Луси беше тук и не просто за да ме види. Беше в черен летателен гащеризон, вършеше нещо на айпада си. Хубавото ѝ лице бе сериозно и напрегнато. Преди да я попитам какво се е случило, зад нея се появи Бентън, облечен като за работа в черен костюм на тънки райета, бяла риза и сива вратовръзка. Двамата трябва да са били заедно, може би в нейната лаборатория по компютърна криминология. Тя сигурно ме е видяла на камерите за видеонаблюдение. После и Брайс излезе от вратата.

Ръсти току-що ми каза, че „с Бентън заслужаваме хубаво да си починем“, но нито той, нито Харълд споменаха, че съпругът ми беше тук. И той не бе дошъл просто да ме види.

— Какво има? — попитах всички.

— Лео Ганц. — Марино бе затворил телефона и приличаше на човек, който всеки миг ще експлодира. — Страшна каша!

— Току-що е признал, че е убил Джамал Нарн — обяви Брайс развълнувано, сякаш бе спечелил от лотарията. — Вече е навсякъде по интернет. „Изключен ученик признава, че е убил учител по музика с противоречива слава.“ — Вдигна телефона си, за да ми покаже заглавието. — Някой дойде. Харълд? Ръсти? Ехо? Работи ли някой изобщо? — провикна се той. — Дойдоха да вземат труп. Удавянето! Грейси Смитърс!

Натисна зеленото копче на стената. Чу се звук от електрически двигател и вдигащата се стоманена врата започна да се отваря.

— Лео Ганц се е обадил в полицейския участък в Кеймбридж — каза ми Бентън. — За съжаление, също така го е съобщил и в Туитър.

— Току-що е признал? — Нищо не разбирах.

— Няма и половин час! — Брайс беше толкова пълен с енергия, че всеки миг щеше да затанцува. Беше облечен както обикновено в тесни джинси, развлечен пуловер и червени кожени боти.

Дадох си сметка, че това е станало някъде по времето, когато комисарят бе изпратил на Марино снимката на Лео Ганц и му бе казал да очаква обаждане. Обаждането беше от Мачадо, който бе захапал въдицата. Погледнах Бентън и се опитах да разчета изражението му. Колкото по-непроницаем ставаше, толкова аз бях по-сигурна, че има информация, която всички останали нямахме. Виждах как чарковете се задвижват пред очите ми и всичко върви към неизбежния край като мишка, поела пътя към сиренцето в капана. Със Сил Мачадо беше свършено, и то не заради това, което бе казал на Марино по телефона. Обаждането беше без значение, но Марино не го знаеше.

— Вече оставиха съобщения от Си Ен Ен, „Фокс“ и един продуцент от „60 минути“. — Брайс бе взел да се размеква от вълнение. — Виждаш ли как се трупат имейлите? — И той пак вдигна телефона си, а момчешкото му лице бе грейнало, защото офис мениджърът ми не обичаше нищо повече от драмата. — Това е голяма работа!

— Моля те, не говори още с медиите. Не им отговаряй на мейлите и обажданията — казах му. — Значи си бил вече в тук, в центъра, когато се е случило? — попитах Бентън. — Защо?

— От полицията в Кеймбридж поискаха помощ от нас — каза той, сякаш Марино не беше при нас и аз не му бях задала друг въпрос. — Свързаха се за първи път с нас за това преди два часа.

— Искали са помощ от вас два пъти? — попита Брайс. — Да не би вие, големите лоши момчета от Бюрото, да се правите на недостъпни?

— За какво са се свързали с вас? — попитах аз.

— Няма да го обсъждаме тук — каза Луси. Каквото и да правеше Бентън, тя също участваше в него.

— И ти ли работиш по това? — тросна ѝ се Марино. Лицето му бе почервеняло, а очите му бяха широко отворени и гледаха лошо.

Толкова бе ядосан, че чак беше страшен. Беше изпаднал в такава ярост, при която мозъкът просто спира да работи, като на куче при битка. Погледнах покрай него към увеличаващата се пролука на вдигащата се врата и тогава ми хрумна, че има и други високотехнологични доказателства освен компютрите, иззети от къщата на Фарар стрийт. Спомних си и стихотворението, изпратено ми от Мористаун. След това някой бе намекнал в интернет за убийството на Нари още преди то да се случи. Бяха иззети хард дискове и записи от охранителни камери. Може би бяха в лабораторията на Луси и двамата с Бентън вече ги бяха прегледали.

Взрях се в Марино, докато той не отвърна на погледа ми. Направих му едва забележим жест, като съвсем леко поклатих глава. „Не — казах му. — Няма нужда да реагираш така. Войната ти с Мачадо свърши.“ Но той не ме разбра. И отклони поглед от мен.

[1] Чийч и Чонг са американското комедийно дуо Ричард Марин-Чийч и Томи Чонг, които през 70-те и 80-те години на ХХ в. стават особено популярни със скечовете си, пародиращи хипарската култура и любовта към марихуаната. — Б.пр. ↑

21.

Във фоайето влезе лъскав черен ван. Хората от Погребалната мемориална служба бяха тук, за да вземат удавеното четиринайсетгодишно момиче, което не биваше да умира. За миг се замислих за приятелите, с които е била, какво ще представлява животът им от тук нататък.

Преди се ядосвах при вида на безсмислена смърт. Бях предубедена към пияници, наркомани, хора, които се возеха прави в камиони или скачаха в езера и басейни под въздействието на алкохол и опиати, без да могат да плуват. Емоциите ми вече бяха погребани дълбоко, не бяха нестабилни, а тежки като гравитация. В повечето случаи изпитвах тъга. Най-често си казва: „Колко безсмислено“. Никой не започва живота си с идеята, че той ще свърши на някоя от моите стоманени маси. Не това си представят хората, когато мечтаят какви ще станат и кого ще обичат.

През големия квадрат на вдигнатата врата виждах паркинга. Беше покрит със сенки, небето бе сиво-синьо. През няколкото минути, откакто бях тук, още коли си бяха тръгнали, служителите си отиваха у дома след края на работния ден. Малцина от хората от центъра си тръгваха през фоайето, само тези, които се занимаваха с аутопсии, го правеха и аз винаги се озадачавах от криминолозите, които не искаха да видят труповете, по които работеха. Не искаха дори да доближават телата или да знаят подробности. Целият ми ДНК отдел не искаше да има нищо общо с долния етаж, който повечето все още наричаха морга. Някои го наричаха Адът.

— Самопризнанието е изключително проблематично откъдето и да го погледнеш — обясняваше Бентън.

— Помолиха ме да помогна и там.

Една от областите му на компетентност бяха самопризнанията — истински или фалшиви.

— Мачадо! — избоботи Марино. — Той не може да го направи! Не разбираш ли? По дяволите, Бентън. Той не може да го направи и

трябва да говориш с Гари!

— По-рано ли те помолиха да помогнеш на разследването, или току-що? — Притиснах Бентън, защото той се изплъзваше както обикновено.

— И двете — каза той. — Мачадо ми се обади направо.

— Няма право да го прави — обади се Марино и точно това бе важното. Не беше същото като някой от лекарите ми да изпрати улики в лабораториите на ФБР, без да го съгласува с мен.

— Трябва да се обадиш на комисаря — повтори Марино. Вече направо крещеше.

— Какво ти казаха? — попитах Бентън.

— Да бе! Какво знаеш за случая ми, което аз не знам? — каза Марино.

— Лео Ганц твърди, че Нари го е нападнал тази сутрин, ударил го по главата с награда от състезание по тенис. Лео се върнал по-късно и го застрелял. Това според него се било случило в апартамента на Фарар стрийт. — Бентън нямаше намерение да реагира на избухването на Марино, а аз се бях отказала да изпращам сигнали.

Гневът на Марино щеше да се потуши от само себе си. След това щеше да осъзнае, че е нямало смисъл.

— Притеснително е, че определени детайли все още не са станали публични — каза Бентън. — Не знам на медиите да е съобщавано, че е застрелян.

— Нямаше го и в интернет, докато Лео Ганц не го написа в Туитър — потвърди Луси и аз веднага се сетих на Джоана Кадър.

Тя знаеше, че подозираме, че убийството на съпруга ѝ е извършено с огнестрелно оръжие. Попита ме за това. Почудих се дали е говорила с Лео, след като с Марино си тръгнахме от апартамента ѝ. Имах чувството, че го е направила. Пак си представих младежа с прахосмукачката за листа, тихия гняв по лицето му, начина, по който не отстъпи, когато Марино го заплаши. Лео Ганц, изглежда, се наслаждаваше на сблъсъка. Хареса му вниманието, въпреки че беше отрицателно, а сега бе получил още повече — всички големи медии щяха да следят процеса. До утре по същото време името му щеше да е известно в цялата страна.

— Пуснал е съобщението от собствения си профил в Туитър. — Левият показалец на Луси се плъзна по екрана на айпада, а двама мъже

отвориха задната врата на черния ван.

Джош и Диего Бийн, по джинси, закопчани догоре ризи и якета. Еднотайчни близнаци, които не можех да различавам. Управляваха своята транспортна фирма от дома си, бяха на повикване двацет и четири часа и седем дни в седмицата и се смятаха за бърза помощ за мъртвите. Това беше нов начин за правене на бизнес — цивилизован, минималистичен, само ръкавици и спортно облекло и превозно средство, което не прилича на катафалка.

Ръсти и Харълд бяха влезли вътре, за да изнесат тялото на Грейси Смитърс. Брайс също бе излязъл, подгонен от поредния си прилив на адреналин. Погледнах към кафене „Ла Морт“, към загасените пури и кутията за сладкиши. След това се обърнах към ферарито на Луси и вана до задния му калник. От време на време се чувствах поразена от абсурда на ситуацията.

— Ай пи адресът му е от мрежата в дома му в Съмървил — каза племенницата ми. — По-ранните съобщения, които никак не са малко, показват нестабилна гневна личност, която се зъби на всички, включително на президента и на папата. Буквално.

Забелязах, че на левия ѝ показалец липсваше големият златен пръстен, който винаги носеше. На него имаше орел, беше в семейството на партньорката ѝ от повече от сто години. Луси никога не го сваляше. С Джанет летяха заедно тази сутрин, когато минаха над къщата, но Луси не носеше пръстена. Сигурно бе шофирала дотук от летище „Норуд“, където наскоро построи хангар за хеликоптера си, който също беше нов. Почудих се къде е Джанет и какво се случваше между тях.

— Не забелязах наранявания, които да подсказват, че се е бил тази сутрин — казах на Марино. — Нямахте синини или драскотини по ръцете например. Но ще погледна по-внимателно.

— Люк не каза нищо подобно — обади се Бентън. Той сигурно бе присъствал на аутопсията на Джамал Нари или бе питал за нея.

— Защото нямаше нищо за казване — отвърна Марино. — Лео Ганц със сигурност не изглеждаше ударен, когато го видяхме преди обед, нали?

— Но носеше шапка — припомних му. — Ако е имал нараняване на главата, може да не сме го видели.

— Хлапето лъже. Трябва да погледнеш и него — каза ми Марино. — Твърди, че Нарито го е фраснал по главата? Обзалагам се, че момчето само се е ударило, че се е самонаранило. Вероятно го е направил точно преди да започне да пише в Туитър измислената история, че е извършил убийство.

— Ще погледна нараняванията му, ако се налага — отвърнах.

— Официално искам помощта ти — заяви той насмешливо.

— Въпросът е къде да го направя. — Не обърнах внимание на очевидната му шега с Мачадо, а и се бях отказала от сигналите.

Марино продължаваше да се бие с вятърни мелници, беше неизбежен процес. Не беше работа и на Бентън да разсее убеждението му, че Мачадо все още разследва убийството на Нарито или което и да е престъпление изобщо. Вече можех да си сглобя картинката на случващото се. Бентън познава повечето полицейски шефове наоколо и със сигурност този на участъка в района, в който живеехме. Когато Мачадо си е позволил да покани ФБР в разследването, не се и съмнявах, че първото нещо, което Бентън е направил, е да се обади на Гари Евърман. Причината беше проста. Мачадо нямаше право да отправя такива оферти. Към този факт трябва да прибавим и онова, което казах на Бентън по телефона за възможността някой да е ползвал белина.

Мачадо бе влизал в апартамента на Фарар стрийт без съдебна заповед. Очевидно вещите на жертвата са били местени, местопрестъплението е компрометирано, а вероятно някой се е опитал и да премахне следи от ДНК.

— Защо не я изчакаш? — Марино говореше за мен и това не беше въпрос, а указание. — Можеш да я откараш. — Той продължи да нарежда на Бентън.

— С удоволствие, но планът е друг. — Отговорът му не подлежеше на дебат. — Има план, който не може да се пренебрегва. И не е мой. А на твоя отдел.

— Мачадо не е скапаният ми отдел — напуши се Марино.

— Аз мога да я откарам — каза Луси, а аз се замислих за последния път, в който бях с нея и Джанет.

— Не и в това нещо. — Марино насочи показалеца си към ферарито. — Няма да ходиш в къщата на Лео Ганц с това.

Също така нямаше начин да спра пред дома с ван на Криминологичния център. Медиите и съседите щяха да си помислят, че има ново убийство. Щяха да плъзнат слухове. Не исках моето присъствие да усложни нещата.

— Трябва да се успокоиш, Пийт — каза тихо Бентън и това беше всичко, което щеше да му каже.

Нямаше да съобщи на Марино, че няма нужда да се тревожи повече за Мачадо.

— Ти идваш с мен — каза Марино на Луси. — Като знам какви електронни джаджи имат децата днес. Не искам да остане и една флашка. Идваш с мен и ще видим какво ще открием.

— Разбира се. — Изражението в зелените ѝ очи беше напрегнато. Не изглеждаше щастлива.

Преди четири седмици правих ризото с маслини и манатарки и пържени питки. Италианска и аржентинска кухня с много хубаво пино ноар от Орегон. Луси и Джанет прекараха ленива вечер с мен пред камината.

Спомних си мириса на горящо дърво. В Нова Англия все още беше студено, но дворът бе пълен с аромати и цветове, беше събота преди Деня на майката. Бентън не беше в града. С Луси и Джанет си говорихме с часове и всичко между тях изглеждаше наред. Племенницата ми носеше пръстена. Щях да забележа, ако не беше с него.

Тя беше в добра форма, но поотслабнала. Червеникаворусата ѝ коса бе прибрана зад ушите, беше по-дълга отпреди и малко рошава. Когато бе разстроена, тя не ядеше достатъчно и не се грижеше за прическата си. Нещо я тормозеше, а пък и не ѝ харесваше Марино да ѝ нарежда. Нямаше да изпълни заповедите му.

— Разбира се. Ще видя какво има там. Което предполага, че имаш съдебна заповед за обиск. — Луси знаеше, че той няма.

И нямаше как да има толкова бързо, след като Лео Ганц бе признал за убийството през последния час. А и аз бях с него цял следобед. Не го чух по телефона да казва каквото и да било за обиск у Лео, нито дори за разпит. Щеше да се наложи в хода на разследването, но с всичко, което се бе случило, просто не бе останало време.

— Уведоми ме, когато вземеш заповед — продължи тя. — С радост ще помогна.

Всъщност му каза, че никъде няма да ходи с него. Луси не искаше да бъде използвана като оръжие в битката му с Мачадо и не я винях. Може би също така знаеше, че тази битка вече е приключила без победител и победен. А и не можеше да има в подобна схватка.

— Важно е Мачадо да не започне да разпитва Лео сам. — Бентън не се държа нито отбранително, нито арогантно, като напомни на Марино, че Мачадо формално е поискал помощта на ФБР в разследването на убийството на Нари.

Официалната машина беше пусната в ход. Бентън просто го натърти. Каза, че вече са назначени и пратени агенти, обсъжда се стратегия. Това е труден за спиране процес, а и Марино нямаше такава власт.

— Той е неуправляем. — Марино говореше много силно.

— Не му давай повод да каже същото за теб — предупреди го Бентън. — Той помоли да помогнем в разследването на случая с Нари и отиде в дома на Ганц. Трябва да се справим с това.

— А аз отменям искането за помощ от ФБР — каза раздражено Марино. — Той не биваше да се обръща към вас, преди да го обсъди с мен.

— Смятам, че човекът, с когото е трябвало да го обсъди, е комисарят ви — отвърна Бентън.

— И федералните да поемат всичко? Може би вече са го направили, а?

Бентън не отговори. Проверяваше мейла си на телефона, започна да пише. Беше постановка и Марино се върза.

— Какво му има, по дяволите? — възкликна той.

— Ще видя какво мога да направя — каза Бентън, но това не беше вярно. — Трябва да се погрижим за това. — Той продължаваше да го заблуждава, някой вече се бе погрижил, но Марино пак нищо не схващаше.

Той беше прекалено ядосан, за да долови тънкостите, а трябваше да вземе решение, да избере към кого да покаже лоялност. Усещах, че е раздвоен. Виждах го в очите му, в свиването на мускулите на челюстта му. Искеше Мачадо да бъде разкаран и се мразеше за това. Беше във властта му да го разкара, но се опитваше да убеди комисаря и Бентън

да го направят, а те не искаха, не направо, а и без това вече бе решено. Марино трябваше да постъпи правилно и да каже истината. Това чакаше Бентън. Спомних си думите на Марино за това как пазел гърба и тайните на Мачадо.

— Не мисля, че е имало случай, в който да сме били помолени за помощ и след това искащата страна да е променила решението си. — Бентън се направи, че мисли. — Вече са подписани документи, направени са необходимите обаждания. Изключително трудно е и не искам да компрометирам процеса. Законово имам предвид.

Тогава вратата, водеща към вътрешността на сградата, отново се отвори. Ръсти и Харълд изкараха трупа в чувал — малко телце в черен пашкул. Колелата на количката тихо затракаха, когато тя тръгна по рампата. Двамата специалисти по аутопсии стояха от двете ѝ страни като носачи на ковчег. Минаха покрай колата на Луси към задната страна на вана. Джен Гарате се появи в квадратния отвор на вратата. Братя Бийн я поздравиха весело сякаш във фоайето нямаше мъртво тяло и се бяха срещнали случайно в кафенето или бакалията.

— Щом той така иска, добре — каза Марино. — Веднага му пращам съобщение да не започва без мен. — И го направи, докато говореше. — Най-добре ще е да ме изчака. Не знае нищо и напълно ще провали това разследване, защото е решил нещо да доказва. — Пръстите му не спираха да набират букви.

— Предлагам да внимаваш с това, което пишеш — каза Бентън. — Остави го.

— Тръгвам си — чух Джен Гарате да казва. Погледна ме и ми махна. — Ако имаш нужда от нещо, знаеш къде да ме намериш — извика тя сърдечно. — Честит рожден ден! Снимките от местопрестъплението са качени в компютъра, ако искаш да ги видиш.

Имаше предвид снимките на Грейси Смитърс.

— Но не забравяй, че днес не трябваше да си на работа! — добави тя, докато излизаше на паркинга. Отправи се към спортната си кола, огненочервена тойота сайън.

— Това няма да помогне, Пийт. Внимавай и спри да пишеш съобщения — каза Бентън. — Нали забелязваш, че не помага? Не знаеш и половината информация.

Братя Бийн вдигнаха чувала от количката. От начина, по който го носят, можех да позная, че Грейси Смитърс не тежеше много и бе

напълно вкочанена. Те внимателно я поставиха на носилката във вана и я вързаха със залепващи се каишки, закрепени за пода. Говореха тихо и не чувах думите им.

— Мили боже! — чух обаче Харълд да казва. — Е сега вече лайната уцелиха вентилатора.

Долавям думите „дело“ и „конгресмен“. Бентън съвсем спокойно разговаря с Марино, който казва недвусмислено, че иска Мачадо да бъде изтеглен от разследването. Марино отказваше да работи с него по случая. И хвърли Мачадо под автобуса.

22.

Сил Мачадо спеше с моята специалистка по огнестрелни оръжия Лиз Райтън. Но това не беше най-лошото.

Професионалните им отношения се промениха по начин, който беше изцяло извън протокола и може би бе дори престъпен. Тя придвижваше случаите му напред по опашката. Правеше всичко, за да му е от полза, а той ѝ връщаше услугата, като ѝ даваше информация, която тя не биваше да има — подробности, които можеха да замъглят обективността ѝ. Марино заяви, че знае това със сигурност и гневът му просто ей така изчезна.

— Съжалявам, докторе — каза ми той. Изглеждаше поуспокоен, но все пак разгорещен. — Не исках така да научиш.

Не вярвах, че изобщо е искал да науча, а трябваше да ми каже. Трябваше да ме уведоми веднага щом бе научил. „Проблемът с жената“, както го бе нарекъл по-рано, а тази жена работеше за мен. Не пророни и дума след това до този момент и на мен ми стана ясно, че той вече не беше толкова лоялен към центъра и към мен. Отново беше ченге. Вървеше, говореше и мислеше като ченге.

— Вярно ли е? — попита ме Бентън и аз вече нямах съмнение, че той знае.

— За първи път го чувам — отвърнах със спокойствие, което маскираше гнева ми.

Черният ван наду клаксона, докато даваше на заден във фоайето. Ръсти и Харълд тръгнаха към нас, бутайки празната количка. Натиснах бутона на вратата. Шумният двигател заработи и стоманените панели започнаха да се спускат. Гледах как квадратният отвор намалява и скрива притъмнялото небе и белите ванове на паркинга. Беше почти шест часът. Повечето служители си бяха тръгнали. Насочих вниманието си към синьото ферари и си спомних какво бе казал Марино — че хората харчат повече, когато са нещастни. Почудих се какво друго са крили от мен.

Ръсти и Харълд минаха покрай нас, колелцата на количката тихо тракаха. Дватама вървяха с наведени глави. Опитваха се да ни оставят насаме, бяха наясно, че са чули повече от достатъчно. Вкараха празната количка. Далечната стена беше цялата в метал. Облегнах се на вратата и я задържах отворена. Помолих ги да извадят Джамал Нарич от мястото, на което го държаха.

— Искаш го в твоята зала? — Спряха се до кантара на пода и не смееха да погледнат Марино.

Не одобрявах това, което той току-що бе направил. Вероятно си мислех, че е лицемерно и нечестно. Както цялото мъжко население, и те си падаха по Лиз, а и Марино си имаше своите трески за дялане, и то сериозни, които нямаше да бъдат пренебрегнати, ако не беше той. Щеше да продължи да бъде звездата на полицейския участък в Кеймбридж, само дето сега нямаше да има конкуренция. Вероятно щеше да се наложи да уволня Лиз.

— Закарайте го в залата за аутопсии, можете да го оставите на количката — казах на Ръсти и Харълд. — Не ми трябва на масата. Ще дойда след няколко минути. Когато приключи, ще го върна в хладилника, ако вие искате да си тръгвате.

— Ако нямаш нищо против. Довечера имаме състезание по боулинг. На косъм сме от това да спечелим пътуване до Лас Вегас. — Не звучаха много развълнувани. Това, на което бяха станали току-що свидетели, ги бе направило тихи и те бързаха да се измъкнат.

— Късмет — отвърнах.

Минах покрай всички, после продължих по рампата и се насочих към масата с френската селска покривка в червено и жълто. Оправянето и чистенето ме успокоява.

— Лиз Райтър? Сигурен ли си? — попита Бентър, когато затворих вратата.

— Да, сигурен съм. — Марино избягваше да погледне който и да е в очите.

— Какви са отношенията ти с нея? Важно е да знам. — Но Бентър вече знаеше.

— Никакви — каза Марино. — Знам ги аз жените като нея и няма да рискувам да провалям разследвания или да свърша в затвора.

Изпразних пепелника в боклука. Фасовете и остатъците от пурите смърдяха ужасно.

— А Мачадо би ли определил отношенията ти с нея като никакви? — попита Бентън.

— Не ми пука какво ще каже той. Няма да му е нито първата, нито последната лъжа за мен.

— Ще отречеш, така ли?

— Със сигурност и той няма и едно шибано доказателство за твърденията си.

Пуснах водата в мивката и струята затрополи глухо по неръждаемата стомана. Скъсах целофана на нов пакет с хартиени салфетки и извадих няколко.

— Добре. Това е един проблем по-малко — каза Бентън.

Нямаше как да не забележа, че Луси си мълчи.

Мисля си дали има имейли или някакъв друг вид недискретни съобщения между тях. Ако подобна комуникация между Марино и Лиз съществуваше, подозирах, че вече е изчезнала от нашия сървър. Луси ни е системен администратор и щеше да го защити. Не би се замислила и да изтрие всичко от телефона му. Освен това не се съмнявах, че ще запази уличаващи имейли, водещи до Мачадо. Луси защитаваше своите на всяка цена.

— Лиз Райтън вече направи анализа. Предлагам да го поръчаме и на друг, за да не свидетелства тя. — Бентън не изглеждаше изненадан от случилото се. Той беше наясно с репутацията ѝ.

Подозирах, че Луси му е дала сигнала. Тя беше в състояние да открие подобна бъркотия. Нищо не ѝ убягваше от погледа, ако решише да търси. Но ако тя е знаела от известно време, защо не ми е казала? Опитвах се да не се тревожа от този въпрос. Течащата вода се разплиска шумно, докато изплаквах пепелника и го търках усърдно с пръсти. Водата беше много студена. Усетих, че Луси ме наблюдава.

Нито тя, нито Марино ми бяха казали. В момента изобщо не можех да ги гледам. Но бързо ми мина. Подсуших пепелника със салфетка и го върнах на масата. Избърсах мушамата. Взех кутията от канолите и се върнах към рампата. Погледнах Луси. Зеленият ѝ втренчен поглед не трепваше. В него нямаше нищо, което да ми подсказва, че чувства, че е направила нещо нередно. Погледнах Марино и не свалих очи от него, докато и той не ме погледна. Надявах се така да го уверя, че вече не се сърдя.

Гневът никога не помага. Станалото — станало. Продължавахме напред. Отворих вратата и се облегнах на нея. Меката светлина отвътре огря рампата и охранителката ми се усмихна иззад стъклото. Джорджия Круз. Беше родена в Джорджия, докато баща ѝ, който бе военен, бил назначен във Форт Бенинг. Беше добра, харесвах я. Тя продължи да пише на компютъра, бутна стола си обратно към триизмерния принтер в бронираната си стъклена кабинка, която другите наричаха „Аквариума“.

— Би могъл да предадеш нагоре по веригата, че той е компрометиран и да накараш шефа си да се обади на Гари Евърман. — Марино звучеше малко отчаяно.

Не му харесваше да е доносник и можех да си представя какво ставаше в главата му. Ако преди не можеше да работи с Мачадо, сега вече това по никакъв начин нямаше как да стане. Марино трябваше напълно да го изчисти от картинката, но комисарят на полицейския участък в Кеймбридж нямаше нужда да го научава от шефа на бостънското поделение на ФБР. Една дума от Бентън щеше да е достатъчна и аз бях сигурна, че тя е изречена още преди часове. Стоях във фойето със съпруга си, племенницата си и Марино, всички се бяхме събрали на върха на бетонната рампа близо до отворената врата. Гледах как мишката влиза в капана.

Мачадо беше мишката и всичко си дойде по местата. Такава беше работата на Бентън. Прост план, чийто краен резултат бе обвиняването на младия детектив, след като Марино го уличи. Марино си мислеше, че той е предизвикал всичко, но всъщност съдбата на Мачадо е била решена много по-рано. Съперничеството и мръсните тайни между Мачадо и Марино бяха станали разрушителни. Единият трябваше да си тръгне.

— Негова е вината, че не си направи отвод — каза ми Марино, но аз не му отговорих. — Когато ти ѝ се обади да дойде и да изследва фрагмента от куршум, той имаше възможност да постъпи правилно и да се оттегли от случая. От месеци му се представяха такива шансове. Все го чаках да направи каквото трябва.

— Той най-напред изобщо не трябваше да се поставя в подобна ситуация — най-накрая се обади Луси.

— Същото се отнася и за Лиз. Но за нея правилата не важат. Напоследък май те не важат за много хора.

Каква ирония, че племенницата ми правеше подобен коментар. Тя нямаше никакво уважение към правилата и без проблем намираще оправдание за всичко, което вършеше.

— За нещастие, хората са такива, каквито са, връзките просто се случват — отвърна Бентън. А и той най-добре знаеше това.

Когато нашата връзка започна, работехме заедно по убийство и той беше женен. Не си направихме отвод. Дори не опитахме. Бяхме достатъчно умни да не позволим да ни хванат. Истината е, че всички ние невинаги постъпваме правилно и честно. Но когато ставаше въпрос за Луси, Бентън, Марино и мен, знаехме, че винаги можем да разчитаме един на друг.

— Трябва да нормализираме нещата и ще ти кажа какво друго не помага. — Настроението на Марино драматично се бе променило, сякаш нищо не се бе случило и той командваше парада. — Костюмари и горили с бронезилетки. В момента психологическата игра е най-важна, Бентън. Петнайсетгодишно хлапе признава нещо, което е невъзможно да е извършило.

— Той много е загазил — отвърна Бентън. — Свикнал е да лъже. И за негово нещастие е добър в това, което не е необичайно за малтретирани деца.

— Може би ще ми кажеш точно какво ти каза Мачадо. — Лицето на Марино почервения. Беше твърде неугледен в широкото си рокерско яке и долнище на анцуг, докато Бентън беше безупречно облечен, непроницаем и много готин.

— Точно това — отговори Бентън. — Около осем сутринта Лео имал сблъсък с Нарѝ в апартамента. Лео се върнал по-късно и го застрелял. След това хвърлил оръжието в канализацията, но много удобно не може да си спомни коя точно шахта отворил, за да го метне вътре.

— И го е направил без никакъв инструмент? — попита Марино. — Какво? Вдигнал е петдесет килограма чугун с един пръст? Не ми казвай, че вярваш и на една дума.

— Трябва да го приемем сериозно.

— Мога да ти кажа какво е написал в Туитър — обади се Луси. — Твърди, че отишъл само да поговори, да даде на съпругата на Нарѝ наградата си от състезание по тенис като подарък, а той го нападнал. Ударил Лео в главата с трофея. Затова Лео се върнал по-късно и го

застрелял. И съобщението не е само едно — каза ми тя вече на мен. — Разказал е историята в десет.

— Награда от състезание по тенис — повторих аз. — Ще е хубаво да я видя, преди да го прегледам.

— Това изобщо не се е случило — каза Марино. Спомних си апартамента на Фарар стрийт.

Не видях там трофей или някакви следи от борба. Помислих си за китарите, за вероятната употреба на белина — подробности, за които се обзалагах, че Лео Танц няма никаква представа. Кой бе влизал в този апартамент? Кой, наистина, и какво бе правил там?

Изпратих съобщение на Ан. Попитах я дали още е в сградата. Искях да знам какво е излязло от компютърната томография на Нари, дали е видяла нещо необичайно, включително и стомашното съдържимо, което Люк Зенър бе описал като интересно.

— Да не забравяме, че съобщенията в Туитър на Лео са от дома му, от неговия рутер — продължи да обяснява Луси. — Но онова, което намеква за смъртта на Нари, преди тя да се случи, не е оттам. Ай пи адресът, от който е пратено, е в „Шератон“ в Кеймбридж, от бизнесцентъра им. Туитът е пуснат от един от техните компютри в девет сутринта. След това започва да се разпространява като вирус — добави тя, докато аз четях отговора на Ан.

Казваше, че ще се отбие през приемната зона, където аз все още бях. Държах вратата отворена, облегнала се на нея, и слушах как Луси обяснява, че изпратеното от „Шератон“ в девет часа сутринта съобщение идва от профила на Медноглавата змия. Може би в някаква степен го очаквах. Сега вече имах по-добра представа защо Бентън беше тук и какво са правили двамата с Луси.

— И в двата случая е използван компютър от бизнес център на хотел — каза тя. — Това прави проследяването на съобщенията невъзможно, тъй като ай пи адресът и кодът за достъп до машина, която се използва публично от гости на хотела или от всеки, който по случайност е пожелал да си разпечата бордовия пропуск или пък нещо друго.

— Значи нямаш представа кой е Медноглавата змия? — Видях как Ан се появи по коридора. Дългата ѝ бяла престилка се вееше около коленете ѝ. Невзрачното ѝ, но приятно лице бе усмихнато.

— Знам кой би трябвало да е — каза Луси.

23.

Джорджия отвори прозореца си в средата на ярко осветената приемна зона. Каза нещо на Ан, докато тя преминаваше покрай нея.

И двете се разсмяха, Ан ѝ отвърна. Имаха си някаква закачка, която не чух, тъй като слушах Луси, която обясняваше за самоличността на Медноглавата змия.

— Това е профил в Туитър на Майкъл Орланд, който е умрял през февруари — каза тя.

Марино изглеждаше учуден.

— Пианистът? — възкликна той. — Видях го в шоуто на Джей Лено точно преди да ни напусне. Или пък е било в „Мюзик Айдъл“. Не беше много отдавна. Предполагам, че го има някъде на запис.

— Срамота — каза Ан, която се присъедини към нас.

— Този Майкъл Орланд е бил водопроводчик — каза Луси. — След като починал, някой си присвоил профила му.

— Откъде знаеш, че е мъртъв? — попитах.

— От Туитър. От местонахождението му, биографичните данни и информацията за контакт става ясно, че същият Майкъл Орланд, който е убит в болница във Флорида миналия февруари — каза тя. — На шестима пациенти са дадени смъртоносни дози мивакуриев хлорид. Може да е имало и други. Арестувана е една сестра, все още ексхумират телата на другите пациенти, които изведнъж спрели да дишат. Той е от недалечен от тук град, Ню Бедфорд, бил е за малко в Сейнт Огъстин и е бил опериран за премахване на апендикса. Скоро след това починал. Не е женен, няма деца. Сравнително типичен пример как на никой не му хрумва да изтрие профила в Туитър. Някои хакери имат програми, които търсят неактивни потребители. Обикновено това означава, че човекът е мъртъв или по някаква причина няма да забележи. Това са хубави акаунти за похищение.

— Който го е направил, сигурно е знаел подробности за него — каза Бентън. — Сигурно е имал причина да избере неговия профил.

Почудих се дали винаги е бил с името Медноглава змия и Луси потвърди.

— Сигурно водопроводчиците работят често с мед — добави тя. — Кой знае защо е избрал това име.

— Не трябва ли да знаеш паролата, за да започнеш да изпращаш съобщения от нечий профил? — попита Ан.

— Ако е знаел паролата, му е било най-лесно — каза Луси. — Но това със сигурност не е единственият начин. Скимиране, вируси, несигурни пароли.

Ан изглеждаше озадачена. Но също така и щастлива. Очите ѝ светеха по нов начин. Забелязах, че косата ѝ е дълга и в нея има руси кичури. Сигурно с Люк всичко беше наред. Тя срещна погледа ми, чаках да чуя това, което ми трябваше от нея.

— Можеш ли да сложиш компютърната томография на екрана в кабинета ми? — помолих я. — Важните снимки на нараняванията му и всичко друго, което може да е важно.

— Има важни открития колкото искаш. Говори ли вече с Люк?

— Не и в подробности.

— Какви открития? — попита Марино.

— Да го кажем така: дори да не беше прострелян, най-вероятно пак щеше да се озове тук при нас — каза тя. — Искаш ли да обясня?

— Не. — Не исках да говори пред всички, бих искала да видя за какво става въпрос и да си съставя собствено мнение. — И моля те, намери Ърни. Струва ми се, че още е тук. Помоли го да дойде в залата за аутопсии, за да му дам това. — Още държах плика с монетите. — Съжалявам, че те задържам. Знам, че напоследък не пътуваш сама.

— Люк си тръгна. Има час при зъболекар. — Тя погледна електронния часовник на вратата на един от хладилниците. — Трябва да го взема след час — добави тя.

Луси дойде при мен с айпада си. Показа ми похитения профил в Туитър на Медноглавата змия и обясни, че снимката наскоро е сменена с отпечатък от пръст, черен на бял фон, като направен с мастило върху полицейски формуляр. Водопроводчикът от Ню Бедфорд беше пуснал 311 съобщения до 10 февруари — деня, преди да умре. Три месеца по-късно профилът пак бе заработил и от него ми бе изпратено стихотворението на Деня на майката. Месец по-късно Медноглавата змия пуска второ съобщение. „Шератон“ не беше далеч оттук.

— Не бих си правила труда да пускам отпечатъка в системата — каза саркастично Луси, като увеличи профилната снимка с едно движение на пръстите си по екрана.

— Няма пори, разклонения, краища на епидермални линии, сърцевини, нищо. — Отбелязах, че нямаме особености на отпечатъка, които да вкараме в системата за идентификация. — Няма никакви детайли. Отпечатъкът не е взет нито с мастило, нито електронно.

— Правен е с фотошоп, фалшив е, сякаш някой ни се присмива — каза тя. — Изображение, лого, което някой е нарисувал с мишката на екрана на компютъра си.

Тя вкара в търсачката думите „пръстов отпечатък“ и „лого“. На екрана на айпада ѝ се появи галерия от такива дизайнерски изображения. Едно от тях беше точно като профилната снимка на Медноглавата змия.

— Какъв е смисълът? — попита Марино. — Ако според теб има такъв.

— Не може да се идентифицира — отвърна тя. — Просто дизайн. Според някой това е смешно.

— Провокация — съгласи се Бентън. — И провокации стават все повече.

— Доколкото разбирам, всичко това трябва да ни отведе до убийството в болницата във Флорида, но то няма нищо общо с разстреляните. Самоличността на човека просто е била открадната — реши Марино. Всеки път, когато си сменеше позицията, кракът му докосваше кантара на пода и на дигиталния екран на стената се появяваха цифри. — Така че няма смисъл да се връзваме на възел заради един умрял водопроводчик.

— До голяма степен си прав — отвърна Бентън. — Няма да се появи очевидна връзка между стрелеца и този профил в Туитър. Убиецът не е починал във Флорида. Но е много важно да знаем как и защо е откраднат профилът на Медноглавата змия.

— Проверих всички, които Орланд следва в Туитър, както и тези, които следват него — каза ми Луси. — Направих го още като ти изпратих през неговия акаунт стихотворението миналия месец. Общо сто и шест души, почти същият брой хора, колкото са били и приживе. Някои от тях може и да не знаят, че е починал, а други вероятно са се чувствали неудобно да премахнат от контактите си някой мъртвец.

Няколко също не са живи — пастрокът му например. Живял е в Уорчестър и се е самоубил преди две години.

— И му е правена аутопсия в център като нашия след смъртта му — отбелязах аз.

— Точно така.

— Чий? — Имах лошо предчувствие.

— Твоят — каза тя. — Химик, самоубил се е с цианид.

Спомних си го. Почти помирисах дъха на горчиви бадеми, който ме лъхна, след като го отворих.

— Освен това проверихме записите от охранителните камери. — Бентън потвърди подозренията ми за това какво бяха правили с Луси този следобед. — Ще ги прегледаме пак, за да сме сигурни, че Лео Ганц не е влизал в „Шератон“ и не е ползвал компютър в бизнесцентъра.

— Или в хотела в Мористаун — добави Луси. — При компютъра, от който е изпратено стихотворението миналия месец. Имаме и тези записи.

Спомних си медния куршум, фрагмента, монетите, всичките със следи от барабан за полиране. Не виждах как може да има някакво съмнение, че човекът, изпратил съобщенията в Туитър, е убиецът, използвал снайпер, за да разстреля поне трима души от миналия декември до този момент. Вероятно е бил в двора ми. Медноглавата змия можеше да е някой, когото познавах.

— Защо хлапето би признало нещо такова? — попита Марино Бентън.

— По много причини. За привличане на вниманието например. Препоръчвам ти да го заведеш в участъка в стая за разпит. Дватамата с Кей ще се срещнем с теб там, когато си готов.

Бентън искаше да наблюдава Лео Ганц иззад прозрачното огледало. Искаше да го гледа и докато преглеждам нараняванията му, но без той да знае.

— Най-добре първо говори с него насаме в дома му. — Сега пък Бентън даваше указания на Марино. — Той ще е като надрусан от цялото това внимание, лимбичната му система ще е светнала от популярността му в интернет. Предполагам, че домашният им телефон непрекъснато звъни. Освен това ще е изплашен до смърт. Вероятно всичко това вече е започнало, докато ние тук си говорим. И ще е в пика

си, когато отидеш там. Агресията няма да проработи при него. Не го сплашвай.

— Да не би да ми казваш, че още никой не е отишъл в дома му?
— Марино изглеждаше шокиран. — Нито Мачадо, нито твоите хора?

— Не. Кварталът е отцепен, за да е сигурно, че няма да избяга. Но всичко се върши невидимо. Агентите са скрити и никой не е влизал, нито е приближавал дома му. А Мачадо вече не е проблем. Той повече никъде няма да се появява.

— Добре — кимна Марино и в очите му просветна подозрение.

Вече започваше да стопля. Никога не беше имало опасност Мачадо да провали разследването. Марино усети, че го манипулират, но не беше сигурен как и защо и дали това има значение.

— Когато говориш с Лео, ще трябва да се направиш на негов приятел — продължи Бентън със съветите. — Ще успееш ли? Не се дръж заплашително.

— Кой казва, че се държа заплашително? — намръщи се Марино.

— Обяснявам ти кое ще свърши работа. Дръж се с него все едно е жертва. Той ще откликне на това, защото с него са се държали лошо и не са го разбирали. В собствените си представи той е изгубил всичко.

— И още как. Заслужава да загуби всичко.

— Дръж се с него като с жертва, Пийт. Въпреки че мислиш, че не е — повтори бавно Бентън.

24.

Работата в Криминологичния център върви като по часовник, логична и прецизно планирана, погрижили сме се за всичко. Обичам да обмислям нещата.

Първата стъпка е дигиталният кантар на пода, високотехнологичен, но с класическа нискотехнологична стрелка. Намираше се близо до вратата, където Бентън, Луси и аз говорихме с Марино, преди той да си тръгне. След претегляне и измерване, последният случай заминаваше за завеждане при охраната, където вече се намирах. Държах кутията от канолите в едната ръка и плика с монетите в другата.

— Искаш ли ги, или ще ги дадеш на някого? — Сложих кутията на плота пред отворения прозорец на Джорджия.

— Те положиха много усилия, за да ти ги донесат. Особено при това блокирано движение по улиците.

— Да, и ще е срамота да отидат нахалост.

— Е, не искам да знам колко калории са, а утре сутринта трябва да се тегля. — Тя въздъхна и отвори капака. — Защо ми го причинявате, доктор Скарпета? Да не би да се опитвате да ми саботирате диетата?

— Изключено.

— Свалих три килограма и половина, имам още два и половина да свалям.

— Поздравления. Обичаш ли фъстъчено масло?

— О, не! — простена тя. — Дяволско изкушение.

— Не забравяй да ги сложиш в хладилника.

— Какво е това? — попита Луси и посочи монетите. Обясних й. — Защо не ми каза? — Тя вдигна плика към светлината.

— Току-що го направих.

— Искам да кажа — в мига, в който ги намери. — Тя беше съвсем сериозна. В очите й проблесна гняв.

— Когато мина с хеликоптера над къщата? — Усмигнах ѝ се. —
Беше малко заета.

— Годината е интересна — рече тя и върна плика.

— Знам.

1981. Годината, в която Луси беше родена, но не смятах да го обсъждам пред Джорджия или пред някой друг. Съседски деца си правеха шега или това беше някакъв символичен жест за рождения ми ден. Спомних си колко леко ми беше на душата, когато този ден бе започнал. Всичко обаче бе станало мрачно и жестоко. Часовете минаваха, събитията се развиваха, а монетите блестяха все по-ярко в ума ми и бях сигурна, че годината никак не е случайна.

На плота на охранителната кабина пред стъклото се намираще ръчно воден регистър, тежък и подвързан с черна кожа. В него бяха записани всички случаи, откакто системата на съдебната медицина бе въведена в Масачузетс. Първите томове са чак от 40-те години на ХХ век и бяха складирани в архива ни заедно с хартиените копия на досиетата, в които имаше ДНК изследвания, а в миналото и етикети, които се слагаха на палците на краката на трупове. Сега използвахме гривна с радиочестотна идентификация с вграден чип, която се правеше на триизмерния принтер. Трябваше ми само скенер, за да разбере кой се намираще в хладилника ни.

— Мога ли да помогна с нещо в момента? — Бентън се бе съсредоточил върху телефона, неговото електронно въже. Кичур сребриста коса се бе спуснала върху челото му, докато се бе навел над екрана и натискаше бутоните.

— Какво искаш да правиш? — попитах го.

— Какво искам да правя ли? Да седя на балкона ни в Маями, да гледам океана и да си пия питието. — Вдигна очи и се взря в очите ми. В костюма си на тънки райета беше елегантен като бизнесмен или скъпоплатен адвокат.

— На мен ми звучи добре — каза Джорджия.

Златистата ѝ коса беше на сложни пластове, а някога беше черна и семпло подстригана. Носеше грим и пазеше диета. И цялата тази промяна откакто започна работа тук преди няколко месеца. Беше приятна жена малко над четиридесетте, бивш пътен полицаи. И изобщо не ми убягна, че обръща много внимание на Луси, която обаче не ѝ отвърщаше със същото. И слава богу. Не ми се искаше едно от

последните ми назначения да се окаже причината, поради която племенницата ми вече не носеше пръстена на партньорката си. Изглежда, сезонът на флиртовете и връзките беше открит. Лиз и Мачадо. Джорджия и Луси. Люк и Ан. Джен Гарате и нейният нов съблазнителен външен вид и агресивното ѝ поведение с всички, включително и с мен. Кога работното ми място се бе превърнало в такава сапунка? Какво се бе случило с границите?

— Докато Марино се приготви, искам да продължим анализа на фактите горе. Ако нямаш нищо против — каза Бентън на Луси.

— Можеш да започнеш от там, където свършихме — отвърна тя. — С радост ще помогна.

— Имам нужда да останеш при мен — казах ѝ.

Щяхме да говорим, това не подлежеше на обсъждане. Погледнах вписванията в регистъра. Спрях се на Грейси Смитърс, която току-що бяха взели. Марбълхед Нек, на около трийсет километра северно оттук, четиринайсетгодишна, бяла, от женски пол, вероятно удавяне. Тялото ѝ е било открито в осем часа сутринта в басейн на къща на Оушън авеню. Казах на Луси адреса.

— Може ли да провериш това? — помолих я, докато Бентън звънеше по телефона, отстъпил далеч от нас.

— Какво те тревожи? — Тя въвеждаше буквите в прозореца на търсачката на айпада си.

— Струва ми се странно, че хлапетата, с които се твърди, че е била, са избягали и не са подали сигнал до полицията, нито са казали на някой друг, че тя се е удавила — отвърнах.

— Доктор Кейто я определи като нещастен случай. — Джорджия провери компютъра си. — Всичко е приключено по случая. Без токсикологията. Начинът на настъпване на смъртта е окончателен, той е вписан и в смъртния акт.

— Проблемите сега започват — предрекох.

— Според полицията покривалото на басейна се е откачило и хлапетата са пиели — прочете Джорджия изписаното на екрана ѝ.

Спомних си какво ми бе казала Джен, че водата била ледена и неопренът ѝ пропуснал.

— За продан е. Предлага се с мебелите, на разположение е веднага. — Луси бе проверила имота.

— Изглежда, е необитаем, поне предната нощ е бил — отвърнах.
— Чудя се откъде тя и приятелите ѝ са знаели това. Никой не би влязъл в чужд басейн без разрешение, ако си мисли, че собствениците са си у дома.

— Казваш приятели. Значи са били повече от един. Знаем ли колко? — попита Луси.

— Харълд и Ръсти смятат, че са били няколко и вероятно са го научили от полицията. Може би Джен също. Но не знам на какво се основава тази информация, тъй като този или тези, с които е била, са изоставили тялото и не са се обадили за помощ. И как тези приятели са стигнали до къщата и са си тръгнали оттам? Някой с кола ли е бил?

— Може би са местни. — Луси ми показва галерия от фотографии.

* * *

Голямата къща изглеждала като от началото на миналия век: сива, с бели кантове, покрит с плочи покрив, големи веранди и високи тухлени комини. Издигаше се драматично от каменен постамент, дървени стъпала водеха надолу към тесен плаж, черният басейн беше във формата на буквата Г, а площта около него — гранитна.

Спомних си каква беше температурата предната нощ, около 15–16 градуса, а край океана трябва да е било доста хладно. Изглежда, басейнът не е бил отопляван, най-вероятно е бил консервиран за зимата и още не е бил отворен. Вътре е имало доста хлор и водата не е била подходяща за плуване. Откъде им е хрумвало на тийнейджърите да скачат върху покривалото в тъмното? Нещо не се връзваше.

— Знаем ли дали тялото ѝ е дошло тук облечено? — попитах.

— Инвентарният списък е при мен. — Джорджия зачете от екрана и продължи да клика с мишката. — Джинси, фланелка, една маратонка.

— И това е всичко? — Гледах как Бентън говори по телефона.

— Нищо друго — отвърна Джорджия.

— Няма проблем, благодаря, Марти — каза Бентън на шефа си, началника на бостънското подразделение на ФБР. — Извинявай, че те извадих от среща.

— 650 квадратни метра, голям гараж, басейн с морска вода, два хектара земя с тенискорт. Продава се за шест милиона. Е, поне се продаваше — добави Луси. — Предполагам, че ще свалят цената или ще свалят офертата от пазара на имоти. Не е добре за бизнеса, ако в басейна се е удавило момиче.

— Дочух да се споменава съдебно дело и конгресмен — отвърнах. — Имаш ли представа за какво става въпрос?

— Оказва се, че къщата е собственост на „Гордиън Нот Естейтс Корпорейшън“, която е частна холдингова компания, включваща имотите в Масачузетс на Роб Росадо и кой знае какво още.

— Конгресменът от Флорида? — попитах. — Има къща тук?

Росадо беше председател на Подкомисията по гранична и морска сигурност към Постоянната комисия по вътрешна сигурност. Напоследък често се появяваше в новините заради противоречивия му натиск да се построи ограда с видеонаблюдение по границата между Аризона и Мексико. Освен това бе замесен в доста скандали.

— Съпругата му е от Масачузетс. Имат къщи тук, в Ню Йорк, Вашингтон, Аспен, а основният им дом е в Уест Палм Бийч — каза Луси. Започвах да се тревожа.

Специализантката ми по криминология Шина Кейто беше интелигентна, но неопитна. Още нямаше лиценз и щеше да бъде отхвърлена като вещо лице в съда. Ако тази сутрин бях тук, тя нямаше да се занимава с Грейси Смитърс, или поне аз щях да наблюдавам работата ѝ. Люк трябваше да обърне внимание на това, но сигурно е бил разсеян и зает. Погледнах отново регистъра. Харълд и Ръсти бяха транспортирали тялото дотук. Видях подписите им, както и този на Джен. Трябваше да прегледам снимките и да наваксам с информацията възможно най-бързо. Работата щеше да се размирише.

— Грейси Смитърс е наричана в новинарските репортажи жертва и по всичко личи, че не е била с „няколко приятели“, когато се е удавила. — Луси намираще още информация по интернет, а Бентън съгласуваше със службата си да не се появяват агенти в дома на Лео Ганц. — Само един така наречен приятел — продължи Луси — тийнейджър, чиято самоличност не е установена.

— Вероятно защото е малолетен.

— Не е ясно, а това говори, че не е. Стори ми се необичайно полицията да не оповести името — каза Луси, докато Бентън

продължаваше да обяснява, че Марино пътува към дома на Ганц и не бива да му се месят по никакъв начин.

— Предполагам, че младежът, който е бил с Грейси Смитърс, не е малолетен и е имал причина да избере точно тази къща за това, което е бил намислил — обяви Луси. — Май че някой с много власт се опитва да потуши нещата, ако питаш мен. И няма да се учудя, ако открием, че този въпросен някой е синът на Боб Росадо — Трой. И преди е имал неприятности, тормозел е по интернет тринайсетгодишно момиче. Тя се обесила в гардеробната си и семейство Росадо били съдени. Очевидно са се споразумели извънсъдебно. Това е станало в окръг Палм Бийч преди пет години, когато Трой е бил на четиринайсет. Две години по-късно е спрял за опасно шофиране. На задната седалка е намерена пушка „Ригби“ с оптично устройство от „Сваровски“, опасна пушка за лов на едър дивеч за трийсет и пет хиляди долара, която принадлежала на баща му. Когато Трой отказал да слезе от колата, полицаят го обезвредил с електрошок.

— Звучи ми като много объркан човек — отвърнах.

— Става по-лошо. — Луси бе намерила още нещо.

25.

— Арест за шофиране в нетрезво състояние миналия август, не е лежал в затвора, нито е глобен. Шофьорската му книжка е отнета за година и е осъден да посещава шестнайсет седмици програма за отказване от алкохол и наркотици — информира ме тя. — Вместо това той се озовава в училище с пансион.

— Във Флорида ли е? — попитах.

— Карането в нетрезво състояние — да. Но сега той е тук.

— Той е на деветнайсет или двавет и е в училище с пансион?

— Съвсем близо на север от тук, академия „Нийдъм“, която в общи линии е санаториум, в който богатшите пращат разглезените си отрочета — каза Луси. — А и по всичко личи, че той не се задържа в училището. Месец след шофирането в нетрезво състояние и само седмица след като постъпил в „Нийдъм“, е арестуван за палеж, но обвиненията са свалени.

Видях как Бентън тръгна по коридора към асансьора. Не можех да разбера дали слуша.

— Жилищна сграда изгоряла, след като някой хвърлил сигнална ракета през един от прозорците. Изглеждало хулиганско престъпление, без ясен мотив. — Търсачката на Луси изравяше информация бързо и яростно. — Една жертва, мъж в инвалидна количка, който не могъл да излезе.

— Задушаване с дим. — Помнех този случай.

— И веднага след това семейство Росадо обявили къщата си в Марбълхед за продан. Отнета шофьорска книжка? Да бе! Как ли тогава се придвижва Трой?

— И защо не е обвинен за убийството?

— Очевидно не са успели да намерят оръжието, с което е изстреляна сигналната ракета, или да свържат такова с него. И между другото баща му е голям любител на спортуването на открито, запален ловец и риболовец. Не е нечувано ловците да имат пистолет за сигнални ракети и вероятно той държи своето на яхтата си.

— Яхтата?

— Изключително хубава яхта.

— Опитвам се да си спомня откъде има толкова много пари.

— Недвижими имоти, затова е могъл да си позволи да влезе в политиката и да има много хобита. Лов, риболов, каквото си пожелае, включително и красива съпруга.

— Той със сигурност често се е появявал в новините, но не си спомням нищо да е излизало там за сина му — отбелязах.

— Очевидно имат екип за управление на кризите, който знае как да замита следи. Трябва да знаеш как да търсиш, за да намериш това, което аз току-що открих.

Тя имаше предвид, че трябва да си хакер. Видях Бентън да натиска копчето на асансьора и след това полираната метална врата тихо се отвори. Той ни слушаше.

— Ето. — Луси се облегна плота, загледана в айпада си. Джорджия я гледаше в захлас. — „Юбер“! — възкликна Луси. — Трой използва тази транспортна услуга и има приложение за нея на мобилния си телефон.

— И как разбрахме това? — попитах.

— Той може да не е стигнал до съд, но е имало разследване. Кратко, но достатъчно, за да остави следа, стига да можеш да я намериш.

Луси бе влязла в Търговския регистър, в бази данни за фирмено разузнаване и може би в Публичния регистър на съдебните документи, но ако сърфираше в други сайтове, в които не биваше, не исках да знам.

— Собственикът на изгорялата сграда и семейството на загиналия мъж завели дело, но веднага получили извънсъдебно споразумение — каза тя. — В първоначалната жалба ищците твърдят, че в нощта на пожара Трой е поръчал кола чрез „Юбер“, която да го откара до игрище за пейнтбол в Южен Бостън. Оставили го там и няколко часа по-късно бил забелязан как гледа горящата сграда.

— Кой го е забелязал? — попитах. Бентън държеше вратата на асансьора отворена, очите му бяха впити в нас. — И това също ли не е стигнало до новините. — Беше трудно да се проумее.

— Един пожарникар го разпитал, попитал го кой е и какво прави там. — Луси прегледа документ, който току-що бе изровила. — В

показанията си пред полицията пожарникарят твърди, че Трой е бил превъзбуден от огнения ад и безразличен към пострадалите и загиналия. Когато му казали, че някои от живущите в сградата са загубили домовете си и всичко, което са притежавали, той коментирал, че те и без това не са имали кой знае колко.

— Пълен боклук! — изви възмутено глас Джорджия. — Трябвало е да го удавят като бебе.

— Може да бъде намерено в Публичния регистър на съдебните документи, ако преровиш достатъчно документи — добави Луси.

Публичният регистър на съдебните документи е ограничен държавен сайт, в който повечето хора, които не са юристи, трудно се ориентират. Но това не би могло да откаже силно мотивиран журналист.

— Въпросът ми е защо други хора не са намерили жалбата — отбелязах. — Високопоставен държавник, а синът му някак си все остава извън светлините на прожекторите. Как е възможно това?

— Управление на кризите. Сигурно е наел наистина добър пиар — каза тя и отново забелязах в очите ѝ да проблясва гняв. — Предугажда на кое събитие могат да му пораснат зъби и му ги избива предварително. Непрекъснато наблюдение на интернет, непрекъснато преценяване на риска и никакви задръжки при защита на марката. Този, който върши това за Росадо, е изключително умел и има начини да оказва натиск. Подозирам, че прекарва доста време под прикритие в частни бази данни, не се спира пред нищо.

„Също като теб“, помислих си.

— Невидим и манипулативен — казах аз. — Достатъчно е да имаш достатъчно влияние и пари.

— Кошмарът на всеки политик е да има такова дете. — Луси ми показа на айпада си страница във Фейсбук.

Трой Росадо беше хубаво момче с къдрава черна коса и широка усмивка, но очите му бяха мъртви. Истински психопат. Погледнах към телефона си, на който бе пристигнало съобщение от Бентън.

„Ако бащата или някой от негово име се опита да се свърже, избягвай да говориш с него.“

Вероятно ФБР разследваше конгресмен Росадо или пък може би бяха подгонили сина му.

— Много жалко за момичето. Но, изглежда, ще си платят с лихвите. Празна къща, басейн и наистина дълбок джоб? — каза Джорджия, като продължаваше да зяпа Луси. Беше седнала изправена на стола си, гордо носеше униформата на Криминологичния център и харесваше племенницата ми малко повече, отколкото трябва. — Момчето е изтъкано от лошотия, а злите деца са много по-ужасни от възрастните. — Джорджия беше възмутена. — Ама че ден, а съм тук само от два часа. Новинарски коли снимаха пред сградата, а сега мога да се обзаложа, че медиите ще започнат да ровят и около Грейси Смитърс.

Джорджия огледа всичките екрани, които бяха пред нея. На тях се виждаше картина от всяка важна перспектива, включително и от фойето, стаята за съхранение на доказателства и приемната, където сега бях.

— Обадете се, преди да си тръгнете — каза тя, — за да проверя дали навън не се крият някакви камери.

— Нещо друго, което трябва да знам? — Върнах регистъра на плота.

— Шест случая досега, както виждаш два нови току-що пристигнаха — каза ми Джорджия. — Жертвите на катастрофата. Доктор Зенър каза, че ще им прави аутопсия утре сутринта.

— Добре.

— Докараха ги точно преди да се приберете. Загинали са на „Мемориъл“. Младоженци. Много тъжно. — Тя се предаде и сложи един сладкиш на лист хартия. — Също така и кранистът от вчера. — Тя погледна компютъра. — И той чака, а Люк не искаше да го освободи вчера.

— Знаем ли защо? — попитах. — Да не би да има нещо съмнително в токсикологичните тестове?

— Мисля, че просто трябва да се изчака определен период. Управлявал е големия кран на строежа на високия жилищен блок на Съмървил авеню. Не знаят дали се е подхлъзнал на стълбата, докато се е качвал към кабината рано сутринта, или е получил инфаркт и е паднал. — Тя потопи пръста си в пухкавия пълнеж от рикота и го облиза. — Край, няма връщане назад.

— Ще сме в залата за аутопсии — отвърнах. — Освен за журналистите ще те помоля да внимаваш и за един застрахователен

детектив на име Ранд Блум. Кара голям сив пикап, форд, и обича да снима и да влиза в чужда собственост.

Джорджия си записа.

— Много добре го знам. — Тя вдигна поглед към мен и очите ѝ бяха сурови и стъклени. — Виждала съм този пикап тук няколко пъти. За последно — преди дни, късно следобед... Чакай да си спомня. Мисля, че беше понеделник. Той снимаше хората, които идваха и си тръгваха. Когато портата се отвореше, снимаше всичко, което се случваше на паркинга. Отидох при него. И му дадох да се разбере. Някаква отрепка с голям белег и грозни очи, сякаш е бил ударен през лицето.

— Ето още нещо, което да провериш — казах на Луси, когато тръгнахме по извития коридор, който ни изведе от приемната и ни поведе към Смарагдовия град, където гостите първо се разчленяваха на парчета, а после се сглобяваха обратно.

— Искаш да знаеш какво се е случило с лицето му ли? — попита тя. — Какво значение има?

— Искам да знам кой и какво е в действителност и какво го мотивира освен парите. Има вероятност да не е бил цял живот застрахователен детектив. Много хора, които се занимават с това, са започнали като полицаи, а той, изглежда, е общият знаменател в много ситуации, свързани с мен. Джони Анджиърс например, лекарят, който умря в Естабрук. И чу какво казахме току-що за Лео Ганц. Блум е тормозил Джоана Кадър и е следил Джамал Наричи заради застрахователна премия. След това имаме Пати Марсико, убита миналия Ден на благодарността в Нантакет. Той е разследвал и този случай, защото съпругът ѝ е завел дело срещу агенцията за недвижими имоти.

Светлините в склада за доказателства бяха приглушени, вратата — затворена и заключена, нямаше никого. През малкото прозорче видях бели маси, покрити с хартия, плотове и сушилни със стъклени врати. Чифт джинси, фланелка с някаква рисунка в синьо и зелено и малка маратонка. Само една. Какво се е случило с другата ѝ маратонка и с бельото ѝ? Носела ли е яке и чорапи? Ако е имала телефон — къде е?

— Ако се окаже, че този застрахователен детектив е свързан и с Грейси Смитърс, тогава ще си наясно, че нещо наистина лошо се

случва. — Луси все едно ми четеше мислите.

— Вече знам, че е много сериозно, а ти го каза, все едно очакваше да е, което означава, че имаш аргументи.

Погледнах я и не ми хареса това, което долових. В очите ѝ имаше сянка, нещо тъмно и непроницаемо. Попитах я какво става, а тя отвърна, че всичко е наред. Не било важно. Казах ѝ, че всичко е важно.

— Какво според теб не е важно? — попитах я тогава.

— Не ми се ще да разхищавам енергия за такива неща.

— Какви неща?

— Добре — съгласи се тя. — Случват се прекалено много странни работи и хората започват да ме гледат странно. Не че и преди не ми се е налагало да се справям с това, но не и тук.

И двете спряхме по моя инициатива в празния коридор. Точно пред нас беше хистологията със своите фини дисекционни инструменти, апарати за обвиване на пробите в парафин и затоплянето им. По това време там нямаше никого. Рядко лаборантите оставаха след пет. С Луси бяхме напълно сами.

— Какви хора?

— Когато Джен се върна от местопрестъплението на Нари, направи един от типичните си коментари към Брайс и, разбира се, той не се стърпя веднага да ми каже. Но той започва да се държи малко напрегнато, сякаш го изнервям.

— Брайс винаги е напрегнат.

— Тя трябва да спре да говори за мен. Трябва да спре да търси в Гугъл.

Луси никога не се бе преструвала, че харесва Джен Гарате и беше против да я наема. „А сега пък това“, помислих си.

— Как можеш да бъдеш обективна, като си се настроила срещу нея от първия ден, Луси.

— Не е само това, лельо Кей. Не мога да го докажа, а няма нищо по-лошо.

— От кое?

— От това хората да са несигурни. Параноични. Не казват какво си мислят. Просто се държат дистанцирано.

— Не и ти! — отвърнах. — Какво им става на всички? Работното ми място сякаш се разпада, сякаш химията между служителите ми се е променила.

Беше по-добре, когато Марино работеше тук. Той някак си осигуряваше противотежест.

— За какви коментари говориш? Какво се търси в Гугъл? — попитах, докато си мислех какво ми бе казала Джен по-рано.

Забележката ѝ, че Луси лети в непозволени въздушни пространства, беше провокативна.

— Чудила се къде съм била тази сутрин, когато Джамал Нарие бил застрелян, и споменала, че не би ме винила, ако съм го премахнала след начина, по който се държал с теб в Белия дом. Брайс каза, че се шегувала, разбира се. — Луси се държеше все едно не ѝ пука. Това ми припомни колко глупави могат да са хората понякога.

Никой с всичкия си не би се конфронтирал с нея. И колкото повече тя се правеше, че това няма значение, толкова по-сигурна ставах, че има. Луси беше търпелива, стоик. Ще се прави, че нищо не се е случило и един ден всичките Джен Гарате на света няма да се усетят откъде им е дошло.

— Няма място за подобно поведение — отвърнах. — И не разбирам защо ще се шегува с убийство, пък и да намеква, че ти можеш да имаш мотив да застреляш някого. Със сигурност не е смешно.

— И преди съм стреляла по хора. Затова ФБР и Агенцията по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия с радост ме изритаха. Плъзнали са и други слухове, отнасящи се за времето, когато имах собствена охранителна фирма.

Това беше евфемизъм за договорите ѝ за военни услуги с правителството, които двете не обсъждахме.

— Джен знае ли с какво си се занимавала? — попитах.

— Има информация в интернет. Повече отпреди. Особено за миналото ми.

— Защо?

— Блогове, които ме описват като опасна и луда.

— Трябва да имаш представа кой го прави и защо — отвърнах.

Беше абсолютна рядкост тя да не може да намери нещо, което иска. Но отвърна, че не знае. Не била сигурна. Не съвсем. Нищо не можела да докаже. Пак тази дума. Трябвало нещо да докаже. Не бях сигурна, че няма никаква представа какво се случва. Притеснявах се, че може да има.

— Да бъдем честни, на хартия не изглеждам толкова добре — каза Луси.

Нещо бе променило баланса в нея. Изглеждаше като странна смесица от енергия и лека уплаха. Освен това забелязах превъзбуда.

— Ако не работех за себе си, никой нямаше да ме наеме освен теб — каза тя. — И ти не трябваше да го правиш. И двете го знаем.

— Никой няма оправдание да гледа хората само на хартия.

— Зад гърба ми Джен ме нарича Хакерката. Казва, че ровя в имейлите на всички.

— Вероятно го правиш. А на мен това ми звучи като конкуренция и завист — реших аз.

Отново тръгнахме. Антропологичната лаборатория беше точно пред нас.

26.

Лампите светеха и криминалният антрополог Алекс Делгадо бе приведен над маса, покрита със син плат. Разглеждаше бедрена кост, изцапана в кафяво и изпочупена. Ябълката ѝ я нямаше, вероятно бе изгризана от животни.

Алекс беше висок, сух и плешив, с яйцевидна глава. Бялата му престилка бе закопчана чак до мършавия му врат. Очилата без рамки с дебели стъкла правеха очите му да изглеждат като на бухал. Беше дотолкова неугледен, че бе започнал да се слива с околната среда като молец. С бавни и целенасочени движения започна да прибира бедрената и други кости в бежова картонена кутия. Когато стигнахме до следващия прозорец, осъзнах, че не е сам. Ърни Копел беше с него.

— Добре — казах на Луси и отворих вратата. — Да се погрижим за това.

Беззъб череп на поставка се взираше с празните си орбити в нас, докато влизахме. Лъхна ме парафинов мъртвешки мирис, леко гранясал, като от лой или мас. Миризмата никога не изчезваше. Можех да я доловя и в кости на стотици години.

— Точно се канех да ти се обадя — казах на Ърни.

— А аз бях тръгнал да те търся, преди да си тръгна. Онова във фоайето твоят космически кораб ли е? — попита той Луси.

— Кой космически кораб?

— Обзалагам се, че не е толкова бърз като моята електрическа тойота.

— Може и да си прав — каза тя и аз се усетих, че се вирам за някакъв намек за нещо необичайно в поведението му.

Ако Ърни се притесняваше от Луси, не виждах да дава знаци за това. Алекс си беше все същият, но пък той бе изключително тъп. Намерих маркер на количка с клещи, пинсети, реброразширители, четки, игли, шублери и триони. Наоколо имаше маси, върху които от кости се сглобяваха скелети като пъзели — мъжки, женски, стари и млади. Черепи, някои от които бяха едри и груби, други грацилни и

малки. Подписах се на плика с монетите и отбелязах часа — осемнайсет и двайсет. Ърни взе доказателствата от мен, веригата бе непрекъсната.

Беше облечен в джинси и риза на сини райета, не носеше вратовръзка, освен ако не се налагаше да ходи в съда. Вече работеше по тена си, обожаваше слънцето и прекарваше всеки дълъг уикенд и всяка ваканция по плажовете на Тексаския залив. Беше роден и израснал в Галвестън и не се бе отървал от провлачения тамошен диалект. Едрата му фигура и неугледният му външен вид изглеждаха несъвместими с това, което вършеше. Казваше, че не е каубой, а по-скоро астронавт, който изследва нова галактика, микроскопичен свят, в който всяко едноклетъчно е скъпоценност, а всяка прашичка — кошмар.

— Бентън ми разказа най-важното от случилото се у вас тази сутрин и съмненията му за барабана за полиране — каза ми той.

Наблюдавах го внимателно, за да видя дали пренебрегва Луси.

— Очевидно монетите са били полирани — отвърнах. — Те са на повече от трийсет години.

Той вдигна прозрачния плик, наклони го, а монетите отразиха светлината. После каза:

— Хиляда деветстотин осемдесет и първа. Тази година значи ли нещо за теб?

— Беше лоша година. — Луси отново заби поглед в компютъра си, сякаш търсеше нещо. — Джон Хинкли-младши стреля по Рейгън през март и шест седмици по-късно стреляха и по папата на площад „Свети Петър“. През август Марк Дейвид Чапмън беше осъден за убийството на Джон Ленън и два месеца по-късно президентът Ануар Садат беше убит по време на парад в Кайро. Четири покушения, които светът няма да забрави.

Тя изчете от екрана информацията, която бях сигурна, че вече знае, а може би просто се занасяше с Ърни. Понякога беше невъзможно да разбере дали се шегува и точно в този момент това никак не ми се струваше смешно. Поведението ѝ бе странно. Беше различно. Чувството ѝ за хумор беше гневно, може би наранено, а може би агресивно и преднамерено мъжкарско.

— А аз си спомням сватбата на принц Чарлс и лейди Даяна. Жена ми беше просълзена и залепена за телевизора. — Алекс отвори

стъклената врата на високия шкаф от неръждаема стомана.

— То пък се оказа една приказка... — каза Луси.

— Та ти още не си била родена! — Той взе една бежова кутия. Чух в нея да тракат кости.

Тя не го поправи, аз — също.

— Точно говорихме за останките от началото на седмицата. — Алекс остави кутията в шкафа и затвори вратата. — От кладенеца на старата ферма в Северен Андовър?

— Намушкването — сетих се.

— Фрагмент от острие — каза Ърни. — Мъничко парченце метал, задържало се в лявата бедрена кост в горната вътрешна част на крака.

— Което сигурно я е убило, ако е била срязана феморалната артерия — предположих аз. — Живяла е най-много няколко минути.

— Може да успеем да свържем парченцето с ножа — каза Алекс. — Но вероятно няма да има кого да обвиним, толкова са стари тези останки. Поне на петдесет години, може и повече.

Те продължиха да обсъждат чувствителни подробности по случая пред Луси както винаги го бяха правили. Не я винях, че бе обидена от злобните блогове и неподходящите закачки, но обикновено кожата ѝ беше дебела като ризница.

Оставихме Алекс сам с неговите кости зад затворената врата. С Луси и Ърни тръгнахме по коридора и изчезнахме от полезрението му. Намерихме гола стена между един шкаф и масивната заключена метална врата, която водеше към машинното.

— Сигурно си летяла с хеликоптера. — Ърни посочи летателния костюм на Луси. — Кога ще ме повозиш?

— Веднага щом прочета упътването — каза тя.

Ърни ме погледна и премина на това, което исках да знам. Куршумът е LRX, 308-ми калибър, 12,35 грама, изстрелян от „Уинчестър Магнум“ калибър 300.

— LRX? — попитах.

— За стрелба на далечно разстояние — отговори ми Луси.

— Чиста мед, която е полирана, а синьото вещество, което Люк извади от мозъчната тъкан, е полимер — каза той. — Знам, че това не е точно по моята специалност, но с Лиз си говорихме.

— На колко се е разделил върхът след изстрела? — попита Луси.

— На четири.

— Пушка с пет нареза в дулото?

— Така каза Лиз.

— Запозната ли си с островърхия троен шок на „Барнс“?

— Не си падам по оръжията.

— Първокласни амуниции, с много мед. Златен стандарт — каза Луси. — А преди две години пуснаха и далекобойна версия на прочутия си троен шок. Чиста мед с балистичен връх от син полимер, който се разширява при контакт и се разделя на четири. Убива на място. Произвежда се за лов на едър дивеч, за отстрел от големи разстояния.

— За лов на лъвовете, тигри и мечки. — Ърни й хвърли един поглед, но не можах да разбера дали е подозрителен, или впечатлен. — Не ми казвай, че не ходиш на лов.

— Не за животни. — Пак онзи неин странен леден хумор.

— Само за двуноги и повечето от тях са си го заслужили.

— Не започвам първа, ако това имаш предвид.

— Шегата настрана — каза той, — не знаех, че толкова много разбираш.

— Някога работех за Агенцията по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия.

— Нямам нищо против алкохола и тютюна. Но не съм фен на оръжията. А си мислех, че си била детектив по пожарите.

— Била съм много неща. — Луси необичайно щедро разкриваше факти от миналото си.

Може би заради блогите. Може би заради злонамерените коментари и клюки. Тя се опитваше да се налага, а това не беше в стила й. Усещах, че се съревновава с някого.

— Имам собствено стрелбище, сама си поправям оръжието и да, разбирам много — продължи тя. — Този куршум с лекота минава пред едър дивеч и говоря за дивеч, който е много по-голям от човешко същество. Чудя се дали стрелецът не си е направил специален куршум с по-малко барут, който да остане в тялото и да нанесе минимални поражения.

— По каква причина? — попитах аз.

— Защото не е искал да излезе от другата страна. Искал е да го намерим.

— Интересно, че казваш това — обади се Ърни. — Имаме надрасквания от барабан за полиране и открити с инфрачервена спектроскопия следи от карбамид монохидрохлорид — органична сол, типична за препаратите за премахване на ръжда, вероятно използвана за ръчно полиране.

— Същото вещество го има в препарата „Флиц“ — каза Луси. — Много е популярен сред любителите на огнестрелни оръжия.

— Има го по фрагмента и по съхранения куршум — отвърна Ърни. — Но по-важно е нещо друго, за което никой не знае. Дори и Лиз. Няма как да се види с обикновен микроскоп, защото няма достатъчна дълбочина на полето.

Той го бе гледал с електронен микроскоп. Такъв си беше Ърни. Имахме еднаква професионална етика. Намирахме отговори дори когато не знаехме какво търсим. Използвахме всички средства, в които виждахме поне капка разум.

— Чували ли сте за балистичен отпечатък? — Той извади сгънат лист хартия от задния си джоб.

— Спорно понятие, напоследък доста се говори за него. Да, чувала съм — отвърнах. — И досега не съм сигурна, че се прави някъде другаде освен в Калифорния. В оръжието се поставя микропечат, който да се отпечата на гилзата, за да може всеки изстрелян патрон да се свърже с определен сериен номер.

— Имаме ли гилза? Защото това е новина за мен — каза Луси. — Видях списъка с доказателствата в базата данни и това, което се анализира в лабораториите.

— Досега не е открита гилза, нито тук, нито при убийствата в Ню Джърси. Микропечатът е правен ръчно и е върху куршума. — Ърни ми подаде листа. — Не е много прецизно, знам, но не искам това да попада в имейл.

— Как може микропечатът да остане на куршума? — Взирах се в снимките на запазения куршум, издет от гърдите на Джамал Нарн.

Ярка мед, връх, разделен на четири остри като бръсначи части, извити назад. След това друго изображение — медната основа на куршума увеличена 150 пъти, толкова достоверна, че ми се струваше, че мога да я хвана с ръка. Знаех защо Ърни е потаен.

Една-единствена цифра, 3. Виждах микроскопичните следи от резаца, който бе рязал метала.

— Със сигурност не е отпечатък — отбелязах. — Нито е направено с лазер, нито се е предало от оръжието. Това е гравирано с нещо много малко и прецизно като бижутерски инструмент.

— Определено е гравирано. След това е премахнато и полирано — каза Ърни. — С просто око и с обикновен микроскоп не може да се види, но с електронен — може. Гравираната цифра 3 я няма, но деформацията под повърхността на метала си е още там. Стрелецът е изписал тройката с инструмент за гравирание на основата на медния куршум, след това я е изтрил, полирал го е в барабан, след това ръчно го е заредил.

— Точно както хората трият серийни номера от оръжия, без да си дават сметка, че не могат да ги заличат напълно. — Луси се взираше в снимката, мислите ѝ препускаха, а очите ѝ блестяха.

Нещо в поведението ѝ ме тревожеше. Не знаех какво е, но го усещах като движеща се сянка. Сякаш нещо огромно и зло ме гледаше от дълбините.

— Подобно на отпечатъка от букви, които можеш да видиш на листа, който е бил под този, върху който някой е писал — каза тя.

— Моето мнение е, че убиецът е искал да го намерим — каза Ърни. — Но не е искал това да е Лиз.

— Откъде вадиш това заключение? — Луси изглеждаше облекчена, сякаш току-що бе намерила нещо, от което имаше нужда. А аз пак усетих сянката да се раздвижва.

— Гравираната цифра не може да бъде видяна с микроскопите, които се използват в балистичните лаборатории, затова Лиз няма представа — каза Ърни. — Мисля, че става ясно, че си имаме работа с някой, който знае доста за балистиката и начина, по който се правят анализите.

— И този някой е знаел, че ще прибегнеш до електронен микроскоп? — попита Луси. Усетих агресията ѝ по-осезателно.

— Заради надраскванията — отвърна той. — Лиз ги забеляза и поиска мнението ми. Да полираш в барабан гилзи, е едно, но кой полира така куршуми? Видяла е хаотичните драскотини под нейния микроскоп и ми се обади, помоли ме да потвърдя, че медните куршуми са полирани.

— Но ти не ѝ каза за изтритата гавирана цифра. — Сгънах листа хартия.

— Единственият, на който съм казал, освен вас двете, е Бентън.

— Засега трябва да остане така — реших аз.

— Ами Марино?

— Не днес, но ще му кажа.

— Мен ме устройва. — Той не искаше информацията да изтича, нито нарочно, нито случайно. — Ако няма нещо друго?

— Благодаря — отвърнах. — Лека вечер, Ърни.

Гледахме го как се отдалечава по празния извит коридор, който го отведе до асансьора в облак от мека светлина.

— Той не знае на кого може да има доверие — каза Луси.

— Има доверие на нас.

— Това, което се случва, е лично — започна решително Луси. — Интелигентен и много умел снайперист те разиграва и иска да се увери, че ти знаеш това. Съобщенията в Туитър, монетите, гравираният куршум, до който някак си се е погрижил да се добереш — всичко това е премислено и се прави с цел.

— Говориш за него в мъжки род.

— Така е по-лесно. И това се предполага от повечето хора.

— Ами ти?

— Опитвам се да не предполагам нищо.

— Кой и защо? Имаш ли някаква идея? — попитах я. Тръгнахме отново, минахме покрай гардеробните. Пред нас имаше диспенсер за дезинфекция на ръцете.

Спрях и си пръснах малко препарат на дланите. Антропологичната лаборатория винаги ме кара да се чувствам мръсна. Може би и други неща правеха това, този разговор например.

— Имам чувството, че Бентън може да има идея — каза Луси.

— А ти нямаш? — Острият мирис на спирт проникваше през синусите ми, докато търках кожата си до изсъхване.

— Начинът, по който се държеше, докато бяхме в лабораторията ми този следобед, въпросите и уклончивостта му — започна тя също уклончиво. — Искаше да знае например колко ефективна би могла да бъде най-добрата компютърна програма за разпознаване на лица, ако някой си е правил пластична операция.

„Не би го споменал, ако не мислеше, че това е някой, когото сме познавали.“ Но вместо това казах:

— Изглежда, правителството се е занимавало с това от години заради тероризма. Да не споменаваме Граничен контрол, ФБР. А Бентън знае всичко по въпроса.

„Някой ужасен човек от миналото ни“ — тази мисъл не ми даваше мира. Но защо Бентън си е помислил това?

— Федералните нямат кой знае какви успехи при автоматичното търсене — каза Луси. — Ако биометричните данни са променени, не се получава автоматично съвпадение чрез компютърно сравнение в базата данни със снимки и архива с фотографии при арести. А що се отнася до идентификация по ретината и ириса, охранителните камери няма да хванат така ясно окото на човек, който влиза в хотелски бизнесцентър, за да ползва компютър. Освен това трябва да имаш нещо сканирано, с което да сравняваш.

„Някой, за когото си мислим, че си е отишъл от живота ни.“ Мога да изброя някои имена, но не искам. Вместо това се съсредоточих върху разговора, защото така трябваше. Тихо си поех дълбоко дъх. Опитвах се да не се докосвам до мрака и това, което беше в него. Има нещо, което Луси не искаше да ми каже.

— Стори ли ти се, че Бентън търси някой определен човек, когато преглеждахте видеозаписите? — попитах.

— Винаги трябва да се има предвид някой, който не е бил хванат или е освободен от затвора — каза тя. — Нещо такова.

— Нещо такова?

Тя не ми отговори.

— Да не би да го казваш, за да видиш как ще реагирам? — поинтересувах се.

— Казвам ти, че предстои обсъждане на познати неща — отвърна Луси. — Куршум, маркиран с тройка за третата жертва. Който и да е отговорен за това, иска да знаем, че предстоят още. С други думи — става въпрос за разплата — каза тя и аз усетих как настръхвам.

— Седем монети — отговорих. — Какво?! Чакаат ни още четири убийства?

— Когато Бентън ме помоли да прелетя ниско над Академията по изкуствата и науките тази сутрин, каза да огледам дърветата. С Джанет не видяхме нищо подозрително, със сигурност не и човек с пушка.

Какво си е мислел според теб, ако се позовеш на собствените си наблюдения, докато двамата бяхте в задния ви двор?

— Видя нещо да проблясва, вероятно отражение на светлина от обектив на фотоапарат. Може би Ранд Блум е търсил някакъв компромат, с който да ни изложи — отвърнах.

— Не мисля. Излагането няма да се случи, ако снимките не се публикуват. В интернет няма нищо.

— Още не.

— Било е сигнал — каза тя. — По-вероятно е този, който е оставил монетите, да е искал да види как ги намиращ.

Спряхме пред голямата рентгенова зала и аз потърсих Ан.

27.

Тя не беше на работното си място и ние излязохме. Погледнах през стената от дебело оловно стъкло, която свързваше кабинета ѝ със залата със скенера, но Ан не беше и там.

Светлините бяха изгасени, белият апарат за компютърна томография с наклонена надолу маса за лягане едвам се виждаше. Той бе създаден специално за военните, когато тръгнахме на война с Ирак. С неговата триизмерна визуализация с висока резолюция можехме да огледаме тялото отвътре преди аутопсията. Забелязах какво е изписано на дисплея на бюрото. Случай номер CFC979. Грейси Смитърс.

— Покривът е най-удобното място, от което може да се види безпрепятствено задния ви двор. — Луси продължаваше да говори за това, което бе видяла, когато прелетя над Академията по изкуствата и науките. — Бях пуснала камерата. — Имаше предвид камерата, закрепена на хеликоптера ѝ. — Не видяхме никого, но забелязахме знаци, че някой е бил там.

— Джанет беше с теб тази сутрин. — Разглеждах наклонените и аксиалните изображения на дихателния тракт, синусите, трахеята и бронхите. Забелязах тъмни петна, които показваха задържане на газ и пяна, обичайно явление при удавяне. — Всичко наред ли е между вас?

— След като увеличихме снимките на част от покрива на втория етаж, видяхме бейзболна шапка и яке — каза Луси. — Очевидно някой се е качвал там. Добре сме.

— Имаш ново ферари и не носиш пръстена. — Изображение на белите дробове от горна перспектива, дисталните бронхи бяха пълни с течност. Кликнах върху другите снимки. — Изглеждаш ми отслабнала и имаш нужда от подстригване.

Максиларните синуси също бяха пълни с течност. Имаше някакви частички с голяма гъстота в клиновидния синус. Открих още от тях около гласните струни, в дихателните пътища и в белите дробове.

Пясък.

— Разбира се, може някой работник от поддръжката да ги е забравил там — продължи Луси, — но сериозно се съмнявам.

— Не съм те виждала от месец.

— Бях заета.

— Да не би да ме избягваш?

— Че защо?

— Защото когато го правиш, това никога не е на добро. — Кликнах върху изображенията на главата.

— Хирургическа шапка и яке — каза Луси.

— Какво имаш предвид под хирургическа?

— Патината на покрива е синьо-зелена, като класическите хирургически дрехи. Бейзболната шапка и якето са в същия цвят с избродиран на тях жезъл на Хермес.

— С други думи, този, който ги е носил, се е сливал с покрива.

— Особено ако е носил хирургически дрехи под якето.

— Това звучи странно.

— Не точно — каза Луси. — Те се сливат с околната среда, освен това няма да направят впечатление на никого, защото много студенти по медицина и лаборанти се разхождат с такива дрехи. Тази част от покрива е достъпна само през външна стълба, каквато би трябвало да ползват работниците от поддръжката.

— Би трябвало? — Кликнах върху още снимки и това, което видях, бе потискащо и жестоко. — Но всеки може да се качи.

— Да, но не би трябвало.

Изображения на сагиталния шеф на теменната кост разкриваха линейна фрактура на предната черепна ямка и прилежаща към нея контузия. Аксиалните снимки бяха проблемът. Те не показваха това, което очаквах, ако нараняването на главата се бе случило по описания начин. Нямахше увреждане на предната черепна основа със субарахноидален кръвоизлив.

Насилие.

— Причината за новата кола е, че имаме нужда от задна седалка и тя може да минава през сняг — каза Луси.

— Имате нужда? Купете си волво или тойота.

— Добре. Не се изразих правилно.

— Какво друго?

— Не нося пръстена, защото бащата на Джанет си го поиска обратно.

— Това не е много любезно.

Тя насочи вниманието си към изображенията, които кликвах на екрана.

— Какво виждаш?

— Проблемът е в това, което не виждам — отвърнах.

Обясних, че Грейси Смитърс няма срещуположно нараняване на мозъка, което би трябвало да се появи, ако е скочила върху покривалото на басейна и се е ударила в бетонен ръб.

— Няма кръвене на долния фронтален лоб и на горния темпорален лоб. — Посочих липсата на сянка, каквато би се появила при кръвоизлив на компютърната томография. — Травма от удар в задната част на главата би трябвало да накара мозъка да се удари в предната част на черепа. Трябва да има нараняване както от страната на удара, така и на срещуположната.

— Значи не се е удавила?

— Напротив, удавила се е. Но в басейн и това не е било нещастен случай. — Излязохме от кабинета на Ан обратно в коридора. Попитах Луси дали доктор Шина Кейто е поискала тест за алкохол на Грейси Смитърс. Ако е така, трябва да има доклад. Луси провери в базата данни. Резултатите от анализа бяха отрицателни.

— Тя не е пила — обобщих аз.

Минахме покрай хистологичната лаборатория, която приличаше на малка операционна. Вътре беше тъмно и нищо не се случваше, точно в момента не се експлантираха органи, очи, кожа или кости. Натиснах голям метален бутон, който отваряше вратата към преддверието. Там от тавана до пода имаше шкафчета на лекари, полицаи с лични защитни облекла и други ресурси.

— Доктор Кейто не биваше да ѝ прави аутопсия — каза Луси. — Предполагам, че Люк и другите лекари са били заети със случаи, които са изглеждали по-значими и по-сложни. Джамал Нари, разложеният труп от самоубийството в Бруклин. Тя взе Грейси Смитърс, което на пръв поглед беше обикновено удавяне.

— Е, не е точно така. — Това щеше да ни създаде проблеми. — Видя ли какво става, като ме няма?

— Никога не трябва да излизаш в отпуск или да имаш личен живот.

— Разкажи ми повече за покрива на Академията за изкуствата и науките.

— Сложна разчупена повърхност с множество пътеки и рампи, за да могат хората от поддръжката да достигат до различните нива, улуците, тръбите, без да стъпват върху металното покритие и да го повреждат.

— И дотам се стига само отвън? — Исках да съм сигурна.

— Точно така.

— И ти се качи там. — Взех калцунни и операционни престилки в същия синьо-зелен цвят, който тя бе описала преди малко.

— Когато първия път Бентън каза, че е видял проблясък, беше рано сутринта, около осем. — Тя седна на пейката, за да си сложи калцуните върху обувките. Беше очевидно, че той подробно ѝ е разказал за случилото се.

— Вторият път беше около единайсет — отвърнах.

— Ако някой се е качвал на покрива, за да ви шпионира, той вероятно е заел позиция много рано, когато е студено.

Джамал Нарн беше убит приблизително около девет и четиресет и пет. Апартаментът на Фарар стрийт беше на по-малко от километър от нашата къща и Академията за изкуствата и науките.

— Смяташ ли, че убиецът е бил на покрива? — попитах.

Луси стана от пейката, сложи си престилката и я завърза отзад.

— Докато се приближавах над къщата ви, той трябва да ме е чул и да е слязъл по стълбата. Тя се намира на задната част на комплекса, където има дървета и оживена улица.

— И си е забравил дрехите.

— Или пък ги е оставил нарочно.

— Взела си якето и шапката от прозореца и си ги дала за изследване на ДНК. — Мушнах ръцете си в чифт ръкавици.

— Да.

— Защото си имала съмнения, че може да са на убиеца — не се отказвах аз.

— Който обаче не е имал намерение да наранява Бентън или теб. Не и по това време.

— И какво ти дава основание да го твърдиш? — Натиснах още един бутон и вратата от неръждаема стомана тихо се отвори.

— Човек с голяма пушка с оптически мерник, поставка и торба с инертен материал за омекотяване на отката? — Тя ме последва в залата за аутопсии. — Това не може да се разглови набързо и да се качи и свали по тясна метална стълба, без някой да те забележи. Трябва да мислиш логично.

— Помогни ми.

— Снайперистът избира скривалище. Това е първата му работа — каза Луси. — След като завърши мисията, той разглобява и скрива екипировката си, да речем в кола или на някое място, далеч от чужди погледи, където може после да се върне и да си я вземе. По-вероятно е да е бил насочил към вас далекоглед, а не оръжие, рано сутринта и след това пак по-късно. Както ти казах, искал е да те види, докато намиращ монетите. Може би също така как ти се обаждат за убийството на Нари и ти тръгваш към местопрестъплението.

— Продължаваш да говориш за него в мъжки род.

— За по-просто. Нямам представа кой е.

Но начинът, по който го казваше, силно ме притесняваше.

— Възможно ли е да става въпрос за жена?

— Разбира се — отвърна Луси прекалено лекомислено.

Вратата на хладилника се отвори. Изпълзя мъгла, която донесе воня на смърт. Ан се появи, буташе количка с черен чувал, по който се очертаваше човешки силует.

Паркира количката до моята маса в обширното пространство, очертано от мивки от неръждаема стомана и работни плотове.

Естествената светлина се процеждаше през огледалния прозорец. Натиснах няколко копчета и от отдалечения на десет метра таван грейнаха ярки лампи. Завързах престилката си на гърба, ръцете ми бяха защитени от лилави латексови ръкавици. Обувките ми, покрити с калцунни, стъпваха тихо по наскоро измития под.

— Можеш ли да ми намериш докладите и снимките от аутопсията на Грейси Смитърс? — попитах Луси.

Моята работна маса беше най-близо до хладилника и на плота до мивката има компютърен монитор, клавиатура и мишка, покрити с водонепроницаема мембрана. Луси влезе в базата данни на Центъра по

криминология. Мониторът се раздели на квадранти пред очите ми и на тях се появиха снимките на Грейси Смитърс.

— Не исках да предприемам нищо, докато лично не те видя — каза ми Ан. — Първо, фланелката ѝ беше обърната и го споменах на Шина, когато правех снимките.

— И които си оставила на бюрото си, за да ги видя.

— Да, за да ти ги покажа. Не исках да пиша нищо черно на бяло за това, да ти пращам имейл или нещо подобно. Някой по-неопитен лесно може да пропусне детайлите. И ти не би искала погрешните адвокати да надушат това.

— Не съм сигурна, че става въпрос за детайли — отвърнах.

— За теб не са такива.

— Тя има значителни охлузвания по двете бузи и носа. — Кликнах с покритата с найлон мишка и се появиха още снимки от аутопсията. — Значителни прорезни рани, кожата на темето ѝ е разкъсана, кръгло нараняване около десет сантиметра в диаметър. Това не е съвместимо с обяснението, че се е ударила в заобления бетонен ръб на басейна.

— По-скоро изглежда, че главата ѝ е удряна в плоска повърхност — съгласи се Ан.

— Точно за това става въпрос — отговорих. — И то е удряна многократно — добавих. — И има тънка права драскотина отдясно на шията. Без бижута ли дойде?

— Нищо. Дори и обеци.

Грейси Смитърс е била хубава, но за да си го представиш, се изискваше доста въображение. Трябваше някак си да забравиш как изглеждаше мъртва. Силно охлузената ѝ кожа беше яркочервена, устните — надробени. Дълга руса коса, сини очи, черен ожулен лак на ноктите. Не знам какво си е мислила доктор Кейто. Метър и петдесет висока, 41 килограма, бледа и безкръвна след аутопсията. На раменете ѝ ясно се виждаха синини с формата на отпечатък от пръсти. Можех да видя къде нечии палци са натискали плешките ѝ от двете страни на гръбнака. Имаше синини и охлузвания и по коленете и бедрата.

— Искаш ли да набера Шина? — попита Луси.

— Ще оставя Грейси Смитърс сама да говори за себе си — отвърнах и вътрешно се стегнах.

Не прощавах некомпетентност и безотговорност.

— И какво беше обяснението на доктор Кейто за фланелката, нараняванията и пясъка? — попитах Ан.

— Че много хлапета си носели фланелките обърнати, защото си мислели, че така е по-яко.

— А за липсата на бельо?

— Някои хлапета не носели бельо.

— Ти ли го казваш?

— Не, доктор Кейто.

— Първото нещо, на което уча специализантите ни, е да не правят предположения — отговорих нервно.

— Охлузванията според нея били от застъргването по дъното на басейна.

— Глупости. — Сега вече наистина се ядосах.

— И басейнът бил мръсен, филтърът и всички пречиствателни системи са били изключени или махнати за зимата, а от двора влизал прах. Така че прахът е влязъл в басейна. — Ан обобщи прибързаните заключения на доктор Кейто. — Да добавя и казаното от Джен. На дъното на басейна имало утайка и тя обяснявала частиците, които виждаме на снимките. Някои от тях са намерени в белите й дробове. Кафеникав пясък, от него има и в косата й.

— Взехме ли проба от така наречената „утайка“?

— Очевидно не. — Този път отговори Луси. — Не е вписана като доказателство, предадено на лабораториите. Само дрехите, една обувка и пробите от токсикологията.

— Тогава няма как да знаем, че утайката е същата като това, което тя е вдишала.

— Не и докато не се върнем и не вземем проба.

— Лошо. — На монитора се показва докладът от аутопсията и аз започнах да го преглеждам.

Нямаше очевидни наранявания по гениталиите, но пък и невинаги имаше, когато здрави девойки бяха изнасилвани.

— Ами разследващият полицаи? — попитах. — Някой идиот, предполагам?

— Съмнявам се, че случаят е даден на някой — отговори Ан, — тъй като е нямало съмнение, че тя е просто нещастен случай. Въпреки че е замесен виден човек.

— Конгресмен Росадо — каза Луси. — Няма насилие и случаят вече не е криминален. Никой детектив няма да се поинтересува кой е собственикът на къщата и кой трябва да бъде съден.

— Виж с кого можеш да се свържеш и ми го дай. — След това влязох в доклада от аутопсията на Джамал Нари. — Може би Брайс ще успее да намери някого, преди да сме изгубили още време и се подменят още доказателства. Променям причината за смъртта на „убийство“.

Веднага видях какво в стомашното съдържимо на Нари Люк Зенър бе сметнал за интересно. Множество от кръгли форми в стомашно-чревния тракт, с големината на гроздови зърна. Бяха десетки и можеха да бъдат само едно нещо.

— Кондоми, превърнати в капсули. Люк каза, че преброил осемдесет, които тежали над два килограма — каза Ан и аз си спомних издутия корем на Нари. — Каза, че много от тях били пълни с течност. Токсикологичната лаборатория трябва да потвърди, но по всичко личи, че Джамал Нари е пренасял наркотици.

— И е карал колата си в това състояние? — попита Луси. — Защо, по дяволите, е поел този риск? Достатъчно е само един кондом да се скъса.

Прегледахме хронологията. Нари бе напуснал дома си рано сутринта, за да пазарува. Отишъл беше до супермаркет, до магазин за алкохол и до аптеката и часовете на касовите бележки потвърждаваха това. Минуты след като се бе върнал вкъщи и бе започнал да внася торбите в апартамента, е бил убит.

— Първо, защо е внесъл покупките в дома си, като е трябвало следобед да ги премести в новия им дом в Дорчестър? — попита Луси.

— Подозирам, че съпругата му го е предупредила, че договорът се проваля — отвърнах. — Очевидно, когато Джоана Кадър се появила в новата къща с нови кашони, агентката ѝ е казала да престане да се пренася и да се изнася. Тогава Джоана се е обадила, вероятно на съпруга си. Да се надяваме, че това може да се установи от телефонните разпечатки, но ми звучи логично да се е обадила веднага.

— И след това е тръгнала обратно към апартамента им в Кеймбридж? — попита Луси. — Това означава, че убиецът е можел да пропусне шанса си, ако Нари бе тръгнал към къщата в Дорчестър.

— Точно така — отвърнах. — Което ни насочва към предположението, че убиецът може да е знаел, че договорът за наем ще пропадне. Със сигурност Ранд Блум е знаел, че е неизбежно, след като той самият е дал информация на Мери Сап, която да оправдае решението ѝ, че Нар и жена му са хора със съмнителна репутация. Започна ли да разглеждаш лаптопите им?

— Съвсем бегло.

— Предлагам ти да видиш дали не са си резервирали самолетни билети — казах. — Това би обяснило контрабандата на наркотици. Шофирането от Кеймбридж до Бостън не го обяснява.

— Къде са били капсулите, след като са минали през хранопровода? — попита Луси.

— Все още в стомаха. Никоя не е преминала през тънките черва и през дебелото черво. — Показах ѝ на монитора.

— А кога ги е погълнал?

— Зависи. Храносмилането се забавя при стрес, особено ако преди това не е ял и пил и е вземал определени лекарства, като например хапчета против диария. Запекът може да е страничен ефект на това.

Спомних си имодиума в шкафа в банята и кондомите без лубрикант, множеството кутии, които светнаха в бяло, когато бяха напръскани с реагент. Нар и може да ги е опаковал в кашон. След това са били преместени в шкафа в банята и са били старателно, направо маниашки подредени с етикетите навън. Защо? Може би знам. Нещо тъмно отново се раздвижи в мен. Беше същото като с китарите, които бяха върнати на стойките им. Спомних си какво Бентън каза за предизвикателството.

Нар и е бил много зает в ранната утрин — разреждал е с вода наркотика, който е взел от заведението за бързо хранене. Кокаинът е лесноразтворим. Също и хероинът. Но не бях чувала мулетата да ги поглъщат в течна форма. Напълнил е кондомите, след това е почистил апартамента, избърсал е вътрешността на чекмеджетата. Гълтането на капсулите с големина на гроздови зърна сигурно е било последното нещо, което е направил, преди да се качи в колата си. Имал е да свърши някои неща и да реализира по-голям план.

Преместих металната количка с неговото тяло. Обзе ме презрение към шпионирането и тормоза над хора с цел да бъдат

изкарани от обичайната си рутина. Месеци наред той се е чувствал следен и наблюдаван. Бил е ужасен, че полицията всеки момент ще дойде да прибере жена му. А най-лошото от всичко бяха снимките, които може да са го убедили, че арестът му за наркотици е неизбежен.

— Струва ми се невероятно пак да е започнал да употребява наркотици — обясних. — Контрабандистите рядко се друсат. Изглежда, че всичко е било за пари.

Дръпнах пластмасовия цип на черния чувал и той прошумоля, когато го разтворих.

28.

Смъртоносната медна роза, в която се беше превърнал куршумът, светеше като злато. Имаше много малко поражения. Влязъл е в тялото, минал е през прешлен и мека тъкан преди кинетичната му енергия да бъде напълно убита. Спомних си какво каза Луси.

„Лек заряд.“

Люк бе извадил куршума при аутопсията и го бе снимал в мащаб едно към едно върху синя кърпа. Забелязах колко заплашително изглежда на екрана на компютъра ми и се сетих за далекобойните ловни патрони, които Луси бе нарекла LRX.

— Не можеш да видиш гравираното по него с просто око или с обикновен микроскоп — обясних на Бентън, който преди секунди се бе присъединил към Ан и мен.

Луси си бе тръгнала, върна се горе в компютърната си лаборатория. Усещах, че Бентън беше неспокоен. Искаше да тръгваме за полицейския участък в Кеймбридж, но аз не бях готова. Той не знаеше за контрабандата на наркотици, нито за особеностите на куршума, който би трябвало да премине през тялото на Джамал Нар и да се пръсне, но не бе направил нито едното от двете. Може би имаше по-лек от обикновено барутен заряд. Може да се е забавил, защото е изстрелян от необичайно голямо разстояние. А може и двете да са верни.

— Няма да видиш и сянка от цифрата три без възможностите, които електронният микроскоп предлага — добавих. — Не знаем дали е било гравирано нещо на другите куршуми. Ако бяха останали части от тях, сигурно щяхме да открием същото.

— На тях не е имало нищо — каза Бентън.

— Как може да си сигурен, след като имаме само фрагменти, и то толкова малки, че приличат на прашинки? — попита Ан.

— Защото нямаше да има. 1981, а сега и цифрата 3, гавирана на куршум — каза Бентън повече на себе си, отколкото на нас.

— Започвам да си мисля, че на човека му хлопа дъската — отвърна Ан.

— Или иска ние да си мислим това за себе си. — Бентън се взираше в тялото на Нари, обградено от черен винил върху количката от неръждаема стомана. — Целта на знаците е да се интерпретират събитията като много лични, когато не са. Дата, цифра на куршум, определен брой монети, оставени на зида. И стигаш до момент, в който не знаеш дали си въобразяваш, че всичко това е нарочно, за да го забележиш, или е напълно безразборно. Започваш да си мислиш, че откачаш.

— Мислиш ли, че това, което се случва, е безразборно? — попитах.

— Не е. Включително и нетипичната балистична крива.

— Почти невъзможна балистична крива — съгласих се. — Куршумът е влязъл оттук. — Докоснах тила на Бентън там, където гръбначният стълб срещаше основата на черепа, и почувствах топлината му. — И е заседнал тук. — Докоснах лявата предна долна страна на гръдния му кош, някъде около шестото ребро.

Помирисах мъжественият му одеколон, който ми напомни за слънчевата ни сутрин в задния двор днес. След това ми замириса на смърт. Дадох си сметка, че съм с ръкавици, а той е с изискан костюм, безупречно обръснат, но напълно незащитен, ако не брояхме сините калцуни, които бе обул, преди да влезе в залата за аутопсии. Бентън се чувстваше удобно на места, на които на пръв поглед не принадлежеше. Винаги изглеждаше недокоснат от грозотата, която го заобикаляше.

— Куршумът се е движил под много остър ъгъл надолу, пробил е левия бял дроб и гръдната стена и е заседнал под кожата — обясних му. — Двустранна фрактура на връзката между втория и третия шиен прешлен и прекъсване на гръбначния мозък. Няма подуване на околната тъкан и нищо чудно. Той не е живял достатъчно дълго, за да може тялото му да реагира. Смъртта е настъпила вследствие на травматично прекъсване на гръбначния стълб като при обесване.

— Може би куршумът се е отклонил и така се е озовал там, където го намерихме? — Бентън се опитваше да си го представи и имаше същия проблем като мен.

Колкото и варианти на позициите на стрелеца и Нари един спрямо друг да измислях, пак не можех да проумея как куршумът е

влязъл в основата на черепа, тръгнал е надолу и се е спрял точно под кожата на гърдите.

— Според това, което виждаме на компютърната томография — отворих снимката на екрана — раната не показва никакви отклонения. Траекторията е сравнително права и води надолу и леко вляво, където куршумът се е спрял.

— Очевидно стрелецът е бил на известна височина. Най-вероятно на покрив. — Бентън погледна снимката, проследи раната. Виждаше се кръвоизлив, започващ от шията и стигащ до върха на левия бял дроб. — Само дето имаме проблем с конкретната локация — добави той.

Отворих чекмеджето и намерих катетър с дължина 75 сантиметра, черен, направен от пластично фибростъкло. Казах на Ан, че ще ни трябват защитни гащеризони. Това, което възнамерявах да направя, щеше да предизвика бъркотия.

— Предполагам, че в мига, в който куршумът го е застигнал, той е бил навел глава, за да вземе торбите с покупките от багажника — казах на Бентън. — Иначе щеше да излезе отпред на шията му, нямаше да остане в него и ние вероятно нямаше да го открием. Или това, което е останало от него, след като се заби в асфалта, в дърво, в сграда. Нищо че е бил с по-малък барутен заряд. Чу ли се с Марино?

— Двамата с Лео Ганц са в участъка и са почти готови за нас. Трябва да определим точно къде е бил стрелецът, когато е убил Нари. В Кеймбридж няма много високи сгради, а пък край Фарар стрийт — съвсем никакви. Най-високият жилищен блок там е на три етажа. Съмнявам се, че тази височина е достатъчна.

— Все още не знаем.

— Важно е да го определим, защото траекторията не е резултат от щастливо съвпадение — каза той.

— Луси предположи, че точно този куршум нарочно е зареден с по-малко барут, за да остане цял и да не излезе от тялото. — Не видях никаква реакция у него, след като му съобщих тази информация.

Ан ми даде бял гащеризон и аз се облегнах на количката, за да го облека.

— Престрелката в Маями през 1986 година — каза Бентън. — Хората на ФБР бяха четири пъти повече от заподозрените, двама банкови обирджии бяха простреляни многократно със сто и десет

куршума с кухи върхове без достатъчно възпираща сила. Двама от нашите бяха убити, а петима ранени, тъй като нямахме достатъчно огнева мощ. След това започна големият дебат за леките и бързи амуниции срещу тежките и дълбоко пронизващите. Убиецът на Нари е бил наясно с тези понятия и точно с този куршум е приложил най-доброто от двете. Това е моята хипотеза.

— Куршумът, който намерихме, е 12,3 грама — каза му. — Със сигурност не е тежък.

— Но ако е бил с по-малък барутен заряд, той няма да има достатъчно мощ, за да излезе от тялото — отвърна той. — Гравираното върху него и по-лекият барутен заряд нямат нищо общо с това, с което е стреляно в Ню Джърси.

— И ти не мислиш, че и в трите случая е използвана една и съща пушка?

— Не мисля, че мотивът е един и същ — отговори той.

— Мотивът този път е бил, че е искал куршумът да бъде намерен — предположих. — Защото ни е изпратил послание.

— По-скоро е изпратил послание на теб — каза Бентън.

— Е, освен ако Лео Ганц не праща послания и няма достъп до мощни оръжия и субсонични куршуми от мед, самопризнанията му няма да струват пукната пара — отбелязах аз абсурдността на ситуацията. — Особено ако каже, че се е приближил зад Нари и го застрелял от близко разстояние. Предполагам, твърди, че е стрелял с пистолет, който удобно е захвърлил в някоя шахта.

— За съжаление, чувал съм много по-абсурдни самопризнания, които са завършвали с присъди — каза Бентън. — Пътят на най-малкото съпротивление. Ченгетата обожават самопризнанията и на някои от тях не им пука, че не са верни.

— На Марино му пука. — Отворих чувала още малко.

Голите стъпала и крака бяха бледи. Усетих студенината на охладената мъртва плът през тънките си ръкавици, докато проверявах за счупени кости и дори най-малки охлузвания, които да говорят, че Нари се е сбил, преди да умре, с Лео Ганц или с някой друг. Трупът вече беше напълно вкочанен, мускулите бяха твърди. Минах покрай татуировките, покриващи стари белези от спринцовки, продължих нагоре към коленете и бедрата, но когато стигнах до гениталиите, ме очакваше изненада.

През уретрата му влизаше халка, която излизаше от горната страна на главичката на пениса. Почудих се дали този пиърсинг причинява на съпругата му удоволствие или болка и колко време Нарисе е възстановявал, след като си го е направил.

Проверих доклада на Люк и видях, че халката е описана при анатомията на гениталиите.

— Добре че не я е махнал — казах.

— Защо? — Бентън погледна и продължи да се държи както обикновено — нито особено изненадан, нито особено любопитен.

— Ще е неудобно да я върнем заедно с личните му вещи, освен ако не е от скъпоценен метал или някой близък специално не я поиска, ще го оставя така.

— И е още един пример да не съдим за хората по външния вид — отбеляза Ан. — Контрабанда на наркотици и пиърсинг. Нямах представа какъв е човек, докато не се стигне дотук.

Повдигнах торса. Огледах ръцете и дланите и когато стигнах до врата, напипах с показалеца си раната на тила, през която куршумът бе влязъл и бе отделил мозъка му от всичко останало у него. Малка входна рана, не по-голяма от илик, но беше равносилна на гръмване на трансформатор, с което токът моментално спира. Той не бе разбрал какво се е случило. Не е имало предупреждение, нито миг страх и болка.

— Поне убиецът е бил милостив — казах на Бентън.

— Не е това причината — отвърна ми той. — Не се е опитвал да бъде милостив, а практичен. Всичко става лесно и ефикасно, освен това се е фукал със забележителните си способности. Този човек иска да му се възхищаваме и да се страхуваме от него.

— Е, няма да получи нито едно, нито другото, поне не и от мен. — Притиснах пръсти към областта на гърдите, от която бе изваден целият куршум.

Нямаше подуване, нито синина или каквато и да е друга реакция на тъканите. Когато куршумът е пронизал белия дроб и гърдната стена, Нарисе вече е бил мъртъв. Взех скалпел от количката, срязях шевовете на Y-образната инцизия и пак го отворих. Миризмата беше силна и противна. Бръкнах с две ръце и вдигнах тежката пластмасова торба от кухнята. Тя беше прозрачна, пълна с разрязани органи и кървава

течност. Сложих я в мивката. Върнах се пак на тила му и пъгнах ръце под раменете. Ан ми помогна да го обърнем настрани.

Катетърът лесно влезе във входната рана в основата на черепа му. Продължавах да го пъгам и леко да коригирам посоката му, когато усещах съпротивление от ребрата, но не и от органите, които бяха извадени. Внимавах да не го натискам прекалено силно и най-накрая спрях. Върхът на катетъра излезе от малкия срез на гърдите, който Люк бе направил, когато е вадил куршума.

Обърнах пак тялото по гръб на количката и се отдръгнах. Търсех най-доброто решение на важен проблем. Трупът вече беше вкочанен. Да се опитвам да го сгъна в областта на седалището и таза, щеше да бъде като да извивам желязо. Мускулите щяха да започнат да се отпускат след няколко часа и да са напълно гъвкави до сутринта, но аз не можех да чакам.

— Ще ми трябва помощта ти — казах на Бентън. След това се обърнах към Ан: — Трябва ми табуретка, на която да стъпя, и камера. Но първо да го зашием както си беше.

29.

Половин час по-късно се движех в черно ауди R8 със странично охлаждане на двигателя. Ръмженето на десетцилиндровия му двигател привличаше погледите на хора, които харесваха мощните коли и на които не им пукаше колко струват и дали смучат бензин като зажаднял алкохолик.

Бентън бе започнал да попива екстравагантността, с която Луси се движеше през живота. Не че и преди не обичаше скъпото и екзотичното, но не се набиваше на очи, докато шефът му във ФБР не се самоуби миналата година. Не беше нито жалко, нито тъжно, а заслужен край на живот, пълен със злоупотреба с власт и съзнателно унищожаване на невинни хора. Точно така го приемаше и Бентън. Показа съчувствие само към семейството, което Ед Гранби бе напуснал.

Когато бяхме насаме, на съпруга ми не му пукаше какво е накарало шефа на бостънското подразделение на ФБР да заключи вратите на къщата си и да се обеси. Не му пукаше и че не му пука и това отношение започна да прониква цялата му психика. Реши, че ще прави каквото си иска. Казваше каквото му е на устата, купуваше си каквото му хареса, подаряваше каквото му хрумне и се държеше егоистично, защото смяташе, че има право. Критиците и съдниците да вървят по дяволите.

Криза на средната възраст би била друго обяснение за това поведение, но то не би било точно. Гранби маниакално се бе опитвал да унищожи кариерата на Бентън и да заличи стореното от него. Той се опитваше да изтиква и мачка хората и накрая завърши на въжето. Това беше справедливост, за която повечето хора тайничко си мечтаеха, но никога не изричаха на глас, и Бентън се почувства освободен по някакъв начин. Лошите хора рядко усещат каква съдба ги очаква, а добрите никога не побеждават, защото пораженията надхвърлят наказанието, ако изобщо има наказание. Затворът и дори смъртното наказание не могат да поправят сексуалните издевателства или

масовите убийства, нито да върнат дете, насилено и убито от педофил. Бях чувала тези мрачни забележки толкова пъти, че престанах да слушам. Бентън някога беше циничен, но вече не.

Сега беше в Източен Кеймбридж, въоръжен и опасен, с дизайнерски слънчеви очила, кобур под сакото, и караше с една ръка на волана. На ръката му имаше гривна от кожа и титан. Зави с мощната си кола наляво по Бент стрийт и смени предавката. Двигателят ръмжеше като дракон.

— Проклетата миризма се е просмукала в носа ми. — Беше се оплакал вече няколко пъти от това, откакто тръгнахме от Криминологичния център.

— Ще премине — повторих.

— Обикновено не се държа толкова интимно с хора, които са минали през аутопсия.

— Това не се случва всеки ден и ти много ми помогна. — Думите прозвучаха тривиално, но бях искрена.

— Ти не ми изглеждаше притеснена. Може би си изгубила обонянието си. — И това го беше казвал и преди. Даже прекалено често.

— Точно обратното, слава богу. Миризмите имат собствени истории и тайната е да ги прогониш от ума си, след като вече не ти трябват.

— Мога да го правя само с това, което виждам и чувам. — Мислеше си за разследванията си, които са същите като моите, но гледните ни точки бяха различни.

Много и потискащо различни. Чудовищата, с които той се срещаше, обичаха да заснемат на видео болката и ужаса, които предизвикваха, за да могат да си го пускат по-късно и да си фантазират. Бях виждала достатъчно, за да съм сигурна, че предпочитам хладната самотност на трупове, които вече не страдаха. За мен оставаха усещанията: не много цвят, нюанси на червеното, малко зелено, малко жълто, най-вече миризми и неодушевени звуци като удар на метал в метал, търкалящи се колела, вода, която пръскаше по масите и подовете, барабанеше по стоманата.

Загледах се в посадените наскоро дървета с яркозелени листа и високите сгради от стъкло и гранит в частта на Кеймбридж, известна като Техническият площад.

— Признавам, че не съм така свикнал с гадните миризми. — Бентън бе открянал прозореца си и топлият влажен въздух нахлуваше шумно в колата. — Обонятелна халюцинация. Не съм сигурен, че изобщо съществува.

— Напротив. Молекулите на гниенето са летливи също като тези, които се свързват с водните молекули във въздуха и образуват смог.

— Значи в синусите ми се е настанил смогът на смъртта.

— Може да се каже.

— Господи, надявам се, че не воня.

Наведох се към него и допрях носа си в извивката на челюстта му. Коженият салон на колата му миришеше на ново.

— Малко кедрово дърво, малко тиково, точно колкото трябва мускус и дъх на кардамон. „Булгари“.

Той се усмихна и ме целуна. Вече бяхме на Шеста улица. Все още имаше доста дневна светлина, но по небето се трупаха сиви облаци и напредваха като армии. Беше почти горещо. Утре обещавахе да бъде истинско лято, променливо, с бързи дъждове и внезапни промени на вятъра на юг, които можеха да вдигнат живака с повече от няколко градуса. Имах толкова много работа, а природата заговорничеше срещу мен.

Трябваше да стигна в Марбълхед преди бурята, а утре ако е възможно, да отида до Ню Джърси. Имах намерение да видя къде бе умряла Грейси Смитърс преди дъждът и вятърът да заличат следите. А следствен балистичен експеримент бе единствената ни надежда да разберем по какви физически закони бе убит Джамал Нари. Смъртта на момичето бе по-проста и далеч по-жестока. Случилото се с Нари бе стерилно и енигматично заради липсата на човешки контакт и обяснение.

— Това е все едно да стоиш на висока стълба и да стреляш право надолу към някой, който леко се е привел. — Мислех си за нашите усилия в залата за аутопсии, които някой биха сметнали за неприлични и нечовешки.

— Много висока стълба — каза Бентън.

Полицейският участък на Кеймбридж се появи пред нас — червени тухли, зелени стъкла и лампи в стил ар деко.

— Не е стреляно точно перпендикулярно — добавих. — Траекторията е по-близо до седемдесет и пет или осемдесет градуса.

— Параболично падане. — Бентън намали и двигателят стана по-шумен.

— Всичко, издигнало се във въздуха, все някога пада на земята.

— Колкото по-тежка е гилзата и по-лек барутният заряд, толкова по-бързо куршумът ще изгуби скорост и гравитацията ще го дръпне надолу. Като онези идиоти, които стрелят във въздуха и куршумите после падат надолу и улучват хора. Траекторията е вертикална. Или почти.

— Това е важното. Такава траектория можем да видим само ако нападателят е стоял над жертвата и е стрелял право надолу. Със сигурност не е бил далечен изстрел. Ъгълът от седемдесет и пет — осемдесет градуса не може да е случайно явление, дължащо се на гравитацията. Гръбначният му стълб е прекъснат точно както при другите два случая, за които знаем.

— Съгласен съм — каза Бентън. — За каква височина говорим?

— Точно това трябва да установим. Смятам, че е много важно кой ще направи експеримента. Трябва да е дяволски добър стрелец и дяволски добър математик.

Той мина на първа скорост и тръгна по бетонната рампа, която водеше към подземния гараж на полицейския участък. Внимаваше да не ожули ниската предница на колата си. Внезапно се озовахме на сянка, където идващият през климатиците въздух беше по-хладен.

— Точно така. Защото ако куршумът просто свободно е паднал, няма как да обясним траекторията, освен ако стрелецът не е действал по предварителна информация и ъгълът на падане не е бил изчислен. — Той имаше предвид снайперистката практика да се отчита типът куршум, височината, температурата, вятъра и атмосферното налягане.

— Това, което е направил стрелецът, който и да е той, е било прецизно изчислено. — Бях сигурна в това.

— Само се надявам никога да не ти се налага да показваш онези снимки в съда. Ще започнат да ти викат Доктор Зомби.

Никога не съм имала намерение да накърнявам нечие достойнство, но смъртта е нахална и единственият начин точно да си представим ъгъла, по който Джамал Нарич е бил застрелян, беше да го изправим. Затова реших да го направя. Облякох Бентън в защитен гащеризон, след това хванах мъртвеца под мишниците, докато Ан го държеше за глезените. Свалихме го на пода, както си беше гол и защит

повторно след аутопсията, а Бентън ни помогна да го изправим. Аз взех камерата и се качих на една стълба.

Тялото беше толкова вкочанено, че можех да го опра до стената и то да не падне, но ако беше гъвкаво, щеше да е още по-лошо. Мъртвата тежест е неподатлива също като тежка макара с пожарникарски маркуч. Седемдесет килограма без органите. След като вкочаняването преминеше, щяха да са необходими повече от трима души, за да изправим Джамал Нарич на крака. А и това, което Бентън казваше, беше вярно — не бих искала да показвам в съда снимките, на които се вижда как катетърът влиза в дупката на тила му като черна стрела, все едно е бил прострелян от Аполон или от някой друг бог в небесата. А може би точно така е станало. Само че този бог беше зъл.

Бентън паркира на запазено място на няколко клетки от необозначения с полицейски знаци син форд на комисаря. Гари Евърман все още беше тук по това време. Може би наблюдаваше Лео Ганц през прозрачното огледало. След това се сетих за Мачадо. Надявах се да не се натъкнем на него.

— Опитвам се да реша кой е най-добрият начин да се справя с това. — Под „това“ Бентън имаше предвид Марино. — Самопризнанията на Лео Ганц в най-добрия случай са замърсяващи ефира и досадни и Марино ще иска да го пусне, да изтръгне колкото може повече информация от него и след това да си го разкара от главата.

— Май смяташ, че не бива да се постъпва така. — Слязох от колата.

— Така е — каза той, докато минавахме покрай редица бели мотоциклети БМВ, разкрасени с полицейски емблеми, светлини и сирени.

— Защо?

Той бутна вратата, която водеше към първия етаж на модерна сграда, първоначално построена от биотехнологична компания и след това продадена на общината. — Най-безопасно би било да го държим известно време заключен.

— Най-безопасно за кого?

— Най-безопасно за Лео и може да се окаже, че той точно това иска. — Край лъскавата гранитна стена с асансьорите Бентън кимна на

четирима униформени полицаи, млади и едри, с оръжия и бронжилетки. Изглеждаха ми познати, но не се сетях кои са.

Те се събраха край вратата и не отвърнаха на кимването. Насочиха вниманието си към мен и аз вече усетях какво предстои. Хрумна ми, че са ни очаквали.

— Как сте, докторе?

— Какво сте намислили тази вечер, господа? По всичко личи, че пазите улиците повече от сигурно.

— Нали знаете кой е в града.

— Знам, разбира се — отвърнах аз, докато Бентън остана без нула внимание.

— Може ли да ви попитаме нещо?

— Заповядайте.

— Миналия месец настаиха и още ми е запушен носът.

— И аз така, не мога да се отърва от кашлицата — каза другият.

— Аз също — обади те трети.

Четиримата говореха един през друг, вниманието им бе насочено изцяло към мен, все едно Бентън го нямаше. Той беше спокоен и невъзмутим. Не показваше никаква изненада от шеговитото посрещане, нито от това, че мъже в перфектно здраве търсеха медицински съвети. Напрежението и омразата към ФБР бяха осезаеми след атентата на Бостънския маратон и убийството на Колиър, полицаия от Масачузетския технологичен институт, близък колега на полицаите от Кеймбридж. Неговият участък беше в рамките на града. ФБР бяха обвинени, че не са споделили разузнавателна информация, но това не беше нищо ново. Този път беше лично.

Продължиха да се шегуват с мен, за да натрият носа на съпруга ми. Всичко беше в негова чест, пасивно-агресивно поведение на ръба на тормоза. И бях убедена, че са ни видели да идваме. Колата на Бентън привлича внимание. Достатъчно беше един полицаи да ни е забелязал и да е предупредил останалите да дойдат да му се подиграват. И не можех да кажа, че ги обвинявам. Бентън натисна копчето на асансьора отново и аз разбрах, че е притеснен, въпреки че не го показваше. Вратите се отвориха и влязохме в кабината.

— Радвам се да ви видя, докторе.

— Пазете се — отвърнах аз и точно когато си мислех, че най-лошото е преминало, се оказа, че греша.

— Хей! Държим се грубо и не обръщаме внимание на ФБР. — Една униформена ръка внезапно се стрелна и затварящите се врати на асансьора се върнаха обратно.

— Моля? — изправи се полицаят срещу Бентън. — Може би искате да ми кажете нещо?

— За какво? — Но той знаеше.

— Защо вие от ФБР си мислите, че няма нищо нередно да не споделяте информация, която може да предпази полицаите да не бъдат застрелвани като кучета, докато вие си стоите в колите.

Бентън се подпря на отворената врата с ръце в джобовете, очите му пронизваха и четиримата. Полицаят си махна ръката, отстъпи и каза:

— Почакайте, докато ние научим нещо, което ще ви трябва. Няма да ви го кажем. Да видим как ще се почувствате, ако нещо се случи на някой от проклетите ви агенти.

— Не бихте го направили — каза Бентън.

— Нима? Защо не?

— Защото сте по-добри от това, което показвате.

— ФБР трябва да се извини.

— За много неща. — Страхът и сплашването не бяха присъщи на Бентън. Вратата се затвори и той срещна погледа ми. — Но няма да го направи. Никога не го прави.

— Враждебността им може да е свързана и с Мачадо. Няма как да знаем какви слухове разпространява.

— Не е заради него. Те си казаха защо го правят. Бяха повече от ясни.

— Но не бива да си го изкарват на теб.

— Защо не? Аз съм безопасен, защото няма да отида при началника им да се оплача — отвърна той. — Комисарят е тук в момента и те знаят, че мога да отида право в кабинета му. Но освен това знаят, че никога няма да го направя.

30.

Докато се качвахме с асансьора, сблъсъкът на първия етаж отекваше у нас. Опитах се да заглуша вътрешния си глас, но не успях. Не съм песимист, но не съм и прекален оптимист.

Презрението към федералните непрекъснато кипеше, клокочеше като вряща в тенджерата вода. Не беше на приливи и отливи като в началото на кариерата ми. Сега вече беше хронично. Абсолютната власт бе развалила агентите, а липсата на проверки и баланс беше пълна. Човек нямаше къде да отиде освен при медиите, но полицаите като тези, които току-що бяхме срещнали, не можеха да го направят без разрешение от началниците, а те пък никога нямаше да им го дадат.

— Терористите печелят точки, когато вдъхновяват хората да действат нечестно, да злоупотребяват с това, което са се клеили да защитават. — Гледах как етажите бавно се нижат покрай нас. — Всичко започна с 11 септември и набира инерция. Правителството ни шпионира и лъже. Тези, на които се доверяваме да служат на закона и да го прилагат, го използват в собствен интерес.

— Не всички го правим.

— Вероятно го правим. Но не агресивно и непрекъснато.

— Без наблюдение на случващото се в киберпространството няма никакъв начин да предвидим коя ще е следващата катастрофа — каза Бентън и аз си спомних какво бе споделил Бригс за разузнавателната информация, събирана от ЦРУ, вероятно от шпиони в Русия. Пари, наркотици и бандити нахлуваха в страната.

— Опитваме се да преодоляваме препятствията — добави Бентън.

— Както прави Луси.

— Налага се да танцуваме. Можем да научим нещо от Лео Ганц.

— Какво? Как да лъжем?

— Той танцува много внимателно, мотивиран от желанието си да остане жив, да избегне опасността, която е съвсем реална, но за момента няма лице.

— Казваш го, все едно имаш факти, с които да подкрепиш твърденията си.

Вратите се отвориха и ние слязохме от асансьора.

— Изглежда, Лео сам се е поставил в опасност, като е писал в Туитър, търсейки внимание — казах аз.

— Търсил е внимание, но не по обичайните причини. А за да предизвика омраза и е успял — отвърна Бентън. — Особено в определени среди, които аплодират предполагаемото убийство, което уж е извършил.

Под „определени среди“ той имаше предвид антимиюсюлмански настроените хора и точно там беше иронията. Джамал Нари погрешно бе сметнат за миюсюлманин, който има връзки с терористи, а нито едно от двете не беше вярно. Той беше бивш хероинов наркоман, който бе станал контрабандист на дрога. Беше талантлив китарист, който вече не свиреше по разбираеми причини. Объркан учител с пиърсинг на пениса и стари белези от заиграване с дрогата. Изобщо не си заслужаваше омразата. Животът му беше тъжен банален кошмар, а Нари бе заложник на собствените си демони. Той не бе умрял внезапно тази сутрин, той бе вървял към този край.

Луси бе прегледала лаптопа му. Той беше резервирал полет за Канада по обед, и то не за първи път. От март насам бе ходил до Торонто по два пъти месечно, вероятно за да пренася наркотици, вероятно течен кокаин, който лесно се превръщаше в прах. Не губиш нищо освен свободата си и накрая неизбежно и живота си. Обикновено на летището чекираше куфар и една от китарите си, които обичаше толкова много, че си бе татуирал марката им на рамото си. Свиреше в клубове за жива музика — „Хорсшу Тавърн“ и „Доминиън“ на Куинстрийт и Полихаус, но силата, която го движеше, не беше ритъм енд блус, фънк или рокендрол тонална фраза.

Той искаше пари. Ако се съдеше по броя кондоми в стомаха му, когато е бил убит, той може би е правил между петдесет и сто хиляди долара на месец само от пътуванията си до Канада.

Луси проследи и имейлите му. Но не можеше да определи защо се бе превърнал в муле вероятно само преди три месеца. Освен че тогава съдебното му дело тотално се бе затлачило. То бе продължавало да му струва много пари, без да му се вижда краят. В известен смисъл

бе тръгнал по престъпен път по вина на Ранд Блум и аз се чудех дали не е станало и под негово влияние.

— Надявам се да премине, преди да стане време да се храня. — Бентън все още бе обсебен от миризмата, просмукала се в носа му.

— Имам нещо, което ще помогне, ще ти го дам веднага щом стигнем закъдето сме тръгнали — отвърнах, докато вървахме към дъното на един коридор.

Той побутна с рамо вратата на детективския отдел, голямо отворено пространство със синьо-сив мокет и малки кутийки, разположени в решетка — типичният полицейски участък, структуриран като форма за лед.

Спряхме на рецепцията, където нямаше никого. Едната стена беше изцяло от стъкло, а на другата се виждаха затворени дървени врати, на някои от които имаше прозорци, а на други не. Чувах как детективите говорят по телефоните си и тихо тракат по клавиатурите. Нямаше кой да ни посрещне, никой не ни обърна внимание, докато вървахме към стаите за разпити.

Бентън пишеше съобщение на телефона си с единия си палец. Първо той, а после и аз спрях до звукоизолираните стаи със затворени врати без прозорци. Не чувах нищо, дори и нечленоразделни гласове. След това една врата в средата се отвори и от нея излезе Марино с телефон в ръка. Затвори вратата след себе си и тръгна към нас. Обувките му се влачеха бръскащо по мокета. Той ни махна да го последваме към кутийката му в дъното на помещението.

Обичаше да казва, че това е офисът му с изглед в две посоки, но всъщност не беше нищо повече от бюро с компютър, закачалка, оборудване, натрупано на пода, и снимки, забодени на покритата с плат преграда. Забелязах, че се е преоблякъл в бежов спортен панталон, черна спортна блуза и черно ленено сако. Носеше същите черни кожени кецове.

— Как върви? — попита Бентън.

— Не се отказва от историята си и раната на главата му никак не изглежда добре. — Марино беше в кондиция, уверен в себе си.

— Някой погрижил ли се е за нея — поисках да знам.

— Не.

— Продължава ли да твърди, че Джамал Нарич го е ударил с трофея? — Погледнах към големия кафяв книжен плик за улики на

разхвърляното бюро на Марино, на което имаше папки, розови листчета със съобщения и мръсни чаши от кафе. Дългата жица на телефона беше невъзможно и гротескно огъната.

Полицейски хумор. Откакто Марино работел тук, сменял жицата на телефона си всеки месец. Само след един ден тя се оказвала огъната по същия начин. Вероятно нямало повече да се случва. Винаги бе подозирал Мачадо.

— Хлапето е дяволски добър лъжец — каза Марино. — Взех му отпечатъци и проба за ДНК анализ. По трофея определено има кръв.

Той посегна към запечатания с червена лента плик с улики. Взе два чифта ръкавици от една кутия и подаде единия на мен. Сложихме си ги. Отвори джобното си ножче и срязва лентата. Дебелата хартия прошумоля, когато той бръкна вътре и извади голяма сребриста купа с основа от палисандрово дърво, която Лео Ганц бе получил, когато бе спечелил щатския шампионат по тенис миналото лято. Тя бе напръскана и омазана със засъхнала кафеникава кръв. По нея се виждаше и прах за вземане на отпечатъци от пръсти.

Отворих чантата си и извадих малка модифицирана аптечка от алуминий с най-необходимото за криминологични тестове. Не ми се налагаше често да давам първа помощ, но обикновено, когато преглеждах наранявания на живи хора, беше полезно първо да ги почистя и, разбира се, трябваше да им сменя превръзките. Подадох на Бентън напоена със спирт кърпичка и той схвана какво имам предвид.

— Извинете. — Скъса опаковката ѝ, обърна се с гръб към нас и избърса ноздрите си отвътре.

— Какво правиш, по дяволите? — ококори се Марино, но Бентън не му обърна внимание. — О, разбрах! Преди да изляза от моргата, си натъпквам в ноздрите мокри салфетки толкова дълбоко, че има опасност да си увредя мозъка. Не използвай ментолов мехлем, става по-лошо.

Намерих рулетка в чантата. Претеглих купата на ръка, като я хванах за най-тънката част. В дървената поставка бе вграден златен медальон, който приличаше на римска монета. Трофеят беше тежък, около три килограма и половина по моя преценка, петдесет сантиметра висок. Ако се замахне с него с достатъчно сила, би могъл да причини смъртоносна рана, но очевидно не бе станало така, иначе Лео Ганц

нямаше да седи в стаята за разпити. Забелязах, че една от сребристите дръжки бе извита и повърхността на купата бе вдлъбната и издраскана.

— Преди да погледна, би ли ми казал какво точно твърди той, че се е случило? — Намерих фотоапарата си и сложих купата върху хартиения плик.

— Че Нарі е взел трофея сякаш е имал намерение да го даде на жена си и после най-неочаквано е ударил Лео по главата. — Марино ме гледаше как снимам. — Казва, че не го е очаквал, бил обърнат с гръб към него и вървял към вратата.

— И го е ударил така? — Взех купата за столчето и я обърнах обратно, после я размахвах като бухалка. — Фраснал го е с основата?

— Това е неговата версия.

Погледнах извитата дръжка и отпечатъците, оставени от някой с окървавени ръце.

— Предполагам, че купата вече е била повредена. — Посочих дръжката, извита така, сякаш някой бе ударил трофея в земята. — С други думи вдлъбнатината и извитата дръжка вероятно нямат нищо общо с така описаното нападение.

Имаше кръв и по ръба на дървената основа. Тя беше съсирена и гъста и бе започнала да се лющи. Завъртях купата насам-натам и я огледах внимателно.

— И колко пъти казва, че е бил ударен? — Направих още снимки.

— Веднъж — отвърна Марино.

— Не е възможно — казах. — Ако предположим, че е нацелен с основата, няма как да има толкова много кръв по ръба ѝ, освен ако вече главата му не е кървяла. Забележи продълговатите капки, които сочат в различни посоки, което показва, че са се разхвърчали хаотично. Това би се случило, ако кръвта се е разлетяла със средна скорост при сблъсък с основата на купата. Или с други думи, ако удариш някого, който вече кърви. Но проблемът е, че нямам обяснение, защо капките сочат във всички посоки.

— Защото той сам ги е поставил там — обобщи Марино.

— Може да ги е пръскал. — Започнах да тръскам пръстите си под различни ъгли, все едно са покрити с кръв. — Това обяснява защо капките са хаотични. Ами изхвърленото оръжие?

— Както знаете, в апартамента на Нари нямаше кръв, дори и почистена. Само нещо като белина по китарите, по двата калъфа на леглото и по други места. Веществото светна, когато го напръскахме, но не като кръвта — каза Марино.

— А в къщата на Лео? — попита Бентън.

— Имам снимки — отвърна Марино. — Какво ще кажеш да поговориш няколко минути с него насаме? След това да влезе и докторката. Може би тя ще успее да измъкне нещо от него. Аз се отказвам.

Бентън прибра напоената със спирт кърпичка в опаковката ѝ и я хвърли в коша.

— На мен не ми се получи да се правя на доброто ченге — добави Марино.

Бентън не отговори, че не е учуден и наистина не беше.

— Той е все същият арогантен задник, който видяхме тази сутрин — каза ми Марино. — Когато се опитах да му се правя на приятел, се постара специално, за да ме ядоса.

— Според него какво ще се случи от тук нататък? — попита Бентън.

— Ето ви го — обърна се към мен Марино. — Надявам се да не те познае от тази сутрин.

— Не съм слизала от колата ти.

— Тогава може би е по-добре ти да влезеш пръв — каза той на Бентън. — Използвай лигавите си номера и го накарай да започне да говори истината, за да не прекара нощта в ареста.

— Той иска да прекара нощта в ареста. Не иска да е навън.

— Вероятно се страхува от баща си.

— Не е това причината да иска да остане на топло — каза Бентън.

— Е, добре, ако извади късмет, може и да го пратят на по-дълга почивка в „Маклийн“.

Психиатричната болница, асоциирана с „Харвард“, беше на няколко километра в Белмонт и Бентън някога беше консултант там. В интерес на истината мястото беше идеално за Лео.

— Той точно това иска — отвърна Бентън. — Иска точно това, което получава.

— Тогава защо непрекъснато ме пита кога ще си тръгне?

— Пита теб — натърти Бентън. — Иска да остане зад решетките и не иска да има нищо общо с теб.

— И какво те кара да мислиш така? — Марино започваше да се обижда.

— Прочете ли му правата?

— Сега вече ме вземаш за глупак. — По лицето му се прокрадна гняв. — Очевидно се е отказал от правото си на адвокат. Очевидно е напълно наясно със законовата процедура и последствията от самопризнанията му. Твърди, че не се опитва да скрие нищо и затова няма нужда от адвокат. Плюс това му казах три пъти, че може да изчака един от родителите си.

— Хлапето е много умно и мисли логично, но префронталната кора на мозъка му все още не е напълно развита — отговори Бентън.

— Я стига! — сопна се Марино.

— Не харесва полицаите, но не се страхува от тях. Страхува се от нещо друго.

— Какво например?

— Полицаите няма да го наранят или убият. Нещо друго би могло.

— Нямам представа за какво говориш — каза Марино.

— Лео е импулсивен — обясни Бентън. — Лута се между желанието за бягство и желанието за съпротива, мотивира го нуждата да оцелява и да покорява. Освен това го движи краткосрочното удовлетворение от лошата слава, желанието да е герой и чувството за вина. На неговата млада възраст е три пъти по-вероятно от зрял човек да признае за престъпления, които не е извършил.

— Точно в момента статистиката никак не ме интересува. — Марино дори не се опитваше да бъде дипломатичен, той просто си беше раздразнен.

— Дай ми петнайсет минути — каза Бентън и тръгна.

31.

Спалнята беше малка, с релефни тапети със син флорален десен, който бе оцапан с кафеникаво на места край перваза. Лакираният чамов под беше лошо издраскан. До едната стена имаше двуетажно легло. Вероятно Лео е спял на горния етаж, преди да се премести в мазето и да започне да спи на дивана.

Марино ми отстъпи бюрото си, а той се бе навел до мен, кликаше с мишката и ми показваше какво е открил в къщата на семейство Ганц. Вниманието ми веднага бе привлечено от тенис купите, които изпълваха три стени — трофеи с всякакви размери и форми: кристални, сребърни, бронзови, както и големи медали на ярки панделки. Всичко беше повредено. Статуетки на мъже, които биеха сервис или забиваха и чиито ракети бяха отчупени или напълно липсващи. Виждаха се празни лепкави места, където някога са били гравирани плакети. Купите и другите награди бяха надрани като с отвертка.

Увеличих дървения под. Драскотините не се дължаха на нормална употреба. Бяха дълбоки. Попитах Марино за извитата дръжка на тенис трофея в кафявия плик на бюрото. Изглежда, че някой нарочно бе повредил наградите на Лео и се почудих дали са говорили за това, когато Марино е бил в къщата.

— Твърди, че той го е направил.

— Повредил е собствените си награди?

— Така казва. Бил ядосан, не можел да се контролира и имал нужда да счупи нещо.

— Ти повярва ли му?

— Не знам.

— Какъв е смисълът да троши нещо, което го отличава и го прави специален?

— Да създаде впечатление, че наградите не означават нищо за него. Да се прави на мъж, защото е лъольо 1,65 метра висок и няма 60 килограма напикан.

Попитах дали семейството на Лео си е било вкъщи, когато Марино е бил там.

— Гледаха телевизия във всекидневната — каза той.

— Как се държаха?

— Бяха уплашени, но не съдействаха.

— А майката? — попитах.

— Седеше в кухнята и плачеше. Беше много стресната от бащата, който е пълен боклук, гадно копеле.

— Намери ли оръжие или нещо, свързано с оръжия? — поинтересувах се.

— Бащата има стар „Смит енд Уесън“. Нерегистриран в Масачузетс. Можех да го арестувам за това.

— Зареден?

— Не. Не намерих амуниции.

— Лео намекна ли, че може да е използвал пистолета на баща си, за да убие Джамал Нарис?

— Той е хитро малко лайно. Каза само че е оръжие, което е хвърлил в канализацията. Не знаел какъв вид е.

— Откъде казва, че го е взел?

— Купил го на улицата.

— Каза ли, че е пистолет?

— Точно така. Въобще не стана въпрос за пушка. Не мисля, че има представа, че убийството е направено с пушка.

— Пита ли какви амуниции са били заредени в пистолета?

— Казва, че не знаел. Бил зареден, когато го купил и човекът, който му го продал за шейсет долара, обяснил, че куршумите били много яки и щели да пръснат човека като диня. И между другото, Лео не познава този човек и не може да го опише.

— Мисля, че схващам картинката — отвърнат. — Лъжа след лъжа.

Марино кликна с мишката и на екрана се отвори нова снимка.

— Никъде не се виждаше кръв, затова използвах реагент за откриване на кръв в баните, като си мислех, че Лео трябва да се е измил. Тази баня тук е близо до спалнята с двуетажното легло. — Той кликна върху няколко снимки, за да ми припомни, след това се върна на банята.

Химическият реагент бе накарал невидимите остатъци от кръв по дръжките и около сифона да светнат в меко сапфиреносиньо под луминесцентната светлина. Петната и струите по плочките и по пода бяха призрачно сини като привидения.

— Някой е почистил — съгласих се аз, — но въпросът е кой и кога? И трябва ли да приемем, че за по-удобно е донесъл тенис наградата обратно чак дотук? На велосипед?

— Това е неговата версия. — Марино показва друга снимка. Когато се размърда, долових мирис на кедър и лимон, одеколон *Guilty* („Виновен“), който Луси му бе подарила, защото ѝ харесваше закачката с името. Сигурно си е сложил от него, когато се е преоблякъл. — Твърди, че е носил купата в раницата си — каза той.

— Намерихте ли раницата, която споменава? — попитах.

— Да. — Показа ми снимки преди и след като е напръскал вътрешността ѝ. Проверявал е за остатъци от кръв, които не са видими без специална светлина и химикал.

— Нищо не свети — отбелязах. — Значи не е вероятно да е сложил вътре в нея окървавена тенис купа?

— Не.

Последваха още снимки на перални машини с предно зареждане в мазето, след това няколко, показващи ръцете на Марино, покрити с ръкавици, които държаха бял потник. Той беше изцапан с кръв — тъмна и ръждивокафява по краищата и по-ярко червена в средата. На други фотографии държеше сини шорти и голяма хавлиена кърпа, също окървавени.

— Кръвта изглежда влажна — коментирах.

— Сигурно е съхнала по-бавно, тъй като е била вътре в пералнята и вратичката е била затворена. Но да, това не се е случило рано тази сутрин, както твърди той.

— Той също така твърди, че е носил потник и шорти, когато е бил нападат с тенис купата, така ли?

— Помниш ли, когато го видяхме около пладне? — отговори ми Марино с въпрос.

— Носеше суитшърт и дълги панталони.

— Защото не беше толкова топло — добави Марино.

— А неговата версия е, че е бил с потник и шорти, когато е отишъл в апартамента с тенис купата около осем тази сутрин. Колкото

и да наблягаш върху нелогичността на това твърдение, той не се огъва.

— Но това е глупаво, нали?

— Проблемът е, че фалшивите самопризнания много често водят до несправедливи присъди. Лео Ганц може да има тийнейджърски ум, но в никакъв случай не е глупав. Защо го прави?

— Може пък да не ми пука защо — изсумтя Марино.

— Снима ли цялата къща?

— Разбира се.

— Моля те, продължи.

Той ми показа кухнята, всекидневната, още една всекидневна, родителската спалня. Тъмни тапицирани мебели, които изглеждаха евтини и овехтели. Много безпорядък, списания, вестници, натрупани в мивката чинии. Помолих го да се върне на снимките от банята, на които се вижда как химикалът е реагирал положително за кръв.

Кликах известно време върху тези фотографии. Увеличавах и намалявах онази част, на която се виждаха кафявите плочки на пода близо до душкабината. И по стените имаше кафяви плочки. Тоалетната и мивката бяха черни, а с тъмните повърхности имахме късмет. Защото когато се почистват, винаги се изпуска някоя капка кръв и не се изтрива всичко.

Бледи синкави размазани участъци и петна с големината на монети върху стъклената врата на душкабината и в края на мивката. Кликнах върху още снимки, увеличих луминесцентните кръгове, външните краища на кървавите капки, които бяха избърсани, но средата им бе останала мокра. Повечето бяха с идеална кръгла форма, защото бяха падали перпендикулярно. Все едно бяха оставени от някой, който стои прав и кърви. Открих частичен отпечатък от босо стъпало, а на стената вляво от душа две следи от длан светеха със синкава светлина. Стъклената врата на душкабината бе отворена, рамката беше метална с остри ръбове, а плочките вътре — мокри.

— Той не просто е почистил тук — казах на Марино и станах от стола. — Това е мястото, на което се е случило.

През прозрачното огледало наблюдавах как Бентън говори с Лео Ганц. Двамата седяха на семпла дървена маса. Столовете им бяха под

ъгъл, не директно един срещу друг. Небрежно отношение и бягане от конфронтация.

Стаята за разпити беше малка и гола. Оставяше впечатлението, че двамата са сами, че разговорът им е поверителен, а не враждебен. По поведението на Лео можех да заключа, че той не е настръхнал, но в същото време не се отваряше и не проявяваше доверие. Беше облечен в ярък анцуг и черни тенис обувки. Не носеше чорапи. Беше се облегал назад на стола, пръстите му здраво стискаха облегалките за ръце, единият крак нервно подскачаше, после спираше и започваше другият. На главата му имаше черна шапка. Почудих се дали си дава сметка, че го записват със скрита камера и че някой като мен го наблюдава и чува.

— Скоро ще приключим разговора. — Гласът на Бентън се усилваше през високоговорителите в ъглите на съседната стая за наблюдение, където бяхме с Марино. — Но искам да ти обърна внимание върху един важен факт.

Лео Ганц сви рамене. Дългата му червена коса висеше рошава по раменете му. Над горната му устна и по брадичката виждах едnodневна пясъчноруса брада. Черната бейзболна шапка криеше раната, която той твърдеше, че му е нанесъл Джамал Нари.

— Каквито и последствия да има за теб, а те никак няма да са добри, Лео, фалшивите ти самопризнания означават, че човекът, който наистина го е извършил, ще се измъкне. Полицията ще спре да търси.

— Не му пука — каза Марино от ъгъла, където бе яхнал един обърнат с облегалката напред стол. — Мислиш ли, че му пука за нещо друго, освен за него самия?

— Казвам истината. — Лео гледаше право в мен. Беше изнервящо.

Не спирах да си напомням, че съм достатъчно назад от прозрачното огледало и той не може да види и най-малката сянка от мен, нито да забележи промяната в светлината, причинена и от най-лекото ми движение.

— Не казваш истината — отвърна равно Бентън. — И ако те осъдят за нещо, което не си извършил, истинският престъпник ще се спаси и може да нарани още някой. Да не би да прикриваш този, който е убил Джамал Нари?

— Никога не прикривам.

— Осъзнаваш ли, че можеш да прекараш остатъка от живота си в затвора без право на замяна?

— И какво от това? — сви рамене той.

— Сега така говориш...

— Да бе, сега така говоря. — Лявото му коляно подскочаше.

— Знаеш ли коя е доктор Кей Скарпета?

Лео поклати глава и сви рамене.

— Тя е специалист по нараняванията — каза Бентън и Лео пак сви рамене. — Има кабинет тук, в Кеймбридж, може да си я виждал наоколо.

— Къде наоколо?

— Ами наоколо. — Бентън беше уклончив.

— Може и теб да съм виждал наоколо.

— Възможно е.

— Богат ли си?

— Не сме тук да говорим за мен, Лео.

— ФБР сигурно ти плаща доста добре, щом караш ауди R8. Или може би... О, да, схванах! Това е кола под прикритие, с нея обикаляш Кеймбридж и търсиш терористи. — Тонът му беше подигравателен. — Може би този път ще ги хванеш, преди да взривят някого. Но като си помисля — май няма да успееш. ФБР хваща само хора, които не са направили нищо.

— Като теб ли?

— Аз съм направил доста.

— Искам да обясниш на доктор Скарпета какво точно се е случило с главата ти — каза Бентън.

— Вече десет пъти разказвам едно и също.

— Значи ще го разкажеш и за единайсети — усмихна му се мило Бентън. — Доктор Скарпета не е на ничия страна.

— Много си смешен. — Лео се изсмя подигравателно, почти истерично, а кракът му не спираше да подскача нервно.

— Тя се съгласи да помогне, като погледне раната ти, което е важно. — Очевидно Бентън я бе видял. — Може също да препоръча да ти направят шевове.

— Няма начин да ми правят шевове.

— Или пък да ти сложат няколко скоби.

— Не искам, мамка му.

— Да видим тя какво ще каже. Ще изляза и ще я доведе. —
Бентън бутна стола си далеч от масата.

32.

Той стана и разсеяно приглади сакото си, а Лео се облегна назад и заби поглед в тавана, сякаш му беше скучно до смърт. Бентън излезе от стаята за разпити и затвори вратата след себе си. Веднага разбрах, че Лео Ганц няма ни най-малка представа какво се случваше.

Може да беше добър лъжец, но не разбираше нищо от криминални разследвания. Той си свали шапката, бръкна в джоба на долнището на анцуга си и извади жълта кърпа, нацапана с кръв. Докосна с нея горната лява част на главата си, черепа над слепоочието на десетина сантиметра над ухото, за да провери дали още кърви. След това натисна по-силно, за да е сигурен, че раната ще прокърви, и премигна. Издиша дълго и шумно, потри лице. Беше изнервен и тревожен. Нямахте представа, че има публика.

Вратата на стаята за наблюдение се отвори и Бентън влезе.

— Е? — попита Марино. — Да не би да научи нещо, което аз не успях?

— Не съм сигурен какво точно си научил, но той не променя версията си колкото и да го подтиквам, като му показвам как нещата, които разказва, нямат нищо общо с фактите по случая.

— Какви факти му каза? — поиска да разбере Марино и сякаш по даден знак Лео се прозя шумно и си качи краката на масата.

— Не е важно какво съм му казал, а какво съм го питал — отвърна Бентън. — Лео иска хората да си мислят, че е извършил убийство. Исква да се чувства силен, защото е точно обратното. Усеца, че няма контрол над нищо и затова иска да влезе в затвора. Освен това наказва някого.

От другата страна на огледалото Лео нахлупи ниско козирката на шапката и скръсти ръце на корема си, сякаш се канеше да подремне.

— Защо, по дяволите, ще иска да влиза в затвора? Би трябвало да знае, че игричките му са стигнали твърде далеч — каза Марино.

— Той има нужда да се чувства силен и освен това е уплашен.

— От какво е уплашен? Да се прибере у дома? Защото баща му е кучи син, а брат му е задник? И той се страхува от тях повече, отколкото от затвора? Ще бъде съден за убийство като възрастен. В „Седар Джанкшън“ сме вкарвали и по-млади от него. Надявам се да обича да прави регистрационни табели за коли.

Това беше затвор с максимална сигурност, където никой петнайсетгодишен нямаше работа и направо не исках да мисля какво щеше да му се случи там.

— В дома му има насилие — съгласи се Бентън. — Но има и нещо друго. Подозирам, че се е уплашил, когато е разбрал, че Джамал Нари е убит.

— И защо? — попитах.

— Не е само едно нещо. Заради това подобни ситуации са толкова трудни. Говорим за серия от събития, които са се случили бързо и той се е озовал тук — отвърна Бентън.

Изведнъж Лео се изправи, огледа се, протегна се и се почеса по брадата. Грабна една кутия пепси от масата, разклати я да види дали има нещо в нея и я смачка в дланта си.

— Една от причините да кажа това е, че насилието в дома не е нещо ново — продължи Бентън. — Баща му е хващан няколко пъти да шофира пиян, а през годините е имало и обаждания за домашно насилие. Лео е свикнал със сбъркания си живот. Само това познава. Нещо се е променило и ето го сега тук — повтори Бентън.

— Да — отвърна Марино. — Промяната е, че направи самопризнания за убийство, което не е извършил, и е във всички новини. А да, освен това лъже, че Джоана Кадър е правила секс с него, като не му пука дали ще ѝ съсипе живота.

— Не знаем какво се е случило между тях. — Бентън наблюдаваше Лео през стъклото.

— Разбира се, че знаем. Нищо. Ето това се е случило — каза Марино. — Още една история, която не се връзва. Той ѝ помогнал да внесе покупките и правили секс на дивана. Същото е като хвърленото в канализацията оръжие. Не дава никакви подробности, защото всичко е една голяма лъжа.

— Той изпитва силни емоции към Джоана. Дълбоко в него тлее силен конфликт — каза Бентън. — Наранил е Джоана, която е била

мила с него. Може да е бил принуден да го стори, защото семейството му има нужда от пари. Според мен Лео чувства, че е в опасност.

— Как, по дяволите, знаеш какво чувства? — Марино не криеше раздразнението и яда си.

— Просто знам — отвърна Бентън. — Знам какво чувства. Но не знам защо. И знам, че е уплашен.

— Уплашен е, защото е излъгал за съпругата на убит мъж. Лео ѝ се е натиснал, а тя го е отблъснала. Това е истината.

— Подозирам, че историята за секса между тях двамата не е била негова идея. И трябва да приемем страха му много сериозно. — Бентън не се отказваше.

Лео прати смачканата кутийка от пепси към кошчето за боклук, като я удари с изпъната длан, все едно беше тенисракета. След това я взе и пак го направи, като я заби в кошчето.

— Той те е виждал в квартала — казах на Бентън. — Няма как да знаем и кой друг е виждал. Ранд Блум. Чудя се кой още.

— Трябва засега да оставиш Лео в ареста — каза Бентън на Марино.

— Може да стои там, докато изгние. Моля, заповядай.

— Говоря ти най-много за няколко дни. Тази вечер със сигурност. В най-добрия случай по някое време утре мога да го вкарам в Ийст Хаус в Малийн, в болничната им програма за тийнейджъри, където ще е в безопасност, докато го анализират и лекуват.

— Не му казвай, че ще отиде в лъскава болница, става ли? — каза ми Марино. — Не му вдъхвай увереност за нито едно проклето нещо.

Бентън срещна погледа ми и даде знак, че вече е време. Аз си взех сребристото куфарче.

— Той знае ли, че си намерил кръв? — попитах Марино, докато Бентън отваряше вратата.

— Не съм му казал абсолютно нищо.

— Видя ли те как пръскаш с химикал?

— Накарах всички да стоят в кухнята, докато проверявах баните и пералното помещение.

Излязох и Бентън отвори вратата към стаята за разпити. Влязох.

Сложих медицинската си чанта на масата и Лео свали краката си от нея. Бяхме сами. Не виждахме и не чувахме никого, но обратното не

беше вярно.

— Не мога да повярвам. — Лео стана и се взря в мен с учуден поглед изпод козирката на черната си шапка. — Вие?

— Аз съм доктор Скарпета. — Не бях подготвена колко дребен и незаплашителен изглежда.

Когато го видях с прахосмукачката за листа тази сутрин, дори само преди миг от другата страна на прозрачното огледало, той ми се бе сторил по-едър, по-опасен. Изведнъж беше само едно жилаво момче, неугледно и объркано. Агресията му беше само щит, зад който нямаше да има възможност да се крие още дълго. На корта и извън него мъжете бяха негови врагове. С жените беше друго. А Марино беше възможно най-лошият избор на детектив, който да отиде в дома на семейство Ганц. Но Бентън знаеше това. Затова и го прати. Сега беше мой ред.

— Знам коя сте — каза Лео.

— Познаваме ли се? — попитах.

— Виждал съм ви да работите в двора си. Имате много рози. Знам точно коя къща е вашата. А агентът на ФБР ви е съпруг, онзи със скъпия костюм.

— Точно така.

— Кара ауди R8 с десетцилиндров двигател. Яко. Знаех, че съм го виждал и преди, но не можех да се сетя досега. Виждал съм го с вас.

— Изглежда, си падаш по коли.

— Всичките до една ги познавам. Ферарито ваше ли е? — Беше нервен, жестикулираше прекалено.

— Не притежавам ферари — усмихнах се.

— Е, все някой го притежава. Мили боже! — Той се оживи и започна да говори бързо. — Веднъж почуках на вратата ви, за да видя дали нямате нужда някой да ви коси тревата, да събира листата, да мие колите, каквато и да е работа. И ферарито беше на алеята ви. Не можех да повярвам. Не се виждат често такива коли.

— Извинявам се, че не помня кога си се отбил.

— Не вие ми отворихте вратата. Някаква друга жена, много секси.

— Май не е била икономката ми. — Отворих закопчалките на алуминиевия куфар.

— Не и ако не кара жестоко ферари турбо с дванайсет цилиндъра, почти осемстотин конски сили. Сиво като акула с червен кожен салон. Не беше много мила.

— Значи няма как да е била Роза. — Не казах, че е била Луси.

— Боже, бих я измил без пари. Сигурна ли сте, че не е ваша? — Лицето му се бе оживило, беше самоуверен и напорист, сякаш бе забравил защо е тук.

— Не е.

— Карали ли сте я някога?

— Веднъж или два пъти — отвърнах. До този момент не си бях представяла, че манията на Луси по бързите коли може да работи в моя полза.

Поне ги бях поопознала доста добре. Оставих Лео да си мисли, че имаме нещо общо.

— И как беше? — попита той.

— Като ракета с много здрави спирачки. — Взех чифт ръкавици.

— Със скоростен лост или карахте на автоматична?

— Как ти харесва? — Намерих мехлем за рани, малко шишенце с дестилирана вода и марля. Сложих ги на масата.

— Не и на автоматична, в никакъв случай! Някой ден и аз ще имам такава кола — продължи той да се перчи. — Веднага щом стана професионалист и получа много големи покани.

— Първо трябва да те отървем от неприятностите.

— Тук сте, за да ме отървете от неприятностите?

— Ще се опитам! — Отворих кутията с марля.

— Късно е. Вече съм се забъркал в неприятности. — Изглеждаше горд с това и се опитваше да флиртува. — Какво е това? Йод? Какво ще ми правите?

— Искам да седнеш и да си свалиш шапката, Лео, за да мога да ти погледна главата.

Той седна, внимателно вдигна шапката и я сложи в скута си. Раната на скалпа му беше подута. От нея течеше кръв, за което той се бе погрижил преди минути. Намерих пластмасова линейка и си взех фотоапарата, но от пръв поглед ми стана ясно, че тенис наградата, която бях видяла, не можеше да нанесе успоредни рани, които бяха точно на 2,5 сантиметра една от друга и около 7 сантиметра дълги. Започвах от слепоочието и завършвах при извивката на черепа.

— Изглежда болезнено. — Внимателно отметнах косата и забелязах, че ръбовете на раните бяха чисти, сякаш направени с острие, но не бяха срезове, нито пък особено дълбоки. — Кажи ми, ако те боли.

— Не ми пречи. — Той стоеше напълно неподвижен, но адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу, докато преглъщаше, вече и двата му крака се тресяха.

— Ще е добре, ако спреш да движиш и краката си. — Напръсках марлята с дестилирана вода.

— Не харесвам игли, не искам шевове. — Това, което харесваше и искаше, беше моето внимание.

— Не те виня. — Притиснах мократа марля към раните и около тях и почистих кръвта колкото можах. Миризмата от тялото му беше силна. — Няма какво да им харесваш на иглите. Скалпът е много кръвоснабден, така че е обяснимо защо си кървял толкова много.

Въпросът беше кога, но бях сигурна, че не се е наранил в осем сутринта. Нямах начин. Освен това не смятах, че е получил раните и през последните няколко часа. Окървавените дрехи и кърпата в пералнята не са били нито сухи, нито мокри, когато Марино е бил в къщата на семейство Ганц. Те са били влажни.

— Много си смел, сигурно е било страшно. — Взех лупа, за да разгледам по-добре раните, да се уверя, че в тях няма прах или частички.

— Добрата новина е, че сцепването не е достигнало до апоневрозата или фиброзната съединителна тъкан, която държи мускулите.

— Какво означава това? — Краката му се бяха успокоили, дланите му бяха на бедрата, пръстите — разперени и стегнати.

— Това означава, че шевовете ще ти се разминат. Но пък и ти сигурно вече го знаеш, след като не си отишъл в спешното отделение. Кажи ми какво направи, след като получи нараняването.

— Прибрах се у дома с велосипеда. Беше някъде около осем и половина. Отидох вкъщи и се почистих.

— Каза ли на някого, че си ранен?

— Не. Взех пистолета, върнах се в апартамента и застрелях господин Нари.

Невъзможно. Но не се издавах какво мисля.

— По-притеснителни са другите симптоми, които би могъл да имаш — отвърнах.

— Да, като например че умирам от глад. Може би някой ще ми донесе двоен хамбургер с допълнително сирене. Ще се задоволя и с пица и голяма кока-кола.

— Мисля, че може да се уреди. — Намазах няколко пласта марля с мехлем за рани. Миризмата му беше остра и метална. — Това може да щипе малко.

33.

— Почти не го усетих. — Лео не трепна.

— Имаш ли световъртеж? Главоболие? Гадене след нараняването? — Притиснах леко марлята и се зачудих от какво ли го беше страх най-много.

„Баща му. Или пък от нещо друго.“

— Не — каза той. — Добре съм.

— Дори и съвсем слабо главоболие? Мястото е доста подуто. Това ме притеснява. Наистина трябва да бъдеш прегледан. Ще препоръчам ядрено-магнитен резонанс и пълен преглед в болница „Маклийн“. Може би ще трябва да останеш там за малко, за да е сигурно, че нямаш никакви неврологични проблеми.

На Марино тези мои думи нямаше да му харесат, но толкова поле. Не беше моя работа да тероризирам хората.

— Ами като че ли малко пулсира. — На Лео му хареса идеята да бъде на сигурно място за известно време и аз си спомних колко близо беше тази сутрин до пикапа на Ранд Блум.

— Много е важно раната да е чиста, за да не получиш възпаление — обясних. — Вероятно ще е добра идея да те сложим на антибиотици. Алергичен ли си към някое лекарство?

— Какво например?

— Пеницилин или някое от производните му. Амоксицилин, ампицилин.

— Предписвайте ми каквото искате. Може и силни успокоителни, като сте почнали.

— Боя се, че не аз ще предписвам лекарствата. Но ще поговоря с когото трябва, преди да си тръгна.

— Шегувах се за успокоителните. Мамка му, ама вие сте много сериозна. Никога ли не се усмихвате?

— Нали знаеш какво казват за хората на науката? Ние сме скучни.

— Аз съм добър в науките. — Погледът му беше втрещен.

Беше превъзбуден и аз го чувствах. Разбирах какво се случва. Лео Ганц се сближаваше с мен и вътрешните ми конфликти започваха да се обострят. Да не би да бях преминала границата? За да се добера до истината и да го спася от него самия, дали трябваше да оставя нещата да се случват така, или да спра?

— Да поговорим за това как си удари главата в ръба на душкабината — казах му аз, все едно беше неоспорим факт.

— Не съм. — Видимо беше стреснат.

— Да не би да си забравил, че е там, когато си тръгнал към душа, за да пуснеш водата?

— Какво? — Той ме погледна със смесица от възхищение и шок.

— Опитвам се да възстановя събитията, като съдя по раните на главата ти.

— Не знам за какво говорите.

— Виждала съм го и преди. — Приблжих линейката до раните и със свободната си ръка направих снимка.

Скрита заплаха, дизайнерски дефект. Алуминиевата рамка има два успоредни ръба, между които се плъзга стъклото, за да не тече водата по пода.

— Той ме удари по главата, когато бях с гръб към него. Ето така получих раните.

— Със сигурност си ударен по главата, Лео, но не с купата от състезание по тенис, която видях. Миналогодишният щатски шампионат. Впечатляващо.

— Кървах, когато влязох в банята — каза той. — Отидох там, за да се почистя, след като се прибрах. След като той ме нападна. После се върнах и го застрелях.

— Вършил си работа по двора. Може би си искал да се изкъпеш след това. Този следобед беше доста топло и влажно, нали?

— Е, и?

Поведението му беше радикално променено — от флиртаджийско и превъзбудено бе станало страхливо и отбранително.

— И какво като съм искал да се изкъпя след работа?

Ако лъжата му бъде разкрита, можеха да го пратят у дома, а тази мисъл го изпълваше с паника.

— Като съдя по количеството засъхнала кръв по скалпа и косата ти, не мисля, че си стигнал до душа. — Посочих сплъстените му

червеникави кичури. — Поне не и след като си бил наранен. Може изобщо днес да не си се къпал.

— Опитвате се да ме вкарате в капан — заекна той.

Взех нова марля и я намазах с мехлем. За никъде не бързах.

— Няма никакви капани тук, Лео. Само доказателства. Очевидно е, че си бил в банята, вероятно за да се изкъпеш след работа. Започнал си тази сутрин...

— Откъде знаете какво съм правил?

— Видях те.

— Къде?

— Около пладне ти беше край моята къща. — Нямахше нужда да бъда потайна. Той знаеше къде живея. — Носеше газова прахосмукачка за листа и чистеше прах и окосена трева от тротоара близо до сив пикап, паркиран на улицата.

„Ранд Блум.“

— Мамка му. Вие бяхте с онзи тъп детектив, който ми се разкрещя и после се появи у нас. Това дори не беше мой пикап.

„Знам чий е.“

— Забелязах — отвърнах. — Шофьорът не беше в него, затова детектив Марино предположи, че е твой. А пък и беше паркиран точно до мястото, където ти чистеше.

— Не съм длъжен да отговарям на въпросите ви.

— Не съм ти задава въпрос. — Пъгнах марлята в плик за биологични отпадъци, а след нея и използваните ръкавици.

Дръпнах стол и седнах до него. Застанахме лице в лице.

— Чудя се кой е бил бос. — Взех алуминиевото си медицинско куфарче от масата и го сложих изправено на пода до стола ми.

Лео мълчеше и аз забелязах, че беше разстроен. Не искаше да си тръгвам и аз бързо прецених докъде мога да стигна. Реших, че ще е до там, докъдето трябва. Марино и Бентън винаги можеха да влязат и да ме спрат. Но нямаше да го направят. Не още.

— Някой е ходил бос в банята, където е текла кръвта ти — казах след това. — Може би детектив Марино ще ти покаже снимките, ако го помолиш. Има частичен отпечатък от стъпало между душа и мивката, както и кървави отпечатъци от длани по стените. — Дадох му информация.

При нормални обстоятелства не бих го направила.

— Изглежда, всичко е било почистено, но с определени химикали ние можем да видим остатъците от кръв. — Продължавах да му набивам в главата нещо, което не беше моя работа да му внушавам. — Много е трудно да се отървеш от нея. Полицията има убедителни снимки. Може би трябва да ги видиш.

— Не ми пука за никакви шибани снимки — каза той гневно. Но беше разлюлян.

— Към пет и трийсет следобед, преди около три часа, си пуснал съобщение в Туитър, че си убил господин Нарі. — Прекрачих обичайните си граници и преминах в територия, в която се налагаше. — Направил си го от дома си.

— Откъде знаете къде съм бил?

— Сигурно си чувал за ай пи адреси. Ти си много умен младеж. Добър си в науките. Да не би да си се наранил в банята около пет и трийсет?

— Не помня — каза той.

— Раните ти изглеждат на няколко часа. Но може да са и по-стари. Вероятно на четири или пет часа, но определено не са на дванайсет. Въпросът, който всеки би си задал, е: Кое е било първо? Съобщението в Туитър, обаждането в полицията или нараняването? Всеки би се запитал също така дали сам си си ударил главата в рамката на душкабината, или някой те е блъснал. Може би си бил хванат неподготвен, докато си стоял по бял потник и шорти, вероятно си пускал водата и си бил с гръб към вратата. Човек няма как да не се зачуди дали някой не се е разстроил, когато си признал за такова сериозно престъпление като убийството.

Агресивният му баща едва ли е бил щастлив от това, което бе направил Лео. Може би не вижда нищо лошо в това да натопи учител, за да извлече печалба. Но едва ли би бил доволен, ако синът му признае, че е извършил убийство. Но такива са рисковете, когато насърчаваш измами, ако имаш интерес. Не можеш да избираш чуждите лъжи. Много добре си представях яростта на бащата на Лео, когато е чул новината. Въпросът е кога е станало. Не знаех, а и раните не ми казваха.

— Вие сте страхотно ченге под прикритие, което се преструва на лекар. — Очите на Лео излъчваха гняв и изведнъж плувнаха в сълзи.

— Не съм ченге, нито съм под прикритие, наистина съм лекар. Моя специалност са насилието, раните и смъртните случаи, свързани с него. — Не ставах от стола, не смеех да мръдна. — Да се върнем на сивия пикап. Видях го отново, след като мярнах теб край него тази сутрин. Кара го застрахователен детектив. Може би го познаваш. Той притеснява много хора.

— Как изглежда? — попита Лео, което беше странно. Описах му Ранд Блум.

Не казах името му. Лео се втренчи. Долових колебание в очите му. След това страх. После нищо.

— Нямам представа. — Беше очевидна лъжа и аз станах от стола, защото знаех какъв ще бъде ефектът.

— Той преследва хората. Паркира пред домовете им — отвърнах. — Това може да е доста сплашващо.

— Аз убих господин Нарн, след като той ме нападна — избухна Лео.

— Не си удрян с тенис наградата, но ти или някой друг я е изцапал с кръв, пръснал е капки кръв по нея, за да изглежда така. — Взех си куфарчето от пода, защото беше време да излизам. — Доста хитро и наистина убедително. Много хора биха се заблудили.

— Не можете да го докажете!

Забелязах телефона си на масата. Имаше съобщение, че ми е изпратен файл по криптираната връзка.

„Вероятно от Луси.“

— Не можете да докажете, че съм бил аз! — повиши заплашително глас Лео.

Понечи да каже нещо, но се спря. Започна да се клати на стола. Канех се да си тръгна и той показваше, че е уплашен.

— Те ще ме докопат. — Очите чу бяха станали огромни, той се молеше. — Ако изляза оттук, те ще ме докопат!

Вратата се отвори и влезе Марино.

— Никой няма да те докопа — каза той на Лео. — Но трябва да знам за кого говориш.

Лео поклати глава, отказваше да говори.

— Не мога да те защитя, ако не ми кажеш.

„Те.“ Думата се запечата в ума ми.

— Добре, както искаш — блъфтира Марино. — Пускам те. Можеш да си вървиш у дома и да си помислиш. Когато поискаш да ми кажеш истината, обади ми се.

— Казахте, че отивам в болницата. — Лео се взираше в мен, сякаш бях най-голямата предателка на планетата.

Излязох от малката стая.

— Казахте го! Казахте, че искате да ми помогнете!

Когато се озовах в голямото помещение с кутийките работни места и нецензурните провиквания, се наложи да се обърна, защото чух зад гърба си шум. Той бе скочил от масата и бе изритал яростно стола си, който прелетя през стаята и се удари в стената. В следващия миг Марино го сграбчи.

— Махнете се от мен! Махнете се от мен! — пищеше Лео, докато се бореше. Шапката му падна на земята.

Марино застана зад него, обви ръцете около торса му и го вдигна от пода, сякаш беше лек като перце.

34.

Брезите изглеждаха още по-ярко бели под светлините на фаровете на аудито. Стройни стволоче с подобна на хартия кора, наведени към шосето от каменните си легла, след които следваше тъмна хълмиста гора. Беше почти девет и половина и трафикът беше отпушен. Пътувахме на север към Марбълхед Нек. Небето беше плътно покрито със заплашително надвиснали облаци, вятърът духаше силно. Чувах се далечни гръмотевици.

Историята на Лео Ганц за нападението с наградата от тенис състезанието му бе хрумнала, след като удобно се бе сдобил с истинско нараняване на главата. Беше стигнал чак дотам, че да маже кръв по трофея, като си е мислел, че ръбовете на квадратната основа могат да обяснят двете успоредни рани на скалпа му. Мислеше бързо, беше много интелигентен и аз имах хипотеза, която ми се струваше правилна.

Той не е бил блъснат към рамката, защото бе признал убийство, което не бе извършил. Било е точно обратното. Той е измислил този публичен спектакъл, след като е бил нападнат, докато се е готвел да си вземе душ. Съобщението в Туитър, обаждането му в полицията и във ФБР беше неговият начин да накаже злодея, с когото бе сключил сделка и си мислеше, че той е разбрал.

„Баща му.“

— Години наред е потискал болката и гнева — казах. Баща му вероятно го е наранил по-рано през деня, и то далеч не за първи път. Лео няма да го признае. Но е намерил начин да му го върне и в същото време да защити себе си.

— Влязъл е в кръговрат, който не може да прекъсне, мрази този, когото обича, и обича този, когото мрази. — Бентън обикновено се промушваше през трафика като слаломист, но по някаква причина се придържаше само в дясната лента. — След това е бил обзет от угризения и от нуждата да наказва, като в същото време отчаяно търси внимание.

— И от страх — добавих аз.

— Поне засега е в безопасност. Но това, което ще му се случи после, никак не изглежда добре. Той е по-голяма заплаха за себе си от когото и да било другиго.

Лео беше в полицейския участък в Кеймбридж, заключен в ареста под зоркия поглед на една от жените, които работеха по местопрестъпленията. Сутринта щеше да бъде преместен в „Маклийн“.

— Процесите са се развивали от известно време и са ескалирали, докато се взривят — каза Бентън. — Убийството на съпруга на Джоана и случилото, каквото и да е то, в дома на Лео този следобед, са драснали клечката. Пожарът е избухнал. Така става обикновено. Една последна капка и чашата прелива.

Като добавим и че горивото на този процес беше тежкият недостиг на пари, от който не се е виждало спасение, докато Блум не се е появил на сцената. Поне така смятахме. Достатъчно е било да си шпионира както обикновено, за да види, че Джоана Кадър прекарва време с Лео и ѝ пука за него.

— И отношенията им са станали по-интензивни, когато той се е забъркал в неприятности.

— Проблем с адаптацията, сривовете са нещо обичайно, когато децата сменят училището. — Очите му се местеха от огледало на огледало. — Лео е влязъл в гимназията тази есен. Бил е в общинско училище, а се е преместил в престижна частна академия с пълна стипендия и промените в поведението му бързо са се проявили.

Пред нас в далечината се появиха къщи със сребристи охранителни огради, някои от тях бяха от време, когато земята не е била така гъсто населена и шосетата са били пътеки за крави. Бентън продължаваше да мести очи по огледалата, без да се обръща назад, и не трафикът беше в центъра на вниманието му.

— Отчужден е от неправилно функциониращото си семейство — каза той. — Плаха майка, която не го подкрепя, баща, чиято злоупотреба с алкохол е стигнала дотам, че да остане без работа и да затъне в дългове.

Фаровете в отсрещното платно и зад нас бяха заслепяващи. Наблюдавах как Бентън се визира в огледалата си. После проверих какво ми е изпратила Луси. Продължих да разсъждавам как нещата

могат толкова да се влошат, че да не остане и лъч надежда, че могат да се поправят. Правораздаването би могло да бъде едно от тях. Корупцията в съдебната система не беше никаква новина. Ранд Блум някога е работил за Министерството на правосъдието. Това е правил, преди да бъде нает от застрахователната компания.

— Да не би да се притесняваш, че ни следят? — попитах Бентън, който в този момент проверяваше страничното огледало. И двете му ръце бяха на волана, а показалците — на ръчните лостчета за смяна на скоростта.

— През последните петнайсет километра един пикап ту се появява, ту изчезва зад нас.

— Не ми казвай, че е сив форд. — В страничното си огледало виждах само заслепяващи предни фарове и устоях на изкушението да се обърна.

Бентън ми прочете номера и това наистина беше възмутително. Блум пак ни следваше. Но не беше възможно да е той.

— Бял мъж, гладко избръснат, слабо лице, изпод шапката се показва къса светла коса. — Бентън ми описваше някой друг. Той също беше разочарован. — Носи очила, но не слънчеви. Обикновени очила. Караме почти броня до броня. Мога да се обадя и да го докладвам за безразсъдно шофиране, но нищо друго. Ако беше Блум, можехме да направим нещо, за да го спрат пътните полицаи. Но не знам кой е този човек.

— Това е пикапът на Блум.

— Няма значение. Ще ми се да знаех кой е.

— Трябва да направим нещо, Бентън.

— Аз нямам право да спирам коли по пътищата. Дори и да можех, в момента съм с личния си автомобил.

— Но това е тормоз!

— Няма как да го докажем — отвърна Бентън и аз се замислих над казаното от Лео.

„Те.“

— Свържи се с Марино и му кажи. Ако той иска, да накара щатските полицаи да се намесят, той решава, но силно се съмнявам, че ще го направи — каза Бентън.

— Няма достоверна причина, поради която пикапът да бъде накаран да спре, освен ако няма оплакване, че е откраднат. И тогава

няма ние да сме инициаторите. Който и да е този човек, знае, че нямаме нищо срещу него. Държи се като задник, а това не е незаконно.

Обадих се по мобилния на Марино и когато той вдигна, веднага разбрах, че шофира. Обясних му какво се случва. Той каза, че току-що си е тръгнал от блока на Блум и там не били нито той, нито пикапът му.

— Ще се чуя с диспечерите и пак ще се свържа с вас — добави Марино.

Обади се само след минути. Пикапът още караше плътно зад нас.

— Нямам представа какво се случва — обяви Марино. Бях го пуснала на високоговорител и усилила звука докрай. — Няма оплакване, че пикапът е откраднат, а Блум не си вдига телефона. Хора, които работят с него, не са го чували от късния следобед, а и понякога давал пикапа си назаем. Може би го е направил, за да ни заблуди. Сигурен съм, че се е досетил, че ще го търсим за разпит. Затова е направил цялото представление и все едно ви показва среден пръст.

— Живее ли с някого? — попитах.

— Живее сам в двустаен апартамент в Чарстън, точно там бях. Не отвори вратата.

— А имаш ли заповед за ареста му? — попитах с надежда.

— Я ми освежи паметта, докторе. Какво точно е направил? — Марино звучеше гневен и победен. Когато се чувстваше така, ставаше саркастичен. — А и каза, че не той е в пикапа. Нямаме достатъчна причина на този етап. Мога само да го разпитам, когато се появи.

— Щатската полиция не може ли да провери кой кара пикапа му?

— Няма достатъчна причина — повтори той. — Не е незаконно да караш чужд пикап, освен ако не е откраднат. Регистрацията му е наред. Няма актове и нарушения. Повярвай ми, проверих.

— Значи някой може да се забавлява, като ни следва по целия път до местопрестъплението и ние нищо не можем да направим. — Сега пък аз бях раздразнена до краен предел.

— Добре дошла в моя свят — каза Марино. — Сигурна ли си, че е същият пикап?

— Напълно. Следва ни през последните петнайсет минути, но не разпознаваме човека вътре в него.

— Сигурно е някой скапаняк, с когото Блум работи — реши Марино. — Очевидно застрахователната му компания има навика да

преследва хората и да прави всичко възможно, за да ги изнерви и сплаши до смърт. За съжаление, той не е единственият им детектив.

Затворих и казах на Бентън:

— Имам чувството, че сме част от някаква кошмарна взаимосвързаност.

— Тогава да разделим частите. — Беше мъртвешки спокоен, какъвто ставаше, когато беше изцяло нащрек и не позволяваше никой да му се пречка. — Да очертаем звената. Започваме с отношенията между Лео и Джоана, които със сигурност са влезли в полезрението на Блум още когато съпругът ѝ е започнал да съди академия „Емерсън“ за двайсет милиона долара.

— Ако сме честни, сумата е абсурдна.

— Целиш се високо, за да получиш възможно най-много. Знаеш как става.

— Със сигурност.

— Но при Блум няма място за преговори. — Бентън намали и пикапът се доближи още повече до нас. Шофьорът беше неумолим и вече не го криеше, сякаш бе разбрал, че е изтръгнал реакция от нас. — Неговият стил на работа е да нанася колкото се може повече вреди и да неутрализира.

Делото беше заведено миналия септември и застрахователната компания бе предложила споразумение за десет хиляди долара — обидна сума, която нямаше да покрие дори разноските на Нари до онзи момент. Всичко бе продължило по обичайния начин — той решил да изправи училището пред съда и да търси обезщетение от застрахователите от Ти Би Пи. Това го знаехме от Луси. И не само това.

— Приятелството на Джоана с Лео е предоставило на Блум идеалната възможност за изнудване — добави Бентън и високата броня на пикапа до задницата на ниската кола, в която бяхме, ми създаде усещането, че всеки миг ще ни прегазят.

— Само си представи какво е щяло да се изсипе върху нея по време на процеса — отвърнах аз. — Тя и съпругът ѝ вероятно са нямали никаква представа с кого си имат работа. — Корумпиран бивш служител на правосъдието. А най-голямата ирония беше, че машинациите и манипулациите на Блум нямаха нищо общо с нападението, което бе обезобразило лицето му.

Според всички документи било чиста случайност, че бездомник се е приближил към колата му, докато е била спряла на светофар, и е пребил Блум с метална палка, като е счупил орбитата и скулата му и му е избил предните зъби. Инцидентът бе станал във Вашингтон преди две години. Нападателят е останал неизвестен, но аз не вярвах на това. Блум ставал нетипично нервен и притихвал, когато го питаха за случката, ни беше казала Луси. Подозирах, че някой се е погрижил да му изпрати послание и Блум не смяташе да спори с него.

По това време той е бил юрист в Министерството на правосъдието в Отдела за конфликт на интереси и е бил част от толкова спорни разследвания, че ми се изправяше косата. Ти Би Пи са били докладвани за нарушения по време на кампанията за преизбиране на конгресмен Боб Росадо през 2008 година, бил е свикан и състав от съдебни заседатели. Нямаше обвинение, нито дори глоба от Федералната избирателна комисия, макар Ти Би Пи не за първи път да бяха обвинявани в неправомерна пропаганда и подкупи. Миналата година Блум бе напуснал министерството и Ти Би Пи го бяха наели.

Бентън пак гледаше в огледалата. Намали още доста под ограничението на скоростта.

— Скрытата страна на една изгнила система, за която никой не иска да говори — каза той със същия равен тон, който заблуждаваше за истинското му състояние. — Отдел за конфликт на интереси, престъпленията на белите якички. Това, което сме обучени да разследваме и да представим пред правосъдието, ни предоставя възможност за злоупотреба с власт и да се прислоним при лошите. Анализатори на престъпления стават наемници на убийци, а мазници като Блум манипулират системата и получават много повече пари от частния сектор. Не се и съмнявам, че той се е погрижил за разследванията с обещания и сделки под масата с влиятелни групи със специални интереси.

— Подозирам, че това са стандартните практики на застрахователната компания — отвърнах. — А може би и на конгресмен Росадо. И ето ни сега пътуваме към неговата къща, а проклетият пикап на Блум ни следва по петите.

— Писна ми — каза Бентън.

— Просто не му обръщай внимание.

— Ще ти покажа как няма да му обръщам внимание.

Той зави рязко към лявата лента, смени на по-ниска предавка и скоростта падна толкова бързо, че залепнахме за облегалките. След това се мушна зад сивия форд и залепна заплашително за лъскавата му задна броня. Караше на по-долна предавка и двигателят ръмжеше. След това натисна педала до ламарината, върна се в лявата лента и застана успоредно на пикапа за секунда, а може би две.

— Да ти го начукам — каза Бентън, преди да отпрашим напред с мръсна газ.

Когато скоростта стигна 180 километра в час, шосето се отвори, сякаш бяхме единствените на него. Тогава той намали рязко и двигателят избоботи. Пикапът не се опита да ни настигне, а и не можеше. Вече не го виждахме, а аз така и не успях да разгледам добре шофьора. Някакъв дребен светъл човек с огромни очила с квадратни рамки. Като че ли се усмихваше, от което тръпки ме побиваха. Не бях сигурна и за пола. Може и да не беше мъж.

— Дадох му да се разбере — каза Бентън.

— Но кой беше? Трябва да разберем кой, по дяволите, караше тази кола. — Бях стресната от това, което Бентън току-що бе направил, както и от това, което Джоана Кадър бе казала на мен и Марино.

Месеци преди убийството му, съпругът ѝ твърдял, че някакъв пикап започнал да го следи след стъмване и водачът носел очила и шапка. Някой се бе показал на прозореца на банята им и те започнали да пускат щорите. Джамал Нарич не е бил параноичен и аз вече не вярвах, че човекът, който го е следил, е бил Ранд Блум. Или поне не е бил само той.

„Те.“

— Пак ни тормозят, все едно ни показват среден пръст. Мисля, че Марино е прав. — Бентън обясняваше, а това беше нелогично, защото ако наистина искаше да го направи, нямаше да се държи по този начин.

Внезапният му изблик на заплашително поведение на шосето също не бе типично за желязната му дисциплина. Погледнах острия му профил, осветен от фаровете на насрещните коли, здраво стиснатата му уста. Усещам свитата на топка агресия в него. За миг зърнах и яростта му.

Навлязохме още по-навътре в криволичещата магистрала „Северен бряг“, която се виеше на изток от плажа на Ривиър, минахме край някогашния увеселителен парк на име „Страната на чудесата“, който в момента беше транзитна станция на бързата Синя линия на метрото.

Мислех на глас за различните звена в цялата картина, които трябваше да изолираме. Пати Марсико, Джони Анджиърс, Джамал Нарис, Лео Ганц, а сега и четиринайсетгодишната Грейси Смитърс, убита в къщата на Боб Росадо. Опитвах се да подредя пъзела, оглеждах го от всеки ъгъл, премислях всяка подробност. После разсъждавах и над двете убийства в Ню Джърси, съобщенията в интернет, които не можехме да проследим.

Всичко това не може да се случваше само заради пари. Трябва да има още нещо освен претенциите към застрахователите, изнудването на богат конгресмен, който пази властта и мястото си в обществото. Отключих телефона си и влязох в базата данни на Криминологичния център. Намерих случая с Пати Марсико. Прегледах полицейския доклад, снимките от местопрестъплението, освежих си паметта, докато си мислех за аутопсията ѝ и моя доклад.

Шейсет и една годишна, успешно преборила се с рака, насред развод. Отишла да нагледа необзаведен дом на брега на океана след буря. Адвокатите на Ти Би Пи твърдяха, че жестокото убийство е извършено от някой, когото тя е познавала. Причините били лични. Намеквах, че отчужденият ѝ съпруг е влязъл сам в къщата, пребил я, удавил я, а след това, без да бърза, пил бира и почистил с белина. Увеличих снимките на голото тяло, увиснало на кабели, които бяха завързани за китките и метнати през тръба на тавана в наводненото мазе. Спомних си как стоях във водата и усещах студенината ѝ през гумените ботуши. Долавях и присъствието на злото.

Чувствах го вътре в къщата и после, докато обикалях двора и плажа с Бентън и Луси. Също и когато тръгнахме обратно към летището, където чакаше хеликоптерът на Луси. Просто интуиция. И въпреки че не разчитах на нея, не можех и да я пренебрегна. Неслучайно я притежаваме, за да оцеляваме, и с част от мозъка си разбирах, че някой следи присъствието ни.

— Пати Марсико бе получила наранявания от блъскане на главата ѝ в плоска повърхност — припомних на Бентън. — Имаше

синини с формата на отпечатъци от пръсти по горната част на ръцете и по раменете, защото там са я държали, докато са я притискали в десетте сантиметра вода. Дрехите ѝ бяха окървавени и напълно мокри, което показваше, че са свалени, след като е била убита.

— И убиецът ги беше сгънал и сложил в един каяк, който плаваше безцелно, когато пристигнахме — каза Бентън. — Този жест беше пълна подигравка.

35.

Виждах го ясно. Високият прилив след бурята го бе понапълнил с вода. И когато изгазих по-близо до цветния каяк, той се залюля и отплава от мен като кон без ездач, като призрачен кораб.

Убиецът бе сложил самото, ленените панталони, блузата и бельото на Пати Марсико върху седалката. Спомних си, че бележникът и ключовете й лежах на масичка в коридора на горния етаж, а обувките й бяха разхвърляни наблизко. Току-що е била влязла, когато някой я бе уплашил до смърт.

— Подигравателно отношение и пълно безразличие към живота — каза Бентън. — Сексуална наслада от всяване на ужас и от фантазиите за реакцията на хората.

— Нямаше следи от сексуално насилие — припомних му.

— Сексуалното удовлетворение идва от насилието. — Той бе огледал тогава местопрестъплението, бе попил мълчаливо всяка подробност като някой отнесен гений аутист. — Но това не означава, че не е имало мотив — добави той. — Винаги съм смятал, че е имало, че Пати Марсико е представлявала проблем за някого.

— Съпругът й? Искал е да вземе парите от застраховката, на които е нямал право след развода? И е направил така, че смъртта й да прилича на убийство със сексуален подтекст? Точно това Ти Би Пи искаха всички да си мислят.

— Не е станало така и няма доказателства, че съпругът й е влизал в къщата, което е една от многото причини да не бъде арестуван — каза Бентън. — Освен това имаше и алиби. Бил е на работа. Видели са го поне пет-шест души.

Движейки се по магистралата „Северен бряг“ пресякохме река Пайнс. Водата й беше тъмна и пуста от двете страни на моста. Вдясно от нас заливът Броуд Саунд беше черен като космическа бездна. Навигаторът в колата съобщи, че имаме да пътуваме още петнайсет километра. Ако не нарушавахме ограничението на скоростта, ни трябваша двайсет минути.

— Грейси Смитърс. — Стигнах до това, което ме измъчваше най-много.

— И аз си мисля за същото. — Беше отпуснат и караше гладко. Лявата му ръка беше на волана и аз се пресегнах за дясната.

Сплетох пръсти с неговите и усетих топлата му гладка кожа, напрежението в изящните му мускули, твърдината на тънките му кости. Той хвърли поглед към мен, докато разговаряхме.

— Някой я е омаломощил, като е блъскал главата ѝ в плоска повърхност, след това я е потопил във водата. Причината за смъртта ѝ е удавяне — отбелязах. — Убийството е било режисирано и ми прилича на засада, освен ако не е била отвлечена, в което сериозно се съмнявам.

Родителите на Грейси не знаели, че тя не си е у дома, докато не станали рано тази сутрин в дома си в Сейлъм. Това ми бе казал детектив Хендерсън преди три часа, след като бе назначен по случая. Семейство Смитърс се обадили в полицията и почти по същото време тялото на дъщеря им е било открито на около седем километра югоизточно от Марбълхед Нек. Агент по недвижими имоти отишъл да нагледа къщата на Росадо и забелязал бутилка от водка край басейна. Видял, че и покривалото е частично отменато.

Хендерсън също така ми бе казал, че в някакъв момент късно предната вечер, когато родителите на Грейси си мислели, че тя спи, момичето се измъкнало през прозореца на стаята си. Според него е имала среща с някого и този човек е бил Трой Росадо. Знаело се, че той ходи по партита със студенти от щатския колеж в Сейлъм, където бащата на Грейси преподава икономика. А преди няколко дни Трой и Грейси били забелязани заедно край банкомат в колежа. На нея ѝ било забранено да се вижда повече с проблемния деветнайсетгодишен младеж.

Много удобно синът на конгресмена в момента никакъв го нямаше. Хендерсън се свързал с майката на Трой, която заявила, че той трябва да е излетял за Флорида рано тази сутрин за семеен уикенд с гмуркане. Била сигурна, че ако детективът провери, ще го намери там.

Трой си събирал нещата от стаята в мъжкото общежитие в академията „Нийдъм“, подготвял се да се прибира за лятото. От съображения за сигурност отказала да даде информация за частния самолет, с който той трябвало да лети.

— Големият въпрос е дали убийството на Грейси Смитърс е предумишлено, или нещата са излезли извън контрол — каза Бентън, докато минавахме през Суомскот на 129-тия километър. Тъмнината около нас беше почти непрогледна. — Дали някой е имал изгода от смъртта ѝ. И продължавам да се питам същото и за Пати Марсико.

Представих си убийствата, сякаш се случваха пред очите ми. Струваше ми се нелогично Грейси да е убита от импулсивен тийнейджър.

— Може да е станал сексуално агресивен с нея — обясних. — Нещата може да са излезли от контрол. Но ми се струва невероятно да я е убил и след това да е проявил изобретателността и хладнокръвието да издърпа покривалото на басейна и да имитира нещастен случай с удавяне.

— Склонен съм да се съглася. — Бентън бавно погали ръката ми с палеца си. — И ако всъщност я е убил някой друг, тогава този човек трябва да е бил в къщата заедно с тях.

— Щом не е за пари, тогава за какво е?

— Нещо друго ценно. Парите са най-очевидният мотив. Но информацията е нещо, за което също си струва да убиеш.

— Като например да станеш неволен свидетел, да се озовеш на погрешното място в погрешното време — предположих.

— Точно така — каза Бентън. — Пати Марсико и Грейси Смитърс може да са знаели нещо, макар да са нямали представа, че е така.

В далечината се виждаха пръснатите светлилки на Марбълхед Нек и отвъд тях бяха пристанището и морето. Бях обезпокоена колко е тъмно, луната и звездите бяха закрити от скупчващи се облаци, но беше изключено да чакаме до сутринта. Ако се разчуе, че смятам случая с Грейси Смитърс за убийство, то местопрестъплението може да бъде подправено. Тревожех се, че дори това вече е станало. Имах нужда да видя басейна със солена вода и да взема проба от утайката на дъното, а това трябваше да стане преди проливния дъжд и ветровете, които се задаваха. Само преди минути големи капки бяха зачукали по предното стъкло, след това излязохме изпод облака. Но приближаващата буря скоро щеше да ни застигне.

Проверих телефона си с нарастващо безпокойство. Джо Хендерсън трябваше да ни посрещне и ни бе помолил да го уведомим,

когато сме на час път от него. Изпратих му три есемеса, оставих три гласови съобщения, но отговор нямаше. Обадох се в разследващия отдел на полицейското управление и мъжът, който ми вдигна, каза, че Хендерсън си е тръгнал в 18 часа.

— Горедолу по времето, в което говорих с него — отвърнах. — Той се съгласи да се срещнем.

— Но не в работно време, което е реверанс. — Не беше много приятелски отговор.

— Чудя се дали нямате начин да се свържете с него. Специален агент Бентън Уесли и аз сме може би на двайсет минути път от вас. Става въпрос за...

— Да, госпожо. Знам за какво става въпрос. А вие си водите и агент на ФБР, така ли? Чудя се кога и ФБР се замеси и защо никой не си е направил труда да го спомене? — Не беше враждебен или груб, но не беше и с отворени обятия.

— Той случайно беше с мен. — Не му казах, че специален агент Уесли ми беше съпруг.

— Изчакайте да видя дали Джо си е у дома. Нали сте наясно, че очакваме лошо време?

— Затова идвам сега.

Чух го как се обажда на стационарен телефон, разбрах, че фамилията му е Фридман и е детектив. Поговори набързо с някого, дочух, че Джо Хендерсън „имал среща със съдебния лекар в къщата на конгресмена, където се удавило момичето“.

— Разбира се, че знам. И аз така мислех. За последно говорихте за девет часа и след това той смяташе да се прибере. Добре. Разбира се, звучи логично. — Сержант Фридман каза на човека, с когото говореше по стационарния: — По онова време си купуваше кафе и тъй като това беше преди повече от два часа, може да се е върнал пак до „Старбъкс“ за още, знаеш го какъв кафеман е. — Засмя се. — Да, това и бебетата го знаят. Благодаря ти отново. Извинявай, че те обезпокоих.

След това Фридман ми се обади отново и научих от него, че мобилните връзки не са добри тук. Вероятно това обяснявало защо не можех да се свържа с детектив Хендерсън. Освен това може би бил отишъл някъде да си купи кафе или пък и сандвич. Вероятно е изскочило нещо или пък Хендерсън е забравил, предположи Фридман.

— Забравил? — повторих аз.

— Много му се събра. Не само на работа. Той тренира футболния отбор и със съпругата му имат тримесечни близнаци. Нека го кажем така — Джо е страхотен човек, един от най-добрите ни детективи, но понякога помни колкото комар.

— За да сме наясно — отвърнах, — щом го няма, бихме искали да огледаме басейна и мястото около него, но не искаме да тревожим съседите.

— Не се притеснявайте за това. Най-близкият съсед е на десет акра разстояние. Ходих там тази сутрин, когато намериха тялото. Доста е усамотено. Нямам представа защо ще го правите по тъмно. Там става като в черна дупка, а ако докараме осветление или ако затрещат гръмотевици, няма да искате да сте наблизко.

— Времето е от първостепенно значение.

— Ще се обадя на диспечерите, за да им напомня пак и да е сигурно, че няма да ви объркат с нарушители.

Той почти се шегуваше, но това, което ми направи впечатление, беше думата „пак“. Джо Хендерсън бе споделил плановете си със сержанта и информацията бе изтекла по радиостанцията. Последното не беше добре. Спомних си за пикапа на Блум, който ни следваше, и за скенера вътре в него по-рано тази сутрин.

— Ако детектив Хендерсън не е там, като пристигнем, бих искала да пратите някой друг възможно най-бързо — информирах Фридман. Държах се напълно професионално.

— Аз ще дойда.

— Благодаря. — Тонът ми никак не беше ведър.

Приключих разговора и Бентън каза:

— Те, изглежда, не приемат нещата много сериозно.

— Повечето си мислят, че това, което съм намислила, може да почака до сутринта, ако изобщо е необходимо.

— Значи не те познават.

— Не всеки детектив на света би сметнал бдителността ми за нещо хубаво.

Бях дочула някои клюки. Винаги стигаха до мен, обикновено чрез Брайс. Била съм се вманиачавала, била съм питбул, който не знаел кога да пусне. Претоварвала съм полицаите и съм поставяла на изпитание добронамереността им. Била съм доктор Смърт. Истинска напаст.

— Да не говорим, че когато всички се обединят около някоя версия и аз я отхвърля, това винаги изпраща добри сигнали — отвърнах. — На полицаите в този случай им е най-удобно да обявят смъртта на Грейси Смитърс за нещастен случай вследствие на удавяне. Те не знаят, че доктор Кейто е неопитна. Все още не е пълноправен специалист, няма да я задържа, след като специализацията ѝ свърши, но не мога да им го кажа. Току-що усложних живота на всички.

— Когато постъпваш правилно, винаги така става — отговори ми Бентън.

Следващите десет минути криволичехме по тесни пътища с различни имена, които водеха към имоти на първа линия. Прозорците им светеха в тъмнината, но не успявах да я разпръснат. Бентън спомена Джули Истман, жената от Ню Джърси, застреляна на ферибота миналия април. Искаше да знае какво ми е казал Марино за нея.

— Само че е бил гадже на майка ѝ в гимназията — отвърнах.

— Бет Истман, майката, все още живее в Байон. С Марино си контактували от време на време в Туитър. — Той смени предавката и двигателят изръмжа силно в по-ниска октава.

— Предполагам, че си получил тази информация от Луси, но защо според теб тя има значение?

— Ако някой е искал да разбере с кого се познава Марино, това не би било трудно.

— Марино и любимата му от гимназията с лични съобщения ли са контактували, или чрез туити? Защото ако са лични съобщения, те не са публични.

— Може някой да му е хакнал акаунта — каза Бентън. — Притеснявам се, че си имаме работа с някой, който има изключителни компютърни способности, а това би обяснило туитите, които не можем да проследим, а вероятно и измамата с твоята кредитна карта. Всичко това се случва пред последните няколко месеца, и то непрекъснато. Всеки път, когато си вземеш нова карта, се повтаря. И въпреки че не бих искал да ти насаждам необосновани страхове, се тревожа, че може би има пробойна в сигурността.

— Но когато го казах тази сутрин, ти го отхвърли.

— Не исках да развалям почивката ни.

— Е, тя вече е развалена, така че давай, доразвали я.

— Луси твърди, че е невъзможно някой да прониква отвъд защитата на Криминологичния център, но аз не споделям тази нейна увереност — каза Бентън.

— И откога си го мислиш?

— Не ми излиза от ума през последните седмици. С напредването на деня подозренията ми се засилиха.

— Е, аз пък споделям увереността на Луси. Не мисля, че и Националната агенция по сигурността може да проникне през нейните защиты, Бентън. — Не преувеличавах.

Още от тийнейджърските си години Луси работеше за ФБР и беше сред основните разработчици на системата за изкуствен интелект CAIN. Писането на код за нея беше толкова естествено като боравенето с мощни машини. Нейната защита от вируси и зловредни програми беше автоматична и непреодолима. Пробойна в системата за сигурност беше нещо, което племенницата ми приема много лично. Би било фатална грешка. Тя не би я позволила.

— Лесно се става самодоволен — каза Бентън.

— Мислиш, че Луси е станала самодоволна?

— Не ѝ липсва увереност — повтори той. — Толкова много увереност, че понякога престава да бъде обективна. Това им е проблемът на нарцисистите.

— Сега пък е нарцисист. Социопат и нарцисист. Какъв късмет е извадила, че има близък роднина, който може да ѝ направи психологически профил.

— Стига, Кей — каза той тихо. — Тя си е такава, но това не означава, че е лоша, а че би могла да бъде.

— Всеки би могъл.

— Това е самата истина.

— Да не би да имаш съмнения за нея, които не споделяш с мен? — Спомни си надменността ѝ, параноята и причината, поради която вече не носеше фамилия пръстен на Джанет.

— Не знам.

— Мисля, че знаеш. — Не свалях очи от него.

— Водехме разговори, които ме разтревожиха относно психичното ѝ състояние — каза той. — Мислите ѝ, че хора като Джен Гарате искат да ѝ навредят и така нататък...

— Така нататък? — Нямахте да го оставя просто ей така да пусне този коментар. — Имаш предвид, че повече от един човек иска да ѝ навреди според нея?

— Забележки и алюзии, които ме тревожат. Достатъчно е да отбележим, че последните събития в личния ѝ живот я дестабилизираха.

— Какви последни събития?

— Случващото се между нея и Джанет, както и доказателства, че в компютърната ѝ империя има пробойна, непреклонността ѝ, че това е невъзможно — каза той. — Е, възможно е. И колкото повече го отрича, толкова повече съмнения имам.

— За какво?

— За това кой го прави.

— Да не би да намекваш, че Луси е скалпила всичко? Непроследимите съобщения до мен, измамата с кредитната карта? — Гледах го като ударена от гръм. — Да не би да мислиш, че Луси е стрелецът?

— Скалпила е добра дума — отвърна той уклончиво. — Някой е скалпил нещо.

— И какъв е мотивът на този някой да скалпва всички тези неща напоследък?

— Съобщенията в Туитър също като монетите, а вероятно и ползването на кредитната ти карта може да е зов за внимание.

— А куршумът с тройката върху него? — добавих. — Същото ли е?

— Да. Знак от някой невидим, който ни е под носа.

— Луси ни е под носа. — Очите ми бяха впити в острия му сериозен профил. Той намекуваше за хипотеза, която за мен беше немислима.

— Не съм готов да отида толкова далеч, никога не бих искал да го правя, Кей. Но нека го кажа така — някой прекалено се интересува от нас.

— Затова ли беше толкова ядосан преди малко, когато почти изблъска пикапа от шосето?

— Не ми харесва това. — Челюстта на Бентън отново се стегна. — Не ми харесва, когато ни навлизат в личното пространство, независимо кой го прави.

— Ами другата жертва в Ню Джърси? Тя как се вписва в тази теория?

— Джак Сигал — отвърна Бентън. Имотът на Росадо се показва пред нас. Алеята завиваше рязко на дясно и не беше осветена, но забелязах, че вътре в къщата светеше.

— Той отварял ресторанта си, отключвал задната врата, когато бил прострелян — каза Бентън.

— Марино има ли някаква връзка и с него?

— Не — отговори Бентън. — Но ти имаш.

— Аз?

— Синът му е Дик Сигал.

— Нямам представа кой е. — Но името докосва нещо дълбоко погребано в паметта ми.

— Когато си работила в Съдебната медицина в Манхатън, синът на Джак Сигал — Дик, се е самоубил, или поне така твърдят полицейските доклади. Това е било преди пет години. Според докладите скочил от моста Джордж Вашингтон и семейството отказало аутопсия по религиозни причини — каза Бентън и случаят се върна в съзнанието ми. — Накарали равина им да те посети и еврейската общност била доста разгневена, когато ти въпреки всичко си извършила аутопсията.

— Без компютърна томография нямах избор. Така повелява законът и добре че го спазихме, тъй като се оказа, че някой е помогнал на Дик Сигал да скочи от моста. Намерих синини, а и няколко момчета от училището му бяха заподозрени, но не получиха обвинения, тъй като нямаше достатъчно доказателства.

— Още нещо, което лесно можеш да научиш — каза Бентън. — Информацията за случая е публична, ако знаеш къде да търсиш. Ако опишем всичко на табло, ще изглежда като паяжина и трябва да си достатъчно честна, за да се замислиш кой би могъл да е в центъра ѝ.

— Ако ти знаеш нещо, аз не знам — започнах, но сърцето ми се сви от ужас.

— Не знам нищо със сигурност. Но каквато и да е истината, ще трябва да се изправим лице в лице с нея. Без значение какво съдържа.

Той зави по павираната алея и аз забелязах необозначен черен джип тахо, паркиран близо до триетажната къща, която познавах от снимките. Детектив Джо Хендерсън беше тук и по всичко личеше, че е

вътре, което беше неочакван бонус. Не се и надявах, че ще ни пуснат да се разхождаме навсякъде из имота на конгресмен Росадо.

Слязохме и усетих вятъра и прибоя. Докато вратите на колата се затваряха с меко тропване, в главата ми светна червена лампичка, защото забелязах няколко неща едновременно. Задната врата на къщата беше леко открената и от нея по покритата с тухли площадка и стъпалата се сипеше светлина. Бентън извади пистолета си от кобура под сакото. Нямаше и следа от хора, но въпреки това в някои стаи светеше, а черният джип не бе дошъл сам дотук.

Бентън докосна капака и установи, че е студен. В пространството между двете предни седалки имаше картонена поставка с две големи кафета. Капачките на чашите не бяха махнати, между тях се виждаха салфетки, дървени бъркалки и пакетчета захар. Преносимата радиостанция я нямаше на мястото ѝ, вратата на шофьора беше заключена. Бентън насочи глока надолу встрани от тялото си, докато се отдалечаваше от джипа и се оглеждаше и ослушваше. Беше напрегнат, защото аз бях с него, но за мен не беше безопасно да стоя заключена в колата му.

Той тръгна към задната врата на къщата, стъпваше леко като котка, крачеше съвсем тихо по старите павета с наскоро подрязана трева отстрани. Моравата изглеждаше тучна и добре поддържана. Пазеше ме с тялото си. Но ако имаше проблем, нямаше къде да се скрия. Изкачи се по стъпалата и бутна леко вратата с върха на обувката си. Извика името на Джо Хендерсън няколко пъти, но никой не му отговори. Отвори вратата по-широко. Бях подготвила телефона си да звънна в полицията. Бентън вдигна пръст и ме спря.

— Диспечерът вече е уведомил патрула — каза той тихо и аз разбрах какво има предвид.

Ако някой прослушва честотите на участъка в Марбълхед, щеше да разбере, че сме тук. Погледнах часовника на телефона си. Бях се обадила в детективския отдел преди двайсет и четири минути. Преди това около шест вечерта звънях да търся Хендерсън, за да го предупредя, че Грейси Смитърс е била убита, и диспечерът го бе издирил в ефир и му бе дал моя номер. Той се бе свързал с мен и разговаряхме.

— ФБР! — извика Бентън, застанал отстрани на вратата, като ме закриваше с тялото си. — Хендерсън? Ако има някой вътре, веднага да

се представи!

Вятърът се втурна от морето, разклати дърветата и се плъзна покрай къщата с тихо свистене. Тишина, никакви човешки звуци, никакъв знак, че наоколо има някой. Той остана в същата поза, стиснал насочения напред пистолет с две ръце с пръст на предпазителя.

— Обади се за подкрепление — каза той. — Дай им номера на джипа и се увери, че е негов.

Набрах. Почти веднага ме стресна съобщението на диспечера, който искаше подкрепление. Бентън изрита вратата и я отвори напълно. На три метра навътре, малко вляво, върху дървения под легеше преносима радиостанция.

36.

Зад къщата имаше обширно пространство с терасирано каменно покритие. Там беше непрогледна тъмнина, която се нарушаваше само от червените и сините пулсиращи светлини в далечината. Лъчите, идващи от полицейските коли, които претърсваха терена за Джо Хендерсън.

Автомобили на униформени и детективи бяха паркирани зад черния джип тахо, с който той пътуваше от вкъщи за работа и обратно, но нямахме и най-малка представа къде е. Не си вдигаше телефона и нямаше следи, че е отишъл по-далече от входа при влизане в къщата, която беше мебелирана, но стерилна.

Цялостното претърсване не отне повече от трийсет минути. В шкафовете нямаше нищо, никакви лични вещи, чаршафи, дори сапун, а само мебели, щори и пердета и бутилки с вода и бира в хладилника на бара. Къщата изглеждаше необитаема, изоставена. Водата в тоалетните не бе пускана отдавна и когато пуснах кранчетата на мивките, от тях отначало потече кафеникава течност.

И въпреки това някой бе влизал по-рано и вече бяхме сигурни, че е бил Хендерсън. Този човек бе светнал лампите в преддверието, в коридора, в бара и в кухнята и вероятно си бе тръгнал през задната врата, без да я затвори докрай. Детективът с нас — същият сержант с фамилия Фридман, каза, че Хендерсън не е възнамерявал да влиза в къщата. Няма е нито ключ, нито съдебна заповед. Сигурно е сторил същото, което направи и Бентън. Видял е, че вратата е открената.

— Допреди два часа това беше нещастен случай вследствие на удавяне — продължи да говори Фридман, докато вървахме по каменна пътека към водата с фенерчета в ръка. Усетих страх в гласа му, неуловим като кучешка свирка. — Нямахме причина да претърсваме или да запечатваме къщата. Хлапетата не бяха влизали в нея.

Говореше за Грейси Смитърс и Трой Росадо.

— Доколкото знаем — припомни му Бентън. — Бих се обзаложил, че Трой е знаел как да влезе, ако поиска.

— Когато пристигнахме тук тази сутрин, след като тялото бе намерено, задната врата беше заключена — каза Фридман.

— А записите в алармената система? — попита Бентън.

— Със сигурност не съм с подходящите обувки за това. — Фридман беше нисък, пълен, с кръгъл гръден кош и официалните му обувки, които носеше заедно с костюма, не бяха удобни за вървене по хлъзгави листа и камъни. — Агентката по недвижими имоти не ни помогна много, не успя да си спомни кога е проверявала мястото. Влизала е и е излизала почти всеки ден, но не по график, просто ако се е намирала наоколо, заради притеснения от вандализъм.

— Не съм чувала това тук да е проблем — отвърнах. — Марбълхед се смята за сигурно място с малко насилие и грабежи. Но пък и няма нужда аз да ви казвам това.

— Доверявам се на това, което тя ми каза. А проблемът със записите в алармената система е, че тя не помнеше кога точно е идвала. Например записано е, че алармата е изключена в десет и петнайсет предната вечер и изобщо не е включвана пак.

— И тя казва, че не помни дали тя го е направила? — Не вярвах на агентката, която и да беше. Бентън беше пред мен, не говореше много, но знаех, че слуша внимателно.

— Не мислела, че е била тя. — Фридман пазеше равновесие, като стъпваше бавно. Изглеждаше задъхан, превъзбуден и напрегнат, очите му шареха навсякъде. — Но сигурно е забравила. Изведнъж е получила амнезия.

— Тя е лоялна към собствениците. — Изобщо не се съмнявах в това, особено като се имаше предвид кои бяха те. — Подозирам, че последното нещо, което би искала да направи, е да им докара неприятности и да си загуби комисионната.

„Може би щеше да загуби и повече от това“, помислих си веднага. Каквото и да беше извинението на агентката, звучеше ми невероятно да се отбива всеки ден, освен ако не е показвала имота толкова често, което не беше така. Фридман каза, че рядко някой идвал на оглед в имението на Росадо. Било прекалено скъпо за региона и изисквало иконом на пълно работно време. Или поне така му каза агентката, макар че от нейната уста това прозвучало повече като похвала, отколкото като упрек. У мен започна да се оформя подозрение.

— Трой — каза Бентън, докато слизахме по ниските каменни стъпала, обрасли с мъх и покрити с изсъхнали листа, които водеха надолу през дърветата. — Знае ли тя дали той е идвал в имота? Подозирам нещо, но тя каза ли нещо по въпроса? Той учи наблизко и непрекъснато се забърква в неприятности.

— Не си спомням да е говорила за него.

— Той очевидно е бил с отнета шофьорска книжка — казах аз това, което Луси бе изровила — и по едно време е ползвал транспортни услуги от типа на „Юбер“. Трябва ти само приложение на телефона и кредитна карта. Рядко ти пращат един и същ шофьор два пъти. А коя е агентката? — попитах аз тогава.

— От някаква компания, която представлява голяма част от имотите на първа линия тук, в Глостър, Кейп, Бостън. — Фридман ми каза името на жената, с която бе говорил, но то не ми говореше нищо.

Но компанията беше същата, за която работеше Мери Сап. Предложих да разберем кой беше истинският собственик зад всичките офшорки и ООД-ета. Напомних им, че Боб Росадо е инвеститор в недвижимости, който е натрупал цяло състояние от закупуване на обезценени имоти и преобразяването им. След това бе влязъл в политиката и бе спечелил място в Конгреса.

— Да, знам всичко за конгресмен Росадо и неговия син непрокопсаник. — Фридман светна с фенерчето в краката си. — Преди две лета арестувах Трой за кражба в магазин за алкохол край Сийсайд Парк.

— Какво се случи? — попита Бентън.

— Баща му се появи с окръжния прокурор, това се случи.

— С други думи, нищо — обобщих.

— Това си е традиция при тях. Но ако Трой има нещо общо със случилото се с Грейси Смитърс? Ако нещо е станало с Хендерсън? Вече говорим за различен край на историята. Ще го пратя зад решетките, ако ще това да е последното нещо, което ще направя. Къде всъщност е той?

— Чудя се дали семейство Росадо не са наели някой, който да наглежда имота — изрекох на глас това, което вече започвах да си мисля. — Някой, който и сега е наоколо и може би е тук, откакто къщата е излязла на пазара. Агентката е казала, че се нуждае от

иконом. Въпросът е дали го е казала просто така, или защото семейство Росадо вече са наели такъв.

— Не го е споменала изрично, останах с впечатление, че тя се грижи за всичко. — Фридман все повече се разстройваше. — Не разбирам. Къде, по дяволите, би могъл да е той? — Говореше за Хендерсън. — Какво го е накарало да изпусне проклетата радиостанция? Няма следи от борба. Сякаш се е стопил във въздуха. Не ми се връзва да слезе от колата и да си остави и кафето вътре.

* * *

От двете страни на стъпалата имаше стени, построени от същия груб сив камък. Колкото по-надолу слизахме, те ставаха все по-високи, издигаха се над главата на Бентън, когато теренът се изравни.

Долавях остър мирис на гниеци листа и изсъхнало дърво, а вятърът донасяше свежия солена дъх на морето върху каменистия бряг петнайсетина метра пред нас, където дърветата и другата растителност свършваше. Камъчетата тракаха и съчките се чупеха, когато излязохме от оградената със стени пътека и тръгнахме с фенерчетата да търсим някакви следи от Джо Хендерсън, някакви знаци какво се бе случило с Грейси Смитърс, преди някой да изхвърли тялото ѝ в басейна.

Пред мен и вдясно от мен имаше разрушени стени, може би стара сграда върху имота отпреди много време. След това долових друг мирис. Слязох надолу и той се усили. Обгорено дърво. Тесният лъч на фенерчето ми облиза въглените и полуизгорелите пънове на малка площадка, където грубият пясък обграждаше наскоро ползвано огнище. Забелязах, че пясъкът от едната страна е разбутан.

Имаше отпечатьци на ръце, обувки, вдлъбнатини и бразди, където някой бе седял и се бе движил доста. Веднага се сетих за борба. След още една стъпка под фенерчето ми проблесна нещо златно. Седнах на петите си и извадих чифт чисти ръкавици от един от джобовете на панталоните си.

— Е, това дава отговор на поне един въпрос. — Избърсах песъчинките от тънка златна верижка, колие с името Грейси, а извивката на „е“-то бе украсена с малък кристал.

— Значи тя със сигурност е била тук. — Фридман се наведе по-близо и погледна верижката в ръката ми под лъча на фенерчето си.

— Вероятно са седели около огъня — отвърнах. — Закопчалката е счупена, което се връзва с това, което видях на снимките от аутопсията. Имаше тънко линейно охлузване на дясната страна на шията, което може да е причинена, ако някой насилствено ѝ е свалил колието.

Отворих металното си куфарче, прибрах верижката в плик за доказателства и я надписах.

— Имаш предвид, че е станало, докато е била жива? — Докато говореше, очите на Фридман не спираха да се движат. — Някой е искал да ѝ го открадне?

— Може да е било сувенир — предложи Бентън. — Но ако е така, защо още е тук?

— Може да се е закачило в нещо, като например дреха, ако се е събличала или е била съблечена — предположих аз.

— Значи може да е била край огъня и да се е натискала с Трой Росадо? — каза гневно Фридман. Освен това беше и уплашен.

С всяка изминала минута напрежението у него ставаше все по-осезаемо. Опитваше да се съсредоточи върху убийството на Грейси Смитърс, но не спираше да мисли за Хендерсън и ужасните неща, които може да са му се случили.

— Каквото и да е станало, отначало е възможно да е било по взаимно съгласие — отвърнах. — Но със сигурност знам, че не е умряла тук.

— Той може да я е пратил в безсъзнание и да я е завлякъл до водата и да я е удавил там. — Фридман огледа пясъка и въглените под лъча на фенерчето си. Потеше се обилно.

Погледнах към Бентън. Неговото внимание бе приковано върху тъмния хоризонт и наелектризираните черни облаци, които се издигаха там. Не откъсваше очи от морето и небето.

— Няма следи да я е влачил, например няма охлузвания, които да говорят за нещо подобно. — Взех проба от пясъка край огнището. Беше груб, гранитен, със сивокафеникав цвят.

Той би трябвало да съдържа микроскопични следи от обгорено дърво, което не очаквах да може да се намери на плажа. Имах инстинкт да предвиждам най-лошото и дори не забелязвах как се случва. Всички

въпроси, които можеха да разколебаят логичните заключения на съдебните заседатели, със сигурност щяха да бъдат зададени и аз вече очаквах подобно питане. Как може да съм сигурна, че пясъкът, който Грейси е аспирирала, е от плажа? Искях да съм сигурна, че няма да има объркване. Представих си крехкото четиринайсетгодишно момиче, още дете, и възмущението ми се наелектризира като облаците над нас.

— Има солидни доказателства, че се е удавила, вдишала е вода и нещо, което може да се окаже пясък от плажа. Предлагам веднага да изследваме това за ДНК. — И подадох на Фридман плика, но той почти не ме слушаше. — На ваше място не бих чакала. Занесете го в някоя криминалогична лаборатория още рано сутринта.

Бентън се бе приближил до брега и лъчът на фенерчето му се движеше по границата с водата. Вълните се надигаха, изливаха се върху кафеникавия, осеян с камъни пясък и образуваха дантели от бяла пяна. Звукът на прибоя беше силен и всепроникващ. Приближих и лъча от моето фенерче към водата, осветих чакъл, посипан върху малки камъни, които ставаха все по-големи, а след това се превръщаха в скали и солидни образувания. Стигаха до малък сух басейн, оголен от отлива, до който стигаха само най-бурните вълни. И в него присветна цветно стъкло.

Бирени бутилки стояха напълно изправени в плитчината, а етикетите им бяха в една и съща посока. Бях благодарна, че съм с гумени ботуши с дебели подметки, докато се катерех по излъскания от вълните гранит. Имаше четири зелени бутилки от „Сейнт Поли Гърл“, същата бира, от която имаше и в хладилника на бара, както и постлана хавлиена кърпа и яке от изкуствена кожа с приложения във формата на цветя. Беше с вдигнат цип и прилежно сгънато, сякаш изложено на витрина в магазин. Погледнах етикета под яката, без да пипам дрехата. Беше малък размер. Направих снимки.

— Мога да се погрижа за това, освен ако вие не искате да го направите — извиках на Фридман, който ставаше все по-разсеян.

— Направете го. — Почти не погледна към мен.

Вятърът напираше, люлееше дърветата и миришеше на дъжд. Взех якето и проверих джобовете.

— Вероятно ключ за дома, мобилен телефон — казах му, но той изобщо вече не ме слушаше. А Бентън се бе приближил към мен. — Балсам за устни, ментови бонбони, банкнота от пет долара, три монети

от 25, от 10 и от 5 цента. — Прибрах ги в пликове. — И четири бирени капачки. — Капачките бяха огънати от едната страна, когато са свалени от бутилките, и това също беше нарочно.

Съмнявах се, че Грейси Смитърс е отваряла бирите и е запазила капачките, а наоколо не се виждаше отварачка. Тя не беше тук. Сгънах пак якето и го поставих в плик. Кръвната й проба за алкохол беше отрицателна. Тя не беше пила, но някой друг беше и подозирах, че този човек прилежно и маниакално бе наредил празните бутилки, кърпата и якето. Сетих се за китарите на стойките им в апартамента на Фарарстрийт, за кутиите с презервативи и имодиума в шкафа — колко идеално бяха аранжирани. След това мислите ми се върнаха към възможността да има иконом, чиито задължения включваха доста повече от опазването на сигурността на имота на семейство Росадо. Трой имаше нужда от непрекъснато наглеждане, в това не се съмнявах. Някой трябваше да го вади от кашите, в които се забъркваше.

— Искате ли да погледнете? — викнах към Фридман над надигация се прибой и вятъра, който вече започваше да фучи.

— Скоро ще стане лошо. — Той се взираше в моята посока, когато светкавица освети тъмните планини от облаци и изтрещя гръмотевица. — Трябва да се движим бързо! Не е хубаво това да ни застига!

Направих още снимки и след това хванах кърпата за ъгълчето. Беше в бяло и синьо, с рисунки на котви. Почудих се откъде се бе взела. В къщата нямаше хавлиени кърпи. Видях какво има под нея и изпитах същото раздиращо чувство, както когато видях лодката да плава в наводненото мазе, същото, което усетих, когато намерих седемте монети на зида ми — всичките от една и съща година, с ези нагоре, сочещи в една и съща посока, чисто нови.

Кървавото петно беше с размерите на дланта ми, тъмнокафяво, с няколко дълги светли косъма, залепнали за него. Направих още снимки, докато Бентън се катереше при мен. Показах му какво бях намерила и нямаше нужда той да ми казва, че всичко беше нагласено. Не че кръвта и космите не бяха истински. Не че това не беше мястото, където някой бе ударил главата на Грейси Смитърс в твърда плоска повърхност, закръглен камък или гранитна скала. Но останалото беше за този, който го открие, и посланието ставаше все по-страшно.

— Като пушене на цигара след секс. — Бентън продължаваше да се взира в морето. — Да разпериш хавлиена кърпа над кръвта на жертвата, да седиш на нея до прилежно сгънатото ѝ яке, да пиеш бира и да се наслаждаваш на последствията.

— Това не ми прилича на нещо, сторено от импулсивен деветнайсетгодишен младеж.

— Няма начин — каза той. — Каквото и да се е случило между тях, то най-вероятно е станало край огъня, където ѝ е било скъсано колието. Подозирам, че Трой е станал сексуално агресивен с Грейси, която е малолетна, и това е щяло този път наистина да му създаде проблем.

— Двама души са замесени в убийството ѝ, така ли?

— Трой е започнал и някой друг, много по-опасен, със силен самоконтрол, е трябвало да почисти след него. Някой, на когото вероятно плащат, за да оправя кашите на Росадо, и той изпитва удоволствие от това. Сексуално удоволствие — каза Бентън.

— Да не би да си мислиш за Ранд Блум?

— Не. Мисля си, че конгресмен Росадо може да има свой личен чистач, да си е наел психопат — отвърна Бентън, докато Фридман крачеше нервно по брега и увеличаваше звука на радиостанцията си.

Извадих тампони и малкото шишенце със стерилизирана вода от куфара си.

— Двайсет и седем — каза в говорителя Фридман.

— Девет слуша — отвърна женски глас и Фридман се приближи към каменните стъпала, които водеха обратно нагоре към каменната повърхност зад имота.

Попих кръвта, взех космите с пластмасови пинсети.

— Превключвам. — Фридман звучеше много напрегнато. — Двайсет и седем.

Започнах да прибирам кърпата и бирените бутилки в пликове.

— Потвърждавам — каза силно Фридман по радиостанцията.

Бентън се изправи и пак заби поглед в тъмния хоризонт.

Гръмотевицата беше още по-шумна и близка, разлюля цялото нощно небе, а светкавицата освети буреносни облаци, които бяха настръхнали един срещу друг като гневни богове. Слязохме от скалата на плажа и аз взех шепа пясък точно когато започна да вали. Дъждът беше внезапен и студен, падаше тежко, без предупреждение. Фридман

не спираше да говори по радиостанцията си, докато се качваше обратно по покритите с мъх и листа стъпала, които от капките ставаха хлъзгави като стъкло.

— Трябва да намерим на кого е това — каза Бентън, докато се взираше в откритото море.

На около километър от брега беше закотвена платноходна яхта със свалени платна. Беше голям съд, поне осемнайсет метра. Под мигащата светлина на един фар едвам виждах крана, корпуса и такелажа. Въжетата висяха надолу от кърмата и се потапяха във водата, когато приборът разлюляваше яхтата.

— Странно място за закотвяне, океанът не е пристанище. — Бентън отметна мократа си коса от лицето. Дъждът бързо ни мокреше до кости. — Изглежда, че има спасителна лодка, но къде е тя?

Фридман беше изкачил половината стъпала, докато дъждът се изливаше като стена.

— Басейнът! — извика той и за малко да падне, когато се затича нагоре.

37.

Това беше последното място, на което полицаите се сетиха да погледнат. Странно, че така се получи. И ние с Бентън не си го помислихме — че мястото, на което бе намерено тялото на Грейси Смитърс тази сутрин, ще се превърне в местопрестъпление за втори път.

Когато стигнахме до басейна с морска вода, полицаите вече бяха вдигнали тъмнозеленото покривало и го бяха сложили отстрани. Четирима униформени и двама цивилни стояха около дълбокия край и се взираха в трупа, легнал по корем върху тъмната вода, на сантиметри от покритото с утайка дъно. Колективното им настроение с нож да го режеш, със спорадични изблици на тъга, но агресията им идваше от дълбоко вътре в тях и заплашваше да избухне като бомба.

— Покривалото беше опънато над целия басейн — обясни ни един полицай, надвиквайки плющенето на проливния дъжд. Гласът му беше напрегнат като струна на цигулка, която всеки миг ще се скъса. — Предполагам, че агентката го е направила, след като са намерили момичето, но реших, че трябва да проверим.

Фридман се опитваше да се освободи от сакото си и от кобура. Хванах го за ръката, за да го спра да не скача вътре. Осветих водата с фенерчето и се видя, че ръцете, които плуваха вътре, бяха напълно сбръчкани и бели като тебешир — феномен, известен като „кожата на перачката“, и то в напреднал стадий. Тялото бе престояло там дълго време.

Наведох се и потопих пръсти в басейна. Солената вода не беше топлена скоро и бе изстинала, покривалото държеше басейна студен. Според мен бяха минали часове. Вероятно три или четири. Мъртвецът беше облечен в джинси и маратонки, виждаха се белите му глезени, не носеше чорапи. Широката риза от деним се бе надула от водата. Клекнах до ръба и преместих лъча на фенерчето си към повърхността. В него попадна обеца, малък прозрачен камък с много фасети на

лявото ухо. На лявата китка имаше голям черен часовник на черна каишка. Косата му беше къса, тъмна и къдрава.

Исправих се и извиках:

— Някой вижда ли сак за вадене на листа от басейна? Каквото и да е с дълга дръжка?

Всички веднага се разтърсиха, а Бентън остана до мен. Срецнах очите му, без да казвам и дума. Нямаше нужда, защото той ме познаваше. Знаеше кога нещо не беше каквото изглежда. Обадох се на детективския си отдел, вдигна Джен Гарате. Казах ѝ, че имаме още един труп на същото място в Марбълхед Нек. Информирах я внимателно кой би могъл да бъде и Бентън слушаше. Той отстъпи и извади телефона си.

— Трябват ни Ръсти, Харълд и транспортна кола тук веднага. — Опитвах се да надвикам развълнуваната Джен.

— О, мили боже. Ама че странно! Какво е правил там? Човек на застрахователната компания? О, сетих се. Местните се страхуват да не ги съдят. — Тя не спираше да говори. — Но кой би убил застраховател? Това е злоещо. Тръгвам веднага.

— Мислех, че вече си вкъщи. — Помнех как си тръгна от работа.

— Бека каза, че нещо е изникнало. — Джен обясни, че е взела вечерната смяна на колежка и след това аз ѝ казах, че няма нужда да идва, трябва ми само ван, за да транспортираме тялото до центъра.

— Нямаш ли нужда от работа на местопрестъплението? — Разочарованието ѝ беше ясно доловимо дори по телефона.

— Аз работя по него — отвърнах, докато гледах как Бентън върви по подгизналата морава и говори по телефона си, а проливният дъжд се лее по него като из ведро.

След това съобщих на Брайс какво се е случило. Казах му, че който и да транспортира тялото, не трябва да остава сам, дори и за две минути. Трябва да има полицейско присъствие, докато се вдига трупа, и той трябва да се погрижи за това, защото ченгетата на мястото точно в момента бяха разстроени и разсеяни.

— Обади се на диспечера, ако можеш намери някой лейтенант, за да сме сигурни, че Ръсти или Харълд, или който успеем да намерим, ще бъде придружен от въоръжени полицаи. Не подлежи на обсъждане в светлината на настоящите обстоятелства — казах аз и затворих.

Прибрах телефона си обратно в джоба и Фридман ми подаде сак за листа със синя мрежа и дълга алуминиева дръжка.

— Какво правите? — попита той и наистина нямаше представа. Никой от тях нямаше, но не смятах да им обяснявам, преди да съм сигурна.

— Ще го довлека до плитката част и ще го извадя — отвърнах. — Има ли нещо, върху което можем да го сложим? Нямам платница. Боя се, че не съм дошла много подготвена за това.

— Имам брезент — предложи един полицаи.

— Имате ли нещо против да ми го дадете? Или пък кърпа, каквото и да е. И ако може да насочите фенерчето си към водата, за да виждам какво правя.

Потопах сака и сребрилата дръжка сякаш се пречупи под отразената светлина. Достигнах трупа с мрежата, закачена на метална рамка. Преместих я към кръста и внимателно бутнах. Тялото се премести лесно. Тръгнах бавно по ръба на басейна, като плъзгах мъртвеца към плиткия край. Той спря до стъпалата, лявото му рамо мина на милиметри от твърдия бетон. Оттам вече Ранд Блум можеше лесно да бъде достигнат. Въздържах се да кажа кой е, докато не го обърнем и не го изтеглим навън.

— Какво? — попита някой.

— Какво, по дяволите, става? — обади се друг.

— Това не е Джо?

— Тогава кой е? Това е неговата кола. Не разбирам.

— Не знам как изглежда Джо Хендерсън, нито защо колата му е тук — отвърнах. — Само знам, че това не е той.

Бентън се върна край басейна. Продължаваше да вали силно. Вятърът пронизваше мокрите ни коси и дрехи. С периферното си зрение забелязах светлини и се обърнах да погледна. Оранжев катер на бреговата охрана пореше тъмнината с висока скорост с пуснати пулсиращи сини светлини. Беше се отправил към тъмната яхта, която се поклащаше върху разярените морски вълни.

Изпод тялото се изля вода, когато го положихме върху разперения оранжев брезент.

Фридман ми подаде парцали, които бе намерил отнякъде. Бяха от микрофибър, вероятно за автомобил, и бяха безполезни. Оставих дъжда да отмие солената вода от ръцете и дрехите ми. В басейна и край него нямаше лампи, само фенерчетата и под техните лъчи мъртвото лице на Ранд Блум, което изглеждаше още по-деформирано и гротескно.

Малкият вертикален разрез на дънковата му риза отговаряше на рана от намушкване, която открих на гърдите, след като разкопчах няколко копчета. Беше от острие с една заточена страна, което е било въртяно. Нападателят му е бил с лице към него. Според мен ставаше въпрос за обмислено убийство. Ножът е влязъл под гръдната кост в меката част и е бил насочен към сърцето. Отворих медицинския си куфар. Извадих термометър и линейка. Температурата на тялото беше само 13–14 градуса по-висока от тази на водата.

Направих снимки. Сините светлини на катера на бреговата охрана ми дадоха да разбера, че той вече се бе изравнил с яхтата. След това се свързах с Люк Зенър по телефона. Чух музика край него въпреки шума от дъжда.

— Знам, че не си на повикване — казах му веднага. Вече виждах как бреговата охрана се качва на яхтата в далечината.

— Няма проблем. — Люк имаше предвид, че не е пил и може да работи. И аз му обясних къде съм и защо.

— Трябва да дойдеш, Люк.

— Надявах се, че сте тръгнали към летището и вече сте във Флорида.

— Не сме.

— И искаш да работя по случая тази вечер?

— Да и си правя отвод.

— Разбира се. Както кажеш.

— Най-добре ще е да не съм там изобщо, дори не и като свидетел — казах. Бентън пак говореше по телефона с гръб към всички.

Виждах го как се взира в океана, докато говори.

— Добре. — Люк се отдалечи от музиката. — Имаш ли нещо против да те попитам защо?

— По-рано днес се срещнах с Ранд Блум.

— И си сигурна, че е той?

— Ще направим идентификация, но да. И в миналото съм имала срещи с него, и то враждебни — отвърнах. — Не мога да бъда обективна...

— Може ли да изчакаш, Кей? Марино е. Вероятно за същото.

Докато чаках, гледах Бентън в тъмния двор под проливния дъжд. И двамата бяхме мокри до кости. И не можех да не се замисля как започна този ден и как щеше да свърши. Всичко вървеше от зле по-зле. Какво ли ни чакаше още? Беше почти полунощ и ми хрумна нещо друго, докато се взирах в гъстия мрак и слушах как дъждът барабани по водата в басейна и по дръпнатото настрани покривало. Бяхме вече влизали в къщата. Попитах Фридман защо никой не е включил външните лампи.

— Уморени сме. — Той се обгърна с ръце, за да се предпази от дъжда. — Оказва се, че всички външни крушки са махнати.

— Махнати?

— Предполагам, че е, защото тук никой не е живял и вероятно не са правени огледи по тъмно. Нищо повече няма да предполагам — каза той и тогава чух отново Люк в слушалката.

— Предполагам, че Бентън се е свързал с него — каза той, имайки предвид Марино. — И ти определено искаш това да се направи сега?

— След като става въпрос за трети труп само днес, който изглежда свързан с предишните по някакъв начин — да! — отвърнах.

— Питам, защото Марино иска да дойде, след като претърси апартамента на Ранд Блум. Искане да му дам няколко часа.

— Да търси източници на ДНК. Четка за зъби например. А и няма нужда да гледа аутопсията — отвърнах. — И той не може да бъде обективен. И двамата сме в това положение. Той почти се сби с Блум този следобед. Не искам да го чакаш и не искам да присъства — натъртих.

— Има ли нещо лично, за което трябва да знам? Не искам да съм нахален, но ако има, то ще излезе наяве и по-добре да съм подготвен.

— Не познавах Ранд Блум в лично качество. — Нямах да призная, че не го харесвам. Даже беше възможно да го мразех.

Видях как Бентън приключи разговора си и погледна право в мен.

— Имам усещането, че нещата ще са относително прости — казах на Люк. — Намушкване в централната част на гръдния кош, под стернума. Температурата на водата е 10,5 градуса, на въздуха — 25,5. Доста по-топло е, отколкото беше този следобед. Температурата на тялото е 24 градуса. Щеше да изстине много по-бързо в студена покрита вода. Според мен е престоял в басейна най-малко четири или пет часа. Ще разчитаме на свидетелски показания кога е бил видян за последно жив. С Марино го видяхме да кара този следобед към четири. Чудя се дали ни е оставил и е тръгнал направо за тук.

— Вдървяване? — попита той.

— Забавено е заради студената вода и току-що е започнало.

— С такава рана предполагам, че е получил вътрешен кръвоизлив — каза Люк.

— Ще измеря колко кръв има в кухнята на гръдния му кош и внимателно ще проверя за някакви признаци на удавяне.

— Ако острието е пронизало сърцето му или основен кръвоносен съд, сигурно е живял само минути след намушкването. Ако има някакви признаци на удавяне, това само ще означава, че е прободен много близо до басейна, вероятно на самия му ръб. Сигурно е поел няколко пъти въздух, докато е агонизирал, и това е било всичко. Ами кръвта около басейна?

— Ако е имало, вече я няма — отвърнах, докато дъждът падаше по бетона около водата. Бентън вече беше до мен. Сините лампи на катера проблясваха край яхтата. — Тук е истински потоп — казах аз и затворих. Бентън срещна погледа ми. — Моля те, не ми казвай, че има още един.

— На яхтата — отвърна той.

— Кой? — попитах.

— Джо Хендерсън — отговори ми той. — Намерен е жив.

— Това е същият човек, когото видяхме в сивия пикап — каза Бентън. Вървахме обратно към колата му и стъпвахме в локвите в непрогледната тъма. — Ако се вярва на това, което казва Хендерсън, не може да има никакво съмнение.

Около седем вечерта Джо Хендерсън спрял край къщата на Росадо, където е бил паркиран сив пикап. Шофьорът му никакъв не се

виждал. Той слязъл от джипа си и забелязал, че задната врата е открената по същия начин, както и ние я намерихме. В мига, в който я отворил изцяло и извикал дали има някой вътре, той бил напръскан с лютив спрей. На главата му била омотана калъфка от възглавница, китките му били вързани зад гърба с найлонови свински опашки и усетил, че в тила му е опрян пистолет.

— Единственото нещо, което този човек му казал, било: „Не е нужно да умираш“ — продължи да ми предава Бентън разказа на бреговата охрана.

— Мъж или жена?

— Казал на бреговата охрана, че не знаел, но предположил, че е мъж.

— По какво е съдил?

— По впечатленията си.

— Е, не му е било трудно, щом е бил повален. Предполага, че е бил мъж.

— Съгласен съм. — Бентън бръкна в джоба си и го обърна навън, защото беше целият подгизнал.

— Как този човек го е свалил на плажа? — Не можех да си представя как е слизал по стъпалата, без да може да вижда.

— Тогавя не е валяло и не е било тъмно. — Бентън насочи дистанционното и аудито се отключи с писукане. — Калъфката е нямала дупки за очите. Но е била оставена незавързана отдолу, за да може да диша и той е виждал в краката си.

— Ами краката на другия човек?

— Какво за тях?

— Те са били зад него. Няма други подробности, освен че му е взел телефона. Големият въпрос е кой е този човек, който не се поколебава да убие застрахователен детектив и четиринайсетгодишно момиче. Можел е да застреля трима нищо неподозиращи души с мощна пушка. Но не е убил полицај.

— Защо? — Отворих със замах вратата си и влязох вътре. — Хендерсън има ли някаква представа?

— Не. Бил е качен насила в спасителна лодка с мотор извън борда и закаран на яхтата, където бил заключен в салона. Чул лодката да тръгва пак и успял да си свали калъфката от главата. По негови

изчисления прекарал в салона няколко часа, преди да чуе бреговата охрана и да започне да ритат вратата и да вика.

— Защо е бил целият този риск и целият този зор? — попитах. — Защо не го е убил и не е оставил тялото му в басейна или не го е изхвърлил в океана?

— Този човек, който и да е той, ни изпраща послание. — Бентън пушна отоплението. И двамата бяхме измръзнали въпреки драматичното повишение на температурата. — Той си има собствен морален кодекс за това кого да убива и кого не.

— Наистина ли вярваш в това?

— Вярвам, че той иска ние да го повярваме.

— Той? — Трябваше да подложат това на сериозно съмнение. — Човекът с шапката и очилата, който ни следваше до бронята по-рано? Не можах да разбера от какъв пол е.

— И аз не можах — призна той. Млъкнахме.

Водата се удряше шумно в долната част на шасито. Земята беше по-студена от въздуха и от това се образуваше мъгла. Жена. Дори не исках да си го помислям. Нито за миг не можех да повярвам, че Луси може да се е превърнала в такова чудовище, но се притеснявах, че тя знае. Смятах да пазя обърканите си мисли за себе си. Съсредоточих се отново върху шосето. Чистачките работеха здраво. Телефонът ми иззвъня. Погледнах кой е.

„Брайс Кларк.“

— Мисля, че трябва да го чуеш от мен — каза той веднага, и то с такава важност, която очакваше да мине за зловеща сериозност.

— Какво има, Брайс?

— Звучиш, все едно си в метален барабан, върху който бият с палки.

— Продължавай.

— Хирургическите дрехи.

— Какви хирургически дрехи?

— Които Луси намери на покрива. Нали се сещаш? На Академията по изкуствата и науките?

— Какво за тях? — попитах аз.

— Ами заради неотложността на ситуацията и подозрението, че някой може да те е шпионирал и че може да е същият човек, който е прострелял Джамал Нарис? Както и да е, обработихме престилката и

шапката възможно най-бързо и прекарахме профила през базата данни...

— Какъв профил? — прекъснах го.

— От вътрешността на шапката извлякохме ДНК и имаме едно съвпадение. Не знам как да ти го кажа, доктор Скарпета.

— За бога, Брайс. — Точно сега ли избра да се прави на драматичен актьор? Нямах никакъв запас от търпение.

— Преди да си направиш прибързани заключения, искам да ти кажа, че Луси знае как да работи с доказателства, без да ги замърсява.

— Нейната ДНК е била на дрехите, които е намерила на покрива? — Обърканите мисли се надигнаха дълбоко от съзнанието ми и гърдите ми се стегнаха.

— И да, и не.

— Ако не е имало достатъчно ДНК, тя може да е дъхнала върху дрехите и това да обяснява всичко — отвърнах аз, но трябваше да се насиля, за да звуча стабилно. — И какво имаш предвид под „и да, и не“?

— Кожните клетки от вътрешността на шапката, а Луси казва, че е невъзможно да са дошли от нея — обясни Брайс.

— Най-простият начин е да се вземе проба от вътрешността на устната ѝ кухина и да се направи сравнение, вместо да се търси в базата данни.

— Направихме го и не са нейни — отвърна той. — Това имам предвид под „и да, и не“.

— Сега вече наистина се обърках.

— Според компютъра ни има съвпадение, но не и когато направим директно сравнение в лабораторията.

— Да не би да ми казваш, че има нещо сбъркано в системата на ФБР?

— Не стигнахме до нея, говоря за нашата. ДНК на всички, които работят тук, е записана в базата ни данни за изключителни случаи — каза той. — Правим го, защото...

— Знам защо го правим. — За малко да избухна.

— ДНК профилът на Луси в нашата база данни е грешен — каза той. — Разбираш ли какво ти казвам?

— Не може да е повреден файл, защото това е фалшиво положителен резултат — фалшиво съвпадение от предадена улика. —

Много добре разбирах какво ми казваше.

Повреден файл нямаше да съвпадне с пробата, взета от дрехите на покрива, нито с каквото и да било друго. Повреденият файл не съвпадаше с нищо, а не даваше фалшив резултат. Тогава ме замъчи друга мисъл. Ако някой си бе поставил за цел да саботира или да накисне Луси, то той полагаше много сериозни усилия за това.

— Намекваш, че някой е пипал системата ни — казах на Брайс.
— А Луси се кълне, че никой не може да го направи.

— Но, изглежда, някой го е направил. Тя казва, че с цялото това криптиране... Е, не мога да ти го обясня като нея. Защото всичко ми звучи като на китайски. В половината случаи изобщо нямам идея за какво говори, но тя се кълне, че единственият човек, който знае как да получи достъп до файловете с ДНК и да ги промени по този начин, е тя.

— Май не е много умно от нейна страна да го казва — отвърнах.
— И ще ти бъда благодарна, ако не пускаш тази клюка.

— Аз да пускам клюки?!

— Съвсем сериозна съм, Брайс.

— Утре ще идваш ли?

— Зависи дали ще успеем да се измъкнем...

— Проверих по-рано — прекъсна ме той много по-ведро. — Времето във Флорида е идеално и няма отложени полети. Все още можеш да успееш за рождения си ден с полета в седем сутринта. Е, малко по-късно, но нали знаеш какво казват: по-добре късно, отколкото никога.

— Не ти говоря за Маями, нито за рождения ми ден. Говоря ти да се измъкнем с хеликоптера на Луси. — Мили боже, той изобщо имаше ли коефициент за интелигентност. — Ще се срещаме с Джек Къстър в шерифския офис на окръг Морис, специалист по огнестрелни оръжия. Трябва да определим как точно действа убиецът.

— Ако нямаш нищо против да кажа, но с всичкото прецакване около Луси, може би тя не трябва...

— Имам нещо против да го кажеш — отвърнах.

38.

Мористаун, Ню Джърси, два дни по-късно

Завихреният въздух под перката на хеликоптера разлюляваше зелените корони на дърветата, тежките им клони се движеха насамнатам под нас. Листата обръщаха по-светлите си долни части като дланите на разстроени хора. Залесеният склон изведнъж се разтвори и разкри площадка за кацане.

Беше събота, 14 юни. Късният следобед беше ясен и горещ. Около два часа след пладне фронтът на бурята най-накрая се бе преместил надалеч. Бяхме се забавили заради времето и причини, в които не вярвах, но които обсебваха съзнанието ми. От мислите ми не излизаше претърсването на апартамента на Ранд Блум и това, което бе намерено там — пушка с мощно оптично устройство, амуниции от мед и буркан, пълнен със стари монети, включително и от 1981, годината, в която бе родена Луси.

Патроните не бяха пълнени на ръка. Не бяха полирани. Както и монетите. Нямаше и следа от барабана за полиране. Вратата към апартамента на Блум беше отворена, тъй като ключалката беше отключена с шперц от някой умел човек, който почти не бе оставил следи. Марино смяташе, че намереното вътре е подхвърлено, по познатия сценарий с хирургическите дрехи на покрива, с променения ДНК профил на Луси в базата данни на Криминологичния център.

„Някой не полагаше достатъчно усилия.“

Марино беше напълно сигурен, че балистичните експертизи щяха да потвърдят, че пушката не беше онази, която търсехме, но това не беше най-големият проблем. Манипулациите вече ставаха безмилостни и макар никой да не го изричаше на глас, подозренията около Луси се съгъстяваха. Тя не беше себе си напоследък. Дори Бентън го казваше и ние с него не бяхме единствените, които си давахме сметка, че тя се държи странно и потайно и през повечето време не се знаеше къде е. Джанет го бе потвърдила.

Когато се свързах с нея по телефона преди няколко часа, тя ми каза, че през последните месеци Луси често изчезвала без обяснения и правела големи покупки, без да ги обсъди с нея. Като ферарито. А преди това се отървала от стария хеликоптер и си купила нов. Според Джанет думите на Луси защо не носи нейния пръстен вече не били съвсем верни. Да, баща ѝ наистина си го получил обратно, но само защото Луси го върнала на Джанет.

Към това се трупаха и други случки. Някой бе измислил начин да праща непроследими съобщения в социалните мрежи, бе извършил измама с кредитната ми карта, бе хакнал компютъра на Криминологичния център. Сега и Ранд Блум беше мъртъв, намереното в апартамента му трябваше да ни накара да си направим прибързани изводи или пък да ни изпълни с още съмнения за един бивш федерален агент — племенницата ми. Погледнах към нея. Тя беше господарят на кораба, уменията ѝ за управление бяха безупречни, беше напълно съсредоточена и не трепваше.

Не знаех какво щях да правя, ако мястото ѝ беше празно, ако вече не я виждах. Ако се случи нещо... Не довърших мисълта.

— Ще им кажа, че ще преспим там. Ще заредим с керосин без инхибитор за замръзване — казах в микрофона си, но Луси не отговори.

Кръжахме над полудялата трева, ветропоказателят щеше да се откъсне, когато се снишихме по-бавно към пистите, които се пресичаха като крива буква X. Нямаше вятър, освен този, който ние правехме. Следобедът в Мористаун беше горещ и неподвижен. Бях идвала толкова пъти преди тук, но никога не си бях представяла, че някой ден ще дойда по такава причина.

„Но трябваше да си представиш.“ Тихият глас дълбоко в мен отново изби на повърхността на съзнанието ми. „Ако някой много иска да ти навреди, то това ще се случи.“ Струваше ми се, че и в този момент някой ни държи на мушка и е готов да стреля по нас и да ни сваля във въздуха без никакво колебание или съжаление, докато аз леко държа контролния стик.

Той беше черен и изящно извит и се намираше между коленете ми. Контролираше въртенето на перката и най-малкия натиск преместваше хеликоптера нагоре, надолу, настрани или назад. Ако няхах прецизна ръка, нямаше да седя на мястото на втория пилот. Луси

щеше да ме прати в задната кабина с кафяви кожени седалки и облицовка от фибропластмаса, където беше заточен единственият ни пасажер — Марино.

Не го виждах. Бях се погрижила да не го чувам и той да не чува нас. Не бе направил нищо нарочно, за да ме ядоса, но вече не се преструвах, когато нямах вътрешна сила да го слушам. Точно в момента нямах. Откакто тръгнахме от Бостън, непрекъснато правеше предположения и хипотези. Марино и неговите дръзки изказвания и въпроси, неговата пълна липса на дискретност.

Не му пукаше какво чува Луси. Всъщност той се заяждаше с нея, сякаш това беше забавно, дразнеше я и ѝ показваше какво мисли за нея. Убиецът трябва да е някой, който ни познава. А между другото тя къде беше вчера? Какво били намислили двете с Джанет? Какъв ли арсенал имала в частното си стрелбище? Дали съм стреляла скоро там? Шегите му бяха толкова безвкусни и груби като любимата му чаша за кафе — черна с тебеширено очертание на труп и надпис „Денят ми започва, когато твоят свърши“.

Слушах приповдигнатите му думи, докато приближихме въздушното пространство на Ню Йорк, тогава нагласих интеркома така, че да е достъпен само за екипажа. Той разбра, че го направих. Съмнявах се да го е приел лично. Предположил е, че навлизаме в натоварено пространство, а аз бях много прилежна в прослушването на множеството въздушни кули и обявяването на присъствието ни на другите пилоти на всеки пункт по различните маршрути като например по река Хъдсън. Беше наясно, че смятах за свое задължение да давам радиочестоти, да говоря с ръководството на въздушните полети и да преглеждам последните информации за времето, вятъра, другите полети, потенциалните ограничения и опасности като мъгли и птици.

По авиационните стандарти не можеше да ми се има доверие за нещо повече от това, макар да бях убедена, че можех да приземя машината в извънредна ситуация. Хеликоптерът може и да не се чувства добре, но щях да сваля всички на земята живи и здрави. През целия полет преговарях наум повреда на двигателя, удар с птица, всеки лош сценарий и евентуалната ми реакция. Беше по-лесно да мисля за това.

„Толкова дяволски лесно.“

Натиснах копчето на радиостанцията, без да пипам контролния стик, докато Луси се движеше над тревата със скорост от шейсет възела и приближаваше оребрения асфалт пред нас. Това беше покъсата от двете писти на летището и бе ориентирана в посока север-юг. Намираше се на 60 метра над морското равнище и беше права и плоска като постлан килим. Маранята над нея я правеше да изглежда мокра.

* * *

— Девет, лима, чарли пресича тринайсет — обявих на кулата, малка бяла постройка с контролна зала на върха, която приличаше на корабен мостик.

Едва различавах силуетите на хората зад ярко осветеното от отблясъци стъкло. Небето беше бледосиньо като стар деним и ми напомняше за любимите ми джинси, които носих, докато буквално не се разпаднаха. Миналото продължаваше да се промъква през задната врата на съзнанието ми. Предчувствах неизбежното, очаквах трагедията, която не можех да спра, а животът ми минаваше като на лента пред очите ми точно когато най-малко очаквах. Всеки момент щеше да се случи нещо като в Стария завет. Трябваше да останем в Масачузетс. Нямаше време за това. Прекалено предвидимо беше да дойдем тук. Кипях от гняв.

„Манипулират те като пълна глупачка.“

— Прието, девет, лима, чарли — отвърнаха от контролната кула. Беше женски глас, който бях чувала и преди, когато работех в Манхатън и идвах до Ню Джърси заради случаи с неясна или споделена юрисдикция, обикновено заради трупове, носени по река Хъдсън.

— Вече ни позволиха да кацнем — чух гласа на Луси в каската си.

— Точно така — отвърнах.

— Нямаше нужда пак да им казваш.

— Разбрах.

— Не искам да си мислят, че сме забравили — каза тя от дясната седалка. Ръцете ѝ внимателно се движеха по контролното табло, цветният визьор закриваше горната половина на лицето ѝ.

Виждах само върха на тънкия ѝ нос, решителната ѝ брадичка и отношението ѝ, което беше делово и хладно като лед. Хрумна ми думата „грубо“. Често се случва, когато съм с нея, особено когато беше опасно, както сега. Но има и още нещо. Тя се беше затворила в себе си и беше дистанцирана. И нещо друго, до което няхах достъп.

— Беше излишно — казах в микрофона до устните ми. — Но никога не вреди.

— Вреди, когато ръководителите въздушно движение са прекалено заети.

— Тогава могат да ни игнорират. — Ако бях експерт в нещо, то това беше да не ѝ позволявам открито да ме провокира, особено когато беше права, а в този момент бе точно така.

Наоколо нямаше трафик, нищо не помръдваше освен маранята. Кулата ни даде разрешение преди минути да влезем във въздушното ѝ пространство, да пресечем работещата писта и да кацнем на рампата до базата на „Сигничър Флайт Съпорт“. Или накратко — моето обаждане по радиостанцията не беше необходимо и Луси ми се скара. Не казах нищо. Няхах доверие в настроението си. Не исках да избухна пред нея или някой друг. Давах си сметка, че под гнева ми се крие страх. Трябваше да вляза в контакт със страха си, за да не изпитвам гняв.

„И щях да открия, че всичко е по моя вина.“

Не, по дяволите, не е така. И когато разровя гнева, ще намеря още гняв. А още по-отдолу — бяс. А под него — черна бездна, в която никога не бях влизала. Това е дупката в душата ми, която щеше да ме принуди да направя нещо, което не биваше.

— Колкото по-малко говориш с ръководителите въздушно движение, толкова по-добре — каза Луси, сякаш не бях летяла с нея стотици пъти и съм пълна невежа.

— Прието — отвърнах вежливо, забила поглед напред.

Не спирах да преглеждам за други летателни машини и да мисля за него. Представях си го като мъж, но не знаех кой е или какво е. А от тази сутрин пресата вече наричаше убиеца „Медноглавата змия“. Марино подшушнал името на някакъв репортер и то бързо се разпространило, както става с прякорите в големите престъпления, които са обречени никога да не бъдат разкрити. Или пък това да стане

много по-късно. „Бостънския удушвач, Чудовището от Флоренция, Зодиак, Драскача, Библейския Джон.“

Проверих за всеки случай интеркома, за да съм сигурна, че Марино не чува и дума от това, което с Луси си говорим. Той умираше да ни подслушва, когато водим лични разговори.

„Ти си лоша майка.“

Медноглавата змия сякаш вече се бе настанила в подсъзнанието ми и съскаше грозно. Зъбите ѝ бяха пълни с отрова от скрити рани.

— Отпусни се, лельо Кей. — Мощният хеликоптер на Луси беше стабилен като скала. Намираше се над централната жълта линия, която тя следваше с прецизността на гимнастичка върху греда. — Погрижи се за това пред теб и не мисли прекалено много.

— Ние не знаем какво е пред нас. Или зад нас. Или до нас.

— Ето пак започна.

— Добре съм.

Но не бях. Бях толкова напрегната, че щях да се пръсна, и тя разбираше причината, само че не можеше да се идентифицира с нея, поне не напълно. Луси не приемаше опасностите като другите хора. Тя не можеше да проумее, че колкото и обучена, дръзка и богата да беше, един ден щеше да умре. Че всички умират. Това ми осигуряваше работа като експерт по криминология и главен съдебен лекар, но също така бе и моето бреме. Много отдавна бях загубила блаженството на самозаблудата. Не бях сигурна, че някога изобщо съм го имала.

Знаех прекалено добре, че това, което ни отделя от нищото, е едно дръпване на спусъка. Прострелване с меден куршум, дошъл отникъде. В един миг си мислиш нещо, в следващия те няма. Ние бяхме в полезрението на убиеца. Той ни наблюдаваше. Можеше точно сега да е с маскировъчен костюм, да се прави на храст или да се е скрил в короната на дърветата. Не спирах да оглеждам гъстата гора край пистите и тревистите участъци край нея.

По някаква причина той бе решил да не дърпа спусъка — поне засега. Нямах факти, които да ме навеждат на тази мисъл, но чувството беше осезаемо като шума от двигателите над главата ми. Заставях съзнанието си да спре, но то не се подчиняваше. Чувах пак съскане, хладнокръвен шепот.

„Ама че забавление да се измъчвам по този начин!“

Обзе ме вледеняващо и неописуемо плашещо усещане, докато се изравнявахме с пистата и следвахме средната линия на височина от десет метра със скорост на бързо ходене. Един и същ сценарий се разиграваше ярко пред очите ми, сякаш гледах видеозапис на нещо, което вече се бе случило. Виждах се в мрежата на дигитален инфрачервен мерник, който не излъчва светлина или радиосигнал. Храс. Разбиване на втория шиен прешлен, разкъсване на връзката с черепа, прекъсване на гръбначния мозък.

Луси внимателно насочи мощната си летателна машина сякаш леко подръпваше юздите на кон. Не би могла да изглежда по-овладяна и спокойна. Не би могла да изглежда по-нормална.

39.

Тя увисна над белия асфалт на рампата, където паркираните частни самолети и вертолетите блестяха под слънцето.

Хрумна ми, че възстановките на стрелба в такава жега не бяха много точни. Балистичният желатин щеше да омекне и да започне да лепи като разкапваща се плът. Мухи, пот, воня и Джак Къстър, когото никога не бях виждала — мачо, бивш снайперист от морската пехота. 103-ма убити от него в Ирак. Марино не спираше да се хвали. Чудя се кой ли ги броеше.

Погледнах таблото и почти не усетих как колесниците докоснаха земята. Не си направих труда да похваля Луси за мекото кацане. Нейните винаги са такива. Почти идеални, точно както прави всичко в живота си. И не го казвам от милозливост.

— Девет, лима, чарли, кацнахме и сме добре — казах на кулата, докато приземяваше хеликоптера, насочвайки го с педалите, сякаш паркираше една от мощните си коли.

— Добре дошли отново, доктор Скарпета. — Познатата жена от контролната кула говореше бавно и невъзмутимо. Ако я видех, щях да я идентифицирам по гласа.

— Благодаря. Радвам се, че пак съм тук. — Продължих с моя насечен радиоговор и насочих вниманието си към пасажерската кабина, в която беше Марино. Представях си го как се опитва да отвори вратата още в движение.

Колко пъти му бях казвала да почака, докато спрем напълно? Сякаш го виждах как седи отзад със слушалки, но без предпазен колан — както винаги, и оглежда горите и хълмовете на Ню Джърси. Давах му пет минути, преди да започне да се шегува и да говори като семейство Сопрано — да разтяга гласните и да се прави на глупак. „Ясноу.“ Или „Майната тий“. Или „Той е заадник“. Включих интеркома така, че да се чува в целия хеликоптер.

— Не мърдай преди колелетата да спрат напълно — напомних му.

— Не, искам да си направя подстрижка. — Силният му глас ме оглушаваше в каската.

— Нямах коса и звучиш като бавноразвиващ се — каза Луси.

— Оу! Не бива да използваш тази дума. Няма да си получиш джобните.

— Защо се държиш като кучето на Павлов? — Пръстите ѝ се движеха бързо по копчетата над главата ѝ. Пъстрите навигационни екрани почерняха. — Щом стъпиш в Ню Джърси, и коефициентът ти на интелигентност пада.

— Тук хората са много умни.

— Не ти говоря за хората. Говоря за теб — отвърна тя, докато двигателите затихваха и тя записваше летателното време и друга важна информация в малка тетрадка.

— Не знам защо изобщо си тръгнах оттук.

— Не биваше. Но пък тогава може би нямаше да те познаваме. — Тя угаси централно хеликоптера, преди той да ѝ върне обидата.

Виждах в прозорците на кабината сенките на бавно въртящата се перка над нас. Натиснах спирачката на ротора, свалих каската си, и я окачих на една кукичка. Освободих се от предпазните колани и ги подредих под себе си върху седалката от агнешка кожа, за да не се заплетат във вратата и да одраскат боята.

В далечината иззад километри гъста гора и от другата страна на река Хъдсън над Манхатън се издигаха небостъргачи, които не можех да видя оттук. Различавах само върховете на кулите — напомняне, че ако някой ни нападне, ние ще отвърнем, и то още по-жестоко. Ще построим отново още по-високи кули. Докато наблюдавах строителството през годините, си давах сметка, че сме изправени пред нов враг: изпълнени с омраза атентатори, които не знаят нищо за хората, които убиват в небостъргача, киното, училището, на маратона или в колите им. Мислех си какво ми бе казал Джон Бригс на другия ден след обявяването на тревогата. Изведнъж това отново стана важно за мен.

„Мисли като за оранжев код, но що се отнася за обикновените хора — имаме жълт код.“

Той не говореше само за посещението на Обама. Намекваше за разузнавателна информация, събрана от ЦРУ за събитията в Крим. Споменаваше пари, наркотици и бандити, които се вкарват в страната,

и в светлината на всичко случило се, откакто той ми каза това, че чудех какво наистина е имал предвид.

Лъхна ме горещ въздух, когато стъпих на асфалта, където Марино вече отваряше багажното и започваше да вади черни куфари, на единия от които имаше етикет „доказателства“. Свали и чантите ни и се огледа за колата, която трябваше да ни откара. Яркожълт камион на „Шел“ спря до нас и едно момче изскочи от кабината.

— Къде, по дяволите, е Къстър? — попита Марино, без да се обръща към никой конкретно. Едрото му лице беше червено и по избръснатото му лъскаво теме бе избила пот. Очите му бяха скрити зад рейбаните. — Пратих му мейл, когато бяхме на трийсет минути отук и никак не ми се седи на слънце.

— Нищо няма да се разтопи или да експлодира. — Луси извади навити сребристи слънчеви протектори. — Освен може би ти.

— Мога да изпържа яйце на асфалта — оплака се Марино.

— Не можеш. — Луси започна да разгъва протекторите, които във ветровити дни се опъваха като хвърчила, но в това горещо спокойно време бяха напълно покорни.

— Ако се наложи, може да внесем всичко в офиса на наземния оператор — предложих.

— В никакъв случай! — отвърна той.

Изглеждаше кисел и раздражителен, макар и да не беше. Широкото му чело беше нарязано от дълбоки бръчки, ъгълчетата на устатата му висяха. Качи очилата на главата си и присви очи под сянката на опашката, за да напише съобщение на телефона си, докато Луси отваряше капачката на резервоара. Червеникаворусата ѝ коса блестеше от слънцето. Изглеждаше умела и силна в летния си бежов летателен костюм, докато се разхождаше покрай хеликоптера и поставяше слънчевите протектори по стъклата. Заклучи вратите, след като шофьорът на цистерната с гориво — който не изглеждаше на повече от шестнайсет — закачи кабела за заземяване.

— Добър ден — каза той на Луси. — Ваш ли е?

— Аз съм само екипаж. — Тя подсигури колелата с яркожълти блокчета.

— Къстър пристига — обяви Марино.

— Ще съм готова, когато приключи. — Луси нямаше да тръгне никъде, докато хеликоптерът не бъдеше презареден и тя не останеше

доволна, че е обезопасен от всякакви посегателства.

Беше вманиачена на тема заключване на пътническата и пилотската кабина, багажното и акумулаторното отделение, защитни покрития, всичко. Не беше необичайно да взема такива предохранителни мерки. Но забелязах, че бдителността ѝ е вдигната на максимална степен, освен това знаех, че е въоръжена с колт 45-и калибър в скрит кобур под летателния костюм. Усетих го, когато я прегърнах в Бостън. Попитах я защо е с него, а тя само сви рамене и не отговори.

Портата се отвори и Джак Къстър влезе през нея с тъмносиния си джип. Паркира на безопасно разстояние от цистерната и свали прозореца.

— Извинявам се за закъснението — извика ни той. — Бях зает в кухнята.

Нямах съмнение, че е прекарал деня, потънал до гуша в задачи като забъркване на балистичен желатин, правене на форми и калъпи от хидролизиран колаген, извлечен от животинска кожа, свързване на тъкани и кости.

Имахме да правим много тестове, преди да се мръкне. Нямахме никакво време. Денят ни измами. Сякаш нищо не беше на наша страна. Наблюдавах внимателно Джак Къстър. Познавах го само като репутация, по-специално от похвалите на Марино. Къстър излезе и се ухили дръзко на Луси все едно се познаваха, но тя не му се усмихна в отговор. Задържа погледа му за миг, след това грабна няколко от най-тежките куфари и чанти.

— Най-големият проблем беше да имитираме кост, най-вече череп — каза Къстър, сякаш бе по средата на някакъв разговор, за който не знаех нищо. — Смятах да сложа мотоциклетна каска върху желето, но щеше да стане прекалено неподатлива. Но този проблем ще го решавам друг път и се отказах да правя бъркотии. Така ни остава само един начин. — Имаше предвид отливка от желатин. — Обикновено не се сблъсквам с подобни ситуации, защото по принцип се целим в тялото, не в главата.

— В този убиец няма нищо обичайно — отвърнах.

— Е, той очевидно се цели в главата, или в горната част на гръбнака, а може да е просто дяволски късметлия.

— Не става въпрос за късмет — отговорих. — Не и три пъти. Вероятно и повече, ако има и други застреляни, за които не знаем.

— Няма — каза Луси, сякаш имаше информация, която ние нямахме. — Три са и се чакат още. Това е посланието, което трябваше да получим. Три от седем.

Заради седемте излъскани монети на зида ми, но не го споменах.

— Искам да кажа, че ако е бивш или настоящ военен, не е обучаван така. — Къстър пренареди багажника на джипа си, за да направи място за това, което носехме. — Ние се целим в тялото.

— Руските специални части го правят — противопостави му се Луси. — Те са обучени да се целят в шията и главата.

— Значи търсим руснаци, така ли? — Къстър се взря в Луси.

— Напоследък има наплив от руски специални агенти заради случващото се там — каза тя, сякаш говореше с Бригс. — Както и изтичане на стотици милиарди долари, обезкървяване на икономиката. Да не споменаваме наркотиците.

Бентън сигурно също знаеше за това. ФБР е редовно брифирано от ЦРУ. Информацията на Луси може би идваше от него.

— Всичко зависи от оръжието. — Марино товареше кутии с амуниции. — Сега има нови модели, каквито в Ирак не сте виждали. — Това последното беше за Къстър. — И да, много модели, дошли от чужбина, които не се продават у нас, поне не публично.

— Умни пушки, снайпери с дигитални мерници. Имаме ги и тук — каза Къстър. — Имаме само една глава от балистичен желатин, за което се извинявам. Мислех си да взема труп на прасе. Все още мога, ако утре имате време и искате да поостанете още един ден. Освен това знам някои наистина добри барове.

— Никакви трупове на прасета или каквото и да било друго. Желатинът достатъчно ще се развали на това време. — Отворих задната врата и натоварих моята чанта и тази на Луси на пода, защото мястото в багажника бе свършило.

— Защо? Да не си гнуслива? — попита ме Къстър.

— Не правя тестове с животни — нито живи, нито мъртви.

— Но ги правиш с хора.

— С починали — да. При подписано съгласие.

— Получаваш подписано съгласие от мъртвци? — Репликите ми бяха смесица от флирт и хапливост, за която в момента нямах

никакво търпение. — Страхотен номер! За това ли ти викат доктор Смърт?

— Ще трябва да питаш тези, които ми викат така, които и да са те.

— Винаги ли си толкова враждебна?

— Невинаги — отвърнах.

— Има едно синтетично вещество, което няма нужда да се бърка и не мирише — коментира Луси, сякаш Къстър беше вчерашен.

— Така би било прекалено лесно. Той иска да е отвратително. — Лицето на Марино бе плувнало в пот.

— Нямаме бюджет да купуваме каквото и да било, което да не е отвратително. — Вниманието на Къстър бе привлечено от Луси.

— Ще вляза вътре да платя. — Тя тръгна по рампата. Светлите й боти контрастираха на тъмната повърхност. И някак си успяваше да изглежда невъзмутима в палещата жегла.

— Мен не можеш да си ме позволиш — извика Къстър след нея.

— Не съм на пазар — изстреля веднага тя към него.

— Хайде, почна се. — Марино изгледа и двамата.

— Колко даваш на килограм? — извика Къстър.

— Не търся нищо. — И тя влезе през стъклената врата в наземната служба.

— Без майтап, тя наистина не търси — каза Марино троснато, но Къстър не го слушаше.

Колкото повече той флиртуваше с нея, толкова повече тя му отвръщаше със същото по нейния си начин. Трябваше да признае, че той беше привлекателен мъж. Малко над четиресетте, висок и мускулест като кукла Кен с маскировъчни комбатпанталони и бежова фланелка, затъкнал „Смит енд Уесън“, 40 калибър, в кобура. Без съмнение вече е бил информиран, че не е оборудван с каквото трябва, за да направи впечатление на Луси. Марино сигурно бе повторил любимото си клише и му бе предал всички подробности. Може би дори бе стигнал дотам, че да му сподели, че се случват някои подозрителни неща и странни съвпадения, които сочат към нас. Марино и голямата му уста.

Той отвори предната дясна врата на джипа, сякаш с Къстър бяха партньори, а аз бях цивилна гражданка, която просто откарвах донякъде. Оправих кобура на рамото си. Седнах тихо. Не можех да

изляза от настроението си, нито напълно да го проумея. Бях гневна на Марино. Бях гневна на всички.

— Какво ново? — Къстър се подпря с ръка на облегалката и се обърна да говори с мен. Красивото му лице бе почерняло, носът бе малко изгорял. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила.

— ФБР претърсва имението на семейство Росадо и яхтата им — отвърна Марино вместо мен.

Докато пращах имейл на Бентън, че сме кацнали живи и здрави, пристигна съобщение от Брайс.

„Паролата на електронната ми поща не работи. А твоята?“

„Моята е наред“, отговорих му.

„Можеш ли да питаш Луси?“

— Сивият пикап на Ранд Блум е взет от дългосрочен паркинг в Логан — каза Марино. — И помниш ли белия ван, за който ми каза? Онзи, който ударил кола на ферибота в Еджуотър, преди да бъде застреляна Джули Истман? Каза, че приличал на ремарке.

— Май си го намерил — по-скоро заяви, отколкото попита Къстър. И аз пак си спомних белия ван, който подминахме, когато пътувахме към местопрестъплението на Нари.

Той също приличаше на ремарке. Марино му бе свирнал с клаксона и шофьорът бе отбил, за да ни пусне. Убиецът може да е бил пред очите ни, а ние да сме нямали представа. Както всичко останало. Играеха си с нас, правеха ни на глупаци, следвахме плана на едно чудовище. Колко ли бяхме забавни.

— Зарязан на марината недалеч от къщата на Росадо в Марбълхед Нек — продължи Марино да го осведомява за последните новини — подробности, които бях сигурна, че няма да ни помогнат. — Със свалени номера. Вътре нямаше нищо освен белина. Можеше да се помирише от съседната пресечка.

— Значи човекът, който го е карал, вероятно убиецът, го е изоставил. И след като е убил Ранд Блум, е избягал с неговия пикап извън града — отвърна Къстър, сякаш това беше факт, а не предположение.

И преследваше колата на Бентън, игра си на котка и мишка с нас на магистралата.

— Гадно, обаче аз вече знаех за това — каза Къстър.

Щом вече знаеше, значи от ФБР са се свързали с него. Отново ме обзе гняв. Те си задаваха въпроси, опипваха почвата, а аз се вирах в главата на Марино. Какво бе разказал нарочно или без да иска? Какви данни на Криминологичния център бе разкрил, без да прояви здрав разум и да предвиди как това можеше да навреди? ФБР бе изолирало Луси преди време и щеше да го направи и сега, но по много различен начин. Този път присъдата щеше да е различна, и то такава, която можеше да я лиши от свободата и живота ѝ.

— Ден година храни, това е Бюрото за теб. Още едно разхищение на парите на данькоплатците — каза Марино, когато Луси излезе от наземната служба и се затича към джипа.

— Коя е тя? — попита ме Къстър. Не можех да повярвам, че той не знае. Освен това не разбирах как на някой можеше да му се флиртува точно в този момент. — Дъщеря ти? По-малката ти сестра? Наистина ли сама кара онази голяма машина?

Луси седна до мен.

— Съобщение от Брайс — казах ѝ. — Проблем?

— Неприятности със сигурността. Ще ти обясня по-късно — каза тя.

Погледнах часовника си. Беше седемнайсет и петнайсет. Оставаха ни поне три часа дневна светлина, която можехме да използваме.

40.

Пътуването до тренировъчния център и стрелбището на шерифския офис на окръг Морис ни отне трийсет минути в следобедния трафик.

Усещах времето. Беше осезателно като силен вятър, който ни буташе назад към миналото, а то пък зееше забранително и неподатливо на промяна. Луси криеше нещо, което не искаше да сподели, но предчувствах, че рано или късно ще разбере какво е. Тя бе потънала в айпада си, а аз се измъчвах с тестове и реконструкции, за които не вярвах, че ще ни помогнат да хванем убиеца, станал истинска знаменитост в интернет. Луси ни информира, че откакто бяхме тръгнали от Бостън, Медноглавата змия бе набрал огромна популярност в социалните мрежи. Не можех да търпя вниманието, което злите хора получаваха.

Не ми харесваше да ми напомнят, че по-голямата част от енергията ми отиваше за строене на хипотези, а не за спиране на виновника. Работата ми беше да се подготвя за съдебните заседатели, за прокурорите, да съм сигурна, че съм прегледала всяка молекула при разследването и съм я документирала. Но това не беше достатъчно и преминавах отвъд спазването на правилата. Не бях сигурна, че вече съм способна на това.

Бях сама в обърканите си и гневни мисли. Гледах пейзажа с красиви къщи, конски ферми зад спретнати огради, поляни и паркове, оградени с лилавеещи камъни. Зеленината беше изобилна и шосетата бяха покрити със сенки. Вече бяхме на Уест Хановър авеню, влизахме и излизахме изпод слънцето, от което очите ме боляха. Луси правеше нещо в интернет, а аз стоях с гръб към нея и се взирах през прозореца.

„Приемаш всичко прекалено лично.“

Не спирах да си го повтарям, но това не вършеше работа. За миг станах сантиментална. Изписани на ръка табели рекламираха домашно отгледани плодове и зеленчуци, с които Градинарският щат бе прочут. Преглътнах. Чувствах, че ме задушават емоции, които не очаквах.

Защо животът не беше по-различен... Тогава щях да си взема царевица, домати, подправки и ябълки. Копнея за свежия им аромат, за допира им. Вместо това ме обгръща пагубна мъгла. Измама. Луси си имаше свои стремежи и двамата с Бентън си споделяха.

„Тя ме лъжеше. Той също.“

Къстър намали скоростта, когато огромният комплекс се появи пред очите ни. Криминологичните лаборатории от тухли и стъкло стигаха чак до тренировъчния плац — обширно пространство с простреляни и изгорени къщи, с коли и преобърнати автобуси, които се ползваха като симулативни местопрестъпления за обучителни разследвания, за тренировки на пожарникарите, полицейските кучета и специалните части за опасни операции. Отвъд тях се виждаха етажирани поляни с кули.

Изведнъж се озовахме на тесен черен път и около нас се вдигна гъст прах. Скорошните силни бури бяха пристигнали първо тук, но никога не се знаеше. Земята беше напълно изсушена от внезапното затопляне, което все още ни мъчеше. И в този час температурата не падаше под 30 градуса. Утре щеше да е още по-горещо.

Паркирахме зад едно от многото издигнати дървени съоръжения със зелени метални покриви в неправилна форма. Под тях нямаше нищо, освен бетонни площадки, небоядисани пейки, чували с пясък и сгъваеми столове. Слязохме и започнахме да разтоварваме. Къстър взе голям черен куфар с последен модел снайпер, в който бяха приложени технологии на дроновете за проследяване на целта и изчисляване на момента за стрелба.

— Последната придобивка на спецчастите — продължи той да ни обяснява, докато мъкнехме екипировката си под ужасната жега. Занесохме го до бетонна площадка и го сложихме върху грубите пейки. — Не казвам, че убиецът е използвал такъв снайпер, но би могъл.

— Откъде можеш да се сдобиеш с такова нещо? — попитах.

— Пазарът е предимно за богати ловци на едър дивеч, както и за полицията и армията, но не много. Технологията е нова. Двайсет-трийсет хиляди долара парчето, записваш се в списък и чакаш. Клиентелата е сравнително малка и няма как да се скриеш, ако си един от гордите собственици.

— Някой може ли да види тези списъци?

— Такива са си федералните. Специалността им са моливите и списъците. — Една от типичните подигравки на Марино.

— Исках да ви покажа какво е възможно — каза ми Къстър, без да сваля очи от Луси, като същевременно напълно игнорираше шегите на Марино. — Улучване в десетката от хиляда метра е нищо работа. Новобранец може да го направи. Дори Луси.

— Къде е модерният събирач на куршуми, за който си мечтаеше? — Марино отвори една оръжейна кутия, която носеше етикет „доказателства“.

— Ето тук — посочи той.

В обрасло с бурени пространство вляво от мястото, на което се намирахме, имаше друга бетонна площадка, но без покрив. В края ѝ се виждаше стоманена тръба около десет сантиметра в диаметър и два метра висока. Тя беше обвита в дебел пенест материал, който обикновено се ползваше за изолация на сгради. Била пълна с фибропълнеж, както ни увери Къстър.

— Имам и специално заредени субсонични амуниции за ниска скорост — добави той. — Уинчестър магнум 300, LRX, магнум праймър, барут. Не това е използвано, но все ще ни каже нещо.

— Ако не мислиш, че това е използвано, тогава защо си си правил труда? — попита Луси.

— Първо, няма да търсим гилзите, след като намалим заряда. И второ, куршумът остава непокътнат, върхът не се разцепва и аз ще разбера какво се е случило. А ти защо не помогнеш с нещо? — Той нажежи още малко флирта. — Отзад в джипа има манекен без глава и хладилна чанта. Бъди добро другарче и донеси моя приятел Икабод, желираната глава и кутията с инструментите.

Тя не помръдна. Сякаш не го чу. Това беше един от начините, по които тя флиртуваше. Луси го харесваше. Не знаех какво може да означава това и за миг мислите ми се върнаха към липсващия пръстен. Джанет бе напускала Луси преди и се надявах, че няма да го направи отново.

— Да обобщим. — Къстър насочи вниманието си към мен. — Можем да изстреляме тестови куршуми с много малки поражения, да ги съберем на място и да огледаме добре завъртането, жлебовете и вдлъбнатините. Можем да ползваме снимки от балистичната лаборатория и да направим предварително сравнение с куршума,

изстрелян в събирача. И всичко това, докато стоим тук и се потим, като си спестим загубата на часове далечни изстрели с пушка, която вече знаем, че не е онази, с която са убити хората.

— Пушката е боклук. — Марино се бе надул като пуяк и изглеждаше много щастлив. — Въпросът е откъде се е взела?

— Някой я е купил както си е била произведена от фабриката и я е подхвърлил — каза Луси. — В нея няма нищо видоизменено. С други думи, съвсем легална е.

— Трябва да внимаваш, когато говориш все едно знаеш прекалено много — каза ѝ Къстър.

В куфара с етикет „Доказателства“ беше ремингтънът 308-и калибър, който Марино бе намерил в апартамента на Ранд Блум — дуло от неръждаема стомана, приклад в черно и зелено. Той я взе.

— Стандартно дуло 5R със спирачка на дулото — каза той — и наистина добър мерник Леъполд Марк 4, но няма следи от употреба. Съгласен съм, че проклетото нещо е чисто ново. Не мисля, че въобще е стреляно с него.

— Някой е знаел, че ще се сетим за това за две секунди. — Луси бе отишла при джипа и се протягаше вътре, за да извади манекена.

„Някой.“ Не можех да се отърва от усещането, че тя има представа кой е той.

— Това не е нашата пушка, вече мога да ви го кажа — обади се Къстър. — Дулото няма да е същото, но за пред съда ви трябва повече от моята дума. Ще ви дам едно хубаво парче мед, което съдебните заседатели да разгледат. — Очилата му със сиви стъкла бяха обърнати към Луси, която вдигаше хладилната чанта. Изведнъж ѝ хвърли заглушители за уши и тя ги хвана с една ръка.

Сложи ги на ушите си и Къстър взе ремингтъна. Бръкна в друга кутия, облицована с мек материал, и ми подаде видеокамера.

— Трябва да заснемеш това — каза той. — Една от причините, за които се сецам, са съдебните заседатели. Ще им покажем колко усилия сме положили, че не просто сме направили обикновени проби в лаборатория с климатик.

Насочих камерата към него и започнах да записвам. Той слезе от площадката на земята. Отвори пушката, сложи меден патрон със син връх от полимер и лъскава месингова гилза. Затвори пушката с рязко

кликване, легна на тревата, подпря приклада на торба с пясък и мушна отвора на дулото в най-близката до него тръба.

— Пазете си очите и ушите! — Беше по корем, а прикладът се бе наместил между рамото и бузата му.

Чу се остър пукот и след това настъпи тишина. Нискоскоростният куршум се спря във фибропластмасата. Дори не успя да измине двата метра до другия край.

— Спри. — Имаше предвид да спра да снимам.

Седна и свали шумозаглушителите. Обяви, че повече няма да стреляме и вдигна червен флаг на пилоната, в случай че се появят други стрелци. Никой нямаше да натиска спусък за момента.

— Луси? — каза той. — Ще позволя на теб и на Марино да сложите Икабод в дъното на стрелбището. Нека да е далеч, ще започнем с хиляда метра и винаги можем да го преместим по-напред, ако се наложи. Но си мисля, че тази гад избива жертвите си от голямо разстояние. Идете колкото се може по-далеч, докато това божествено място е все още само на наше разположение, защото обикновено по залез-слънце се появяват по няколко идиоти, които се готвят за следващия лов на Осама. Тогава ще трябва да кажем сбогом на дъното на стрелбището, освен ако не искаме да ни отнесат главата. — После се обърна към мен. — Това не го засне, нали?

Джак Къстър отвъртя капачката на тръбата и започна да вади белия пълнеж, който приличаше на захарен памук. Гледах го от един сгъваем стол. Жегата ме притискаше като пластове гореща вода над мен. Бежовите ми спортни дрехи бяха полепнали по кожата, ръкавите ми бяха запретнати и потта се лееше по ръцете, гърдите и гърба ми и ги охлаждаше.

След още малко изваден пълнеж куршумът грейна като нова монета. Имаше малко сажди в задната част от бързо горящия барут. Къстър каза:

— Ето те и теб. Общо взето каквото очаквах.

Обърнах се към Марино, Луси и манекена — мъжки торс с телесен цвят, набучен на лъскав прът, който в някакъв момент се беше снабдил с глава и стойка. Те взеха хладилната кутия и голямата кутия с инструменти, шумозаглушителите бяха на ушите им. Тръгнаха по прашна суха пътека през стрелбището. Слънцето напичаше ниско над далекопроводите, които кръстосваха хоризонта. Наоколо нямаше

никого, беше тихо, чуваше се само шумът на колите, които не виждахме. Тогава видях Къстър, застанал над мен с протегнатата ръка.

В дланта му имаше голям меден куршум, съвсем непокътнат, включително и синия връх. Сякаш никога не бе изстрелван. Но нарезът на дулото се бе отпечата добре.

— Малко ти спира сигнала, а? Все едно си прави номера със зрението ти? — каза той.

— Така е.

Той извади айпад от раницата си, писа нещо около минута и на екрана се появи уголемена снимка — медният куршум с острите си като бръснач разклонения на върха, който бе изваден от гърдите на Джамал Нарич. Къстър дълго се взира в изображението на екрана, след това разгледа с лупа, увеличаваща десет пъти, куршума, който извади от тръбата, като го чистеше от белите влакна. Даде ми го. Беше топъл и тежък.

— Дори не сме близо — каза той. — Този, който държиш в ръката си, определено няма завъртане 1 към 10 и аз вече знам от вида дуло, известно и като рем-таф, че то е 11,2 към 5. Изводът е, че пушката, която търсим, не е ремингтън 700, освен ако дулото не е било заменено с нещо като кригер. Да не говорим за патроните, които Марино е иззел от апартамента на Блум. Това не са гилзи на „Барнс“. Ще напиша доклада си, но освен ако ти или Марино нямате още въпроси за конкретната пушка, аз съм доволен.

Седях тихо в сгъваемия си стол и се взирах в далечните силуети на Луси и Марино в маранята. Усещах как Къстър ме разглежда като балистично изчисление.

— Опитай се да не показваш толкова ентузиазъм — каза той.

— Ще положа всички усилия.

— Не се позволява обезкуражаване. То е против правилата на стрелбището.

— Онова, което се опитвам да не чувствам, не е радост, че съм тук и правя това. Опитвам се да се разубедея, че си губим времето, като правим стъпка по стъпка онова, което ще ни трябва за процеса, който може никога да не започне — отвърнах аз, като го гледах в очите.

— Ще го хванем, който и да е.

— Някой си играе с нас. Напълно ни манипулира.

— Нямах представа, че си такава фаталистка.

— Освен това се опитвам да спра да мисля кой още ще умре, докато ние тук си играем с оръжия.

— Нямах представа също, че си негативна и цинична.

— Не знам какви представи си имал.

— Да не би аз да съм направил нещо?

— Не и на мен.

— Не си играем. — Той прибра ремингтъна в облицованата кутия от черна пластмаса с надпис „Доказателства“. — Но разбирам какво изпитваш.

— Не мисля, че разбираш. — Погледнах го. Сивите му очила гледаха към мен. — Ти вече знаеше, че тази пушка не е онази, с която са убити жертвите. Вече знаеше отговорите на въпросите си, преди дори да си ги задал.

— Не ти ли се е случвало да знаеш от какво са умрели хората, преди да им направиш аутопсия? Ами Ранд Блум? Ти си извадила тялото му от басейна и си видяла раната от намушкване. Имаше ли нужда да го разрежеш, за да разбереш, че ножът е влязъл от долу нагоре, бил е завъртян, срязал е аортата и е спрял сърцето? Може да е аспирирал малко вода с последния си дъх, но е нямало как да оцелее след такъв удар, съвсем във военен стил.

— Виждам, че Марино споделя доста с теб. И не аз правих аутопсията на Блум. Нямах да се сметне за честна и безпристрастна.

— Но си била права за причината за смъртта му.

— Да, бях.

— Но това не е достатъчно. Трябва да го докажем. И току-що го направихме. Помагам да изградим солидно обвинение.

— Предполагам, че следващото, което ще докажеш, е, че жертвите не са простреляни от земята, дори не от малка височина.

— Напълно си права. Не са.

Той отвори друга кутия, този път по-голяма и груба, и извади далекобойния снайпер. Беше заплашителна черна пушка с голям проследяващ дигитален мерник. Той я постави на статив.

— И докато свършим, може да преосмислиш любимата си теория — рече той.

— Която е?

— Че барутният заряд е бил толкова малък, че е можел дори да хвърли куршума. Не е било точно така, но съм съгласен с теб, че онзи

задник е искал да намериш куршума с гравираната тройка на него. Нали не сте го казвали пред медиите?

— Доколкото ми е известно — не.

— Притеснява ме следното: три от колко? Колко убийства е планирал?

Представих си седемте монети и си казах, че остават още четири. Марино, Луси, Бентън и аз. И след това спрях да мисля. Гледах как Къстър започна да слага куршуми в пълнителя.

— Работи с безжична интернет връзка — каза той. — Сензорите събират цялата информация за околната среда, дори за въртенето на земята. Всичко, с изключение на вятъра, тези данни трябва ние да въведем. Информацията се изпраща към айпад, което е полезно, когато имаш асистент, а предполагам, че нашият убиец няма.

— Нашият? Нека не използваме езика на връзките.

— Идеята ми е, че подобни задници обичат да работят сами, освен ако не става въпрос за нещо маловажно и не особено предизвикателно.

Отвори още една кутия и извади мерник със стъкла Сваровски. Сложи го на груб триножник.

— Можеш да видиш добре какво се случва при увеличение 60 пъти. — Той се взираше в Луси и Марино в далечния край на стрелбището, които ставаха все по-малки под ниското слънце и върху тях падаха сенки от далечните дървета. — Макар да си давам сметка, че според теб си губим времето, като си играем с оръжия. Макар че, разбира се, ако наистина си го мислеше, нямаше начин да си тук, прав ли съм?

— Надявам се да си прав.

— Ти наистина си ядосана. Не те виня.

— Може би се обвинявам.

— Да. Какво си могла да направиш, за да го предусетиш? Какви предохранителни мерки си могла да вземеш, за да защитиш себе си и своите хора? — Той напълни още един пълнител с пет куршума от мед. — Затова настоявах да дойдеш.

— Нямах представа, че си настоявал.

— Ами настоявах. Първо двама убити на моя територия в Мористаун. Сега един в твоя квартал. Кой може да е следващият? Аз

знам едни неща, ти знаеш други. Заедно знаем повече от всеки друг. Та кажи ми защо си ядосана и аз ще ти кажа защо наистина е така.

— Защото му се разминава.

— Не — каза Къстър. — Защото те кара да полагаш максимум усилия и най-добрите ти оръжия не дават резултат. Лабораторните науки вършат работа само когато изследват добри веществени доказателства. Ако те са замърсени и подхвърлени, тогава какво ти остава? Нищо. Също като пушката ремингтън. Няма отпечатьци по нея, а ДНК-то ще е безполезно. Същото е и с амунициите, които е намерил Марино, същото е и с буркана с монетите. Едно голямо нищо, което заема времето на всички и дава на извършителя спокойствие да планира и да се предислоцира.

— Боя се, че си прав.

— Знам, че съм прав, и ще е същото и с това, което се случи занапред.

— Добре, привлече ми вниманието.

— А идеята, че убиецът е искал да намериш куршума? Това откъде дойде? Нали не е просто твое усещане?

— Луси го предложи като възможност.

— Тя е субективна.

— Значи мислиш, че греши.

— Не, мисля, че е права. Но също така мисля, че е толкова напрегната, че всеки миг ще експлодира — каза той. — Тактически принцип номер едно гласи, че ако нямаш ясна и решителна цел, операцията става несвързана и без фокус.

Не отговорих. Нямах намерение да споделям съмненията си за нея, че е емоционално въввлечена и не е обективна. Може би беше разсеяна и без фокус, а ако не беше, това скоро щеше да стане.

— Мога да ти помогна — каза Къстър.

— Приемам всякаква помощ. — Задържах погледа му, а после казах: — Благодаря.

— Всеки може да научи някои нови неща, дори големият шеф. — Той отвори друга кутия с амуниции. — Ще те науча да мислиш като снайперист. Какво знаеш за снайпериста? Той е ловец и аз ще ти дам да надникнеш през очите на този ловец, през прицела му, да усетиш какво е да дръпнеш спусъка и да видиш как някой умира, преди да падне на земята. Защо ще го направя ли?

Станах от стола си и погледнах през мерника. Беше лек, но с огромен обхват. Нагласих го на близко разстояние и при 60 пъти увеличение Луси ми се струваше точно пред мен. Тя отметна косата от лицето си и премигна към косите слънчеви лъчи. Беше онова време от деня, когато светлината беше прекалено ярка и човек не можеше без слънчеви очила, но пък и прекалено тъмно, за да си ги сложи. Свалих моите и ми се стори, че Къстър ме разгадава така, както снайперистът разгадава жертвата си. Той също си свали очилата и се учудих колко зелени са очите му, почти толкова, колкото на Луси.

— Правя го, защото познавам хората като теб — каза той. — Ако видиш и почувстваш това, което вижда и чувства убиецът, ти ще го откриеш. Съзнанието ти ще е много по-ясно от това на Луси. Нямам съмнение в това.

Последвах я с мерника, докато тя късаше парче сребриста самозалепваща се лента и я прикрепваше към торса, а после и през главата от балистичен желатин, който беше прозрачен като кубче лед и изглеждаше хлъзгав. Главата беше овална със зачатъци на мъжки черти. Виждах, че лентата не искаше да се залепи и тя опита с ново парче. Постоянно се оглеждаше, сякаш някой я следеше. Желатинът бе започнал да се топи. Скоро щеше да стане като развалено лепило.

— Не се тревожи. — Къстър отново ме разгадаваше. — Това е по-скоро за ефект, защото си права. Имам много ясни очаквания какво ще се случи. Но отново мисля за съдебните заседатели. Ще снимаме желатиновия мъж на видео, е, всъщност аз ще го направя. Ще сложа камера в долния край на стрелбището. Два изстрела на хиляда метра, десет футболни игрища. Един куршум с намалена скорост и един нормален. И ще го улуча точно тук.

Той докосна тила си в основата на черепа.

— И ще видим в каква форма ще са куршумите и дали ще излязат от желатина — каза той. — Повече издевателства Икабод няма да понесе. Другите изстрели, които ще произведем, и това включва и теб, просто ще бъдат по стоманени цели, за да видим как пушката изчислява пътя на куршума. Разстоянието не ми е най-големият проблем. Предупреждавам те още сега, че ако се вярва на това — той посочи снимката на айпада, — а то прилича на 70-градусов ъгъл на влизане отгоре, имаме работа с балистичен коефициент, който води до притеснителни изводи. И това е задачата, която трябва да решим.

Балистичният коефициент отчиташе математически колко добре куршумът цепи въздуха.

— Изводи за траекторията — добави той, — която вероятно няма да можем да симулираме тук, освен ако Луси не е в настроение и не ни позволи да стреляме от хеликоптера ѝ. Можем да го направим с това нещо. — Той потупа снайпера. — Дори няма да ни трябва джиростабилизатор.

— Ще ми се да не предлагаш тази идея — казах му направо.

— Защо не? Някой трябва да го направи.

— Какво още ти е казал Марино? — Отместих око от мерника и погледнах право към него.

Той присви рамо и обърса потта от врата и брадичката си.

— Че някой може би се опитва да я накисне. Че някой може би се опитва да я прати в затвора?

— Може би?! — Бях заслепена от внезапно обзелия ме гняв.

41.

Той се облегна на пейката, вкара потните си ръце в джобовете и погледна надолу към мен.

— Аз не съм ти враг — каза Къстър. — На твоя страна съм.

— Не знаех, че има страни. — Потиснах беса, който не исках да изпитвам.

— Нека го кажем така. Ако си мислех, че Луси е от лошите, тя нямаше да е тук с нас на стрелбището. Но аз не мисля така. Федералните го мислят, а ти знаеш какво казват в моя бранш. Много хора отиват в ареста, защото е прекалено очевидно и лесно да заключиш, че са престъпници. Кое то не значи, че са.

— Твоят бранш? — Разгорещените ми емоции започваха да се уталожват от нажежени до червено до кротко врящи.

Спомних си, че имам силна воля. Фокусирах се върху това. Трябваше да остана спокойна.

— Армията. Полицията. Университетът на живота — каза той. — Знаем, че си омъжена за ФБР.

— Само за един от техните агенти.

— И предполагам, че не трябва да се тревожиш за него?

— ФБР свързвали ли са се с теб? — Исках да го чуя как го казва.

— Разбира се. Би трябвало да се очаква.

— Бентън Уесли? Говорил ли си със съпруга ми за племенницата ми?

Къстър извади ръце от джобовете си. От брадичката му капеше пот, очите му бяха като смарагди на фона на лъщящата му загоряла кожа.

— Виж, тук има много предистория, която ти няма как да знаеш. Марино е от Байон, а аз съм израснал в Трентън. Знаем се отдавна и през последните шест-седем месеца прекарваме доста време заедно. Вероятно си наясно, че той се свърза пак с гаджето си от гимназията Бет Истман. Започнаха да излизат и тогава дъщеря ѝ беше застреляна,

докато слизала от колата си на ферибота. Джули беше на двайсет и осем. Току-що бе получила повишение в „Баркли“ и се бе сгодила.

— Ужасно — отвърнах. — Всичките тези убийства са такива. Безсмислени и хладнокръвни.

— Известно време си мислех, че убиецът има лична информация за всички вас и тогава нещата започнаха бързо да ескалират. Това се случи преди месец — продължи Къстър. — Марино каза, че трябва да пресечем всичко още в зародиш, да изградим обвинение, преди някой друг да го направи. Той ми има доверие, защото сме приятели и познава племенницата ти от дете. Знае историята ѝ и вижда какво се готви. Въпросът е да разберем дали бивш федерален агент и разследващ хакер като Луси Фаринели открива разни подробности, защото може или защото тя ги създава. Като непроследимите съобщения в Туитър. Хакването на базата данни. Стрелбата от такава височина, че се предполага, че е от хеликоптер.

— И защо ще го прави?

— Знаеш историята. Предвидима е. Натрупва ѝ се повече стрес в живота, който я изважда от релси. Виждам съм го и преди, ти също.

— Няма история. — Нова вълна от гняв премина през мен. — Някой може да се опитва да натопи Луси, но не е направил достатъчно, за да се вържем. Нищо от това, което описа, не издържа на позадълбочен анализ.

— Хора са затваряни за доста по-малко. Били са унищожавани. Имахме случай миналата година, сигурно си чула за него. Фермер си орял в полето и изкопал скелет, който се оказал на двайсетгодишно момиче, което изчезнало от Бруклин през 2010 година. Колкото повече се опитвал да е полезен, да събира информация и да помага на федералните, толкова те ставали по-подозрителни. Сега той само разговаря с адвокатите си. Фалира. Пълен парий. Жена му го напусна. Може да бъде довършен за нещо, което изобщо не е извършил, само защото се е опитвал да бъде добър човек. Виждаш ли как става?

— Знам как става. — Осъзнах колко съм разстроена. Бях толкова ядосана, че беше страшно.

— Затова, позволи ми да ти помогна да хванеш лошия, но трябва да стоиш тук, на този стол. — Той потупа сгъваемия стол през пейката, на която се бе облегал и където бе нагласен зареденият снайпер. — Фасулска работа? Искам сама да разбереш.

Останах на мястото си, права зад прицела на триножника.

— Скорост при излизане от дулото, скорост на вятъра, температура, атмосферно налягане и вид куршум. И хубавото на това бебче — той посочи пушката — е, че само си пресмята, стига да му въведеш вида амуниции и вятъра, който точно в момента е променлив и минимален, но е на път да стане по-силен. В четвъртък сутринта в Кеймбридж около времето, в което Джамал Нарие бил застрелян, вятърът е бил десет възела от север. Сега се е обърнал, затова е толкова ужасно горещо.

Преместих мерника, намерих червените метални мишени, закачени с вериги на стойките на разстояние от сто метра до километър и половина. Последната извивка на хълма, която можех да видя, приличаше на мираж на морска вълна в жегата, а мишената беше не по-голяма от топлийка. Опитах се да се успокоя. ФБР на няколко пъти почти съсипа Бентън, а сега с удоволствие съсипваше Луси. Гневът ми беше огромен. Нямах да мине. Това беше семейството ми.

„Никой нямаше право да докосва семейството ми.“

— Стрелецът очевидно знае какво прави и избира амунициите според случая — продължаваше да говори Къстър. — Някои куршуми са хлъзгави при вятър, но LRX са направо ужасни. Те минават през нестабилна атмосфера, през плът, кост, в каквото попаднат. Масивна експлозия и раната изглежда като желе.

— Ами субсоничните?

— Не мисля. Те се движат със скорост, по-ниска от 365 метра в секунда. Но по-лек заряд — да — каза той. — Добави това към голямото разстояние и скоростта рязко пада. Куршумът губи кинетична енергия. Ако планираш правилно, той остава недокоснат и може да се намери.

Насочих мерника обратно към Марино и Луси, които закрепваха балистичната глава с още самозалепваща се лента. Видях, че са използвали гумения чук, за да забият стоманения кол в пръстта и го бяха оградили с камъни.

— Кажи на глас какво си мислиш — казах на Джек Къстър.

— Да кажем, че някой от тези излезе от дулото със скорост 750 вместо с 850 метра в секунда. — Той взе патрон от кутията и го вдигна. — С други думи, съвсем малко по-лек барутен заряд. На хиляда метра

скоростта ще падне под 350 метра в секунда или с енергия, по-малко от 550 джаула.

— И в зависимост какво удари, може да има много малък взрив или косвени поражения.

— Ако удари нещо меко като плът — съгласи се той. — Или балистичен желатин. А не твърда цел като метал или жива кост. Куршумът, който си извадила от гърдите на Джамал Нарич, колко точно кост бе уцелил?

— Беше разделил прешлена и след това бе минал през меката тъкан и бе заседнал под кожата.

— Това е част от обяснението. Другият въпрос е откъде, по дяволите, стреля убиецът?

— Знаеш ли?

— Не. — Той извади малка бяла кърпа от раницата си и ми я подаде. — Но знам със сигурност, че когато свършим, ти вече няма да мислиш като досега.

— И как мисля сега?

— Като учен. Като лекар. Като майка или леля. Ще те науча как да мислиш като ловец на човешки същества.

— И според твоя опит това как изглежда?

— Никак, ако те го предусетят — каза той.

Гледах Луси и Марино. Те се опитваха да обърнат манекена с гръб към нас. Говореха си, след това тръгнаха към нас по тясната прашна пътека, по която едвам можеше да мине сервизна количка. Очите на Луси не спираха да се движат, докато говореше. Познавах я по-добре от всеки друг. Тя се тревожеше, че някой ни преследва и тревогата ѝ почиваше на истинска информация.

— Ще пробваш ли или какво? — Къстър пак потупа по стола.

Тръгнах към пейката и седнах на стола.

По лицето ми се стичаше пот и ми влизаше в очите. Не можех да се настаня удобно. Уж бях човек със силни и уверени ръце на хирург, а треперех при всеки опит да наглася синия X върху целта на дисплея. Пушката беше тежка, поне десет килограма.

— Не мисля, че съм на правилната цел — признах.

— Не си. Извивката на хълма на хиляда метра от нас е онази голямата вляво. — Къстър стоеше наблизо и ми асистираше. Данните от мерника излизаха на айпада му.

Желатиновият човек беше унищожен с два изстрела. Къстър улучи мястото на тила в основата на черепа, на което би трябвало да се намира вторият шиен прешлен. От хиляда метра разстояние куршумът с по-лек барутен заряд не излезе от другата страна, имаше много малко поражения. Амплитудата на траекторията беше 12 метра, което означаваше, че снайперът е трябвало да се прицели поне от такава височина над целта. Куршумът с повече барут мина през желатиновата глава и не намерихме гилзата. Най-вероятно се бе забила в земята.

Запазеният куршум, който бе убил Джамал Нари, трябва да е бил зареден с по-малко барут от обичайното. Ако беше така, Луси щеше да се окаже права. Било е нарочно. Не бях впечатлена, че се е сетила, по-скоро се притеснявах защо го е направила. Тя хем беше с нас, хем не беше. Беше фокусирана и в същото време вниманието ѝ се луташе навсякъде. Очите ѝ не спираха да шарят. Долавях дори незабележимите движения на главата ѝ. Периферното ѝ зрение и слухът ѝ бяха нащрек. Една мисъл си проби път от тъмно, дълбоко и недостъпно място в съзнанието ми. Луси може би знаеше кой е Медноглавата змия. Сигурно Бентън също имаше своите подозрения и по някаква причина двамата не споделяха с мен.

Преминахме на метални цели и Къстър, Марино и Луси виждаха това, което и аз. Казаха ми, че мерникът ми се отклонява с около триста метра. Вдигнах очи, избърсах лицето и ръцете си с кърпата, след това погледнах към изсъхналата тревиста местност, напълно празна, ако не се брояха фермите и малките горички в далечината. Надникнах пак през мерника. Преместих дулото наляво и направих някои съвсем малки подобрения в прицелването, намерих малките червени цели на 750 метра, а след това и на 1000 метра, които бяха като мираж. Сякаш танцуваха пред очите ми.

Отблъснах зловещите мисли и растящото чувство за безпомощност. Това, което не можахме да изчислим, беше ъгълът от 70 градуса, под който бе паднал куршумът, улучил Нари в тила и заседнал под кожата на гърдите му. Сенките се съгъстваха и пропъльзяха от всички страни като нощни животни, слънцето гореше на хоризонта и потъваше зад него в нажежен розово-оранжев нюанс. Едвам виждах червените метални цели, наредени като близалки. Нагласих бялата точка на най-далечната вляво и я фиксирах. След това си промених решението.

— Вятърът. — Осъзнах, че вършехме това повече от час и много скоро щеше да стане прекалено тъмно. — Може би пак се е променил.

Беше се усилил, а температурата не бе паднала много под трийсет.

— Мисля, че ти трябва да го направиш — реших аз, без да имам някой конкретен предвид, докато посягах към бутилката с вода. Отпих голяма топла глътка. На стрелбището нямаше никой друг освен трима мъже, за които бях сигурна, че са военни.

Бяха се появили преди петнайсет минути и бяха избрали далечна бетонна площадка със стоманен покрив, в която се стреляше от близко разстояние. Хрущящите звуци от техните М4 не спираха. От време на време ни поглеждаха — двама мъже и две жени с пушка, която можеше да промени всичко, което знаехме за оръжията.

— Ако не го преживееш от първо лице, не можеш да разбереш какво се случва — повтаряше ми непрекъснато Къстър. — Не можеш да проумееш реалността, която предлага подобна система за стрелба.

Притиснах буза в приклада, подпрях го в торбата с пясък, но колкото повече опитвах, толкова по-тежка ми се струваше пушката. Бях уморена и се мъчех. Като насилвах нещата, ставаше по-лошо.

— Ако той стреля с нещо такова, то не му върши цялата работа — обади се Марино. — Точно там е работата.

— Което аз разбирам повече от добре — отвърнах.

— Осем километра в час, точно вляво — каза Къстър.

Натиснах копчето и въведох скоростта и посоката на вятъра. Жироскопът и скоростомерът щяха да компенсират движението на дулото и дигиталният мерник щеше да изчисли разстоянието, температурата, атмосферното налягане и височината. Отново започнах да се боря с бялата точка, не се целех както трябва.

— Ако не ти харесва, изчисти я и набележи нова — каза Луси.

Дори пулсът ми отместваше бялата точка, но в един момент я нацелих и натиснах бутона отстрани на предпазителя на спусъка.

— Добро прицелване. — Къстър се взираше в айпада си. — Малко назад.

Опитах отново.

— Още малко. Премести се напред, триангулирай с лявата ръка и се опитай да се настаниш удобно. Не, изчисти това. Опитай пак.

Отново набелязах целта. Треперех и погледът ми се премрежваше. Поставих бялата точка в центъра на мерника и натиснах копчето.

— Прекрасно — каза Къстър.

Нагласих линиите. От сини те станаха червени, когато натиснах спусъка, но пушката не стреля. Тя изчисляваше условията и всяко движение, което целта би могла да направи. След това се чу силен трясък и откатът удари рамото ми.

— Достатъчно добре, за да свърши работа. — Къстър ми показва на айпада. — Поздравления, докторе. Току-що уби човек от хиляда метра.

42.

Не беше вярно, че новобранец може всеки път да улучи десетката с далекобоен снайпер. Джак Къстър демонстрира кристално ясно, че убиецът не просто се бе добрал до последната дума на технологиите и бе тръгнал на лов за хора, при който улучваше почти невъзможни цели.

Човекът, когото преследвахме, беше опитен, много умел и може би използва пушка, която беше далеч по-умна от мен. Разбрах по трудния начин, че прицелването не беше фасулска работа. Обикновено когато успееш да наглася правилно бялата точка, мръдвах пушката и губех целта. Имаше го и на пръв поглед непреодолимият проблем с траекторията. След няколко часа стрелба по стоящи цели и слушане на глухите удари на медните куршуми в стоманата, Къстър потвърди това, което не исках да е вярно.

На стрелбището нямаше достатъчно висока точка — включително и кулите — от която да се симулира убийството на Джамал Нари. Според Къстър в условия като онази сутрин стрелецът е трябвало да бъде поне на 90 метра над целта. От това разстояние най-много да се чуе съвсем слаб звук от удара на куршума. И той щракна с пръсти, за да ни покаже какъв би бил той.

ЩРАК. Непрекъснато го чувах.

Каза, че ще постъпим глупаво, ако изключим възможността да е стреляно от хеликоптер, а това беше още нещо, което ФБР би използвало срещу Луси. Точен стрелец, експерт по оръжията, а и в четвъртък сутринта, когато Нари бе убит, тя бе във въздуха. Почувствах подмолна тревожност, докато пъхах магнитната карта в слота пред хотелската си стая и отварях вратата. Влязох вътре и хвърлих чантите върху идеално оправеното легло. Светнах лампата, намерих бюрото и бутилка вода, като разсеяно си дадох сметка за мебелите и карираната дамаска. След това включих лаптопа си и седнах.

Отворих сателитна карта на Кеймбридж, която бе обновена преди единайсет минути в осем и петдесет вечерта и намерих къщата във викториански стил на Фарар стрийт. Беше осветена, високите метални улични лампи грееха. Познах голямата веранда, велосипедите и скутера, вързани за стълбовете, паркираните коли, жълтата лента, обозначаваща местопрестъплението, която още ограждаше двора. Увеличих мащаба и се преместих на север към строителната площадка, където според полицейските доклади кранист бе паднал и загинал в сряда сутринта.

Беше в Съмървил, висока сграда, бетон, стъкло, скеле и почти нищо друго. Потърсих информация. Двайсететажен луксозен комплекс с апартаменти, строителството му бе започнало миналото лято. Разстоянието беше точно 965 метра по въздуха или приблизително хиляда метра от мястото, където Нари се бе строполил на тротоара и бе разсипал пликовете с покупки.

Както обикновено при по-високо строителство имаше кран за повдигане на материали, който по мои изчисления беше 75-метров. Кабината за управление беше в десния ъгъл на кулата и стрелата и единственият начин да се изкачиш до нея, беше фиксираната стълба, обградена с мрежа, която не можеше да предпази от падане, особено ако човекът е издебнат от засада. Не можех да си представя да започвам работния си ден с изкачване по подобно нещо, и то с раница на гърба или с чанта с принадлежности от първа необходимост. Влязох в базата данни на Криминологичния център и намерих случая отпреди три дни — 11 юни.

Арт Руиз, на четиресет и една години, с травми от удар в плоска повърхност с висока скорост като при падане от високо. Разгледах снимките с него от мястото и от масата за аутопсии. Забелязах скъсано дясно ухо и изтръгнати нокти на ръцете. Това не бяха следи от масивен инфаркт на човек, който се е катерил по стълба и който е паднал в безсъзнание на земята и след това е починал. Прочетох доклада на Джен Гарате и забелязах, че случаят е разследван от Сил Мачадо.

Руиз е бил открит от колеги около осем часа сутринта на 11 юни. Лежал е по гръб в основата на крана. Джинсите и ризата му са били окървавени и раздърпани, едната обувка и каската му са били свалени, раницата му е била на гърба, но едната презрамка е била около лакътя му, а ръцете му били силно изранени. На компютърната томография

забелязах, че и двете му рамена са били извадени, но близкият кадър отрядно на лицето му разказваше различна история. Виждаха се съвсем дискретни охлузвания, много слабо видими с розово-морав цвят, които съм забелязвала при ритник с обувка. Обадих се на мобилния телефон на Люк Зенър.

— Трудно е да се разбере в какво се е ударил, докато е паднал. Това е една от причините, поради които забавих случая — каза ми той, когато го попитах за нараняванията на краниста. — Както виждаш, има много несмъртоносни наранявания от удар в стъпалата на стоманената стълба и предпазната ѝ решетка. Освен това има стесняване на кръвоносните съдове, очевидно е страдал от асимптомно сърдечносъдово заболяване. Но това не означава, че не му се е завило свят и не е припаднал. Да се катериш на 70 метра височина, си е стресиращо.

— Но може и да е бил изритан. — Отворих нова карта на компютъра си, този път на Еджуотър, Ню Джърси. — Ако някой вече е бил в кабината, е трябвало само да отвори вратата, когато Руиз е стигнал върха. Бързи и силни ритници в главата и той се удря в решетката и губи равновесие, което може да обясни извадените рамене. Раницата му вероятно се е закачвала многократно, а израняванията по ръцете показват, че се е опитвал да се хване, докато е паднал. Какво мисли Мачадо?

— Предполагам, че не си чула. От този следобед той вече не работи в участъка в Кеймбридж. Разбрах, че е приел работа в щатската полиция.

— Съжалявам да го чуя. — Но така беше по-добре за Марино, а това значеше и за всички нас.

Още едно високо строителство, още един кран само на няколко пресечки от мястото, където бе убита Джули Истман. Започнах да претърсвам публичните източници за някаква информация. Попитах Люк дали изобщо е обсъждано, че смъртта на Руиз може да е убийство.

— Все още не — каза той.

— А строителната площадка? Предполагам, че веднага е била затворена.

— Да. Нали знаеш какво става, когато се намеси Инспекцията по труда.

— Хм, нещо подобно се е случило и при убийството в Ню Джърси, което е свързано със стрелбата по Нари...

— Чакай малко. И тези стрелби са свързани със смъртта на строителната площадка?

— Така си мисля — отвърнах. — Строителна площадка близо до ферибота на Еджуотър е била затворена два дни преди Джули Истман да бъде убита. Очевидно е имало оплакване от Инспекцията по труда за нарушения и всичко е спряно, докато трае разследването. А стрелбата в Мористаун отпреди шест месеца? Джак Сигал е бил убит, докато е слизал от колата си зад ресторанта му, който е на половин километър от друга голяма строителна площадка с кран.

— И тази площадка ли е била затворена?

— Би трябвало — отговорих. — Сигал е убит на 29 декември, а не знам някъде да се строи по време на празниците. Очевидно не разглобяват крановете, когато работата спира и няма какво да спре някой да се качи и да проникне в кабината.

— За да стреля по хора.

— Най-добрата пусия, на десетки метри във въздуха — отвърнах.

— Въпросът е кой, по дяволите, би се сетил за нещо подобно?

— Някой, който върши много лоши неща от известно време насам и не се страхува от нищо — казах. — С други думи, обучен убиец, най-лошата възможна порода.

Час по-късно в бара във фойето изстискавах лимон в джин-тоника си, докато Луси пиеше бира.

— Все още ли си убедена, че Медноглавата змия...? — започнах да задавам въпроса си аз.

— Глупаво име — прекъсна ме тя. — Опит за привличане на внимание.

— Убиецът си го е избрал, не медиите.

— Точно така. Открадна профила в Туитър на мъртъв водопроводчик и избра име, с което да се подиграе с нас.

— Как тази личност го е сторила? — Следвах логиката на Луси. Избягвах местоименията или някакви уточнения за пола.

— Лесно е, ако знаеш как да изравяш информация и да получаваш достъп до смъртни актове. И трябва да започнем да мислим в тази посока. Всичко е планирано и е нарочно.

— Така ли? Защо точно ние? — попитах, но тя не отговори. — Как ти хрумна, че някой е искал да намерим непокътнат куршум? — Върнах се към въпроса си, докато си мислех какво още ми бе казал Джак Къстър.

Луси беше субективна. Тя беше толкова напрегната, че всеки момент щеше да експлодира. За това си има причина. Тя винаги е имала такава и аз щях да разбера каква е тя.

— Гравираната тройка на куршума трябва да ни накара да си мислим колко още хора ще умрат и дали следващите не сме ние — каза тя.

Мислех си, че ни чакат още четири жертви, докато отпивам от питието си и слушам тракането на експреса. Луксозният хотел от бели тухли „Мадисън“ е близо до релсите в старата част на Мористаун, която се намира само на четиресет минути път от мястото, на което е била убита Джули Истман. Ресторантът, до който е бил застрелян Джак Сигал, е дори още по-близо, а месец по-рано убиецът е бил в бизнесцентъра на този хотел, за да ми прати съобщение.

Стихотворение от Медноглавата змия, в което се споменава за тих палач и златисти фрагменти. Стихотворение, което отброява минутите. Под лъжичката ми отново започна да трепери от напрежение, сякаш всеки момент щях да повърна.

— Височина от няколко десетки метра. — Споменах това, за да видя какво ще каже Луси. — Как е възможно това в района на Кеймбридж, където е бил убит Нари?

— Казваш го, все едно вече знаеш отговора. — Тя ме погледна.

— Може би го знам. Може би ти ми го подсказа.

— Не съм.

— Търсех обяснение, различно от хеликоптер, особено твоя хеликоптер — отвърнах.

— Най-високата сграда около къщата на Фарар стрийт е може би четири или пет етажа — каза тя и тогава спомена строителната площадка, високата страна на Съмървил авеню, на която бе загинал кранистът.

— Значи и ти си го помисли — отвърнах и й казах, че той може и да е убит.

— Звучи логично — заключи тя.

— Защо? — попитах.

— Много умно от твоя страна да се сетиш за това и аз съм съгласна. Звучи логично — повтори тя.

Барът беше приятно тъмен с ламперия по стените и гол дървен под. В дъното имаше пиано, на което точно в този момент никой не свиреше. Беше почти единайсет, бяхме се изкъпали и преоблекли. И двете бяхме с джинси и фланелки, довършвахме си салатите и внимавахме с питиетата след толкова часове на жегата. Отново усетих неприятното напрежение, докато повдигам темата за хеликоптера, защото някой друг щеше да го направи или вече го бе сторил.

— Ти летя в четвъртък сутринта по времето, когато Нарис беше убит. — Отпих от питието си и се съсредоточих върху стомаха си, за да видя дали тоникът няма да го успокои.

— След като беше убит — поправи ме тя. — Излетях от Норуд в единайсет и осем и това го има в архивите на летателната администрация. Неоспорим факт.

— Не те разпитвам, Луси. Но това трябва да се изясни. Според мен е стреляно от строителните кранове, но трябва да говорим и за хеликоптери.

— Давай, разпитай ме. Няма да си единствената. Дори вече не си.

— Кога започна да прослушваш честотите в Бостън в четвъртък сутринта? — Тоникът не помагаше. — Обикновено го правиш преди полет. Проверяваш времето. Проверяваш трафика и съобщенията. — Сервитьорката вървеше към нас. Беше млада жена с къса щръкнала коса в тесни черни панталони и бяла памучна туника. — Възможно ли е във въздуха да е имало други хеликоптери, които може да...

— Какво да може? — прекъсна ме Луси. — Убиецът ги е сложил на автопилот и е стрелял с тежък снайпер през прозореца? Или пък е имал съучастник, който е карал хеликоптера с отворена врата? Няма начин. Достатъчно умна си, за да се сетиш за крановете. Гарантирам ти, че си права. Звучи логично.

— По още едно? — Сервитьорката ми се усмихна и погледна предпазливо към Луси, а моето настроение се влоши още повече.

— Малък джин и тоник отделно, моля. — Беше лоша идея и вероятно трябваше да се качвам и да си лягам, но нямаше как да го направя.

— Имате ли бира „Сейнт Поли Гърл“? — попита смело Луси и аз окаменях.

— Да. — Сервитьорката звучеше нервно.

— Сега вече си говорим. — Луси я плашеше и тя бързо се отдалечи. — Какво се случи току-що?

Поех си дълбоко дъх и изчаках гаденето да премине.

— Как разбра за бирата?

— Имаш предвид празните бутилки, наредени на скалите, където е бира разбита главата на Грейси Смитърс? Ти снима местопрестъплението и качи снимките в базата данни. Също така направи сума ти фотографии в Нантакет, където бе убита Пати Марсико. Не помниш ли какво имаше на перваза в наводненото мазе? Четири празни бутилки „Сейнт Поли Гърл“, избърсани от отпечатъци и с унищожена с белина ДНК. Етикетите им бяха обърнати напред. Знаеш на кого е компанията за недвижими имоти, която бившият съпруг на Пати Марсико се опита да съди? „Гордиев възел“, корпорация, основана преди три години от Боб Росадо.

— Ти току-що изплаши до смърт сервитьорката ни. — Довърших питието си и не се почувствах нито по-зле, нито по-добре.

— Не я искам да се мотае наоколо.

— Не мисля, че се интересува от това. Готова ли си да започнеш да ми казваш истината? Мислиш, че не разбирам, когато не го правиш? — Докоснах челото си, беше горещо.

— Ти знаеш всичко — каза тя.

— Ще стоим тук, докато го направиш.

— Защо лицето ти е толкова червено?

— Никакви лъжи повече — отвърнах.

— Не те лъжа. Избирам подходящия момент, когато се чувствам в безопасност, за да ти споделя информация. До този момент не съм се чувствала така и не съм била сигурна в нея.

— Защо?

— Може би защото няма да я одобриш. Може би няма да ми повярваш, така както някои други хора не ми вярват.

— Кои други хора?

— Марино. Знам какво си мисли.

— Какво му каза, което не си казала на мен?

Гледах я в очите и се опитвах да разбера какво ѝ минава през ума, тайните, които не искаше да ми довери. Тя не се страхуваше. Не беше гневна. Изпитваше нещо друго, което не можех да определя. И тогава го долових. Усетих неподвижното му присъствие. То се взираше в мен като величествено животно, идеално сляло се с околната следа. Вече знаех какво е.

„Страст.“

— Пръстенът, семейната реликва на семейството на Джанет. — Сексуална страст, страст за кръв, усещах и двете вътре в нея. — Ти си спряла да го носиш и тогава баща ѝ си го е получил обратно, а не обратното.

— Тя не трябваше да ти го казва. — Сянка от болка мина през очите на Луси и те потъмняха и станаха с цвят на мъх.

— Преди няколко месеца внезапно си купи нов хеликоптер...

— „Агуста“ ми харесва повече. Двайсет взела по-бърз е.

— А наскоро си взе и ново ферари.

— Имаме нужда от задна седалка и се обзалагам, че Джанет не ти е казала защо.

— Не ми каза.

— А трябваше. Е, вече не е важно. Но поне задната седалка върши работа, когато вземам Сок.

— Кое не е важно вече?

— Трябва да питаш Джанет.

— Питам теб.

— Сестра ѝ има рак на панкреаса в четвърти стадий.

— Съжалявам. Мили боже, толкова съжалявам. С какво мога да помогна? — Познавах Натали и в един момент проумях цялата история. Тя беше самотна майка със седемгодишен син.

— Джанет обеща да гледа Деси — каза Луси и аз не бях изненадана.

Разбира се, че Джанет ще го направи, дори да не беше най-правилното нещо. Освен това знаех, че иска деца. Не беше срамежлива по този въпрос. Тя беше бивш служител на ФБР, адвокат, който се занимаваше с екология. Беше мила, улегнала и би била отлична майка.

Луси се притесняваше, че пък щеше да бъде лош родител. Винаги бе казвала, че не може да се справя с деца.

— Разбира се, че ще ти помогна. Ще направя всичко, което искаш — повторих.

— Не мога да го направя — каза тя.

— Деси те обожава.

— Той е страхотен, но не.

— И ще го оставиш да се озове в дом? — Не можех да повярвам, че е толкова себична и студена. — Е, това никога няма да се случи. Ще го взема, преди да стане и ти най-добре би трябвало да знаеш...

Не довърших. Няма да ѝ кажа, че ако не се бях намесила и не бях заместила майка ѝ, кой знае какво щеше да се случи.

— Натали беше диагностицирана преди няколко месеца — продължи Луси и очите ѝ за миг светнаха от избилите сълзи.

Поне се чувстваше зле от това. Поне изпитваше нещо.

— Ракът вече се е разпространил в лимфните възли и в черния дроб. — Оглеждаше се из бара, не поглеждаше към мен. — Четвърти стадий е и всички сме се подготвили за най-лошото. Взех колата. Направих всичко, което можах, и нещата вървяха добре, докато миналия месец реших, че няма да го направя. Казах на Джанет, че не мога. Че тя трябва да постъпи както иска, но аз не мога.

— Разбира се, че можеш.

— Не. Невъзможно е.

— Миналия месец — хрумна ми изведнъж. — Защо реши миналия месец?

Луси отпи последната глътка от бирата си.

— Казах ѝ, че не трябва да е с мен. Особено ако има дете. Никой от тях двамата не трябва да е с мен. Но тя не искаше да слуша, а аз не можех да ѝ кажа причината.

— Затова си спряла да носиш пръстена. Искала си да скъсаш с нея. Да не се виждаш с някой друг?

— Да, искам да скъсам с нея.

— И въпреки че ляхте заедно с Джанет в четвъртък сутринта и минахте над къщата ми. Очевидно си много наранена. Знам, че обичаш Джанет. Не спря да я обичаш през всичките години, в които бяхте разделени. Намерихте се отново, а сега това?

— Именно миналото е проблемът. Защото това е всичко друго, но не и миналото ни и това е такъв голям проблем, какъвто не можеш да си представиш — каза тя и аз отново го долових — онзи огромен звяр, който не мога да видя. След това се появи и тревогата под лъжичката.

— Не ми звучиш като човек, който иска да скъса. — Чух се и си дадох сметка, че не звуча убедително или пък решително, докато се опитвах да потисна гаденето.

— Тя има нужда да се изнесе. Вече трябва да го е направила. Казах й, че ще я откарам където иска, за да е възможно най-далеч от всички нас. — Лицето на Луси беше каменно и под твърдата й хладна обвивка прозираше желание, което бе толкова горещо, че не можеше да се докосне, разтопено и течено като земното ядро.

— Току-що спомена всички нас.

— Бях с Джанет, когато започна. Първо Куонтико, а след това живяхме заедно във Вашингтон — каза Луси. Звучеше несвързано. — Но Джанет не беше в обсега на радара. А сега вече е.

— Чий радар?

— Джанет вече е в обхвата и е невъобразимо опасно. Може да стане много страшно и да свърши само по един начин. Тя иска да загубя всичко, което обичам.

— Джанет не иска да ти отнеме нищо.

— Не говоря за нея.

— Тогава за кого? — Изведнъж усетих как изстивам и ми се гади.

Облякох си якето. Притиснах ръце към лицето си, а те бяха толкова студени, че пръстите ми бяха посинели. Изчаках, докато пристъпът премине и отново го видях. Видях го да се размърдва.

43.

— Бирата. „Сейнт Поли Гърл“ — каза Луси и чудовището стана огромно колкото Скалистите планини.

Усетих немигащия му поглед и долових силния му кисел вкус.

— Не се намира навсякъде и в този бар не я поръчват много хора.

— Знаеш някой, който я пие — отвърнах аз и тя кимна. Въздухът се раздвижи и миризмата се промени.

Влажен мирис на диво животно, който знам, че е обонятелна халюцинация, знак, че някаква примитивна част от мозъка ми някак си предусеща какво предстои. Толкова е заплашително, че не мога да му придам форма. Не мога да го превърна в съзнателна мисъл.

— Вечерта на 11 май, неделя, Деня на майката, в 11:39 вечерта, за да бъда точна, точно тази сервитьорка — Луси се огледа из залата за нея — е сервира на жена, която е стояла на онази маса там до бара. — Тя посочи ъгловата маса, която бе заета от едър мъж в костюм, пиещ уиски. — Жената е поръчала „Сейнт Поли Гърл“ четири пъти в период от два часа и когато е поръчала третата точно в 11:22, е станала, за да отиде до тоалетната. Но не е отишла само там.

— Отбила се е в бизнесцентъра. — Вече виждах накъде бие и тогава потрепването под лъжичката се появи отново, още по-мощно, и тръгна нагоре към гърлото ми.

— Да — каза Луси. Сервитьорката ни се върна с бира „Сейнт Поли Гърл“, моя джин и голяма гарафа със студен тоник, пълен с малки мехурчета.

Остави ги и веднага се махна.

— Мисли си, че ще ѝ създам неприятности, но няма да го направя. — Луси взе бирата си.

— И защо да се бои от неприятности? — Налях джина върху топящия се лед в чашата си и допълних с тоника от гарафата.

— Защото бирите са били безплатни. Може би една не би била проблем, но всичките четири? Каза, че го направила, защото жената я

плашела. Цитирам, била странна, със зловещи очи, и след като изпиела всяка бира, прибирала празните бутилки в чантата си. Не използвала чаша и избърсала масата и стола си.

— Защо?

— А ти защо мислиш?

— Не е искала да оставя ДНК или отпечатьци. Сервитьорката ли ти каза това? — Джинът с тоник ми помогнаха да потуша гаденето. — И кога си говорила с нея?

След като се настанихме в хотела, аз седнах зад компютъра. Обадох се на Люк, а после на Бентън, който не ми вдигна. Взех си душ и се преоблякох. Срецнах се с Луси в двайсет и два и петнайсет. Тя бе слязла в бара преди мен и бе събрала информацията, която ѝ трябваше. Нищо чудно, че сервитьорката я отбягваше.

— Гледала е новините за убийствата тук и в Кеймбридж — каза Луси. — Дадох ѝ да разбере, че е по-добре да не крие нищо от мен и ако си държи устата затворена, аз ще направя същото. Четири бири и Кари, която отишла при нея и ѝ дала стодоларова банкнота за бакшиш. Пъхнала ѝ я отпред в панталона.

— Кари? — Звярът пристъпи напред от храста и стана невероятно шумен. Не можех да повярвам колко е стар. — Кари? — повторих и Луси се усмихна тънко и хладно.

— Този път губи завинаги. — Усетих омраза и това не беше всичко. — Няма да позволя допълнителни щети. Нито на Джанет, нито на детето, нито на някой друг.

Наведох се напред и всичко случило се запрепуска из мозъка ми и се стовари върху мен. Стрелбите, съобщенията, монетите, Пати Марсико, Грейси Смитърс и яхтата, подправения ДНК профил и очевидно подхвърлените доказателства, а сега и бирата.

— Кари Гретхен. — Деловият тон на Луси беше по-ужасяващ от самото име.

„Бирата. Бирата. Бирата.“ Вътрешният ми глас вече не беше никак тих. В този бар. Луси бе избрала хотел „Мадисън“, не аз. И не разбираше какво се случва. Погребана чума като древен вирус се надигаше от топящия се лед и беше жадна за кръв и пълна с лъст. Тя беше заразена и вероятно винаги е била.

*Хей, докторе, тик-так...
Луси, Луси, Луси и ние!*

Това беше друго изпратено ми стихотворение, този път от остров Уордс, Ню Йорк, женското отделение на психиатричния затвор „Кърби“, където беше пратена Кари Гретхен, защото бе прекалено опасна, за да остане в друга болница. Криминално луда, прекалено невменяема, за да се яви пред съда, но това не беше вярно. Не можеше да бъде по-голяма неистина. Тя никога не бе била луда, всичко друго, но не и луда. Спомням си как Бентън каза, след като тя избяга от затвор с максимална сигурност: „Кари Гретхен ще съсипе още животи“.

— Тя е мъртва. — Казах го тихо, внимателно, обвила ръце около питието си и впила поглед в очите на Луси. — Видяхме хеликоптера ѝ да се взривява във въздуха и да се разбива в океана, след като ти стреля по нея през отворената врата.

Беше бял „Швайцер“, който не можеше да се сравни с „Джет Рейнджър“-а на Луси, нито с нейните умения. Но горивото ни привършваше, когато убиецът съучастник на Кари — Нютън Джойс, откри огън с картечница и улучи ските ни и корпуса. Луси не искаше да се разбием над оживения плаж и над пълните с хора сгради и улици. Затова обърна и тръгна към Атлантическия океан, където можехме да умрем, без да вземаме невинни жертви с нас. Това беше преди тринайсет години.

— Не е — каза Луси. — Кари не е мъртва. Няма да можеш да го докажеш с отпечатащи от пръсти или ДНК. Досието ѝ не е изтрито от нито една система, а тя знае всичко за тях и е прекалено умна, за да се остави да я хванат по този начин, не и като остави следи или се издаде с балистиката. Тя ми помогна да програмирам компютърната система на ФБР и ти мислиш, че някакви традиционни средства ще я спрат?

За нея нищо не беше прекалено жестоко или чудовищно. Избра си за съучастник един сексуален садист, който бе обезобразен и с ужасни белези. Той отвличаше обектите на извратената му страст — хора, които му се струваха красиви, и нарязваше лицата им. Имаше цял фризер с трупове.

— За Кари криминологията е нищо повече от детска игра. Остаряла и детинска — продължаваше Луси. Същото можеше да каже

и за себе си.

Спомних си как малкият хеликоптер избухна в кълбо от пламъци, разби се на парчета и се посипа в морето. Не можеше да има оцелели. Но аз така и не видях Кари Гретхен. Видях пилота, зърнах белязаното му лице. Приех, че Кари е била вътре на другата седалка. Всички така предположиха. Останките ѝ не бяха намерени, само част от обгорелия ляв крак на Нютън Джойс.

— Куонтико — каза тя. — „Дървената зала“, „Глобусът и лавровият венец“, кръчмите, в които ходехме, докато правехме компютърната система на ФБР. Точно това пиехме и двете, нашата любима немска бира. Тя знае, че ще се сетя. „Тик-так... Гледай часовника, докторе.“

Медноглавата змия беше Кари Гретхен.

— И стихотворението, което ти прати на Деня на майката, е в същия стил — каза Луси. — „Гледай часовника, докторе. Тик-так.“ Винаги те е мразела. Ревнуваше от нашата връзка и не можеше да те понася, защото ти не се страхуваше от нея.

По време на една от първите ни срещи за малко да се спречкаме. Не я харесах от пръв поглед. Спомням си как чаках в един магазин за шпионски принадлежности в мол в Северна Вирджиния. Ако нямаше други клиенти, когато Кари влезе вътре с кафе в ръка, бях сигурна, че щеше да ми го плисне в лицето. Виждах го. Чувах го. Сякаш току-що се бе случило. Помня как я отведох на една празна пейка до един фонтан и ѝ говорих по начин, който тя нямаше да забрави.

„Няма смисъл да пръскаш чара си към мен, защото си ми ясна.“

Луси беше тийнейджърка, когато започна стажа си във ФБР, работеше в секретния инженерен и изследователски отдел в Куонтико. Кари беше неин ментор. Спомних си я как изглеждаше тогава. Очите ѝ бяха тъмносини, но ставаха виолетови, преди да се превърнат в стоманеносиви. Имаше рядка красота, фини черти, беше брюнетка. Спомних си човека, който караше сивия пикап на Ранд Блум.

Къса коса, вероятно силно изрусена, големи очила и нахлупена шапка. Възможно бе да е била Кари. И изведнъж се почувствах напълно убедена, че е била тя. Когато я видях за първи път в инженерния отдел, не можех да определя възрастта ѝ, но беше по-голяма от Луси. Сега сигурно беше към петдесет. Кари беше суетна. Сигурно безупречно се бе грижила за себе си.

Вероятно изглеждаше по-млада от истинската си възраст и бе в изключителна форма. Луси и Кари бяха огледални образи на доброто и злото.

— Добре, слушам те. Отворена съм към теб и съм разумна. Слушам те внимателно. — Гласът ми по нищо не издаваше какво изпитвах. — Тя не е умряла.

— Винаги съм се чудела за това. — Луси не спираше да се оглежда, сякаш Кари Гретхен беше тук. — С някаква част на съзнанието си сигурно съм знаела, че тя не беше в хеликоптера.

— Тогава кой е бил? — попитах. Гаденето ми бе преминало напълно.

— Слънцето блестеше в прозореца ни и Нютън Джойс започна да стреля по нас. Може и никой друг да не е бил в кабината. Не знам. Но Кари не е била вътре и не е мъртва.

— Това беше отдавна. Къде е била през това време и защо сега? — Исках да оборя това, но знаех, че не мога и едва ли можех да бъда по-фокусирана.

— Казваше ми колко много мрази Америка. Бог е свидетел, че ненавиждаше ФБР и работеше за тях само за да може да краде технологии. — Луси бе загубила интерес към бирата си и очите ѝ шареха във всички посоки. — Непрекъснато говореше как щяла да отиде в Русия и да работи за военното им разузнаване. Беше почитател на стария Съветски съюз също като Путин и смяташе срутването на СССР за трагедия.

— И на теб не ти се струваше странно американка, която работи в Куонтико, да говори така? — Внимавах думите ми да не прозвучат като обвинение. Забелязах, че сервитьорката си събира нещата иззад бара и ѝ направих знак да ни донесе сметката.

— Бях в колежа — каза Луси. — Тя беше много убедителна и манипулативна, признавам. Смятах я за много готина. Може би просто не съм се замисляла. А и бях бунтарка, мразех правилата.

„Някои неща никога не се променяха.“ Но ѝ казах:

— Нека се фокусираме върху това, което се случи, след като всички решиха, че е загинала в хеликоптера.

Настъпи тишина, докато сервитьорката оставяше сметката пред мен и след това бързо се изнесе.

— Кари може да не е заминала веднага за Русия — продължи да говори тихо, но разпалено Луси. — Но е била там поне през последното десетилетие, вероятно и по-дълго. Била е част от руска разузнавателна служба, прословута с точните си стрелци, които носят качулки и нямат отличителни знаци по камуфлажните дрехи. До началото на миналата есен Кари е била в Киев.

— Откъде би могла да знаеш...?

— Когато ти започна да имаш проблеми с кредитната карта, заподозрях, че сървърът ни е хакнат — каза Луси. — Проникването е станало през твоята банка. По-специално хакерът бе вкарал вирус в криптиращата програма, която се използва при сигурните сайтове и трансакциите през интернет.

— Като покупки онлайн.

— Брайс — каза тя. — Всичко започна, след като той използва личната ти банкова карта, за да си купи нов лаптоп през март. Кари е прихванала паролата му. Само че отначало не знаех кой е. Но разбрах, че е някой много добър.

— А продължилите кражби от кредитната ми карта? — Не бяха големи суми, не такива, каквито биха могли да бъдат, и това ми се струваше странно.

— Уловка — каза тя. — Кари е искала да види дали ще сменя паролата на Брайс и като не го правех, тя е приемала, че не знам за проникването в базата данни на Криминологичния център. Продължавах открито да предлагам да използваш пластмасата и някой е получавал информация, за да извършва измами. Пратих имейл на Брайс за това, писах го и на Бентън.

— Защото си искала тя да види тези съобщения. Защото знаеш как мисли тя.

— Действа и в двете посоки.

— Тя беше твоя учителка — казах.

— Трябваше да съм много внимателна, за да не разбере, че съм я разкрила, че всеки път, когато влиза в нашия сървър, аз се опитвам да я проследя.

— И ти си оставила това да продължи да се случва. И днес не смени паролата на Брайс.

— Не можех. Не и ако исках да разбера кой прави това.

— Но ти го знаеш отпреди, Луси.

— Трябваше да я проследя и бързо успях да вляза в имейла на Кари, във всичко — каза тя и аз вече не можех да повярвам какво ми казва.

Тя беше обсебена. Беше пристрастена към играта, която само Кари знаеше как да играе с нея.

— А тя е влязла във всичко наше. — Опитвах се да ѝ обърна внимание на това, което тя не виждаше. — Тя е получила достъп до изключително поверителни документи, сред които е можело да има осигурителни номера, профили от социални мрежи, лични данни и адреси, които са ѝ дали лесна възможност да се появи някъде след нечия смърт и да открадне самоличността на някой човек, на който тя вече няма да му трябва, като например да му отмъкне регистрационния номер на колата или профила в Туитър.

Парчетата от пъзела просто започнаха да се нареждат. Съобщенията, които получих в Туитър, от откраднатия профил на починал човек; регистрационен номер, отмъкнат от друг мъртвец, върху кола, забелязана на ферибота в Еджуотър в деня преди Джули Истман да бъде убита, а сега вероятно намерена на марината в Марбълхед Нек. Данни, откраднати от хора с връзки в Масачузетс.

— Как си могла да я пуснеш в нашия сървър? Защо изобщо си допуснала да получи възможност да подправя информация? — Това би било невъобразимо бедствие, достатъчно, за да затворят центъра.

— Брайс няма достъп, който му позволява да променя каквото и да е по сървъра — каза тя. — Той може да вижда определена информация, но не може да я променя или трие. Освен това редовно архивирам данните. Погрижих се всичко да е подсигурано.

— ДНК профилът ти беше променен. За това трябва нещо повече от достъп за разглеждане.

— Кари вече е изхвърлена и аз възстанових базата данни в предишното ѝ състояние.

— Значи тя е намерила пътечка за влизане, през която е можела да причини огромни поражения. Струва ми се, че си се увлякла в своята кибервойна и си подценила врага.

Луси срещна погледа ми. Не ми отговори, защото не можеше.

— И къде е била тя, когато всичко това е започнало? — попитах. — Взаимното шпиониране. Играта на хакерство, която я е пустила през задната ни врата.

— Била е в Киев до миналата есен.

— И какво я е накарало да го направи след толкова години? — повторих въпроса си.

— Знаела е, че е време да тръгва, че Янукович ще избяга от Киев и от Украйна и тя няма да е там, когато това стане. Това прави Кари. Играе от тази страна, която най-много я устройва за момента. Съюзява се със силни мъже. Силни патриарси, силни хищници, силни политици.

— Като конгресмен Росадо? — попитах аз.

— Пране на пари, наркотици — продължи тя. — Стотици милиони, изнесени от Русия, които той премира през недвижими имоти. Кари не се е свързвала с него в САЩ. Това е станало преди три години. Росадо си е намерил страхотен кризисен пиар в нейно лице. Тя е човек с огромни способности да манипулира интернет и да се погрижи за бъркотиите, да направи каквото е необходимо. Само че тя има един недостатък. Не е независима. Тя е паразит. Винаги е била такава. Тя е слаба и с течение на времето нарушава собствените си правила.

Въпреки че изглеждаше разстроена, Луси като че ли се хвалеше. Сякаш бе отново впечатлена.

— Предполагам, че си е сменила името. — Взирах се в лицето на Луси за някакви знаци на това, което подозирах.

— Никой вече не я търси, а и преди не я е търсил. Но тя има множество фалшиви имена и аз съм ги дала всичките на Бентън.

— Значи той знае.

— Вече да.

— Нямахме как да знам. За първи път чувам за всичко това, а не биваше да става така.

— Преди убийствата на Джамал Нари и Грейси Смитърс никога не ми бе хрумвало, че тя е застреляла Джули Истман и Джек Сигал — обясни Луси. — След това ти получи съобщението в Туитър за Деня на майката и аз го проследих до хотела.

„Тик-так, докторе.“ Същият език като в поемата, която Кари Гретхен ми бе пратила от Кърби преди тринайсет години.

— Трой Росадо завел Грейси Смитърс в семейната къща в Марбълхед Нек, след като тя се измъкнала през прозореца. — Луси ми разказа всички подробности, които не бе получила с честни средства.

— Взел я с превоз, който платил с кредитната си карта. Има го в имейли, които Кари е изтрила, но както знаеш, нищо не може да бъде изтрието напълно.

— И тя също го знае, нали? Кари знае всичко, което знаеш и ти.

— Грейси е нямала представа какво наистина представлява това малко лайно Трой, докато нещата не излезли извън контрол, когато останала насаме с него в пустото имение. Тогава се намесила Кари, както винаги прави. — Луси беше прекалено превъзбудена и прекалено убедена в подробностите, в които нямаше как да знае със сигурност.

— Тя убила Грейси. И след това убила и Ранд Блум и отвлякла Джо Хендерсън.

Кари си беше все същото чудовище, но на мен ми се струва, че е станала още по-лоша и че Луси е по-уязвима от всякога.

— Както може би знаеш, яхтата е била открадната — каза тя.

— Не знаех — отвърнах и ми хрумна нещо друго.

— Кари не може да бъде проследена чрез нея и Грейси няма как да проговори — каза Луси. Но въпросът ми не ми даваше мира.

— Защо сме тук? Защо наистина? — попитах. — Да не би да си се надявала, че ще я намериш тук?

— Че защо ще бъде тук?

— Защото ние сме тук. Защото ти си тук. Искаш да се срещнеш с нея.

Луси взе сметката, плати я в брой и аз бутнах стола си назад.

— Не разбираш ли какво правиш? — понечих да я попитам, но тя се взираше в телевизора от другата зад бара. Беше като хипнотизирана.

— Мили боже — промълви. — Можеш ли да повярваш?

Не чувах какво говореше журналистът, но виждах снимки от въздуха на лъскава бяла голяма яхта на фона на бряг, който ми приличаше на този във Флорида. Последваха бързи кадри с Боб Росадо в Овалния кабинет, в Розовата градина и на бюрото му в Конгреса във Вашингтон, след това огромната порта на имението му в Западен Палм Бийч. Той беше мазник, оплешивяващ и едър, в ръчно ушит костюм, който лъщеше прекалено много. Носеше златен безвкусен часовник.

„Конгресмен Боб Росадо беше мъртъв“, казваше текстът, който течеше в долната част на екрана. „Гмуркал се със семейството си във Форт Лодърдейл в късния следобед. Няма официална информация за

причината за смъртта, но според източници на телевизията ставало въпрос за вероятна повреда в екипировката.“

44.

Когато влязох в стаята си, седнах на леглото и пак позвъних на Бентън. Той не вдигна на домашния ни телефон, а обаждането на мобилния му отиде право на гласова поща. Написах му имейл, но реших да не му го пращам.

Луси твърдеше, че Кари е била изключена от сървъра на Криминологичния център, но аз не можех да се преодоля. Точно в момента нямах доверие на нищо. Пратих имейл, който казваше само „Обади ми се, моля“, но после се притесних, че през ай пи адреса бих могла да бъда проследена до хотела. Но пък Кари сигурно вече знаеше, че сме тук. Бяха пратени имейли, в които това се съобщаваше. След това пратих съобщение на Бентън, но пак не получих отговор. Марино очевидно беше в шумен бар, когато най-накрая звъннах и на него. Подозирах, че е с Джек Къстър.

— Видя ли новините? — попитах.

— Каних се да ти се обадя. Станало е около осемнайсет часа и чак сега към полунощ чуваме за него? Странно, не мислиш ли?

— Като се има предвид кой е, не е странно. Но смъртта му е прекалено съмнителна.

— Може да е получил инфаркт. — Марино не беше в добра форма. — Това е водеща причина за смърт при гмуркане.

Не беше вярно, но нямах намерение да споря.

— Разбира се, поръчай ми още едно — каза той на някого. — Извинявай — каза пак на мен. — Трябваше да си тук с нас. Има състезание по караоке и наградата е петстотин долара.

— Надявам се, че няма да пееш.

— Не си ме чувала под душа. — Беше пиян. — Друга хипотеза? Кислородната му бутилка. Може да е била пълна с прекалено силна кислородна смес, която е запалима.

— Хипотезите без основания са безсмислени. Уморих се от хипотези. Уморих се от тях, Марино.

— Просто казвам.

— Не мога да се свържа с Бентън.

— Не съм говорил с него.

Понечих да го попитам защо пък му е било да говори с него. Марино не можеше да понася Бентън и аз се почувствах сама.

— Звучиш разстроена. Искаш ли да дойда в хотела? — надвика той шума.

— Наистина ли не мислиш, че се натрупаха прекалено много случайности? — попитах пак.

— Какво? — Говореше прекалено силно и аз си намалих звука на телефона.

— Че Росадо е умрял точно сега? В светлината на всичко станало? Вероятно всеки миг са щели да го арестуват, както и сина му.

— Не знам...

— Е, аз знам.

— Човек като него? Политици като него са недосегаеми, а съвпадения се случват. Може да е някаква справедливост свише — каза той. Усетих, че излиза навън, където беше по-тихо. — Не звучиш добре.

— Нищо ми няма.

— Звучиш ми ядосана. Ама че дълъг шибан ден, мозъкът ни се стопи от жегата.

Попитах го дали Луси му е казала за Кари.

— Мамка му.

Млъкнах, а той отговори безцеремонно:

— Да, говорих с нея по-рано преди двете да отидете в бара. Каза, че ще разговаря с някаква сервитьорка или нещо подобно и оттам се почна. Не ми е приятно да го кажа, но това не е сто процента новост. И преди това чувах разни брътвежи, които ме наведоха на мисълта, че Кари пак е в главата ѝ. Сещаш се какво имам предвид под това, нали?

— Боя се, че да.

— Помня го, като че ли беше вчера. Не мога да намеря подходящата дума за това. Нещо хипнотично е, като Сенгали.

Беше Свенгали, но не го поправих.

— Да, пристрастяващо. Няма спасение от хора, които успяват така да ти влязат под кожата. Като Дорис.

— Съжалявам за Бет Истман. — Все още не му го бях казала.

— Беше първото ми сериозно гадже. Невероятно е, като се погледнем сега. Донякъде ми се ще да не бе станало и истината е, че няма връщане назад. Помня, когато беше в комисията за крал и кралица на абитуриентския бал и всякакви такива неща — каза завалено Марино. — А нещата, които Луси казва за Кари, са просто абсурдни както и да ги погледнеш, докторе. Според мен тя трябва да отиде на психотерапевт и да си намери дяволски добър адвокат.

Не отговорих и той замълча за кратко. След това каза:

— Нали не ми казваш, че ѝ вярваш, че мислиш, че трябва да преследваме шибан призрак?

— Няма физически доказателства, че Кари Гретхен е мъртва — отговорих. — Само косвени и дълго мълчание, което може много добре да се обясни, ако наистина е живяла в друга страна през последното десетилетие или пък по-дълго.

— Луси има нужда от психотерапевт и адвокат, докторе. И то от най-добрите. Знаем, че тъпаците от ФБР душат около нея. Някакъв костюмар ми се обади да ме разпитва, но не му казах нищо.

Чух щракване на запалка.

— Много неща се случват в живота ѝ и може би не мисли трезво — каза Марино. Той беше за Луси като голям брат, като чичо, който я бе учил да стреля, да кара колата му и да управлява мотоциклет, а тя бе научила него на толерантност. — Нали се сецаш, за племенника на Джанет. Вече са му направили стая, а Луси не иска дете. Нека сме честни, сигурно никак няма да я бива като родител.

Сълзи опариха очите ми. Той е знаел преди мен. Чувах го как пуши. Казах му да се пази и да не стои до късно. Седнах на ръба на леглото и се взрях в телефона си, докато зрението ми се замъгли. Виждах тъмния път, разделящ офисите на ФБР от стрелбището, после полянката, барбекютата и масите за пикник под гъстите корони на дърветата. Вятърът беше влажен и миришеше на лято. А когато подухваше в листата, се чуваше звук като от дъжд. До мен достигаха гласовете им. Чух драсване на клечка кибрит.

Не чувах какво си говорят. Приблжих се в тъмнината и видях запалена цигара, която се подаваше от ръка на ръка. Академията на ФБР, когато Луси беше още почти дете и гласът ѝ издаваше, че е наранена и пълна с копнеж. А този на Кари беше успокояващ и овладян. Двете споделяха цигара. И тогава разбрах.

„Защо трябваше да си ти? Защо трябваше да си ти!“

Спомних си какво долових и какво се случи, като го изрекох на глас.

„Видях те в зоната за пикник предната вечер.“ Повдигнах въпроса в нормален разговор, сякаш не беше нищо особено.

„Значи сега ме шпионираш.“ Луси го каза така, все едно ме мразеше. „Спести си проповедите.“

„Не те съдя, помогни ми да разбере.“

Детето, в чието отглеждане бях участвала, вече го нямаше. Не познавах тази Луси. Извиних се за грешките си. Какво бях сторила, за да направя възможно това да се случи, да я накарам да избере някой толкова опасен и вреден?

„Нищо не можеш да ме накараш да направя“, каза тя. Но аз нямах това предвид.

Това, което имах предвид, беше същото, което бих си мислела, ако сега ѝ кажех тези думи.

Първата ѝ хапка от истинската храна не биваше да бъде отровна. През всичките тези години бях искала да изтрия Кари Гретхен от лицето на земята. Плашеше ме колко малко ми пукаше дали ще я убия, колко много исках да е наистина мъртва и забравена. Може би трябваше да се срамувам, че мразя някого толкова, но то си беше в човешката природа. Хората си приличат повече, отколкото предполагат.

— Извинете, че ви безпокоя. Обажда се доктор Скарпета. — Звъннах в офиса на Бентън.

— С какво мога да ви помогна, госпожо?

— Търся съпруга си.

— Кой е съпругът ви, госпожо? — Някакъв младок беше нощна смята и показваше обичайното дървено отношение, което ме караше да искам да го сръчкам с остена.

— Аз съм доктор Скарпета. Съпругата на Бентън Уесли.

— Какво мога да направя за вас? — каза той и гневът ми се втвърди и вледени, можеше да му направи рана като от измръзване.

— Опитвам се да се свържа с него. Важно е и моля, престанете да ме наричате „госпожо“.

— Не ми е позволено да давам информация...

— Аз съм главен съдебен лекар. Съпруга съм му и спешно трябва да се свържа с него.

— Опитайте ли да оставите съобщение?

— Не. Прекалено глупава съм, за да се сетя за това.

— Нямах намерение да ви обидя, госпожо. Ще предам съобщението. Предполагам, че в момента е зает.

— Предполагате? — Това беше всичко, което можех да кажа, за да не му се разкрещя.

— Когато се появи, ще се погрижа да научи, че сте се обаждала.

— И откъде ще се появи?

— Съжалявам, но...

Затворих му, хвърлих телефона на леглото и той отскочи. Отидох до минибара и отворих вратата. Намерих още един джин, но го върнах на мястото му. Грабнах бутилка вода и угасих светлините. Чаках всичко да свърши като ужасен сън, но не ставаше така.

45.

Запалих лампата и си представих далечна стрелба. Не беше експлозивен шум, нито остро пукане, а по-скоро приглушен звук като от счупване с голи ръце на суров морков, стрък целина или зелена чушка. Представих си кухнята и си спомних, че не съм си у дома.

Изключих алармата на телефона си след неспокоен сън. Сякаш не бях мигнала нито минута, а непрекъснато бях мислила, разрешавала проблеми, бях се тревожила за Луси, докато Кари Гретхен се разхождаше из съзнанието ми като бясно животно. Виждах очите ѝ, усещах начина, по който ме пронизваше с втренчения си поглед. Знаех, че иска да ме нарани. Знаех, че ме иска мъртва. Седнах на леглото.

Меката светлина огряваше старинните мебели, стъклените лампи с бели абажури, кремавите платнени тапети. Спомних си къде съм. Хотел „Мадисън“. На четвъртия етаж, в ъглова стая с изглед към двора. Погледът ми се спря в пространството между флоралните завеси, където се виждаше непрогледна тъма. Усетих пристъп на нетърпеливост и застанах една идея повече нащрек.

Въпреки усилията ми пердетата не бяха напълно събрани дори и след като сложих стол пред тях и се опитах да ги дръпна и да ги затисна към стъклата. В някакъв момент се бяха раздалечили. Докато гледах в черното пространство в пролуката, си спомних какво бе казал Ницше: „Когато се вираш в бездната, бездната също се вира в теб“. Спуснах крака на пода и оправих стола.

Не се страхувах от тъмното, но нямах намерение да улеснявам някой, който е решил да ме шпионира, докато чета или работя на лаптопа си на загасена лампа или по-лошо — докато спя. Трябваше му само телескоп за нощно виждане с висока резолюция. А и Кари беше някъде навън. Усещах присъствието ѝ, от което нямаше откъване. Когато се обърнех, за да я видя, тя ме заобикаляше. Накъдето и да погледнех, тя все беше зад мен като сянка, когато слънцето свети в лицето ми.

„Хищниците дебнат жертвите си. Започват с очите.“

Бентън бе написал това с кафяво мастило върху лист с воден знак. Инициалите му БУ бяха изписани със семпъл шрифт, нямаше адрес, телефон или друга лична информация. Все още пазех това писмо, първото, което ми написа преди повече от двацет години, когато бе женен за друга жена. Чувствам се празна, толкова ми липсва, но поне беше в безопасност. Беше ми изпратил съобщение в три през нощта, че ще ми се обади. Все още не беше го направил. Насочих дистанционното към телевизора, за да гледам новините.

Обичайните икономически тревоги, местни престъпления и бедствия. Малък самолет се разбил, четирима загинали. Пожар, двама в болница заради отравяне с дим. Извадих чантите си от гардероба и ги сложих на леглото. В този миг водещата започна да съобщава новини за Боб Росадо.

— ... Тялото му е било транспортирано в съдебна медицина в окръг Броуърд миналата нощ, но все още няма подробности за причината за смъртта на конгресмена, който почина, докато се гмуркаше край яхтата си вчера — каза тя. — А сега да видим какво има да ни каже Сю Ландър. Сю? Добро утро.

Появи се тъмният заден паркинг на Съдебна медицина. Белите коли, които ходят на местопрестъпления, и палмите едва се виждаха под изкуственото осветление. Репортерката на име Сю стискаше микрофона с безизразно лице, след това трепна, когато разбра, че е в ефир.

— Добро утро — каза тя.

— Сю? Какво се случва в този ранен час в Южна Флорида? Има ли новини?

— Тук имаше струпване на репортери през по-голямата част от нощта, но сега, както виждате, е тихо. Това, което знаем, е, че доктор Рейн тръгна с колата си от този паркинг преди два часа и още не се е върнал.

Още кадри, този път на тях се виждаше силует на едноетажна сграда с плосък покрив. Портата се отвори с трясък и се чу силен звук от двигател. От нея излезе бял джип с пуснати фарове, които осветиха храстите хибискус. Глутница репортери и цяло съзвездие от качени на рамото камери се втурнаха напред. Лицето на Ейб Рейн се виждаше ясно пред прозореца на колата. Той не поглеждаше никого, което беше нетипично за него. Беше млад, енергичен, бивш куотърбек в „Нотър

Дам“, не бягаше от срещи, нито с журналисти, нито с когото и да било друг.

— Доктор Рейн?

— Доктор Рейн!

— Можете ли да ни кажете какво става с...

— Знаете ли какво е убило конгресмен Росадо?

— Някакви данни за престъпление?

Отговориха им само рубинените стопове на колата, докато съдебният лекар бавно караше през паркинга покрай изкуственото езеро, а след това се отдалечи. Тогава се върнахме обратно в студиото в Мористаун.

— Значи е бил цяла нощ там, така ли, Сю? Не е ли малко необичайно?

— Беше в сградата допреди два часа, както споменах — каза глас зад кадър. — А според последната информация от Съдебна медицина, аутопсията ще бъде завършена днес.

„Завършена?“ Замислих се. Странно изказване. Свалих широките памучни хирургически дрехи, с които бях спала, и потърсих облекло, за да си направя упражненията по йога, така както аз ги разбирах — предимно разтягане и поддържане на тонус. Личното ми време, както го наричах. Правех упражненията сама в стаята си. Шорти от спандекс и потник с вграден сутиен.

— Значи все още не е направена. Може би чакат някакви специални тестове? — предположи водещата, но това не можеше да е причината.

Доколкото познавах Рейн, нямаше да се съгласи да бави аутопсията при смърт на толкова известен човек и със сигурност забавянето не се дължеше на тестове, които е поръчал. Колкото повече чакаше, толкова повече щяха да го нападат репортерите и да обикалят слухове. И точно това се случваше.

„Ако приемехме, че това беше в неговата юрисдикция, но вероятно вече не беше.“

Връхлетяха ме пак същите подозрения, които имах предната вечер, когато се появи новината, само че сега изпитвах сигурност и чувство за неизбежност. Представих си Рейн, уединен в кабинета си, как дава нареждания по телефона, обсъжда стратегии, приема указания и заповеди. Бях готова да се обзаложа, че ще се отърве от случая като

от горещ картоф и имаше поне една основателна причина да го направи.

Според законите на Флорида обществените архиви бяха достъпни за широката публика, включително и снимките, докладите и всяка документирана информация, свързана с криминално разследване. Ако Рейн търсеше пълна дискретност, нямаше начин да я подсигури. Трябваше само да поиска помощ от Съдебномедицинския корпус на армията и ФБР. Можеше съвсем законно да заяви, че Росадо е бил част от федералната власт и затова не е проблем на Флорида.

Можеше и да ми се обади, но по протокол трябваше да се свърже директно с шефа ми Джон Бригс и подозирах, че двамата знаеха и за други притеснителни фактори. Росадо внезапно бе умрял точно когато беше въпрос на време, вероятно на часове или дни, да бъде дискредитиран заради сериозни престъпления. Убийството на Грейси Смитърс и участието на сина му Трой в него, убийството на застрахователен детектив, свързан с имотите на Росадо, и, разбира се, вероятността да е прал пари и да е използвал за управление на кризите си психопат на име Кари Гретхен, която не беше мъртва.

Гордиев взел, невъзможен за развързване. Александър Велики е решил проблема, като го е разсякъл с меча си — или с други думи, по нечестен път. Провокативно име за корпорация. Чудех се кой ли го е измислил. Тогава тя пак се появи в съзнанието ми. Беше загадъчно наименование, което би хрумнало на нея, намек за използване на насилие, когато е подходящо, или в нейния случай — всеки път, когато тя пожелае.

„Тя не работеше сама.“

Имаше си все по един Клайд, както казваше Луси. Кари винаги работеше с партньор убиец. Темпъл Голт, Нютън Джойс. Вероятно имаше и други и последният ѝ може да е Трой Росадо. А това ме наведе пак на мисли за племенницата ми. Тя беше тийнейджърка, горедолу на възрастта на Трой, когато с Кари работеха заедно в Куонтико и започнаха връзка, която не беше свършила, без значение какво казваше Луси.

Седнах на ръба на леглото с лаптопа си и влязох в интернет, за да видя какво друго мога да открия за смъртта на Росадо. Най-пълен беше репортажът на „Ню Йорк Таймс“. Имаше малко информация, която да не бе влязла в новините по телевизията, няколко допълнителни

подробности от полицията и отзовалите се на инцидента, които не искаха имената им да бъдат цитирани.

Петдесет и две годишният конгресмен бе починал около 18 часа, докато се гмуркал покрай Мерцедеса — германски товарен кораб, потънал през 80-те години на ХХ век и използван в момента за изкуствен риф, на дълбочина от 27 метра около километър и половина от брега. Решил да се гмурка късно през деня, за да избегне други гмуркачи и техните лодки не само в търсене на усамотение, но и от съображения за сигурност.

Като председател на Комисията по гранична и морска сигурност, той е бил потенциална мишена на наркокартелите и организираната престъпност. И ако това, което казваше Луси, беше вярно, той е бил по-голям крадец от всеки, който би могъл да се прицели в него. Продължих да чета. При първото си гмуркане за деня е забелязан да скача от платформата и да прави голям обход към океана. Плувал е по повърхността с надуваема жилетка, когато се оказало, че кислородната му бутилка не работи както трябва. Внезапно изпускане на газ под налягане предизвикало „няколко силни гърмящи звука“ и го вдигнало във въздуха.

„Защо няколко?“

Замислих се върху това, докато водещата говореше за местното време и ни предупреждаваше, че в този ден температурите в Ню Джърси ще бъдат рекордно високи.

„Гърмящи звуци, повече от един?“

Загасих телевизора и потърсих обяснение. Но не намерих нищо, само още хипотези и спекулации. Вратът му бил счупен. Някакъв пръстен бил разхлабен или счупен. Някой бил пипал кислородната бутилка. Бомба била прикрепена към котвеното въже. Докопала го акула. Мафията повредила екипировката му. Може би жена му го е искала мъртъв. Реших да не правя упражнения на пода. Седнах на леглото и се замислих. Чаках телефонът ми да звънне, защото бях сигурна, че така ще стане.

Генерал Бригс обичаше да става рано. Обикновено беше на крака в четири часа. Освен ако не беше някъде другаде, например във Флорида, трябваше да е в кабинета си в моргата на Военновъздушната пристанищна база в Дувър, където преди няколко години прекарах дълги месеци в обучение по радиология. Почаках още няколко минути,

като крачех из стаята, но нямаше никакви вести от кабинета му. Опитвах на мобилния му, но пак не извадих късмет. Може би все още си беше вкъщи. Набрах домашния му номер.

Телефонът иззвъня три пъти и после чух в слушалката:

— Ало?

— Рути?

— Да? — Съпругата му звучеше сънena и стресната. — О, боже, Кей? Той добре ли е?

— Има ли причина да не бъде?

— Значи не си с него. — Струваше ми се, че носът ѝ е запушен, изглеждаше разстроена, като след плач.

— Не. Извинявай, че ти звъня толкова рано. Събудих те. Надявах се да говоря с него за случая с Росадо във Флорида.

— Предположих, че си с него. — Гласът ѝ трепереше, звучеше потисната.

— Не, в Ню Джърси съм — отговорих.

— Разбирам. Джон е там. Не знам какво точно се е случило, но мога да ти кажа, че той беше под огромен стрес. Излетя от вратата снощи като подгонен прилеп веднага щом му звъннаха по телефона.

— За конгресмена ли?

— Беше няколко минути преди седем вечерта.

По това време бях на стрелбището и Бентън не си вдигаше телефона.

— Знаеш много добре колко мрази ЦРУ, защото любимото им забавление е да го тормозят. Шпионират го, обвиняват го, че издавал информация — каза тя.

Не знаех, че е толкова параноична. Всъщност звучеше като човек в истерия.

— И знаеш ли какво казах? Казах му: Джон, с какво си различен от тях? Живееш в тайни, лъжи и заплахи от затвор. Не ми пука дали някой ни подслушва телефона. Следващата седмица ставам на петдесет и... Животът е кратък и няма нужда да ти го казвам. Ще говориш ли с него?

— За какво по-точно?

— Кръвното налягане и холестеролът му са до небето. Пръстите на ръцете му не се кръвоснабдяват достатъчно от стрес. Бетаблокери

му трябва да се сменят, защото пулсът му е толкова бавен, че всеки миг ще спре. Не бива да се гмурка! Изрично го предупредиха!

— Той има намерение да се гмурка?!

— Взе си екипировката. Ти как мислиш? Това е против всички лекарски забрани, но знаеш го какъв е. След всичко, което вижда, и знае много добре какво убива хората, не вярва, че това се отнася за него! — Тя започна да хлипа. — Снощи имахме голям скандал, преди да излезе. Моля те, не му позволявай! Не искам да загубя съпруга си.

46.

Дръпнах стола далеч от френския прозорец и излязох на балкона. Бетонът под босите ми крака беше топъл и сух.

Знаех какъв инат можеше да бъде Бригс, но гмуркането беше изключено точно сега, когато се провеждаше напрегнато подводно претърсване. Беше истински офицер, безстрашен. Мислеше се за непобедим. Беше небрежен със остаряването и крайно горд. Трябваше да го откажа.

Обгърна ме неподвижен топъл въздух, докато проверявах приложението с прогнозата за времето на телефона си. Беше вече 30 градуса в пет часа сутринта, по-топло, отколкото в Южна Флорида, където температурата беше приятните 22 градуса, очаквах се и бури следобед. Чувах се неспирен шум от трафика, като силен прибой или вятър. Далекопроводът звънтеше. Щом се налагаше да се гмурка, значи нещо трябваше да се вземе от водата и аз се чудех какво е то.

Погледнах надолу към осветения плувен басейн, който беше син като тюркоаз в горещия мрак четири етажа под мен. Едвам виждах червените чадъри, разхвърляни като големи цветни бонбони, и белите шезлонги, подредени като клавиши на пиано. Върнах се в хладната стая и проверих полетите към Форт Лодърдейл. Имаше постоянна линия на „Върджин Америка“ на два часа и половина.

Ще се кача на самолета, но още нямаше да казвам на Луси. Тя щеше да се опита да тръгне с мен, а не можеше. Тя щеше да настоява да прати частен самолет, но аз нямаше да ѝ позволя. Каквото и да ставаше, тя не биваше да бъде въвличана, защото вече беше. Кари Гретхен. Луси все още имаше чувства, стари и силни. Любов, омраза, страст, убийствена омраза, каквото и да беше, то бе смъртоносно не само за нея, но и за всички останали. Сложих капсула в машината за еспreso. Слушах как горещата вода се изпомпва през цедката, докато премислях разговора ни от снощи, спомнях си погледа ѝ, това, което разбрах от него. Помирисах силната бразилска смес, която течеше в стъклената чаша, докато резервирах самолетния си билет.

Щях да кажа на Луси какво правя чак след като излетя. Двамата с Марино трябваше да се приберат. Трябваше да стоят настрана. Без да свалям шортите и потника, навлякох спортни панталони и блуза върху тях. Пропуснах душа. Не си направих труда да се гримирам. Знаех какво да направя. Взех си еспресото — черно, с кафеникава пяна на повърхността.

Тъкмо се канех да се обадя пак на Бентън и той ми позвъни. Правилно бях предположила къде е и защо. Росадо е бил убит. Бил е застрелян. Бригс бе пристигнал около полунощ и е направил аутопсията. Причината да не е довършена все още била, че от дъното на мястото на гмуркането не са иззети биологични доказателства.

— Пушката е при нас — продължи да обяснява Бентън. — Беше на яхтата. PGF 300 Уин Маг със спирачка на дулото и куршуми от мед, лъснати като бижута.

— Някои от тях гравирани ли са?

— Не.

— Намерихте ли барабана за полиране? Открихте ли къде са пълнени патроните и е модифицирано оръжието?

— Още не, но пушката е собственост на Илейн Росадо. Няма отпечатъци по нея. След като е взета проба за ДНК, е напръскана с химически реагент и цялата светна.

— Белина. Някой я е обърсал и се е погрижил да унищожи следите от ДНК.

— Очевидно г-жа Росадо я е купила за съпруга си — каза Бентън. — Той ходел по няколко пъти в годината на голям лов на места като Танзания, Черна Гора и Камбоджа и очевидно никой не е забелязал, че пушката липсва от заключения шкаф в дома им в Уест Палм.

— Какви ти е казала Луси за Кари? — Седнах на страничната облегалка на дивана.

— След като тя си тръгна от теб миналата вечер, говорихме по телефона. Изглежда, че Кари се е съюзила с Трой. Това е класика. В това най-я бива. Мъжът мисли, че доминира, обаче не може да греши повече — каза Бентън.

— Марино не вярва в това.

— Не иска да повярва — отвърна Бентън. — Нека се върна малко назад. Подозирам, че пушката е била транспортирана до Уест Палм

Бийч вчера сутринта, когато Трой е отлетял към дома си със самолета на баща си. В някакъв момент преди стрелбата тя се е озовала на яхтата, където я е намерила полицията при обиска снощи.

— Ами гилзите? Полицията намерила ли ги е?

— Не. Пълнителят липсва и предполагам, че е изхвърлен през борда от Кари. Семейство Росадо я познава като Саша Зарин, това е името на паспорта и други документи, откраднати миналата година в Украйна. Когато Трой долетял тук вчера, в самолета му е имало и друг пътник с това име.

— Конгресмен Росадо знаел ли е истинската самоличност на човека, който е наел да му управлява кризите?

— Не съм сигурен — каза Бентън. — Никой с всичкия си не би наел Кари Гретхен.

— Зарин — повторих аз. Сигурно ѝ се е сторило много забавно, когато е изникнала възможността да вземе самоличността на човек с име на смъртоносен нервнопаралитичен газ.

— Пилотите я описват като привлекателна, четиресетгодишна, слаба, със светлоруса коса и големи очила — каза Бентън. — Когато се качила на самолета с Трой вчера сутринта, носела калъф за китара. Същата като на Джамал Нари и както си спомняш, имаше липсваш калъф от апартамента му. Три китари и само два калъфа.

— Калъф за китара?! — Бях поразена.

— Силно подозирам, че вътре Кари е била сложила пушката. Ако се разглоби, ще се събере идеално в калъфа, който тя лично е качила в самолета. Един от пилотите го забелязал, защото е музикант. Каза, че го сложила на празна седалка и го закопчала с колан, след това лично го свалила. Не им позволила да го докоснат.

— Тя е влизала в къщата на Нари, извадила е китарите и ги е сложила на поставките? После е откраднала единия калъф?

— Да.

— Кога? Не и след като е бил застрелян. Нямала е време — реших. — Ако е опаковал китарите си, преди да отиде на пазар, тогава Кари трябва да е влязла в апартамента им, докато той и съпругата му са били навън.

— Заключение и алармите никога не са били проблем за нея. Сигурно се е разхождала с наслада из къщата, тръпнела е от мисълта какво се кани да направи. Откраднала е нещо, за което на следващата ѝ

жертва ѝ е пукало, взела си е сувенир, нещо важно за него предварително. Когато се е върнал къщи и е внесъл покупките, сигурно е забелязал, че китарите му са обратно на стойките и се е зачудил как, по дяволите, се е случило това. Вероятно това е била една от последните му мисли.

Бентън изрецитира всичко това все едно беше неоспорим факт. Звучеше вял и сигурен в думите си, сякаш говореше за хронична болест, която е била в ремисия с години и сега се е върнала. Можеше да предскаже развитието ѝ и всеки симптом, а аз нямах търпение да стигна във Флорида. Тревожността ми бе стигнала върха си, докато си представях това, което той описваше, и се чудех дали Кари е планирала да убие Ранд Блум. Какво е търсил той в къщата на Росадо? Да не би да е имал среща с нея и двамата да са се познавали?

В предишната си кариера в Министерството на правосъдието Блум се бе погрижил да паднат обвиненията срещу конгресмена. Росадо е имал надежден съюзник и пазител в негово лице. Но може да се е превърнал в риск, в проблем.

Сигурно е знаел за наркотиците и прането на пари, ако приемем, че всичко това е вярно. Може би Блум е знаел прекалено много. Може би Кари не е искала да има нищо общо с него повече. Или пък просто е била в настроение, когато му е забила ножа в сърцето. Бентън също смяташе така.

— Убивало ѝ се е, независимо дали го е планирала, или не — каза той. — След това пък не ѝ се е искало да убива детектив Хендерсън, след като той се е появил. Било ѝ е по-забавно да го отвлече и да го измъчва. Напомня ни, че може да бъде и почтена, защото дълбоко в себе си тя е такава. Мотивацията на хора като нея няма почти нищо общо с ползата. Част от нещата са обмислени, други — не. Но тя има ендшпил, цел. Това е Луси. Кари се е върнала заради Луси.

— И какво смята да направи? — Мисълта за това така ме вбеси, че едвам говорех. — Какво точно иска проклетата кучка?

— В извратените си фантазии може би си представя, че двете пак ще се съберат.

— Луси е в огромна опасност.

— Всички сме. Може би дори повече от нея, честно казано. Кари иска да се добере до нея и ние ѝ пречим. Всъщност ние сме оръжията,

които тя може да използва, за да я нарани.

— Кари била ли е на яхтата, когато Росадо е бил убит?

— Трябва да е била.

Влязох в банята, за да си взема несесера с тоалетните принадлежности, докато Бентън ми разказваше за последствията от стрелбата. Настъпила такава паника и такъв хаос, че не станало ясно веднага, че Трой го няма и може би Кари е с него.

— На яхтата имало надуваема лодка, която също била изчезнала — каза Бентън, докато закопчавах ципа на чантата си. — Предполага се, че е избягал с нея. Екипажът е бил на щурвала и в кухнята по време на стрелбата и не са могли да видят никого на най-горната палуба, освен ако специално не са наблюдавали тази част от яхтата, което те не са правили. Ако стрелецът е бил на хеликоптерната площадка, той е стоял на единайсет метра над водата и на шейсет метра от мястото, на което е бил убит Росадо.

— Тази яхта трябва да е много голяма.

— Петдесет и два метра е дълга.

— Защо хеликоптерната площадка? Защо се смята, че е стреляно оттам?

— Там е намерена пушката. В ниша, в която се съхранява летателна екипировка, надуваеми жилетки, допълнителни слушалки, такива работи. Току-що ти пратих снимки от моргата и клипът, заснет от жена му. Тя снимала, докато съпругът ѝ се гмуркал. Дълъг е само две минути. Когато разбрала, че нещо лошо се е случило, спряла камерата.

Гледах, докато говорехме. Празният развълнуван тъмносин океан, червен флаг върху жълта платформа, която се люлееше над вълните. Чувах гласове зад кадър, които говореха за разрязването на още един пъпеш. Жена — вероятно Илейн Росадо — казваше на човек от екипажа, че пъпешът не е достатъчно изстуден и иска още едно мартини. След това насочваше камерата към съпруга си, отначало ръцете ѝ бяха нестабилни, след това ги овладяваше.

Видях го във висока резолюция, рядката му тъмна коса бе полепнала по оплешивяващия череп, яките му челюсти и брадичката бяха почернели и обрасли с няколкодневна брада. Кехлибареното стъкло на маската му бе обърнато право към обектива. Той държеше управлението на надуваемата жилетка, докато не се почувства удобно

плаващ на повърхността. Прибоят беше силен и регулаторът беше в устата му.

— Добре ли си, скъпи? — викна жена му. — Изглежда опасно. Може би трябва да се върнеш и да пийнеш нещо! — Тя се засмя.

Той направи кръг с двете си ръце над главата — универсалния гмуркачески знак, че всичко е наред. Нямахше проблеми и той плаваше на повърхността и чакаше да се спусне по въжето. Натиснах пауза.

— С кого се е гмуркал? — попитах.

— Първоначално инструкторът се е спуснал, за да се увери, че всичко е както трябва край потъналия кораб, че няма други гмуркачи, особено с харпуни. Както знаеш, във Флорида е законно да се лови с харпун и гмуркаческа екипировка и са ставали инциденти. Има както сериозни наранявания, така и случаи с фатален край. Преди ден е бил прострелян човек в този район.

— Двайсет и седем метра е много дълбоко гмуркане само заради едното разузнаване — отвърнах. Росадо е трябвало да чака на повърхността поне десет минути, това също е доста време, когато вече е поставил регулатора в устата си. Щял е да изсмуче доста въздух за десет минути.

Хрумна ми, че инструкторът може да не е искал да бъде край него. Може би е замесен в убийството. Казах това на Бентън.

— Няма доказателства за това и не мисля, че е така — отвърна той. — Очевидно за него е обичайна процедура да проверява мястото, за да е сигурен, че никой не се гмурка там, че е безопасно, че видимостта е добра. Австралиец, който работи на яхтата на пълен работен ден. Предният ден напълнил кислородните бутилки, проверил цялата екипировка.

— Колко въздух е имало в бутилката на Росадо.

— Започнал е с две атмосфери.

— А когато е умрял?

— Не знаем и след няколко минути ще разбереш защо.

Пуснах пак видеото. Росадо плаваше сам. Погледна монитора на компютъра на китката си. Главата му леко се наклони напред и надясно и в следващия миг лежеше по очи върху водата. Току-що е бил прострелян. Върнах назад и изгледах отново и отново тази част, като си припомних какво бе казал Джак Къстър за тестовете от хиляда

метра. Ако е прекалено далеч, винаги може да приближим огъня. Снайперистка терминология.

Когато стрелецът се опитва да улучи целта, той може да стреля многократно, като преизчислява данните и всеки следващ изстрел попада все по-близо до мишената. Гледах за цопвания във водата, за водовъртежи около Росадо. Тъмносинята вода се повдигаше и спускаше, вълнуваше се и се успокояваше, докато той се поклащаше както си беше с маската и регулатора в устата и чакаше, отметнал назад глава и оглеждайки се наоколо.

Ето го. Леко плисване, все едно малка рибка изскочи на повърхността. Върнах и го пуснах отново. Цопване все едно някой хвърли камък. На около три метра от Росадо видях още едно плисване, този път по-близо до него и той като че ли го усети. Обърна се наляво и веднага след това падна по очи. Три секунди по-късно се чуват два силни пукота.

Той бе повдигнат изцяло над водата и се завъртя във въздуха като омаломощена жаба. Прегледах по-внимателно този момент, като увеличих образа, и забелязах пръски кръв на яркия син фон, когато тялото му се изстреля от излизания газ под налягане. Регулаторът излезе от устата му, маркучът се замята наоколо, преди да се откъсне от маската и управлението. Той потъна във водата, главата му беше вдлъбната и част от нея отнесена.

— Боб? Мили боже! Боб! Какво става! — пицеше жена му и след това вече нямаше звук и картина. Отворих друг файл със снимка от съдебната медицина на окръг Броуърд.

Входната рана беше отзад на черепа, точно вдясно от връзката между оксипиталната и париеталната кост, малка тангенциална дупка. Медният куршум с отворен връх се разширяваше при удар и четирите му венчелистчета предизвикваха огромни поражения, докато се врязваха през оксипиталния, темпоралния и предния лоб. Патронът бе излязъл през лявата страна на мандибулата, която липсваше, както и повечето от зъбите и част от черепа.

— Балистичната крива сочи надолу от дясно на ляво — казах на Бентън. — Трябвали са поне четири изстрела. Ако пуснеш видеото отново и се загледаш, ще видиш как стрелецът приближава огъня към Росадо. След това два бързи изстрела улучват кислородната бутилка. Този случай не прилича на другите. Като се има предвид, че Росадо е

бил движеща се цел, която се е люлеела на силния прибой, но не ми изглежда същото. Не вярвам, че е.

— Трой — каза Бентън. — Някой, който не е толкова опитен и умел със снайпера и въобще с оръжията.

— Стрелба за забавление — реших аз. — Почти цял пълнител е изстрелян само от двайсетина метра.

— Подозирам, че улучването на кислородната бутилка е било нарочно, за да ужаси наблюдателите и да се подиграе на жертвата, да я унижи. На Кари подобно нещо би й се сторило забавно, да го гледа как се издига и се върти във въздуха. Вероятно е подучила Трой да го направи.

— Не мисля, че тя е стреляла. От това разстояние и с дигитален мерник трябва да е бил някой, който не знае какво прави, който е дори по-зле от мен вчера. Но защо е бил убит?

— Защо са убити всички останали?

— Ти ще се гмуркаш ли? — попитах.

— Ще търсим доста неща. Маската, управлението и кислородната бутилка, липсва и пълнителят на пушката, както и гилзите. Катерът на Военноморските сили ще ни вземе веднага щом съмне.

— Всичко ли приготви, преди да тръгнеш? — Представих си чантите ни с гмуркаческа екипировка и багажа ни до пътната врата, където ги бяхме оставили рано сутринта в четвъртък.

— Мислех си да ги оставя тук в апартамента. Затова взех и твоите. Защо?

— Взemi моите с теб на лодката.

— Не, Кей.

— Не можеш да позволиш на Джон да се гмурка. При последните медицински прегледи му откриха проблеми, Бентън. Доста проблеми. Не искаме да му се случи нещо, както и още усложнения по този случай, ако му стане зле, докато помага при събирането на доказателства.

— Желая ти успех, щом искаш да го спреш.

— Ще му се обадя, но ти трябва също да му кажеш. Аз съм напълно в състояние да свърша всичко необходимо.

— Няма нужда да слизаш долу. Не искам да го правиш.

— Някъде долу има зъби и кости.

— Мога и аз да ги потърся — каза Бентън. — Няма нужда ти да го правиш.

— Биологическите доказателства са под моята юрисдикция.

— Да не би сега пък да ми даваш заповеди?

— Да.

— Наистина ли мислиш, че ще намериш нещо? Боже, почти на трийсет метра дълбочина...

— Ще се опитам — отвърнах. — Тръгвам към летището. Ще се видим рано следобед.

47.

Форт Лодърдейл, 14 часа

Сребрилата му коса беше отметната от челото, суха и разрошена. Беше леко загорял от слънцето и отпечатъкът от маската върху кожата му се бе заличила.

Беше излязъл от водата преди часове, когато аз влязох в кабината на катера, хвърлих чантите на пода и целунах Бентън. Устните му бяха солени от океана. Зад него бяха екраните, включително и на джипиеса, който показваше къде се намирахме — почти на километър и половина навътре в океана от брега на Форт Лодърдейл. Той седеше на пилотското място, двата двигателя бяха изгасени и лодката леко се поклащаше. Чух мекото пляскане на водата.

— Май затрудних всички. — Отворих чантата си на пода. — Но нямах представа, че ще свършите толкова бързо.

— Не е добре, че стана така.

— Знам.

— Но имаме лодката. А теб човек си струва да те почака. Ще опитам още веднъж. — Бентън отклони поглед. Усещах, че е разтревожен.

Черният му водолазен костюм бе свален до кръста. Ръкавите му бяха завързани около него. Винаги правеше така, когато излезеше на повърхността, а беше на нея от доста отдавна. Отвън на носа двама гмуркачи на полицията пиеха вода и ядяха плодове. Вече знаех, че досега нищо не са намерили, абсолютно нищичко. Знаех също така, че това беше неочаквано, да не кажа направо необяснимо.

— Как може да изчезне двайсеткилограмова кислородна бутилка? — Седнах на една пейка и извадих неопрена, чорапите и плавниците.

— Говорим за тонове ръждясващо желязо на дъното. — Той ме гледаше как си свалям панталоните и блузата.

Под тях бяха дрехите ми за йога. Бях дошла направо от летището. Порових още малко и си намерих маската.

— Очевидно не можем да се приближим с детектор за метал. Районът е около десетина метра. Но съм съгласен с теб. Трима души цяла сутрин го обикаляхме, тръгнахме от потъналия кораб навън, местехме центъра и пак започвахме, докато стигнем до място, където не очаквам да намерим нищо.

— Има доста пясък и тиня, които може да скрият предметите. — Пресегнах се зад себе си, хванах дългата връзка и закопчах неопрена, след това си сложих и чорапите. — Ами сонарът?

— Намерихме всякакви боклуци с него, но не и това, което търсехме. — Той вкара ръцете си в обратно в ръкавите на костюма. — Дойдохме тук към осем тази сутрин и се отказахме по пладне. Мина ми през ума, че някой може да е дошъл преди нас или по-рано сутринта или предната нощ.

— Да търси след съмване? — казах аз колебливо, докато водолазите на полицията се приготвяха да влязат обратно във водата.

— Да, с подходяща екипировка. В един идеален свят гмуркачески екип щеше да бъде изпратен веднага, но имаше такава суетня и объркване. На никого не му бе хрумнало, докато двамата с Бригс не се появихме. И ето ни сега. Или поне аз съм тук. — Бентън ми се усмихна само с очи. — Не знам какво си му казала, но така си го уплашила, че избяга чак в Деллауеър.

— Не беше уплашен. Но му напомних, че Пентагонът няма да е доволен, ако проведе подводно търсене и изземване на доказателства по толкова медийно известен случай, когато не отговаря на здравословните изисквания. Всъщност той си призна, че военният лекар му е казал дори да не си помисля за гмуркане, докато не си постави пейсмейкър.

Последвах Бентън и излязох от кабината, докато двамата водолази се приближаваха с големи крачки към платформата за гмуркане. Единият носеше торба, в случай че извади късмет и намери липсващата екипировка на Росадо и пробитата кислородна бутилка, която сигурно беше пълна с вода. Тя би трябвало да е доста тежка, затова беше малко вероятно да е отнесена от течението. Пръснах спрей против запотяване в маската си. Проверих стикерите на пълната кислородна бутилка, подпряна на стената на лодката, отворих клапата и пуснах малко съскащ въздух.

— Е, звучи доста безнадеждно, но поне мога да кажа, че съм опитала. — Завързах здраво бутилката за екипировката си. — Както обикновено трябва да мислим за процеса и да се тревожим за някакъв адвокатски екип мечта, който ще се фокусира върху липсващите парчета от черепа, мандибулата и зъбите и как намирането им би променило интерпретацията на фактите.

— Това е такава глупост. — Бентън изми маската си в съд с чиста вода.

— За съжаление, не е. Ако бях адвокат, точно това щях да направя. — Изравних горния край на надуваемата си жилетка с горния ръб на бутилката и седнах на пейката. — Щях да питам за разстоянието. И след това съдебните заседатели щяха да започнат да се съмняват, че е стреляно от яхтата, да си мислят, че е станало със снайпер от голямо разстояние, от друга лодка или от високо място на брега. Ще го сравняват с другите случаи и ще казват, че не може да е бил Трой.

— Или ще обвиняват тази, която би трябвало да е мъртва. Кари.

Огледах искрящата синева край нас и най-близката лодка, която съзрях, беше поне на километър и половина южно от нас. Забелязах, че се движи много бавно в наша посока.

— Може костите да са изядени от акула. — Бентън закопча екипировката си.

— Съмнявам се. — Наведох се, за да си сложа плавниците.

— Долу вече няма нищо и мисля, че това не е учудващо — каза той. — Много стари гуми. Видях цял куп тази сутрин.

— Защо да си правим труда? Ако си мислиш това, което подозирам.

— Знаем със сигурност, че тя е била на яхтата на Росадо вчера сутринта — каза Бентън.

— Била е Саша Зарин.

— Ако все още закриля Трой и семейството, тогава е било хитър ход от нейна страна, да се погрижи всякакви доказателства от дъното на океана да изчезнат, преди да започнем да ги търсим.

— Както е избърсала бирените бутилки и пушката и е използвала белина, за да унищожи следите от ДНК. — Вдигнах регулатора, мундщукът беше в дясната ми ръка, компютърът в лявата. Съединих клапите и затегнах връзките в горния край на бутилката.

— Така е. Боже, като знаем кой е бил. Вероятно точно така е направила — каза той. — Отговаря на стила ѝ и долу няма да намерим нищо, затова защо да си правим този труд? А и апартаментът за рождения ти ден е готов и ни чака. Никога не съм бил по-изкушен да претупам мисия както сега.

— Това би било отвратително. — Закачих маркуча за ниско налягане към клапата на помпата. — Нашите приятели от полицията са вече долу и ни чакат.

Сложих регулатора в устата си и вдишах, мембраната се съпротивляваше и се движеше напред, точно както би трябвало да бъде. Пуснах въздуха. Вниманието ми продължаваше да се рее из синевата край нас към малката лодка, която бях забелязала по-рано. Вече не се движеше, но виждах някой да седи в задната част. Флагът се движеше по водата, някой се гмуркаше край изкуствения риф.

Бентън проследи погледа ми.

— Не се притеснявай. Ако някой се приближи, Рик и Сам ще го отпратят.

— Ще си покажат значките под водата?

— Нещо такова.

— Ще направя едно кръгче край потъналия кораб в непосредствена близост и след това прекратяваме.

— Само за да кажеш, че си го направила.

— Това е деветдесет процента от всичко напоследък. — Бръкнах в чантата си за гмуркаческия компютър, който слагах на китката си, за ножа си с тъпо и късо острие. — Хайде. Отдавна не сме се гмуркали заедно.

Вдигнах маската с малка вградена камера и вкарах ръцете си в надуваемата жилетка. Пробвах отново регулатора, за да се уверя, че въздухът стига до мен. След това ги занулих. Сложих си маската и проверих пак мониторите. Наведох се напред, за да извадя кислородната маска от стойката ѝ и станах. Сложих си ръкавиците и тръгнах внимателно с плавниците към платформата. Регулаторът беше в устата ми. Сложих едната си ръка над него, а другата над маската, и скочих.

Водата беше топла, надух още жилетката си и заплувах по повърхността, чаках Бентън. Направих му достатъчно място, като се придвижих към въжетото, закачено за шамандурата. Той скочи с плясък.

Погледите ни се срещнахме и си кимнахме. Извадих всичкия въздух от жилетката си и започнахме да слизаме надолу. Водата беше пълна със светлина непосредствено под повърхността. Но колкото по-надолу слизахме, толкова по-студена и тъмна ставаше.

Чувах вдишването и издишването си силно. Хванах си носа и си отпуших ушите, когато се гмурнахме надълбоко. Усещах как водата започваше да тежи все повече и светлината от нея да изчезва. Огледах се за двамата водолази на полицията, Рик и Сам, за техните мехурчета или движенията им, но не видях нищо. Непрекъснато проверявах компютъра. После зърнах потъналия товарен кораб, счупено корито на тъмното дъно. Разпознах носа, сочещ на север, и огънатите метални пръчки. Не виждах никого наоколо.

На двайсет и седем метра дълбочина голяма морска костенурка се появи върху ръждясалото корито и една риба жаба се наду върху покритото с тиня дъно. Пъстра рибка правеше движения с устата си все едно се целува, докато се плъзгаше покрай нас. Видях и рапан, който изглеждаше точно като камък, докато не помръдна.

Появиха се вълни и зърнах гигантски сив групер на петна, морски костур и широконоса акула, които изобщо не се интересуваха от нас двамата. Цяло стадо жълти ангелски рибки минаха покрай маската ми, сякаш бях част от изкуствения риф. Кръглите им очи бяха като нарисувани. Повъртя се едно морско конче. Отровен морски скорпион имаше перки, които приличаха на пера. Регулирах въздуха в жилетката си и потънах до дупките отстрани на кораба. Влязох в един отвор, който в предишния си живот е имал и люк. Светнах с фенерчето и по инстинкт замахвах с плавници, за да се отдалеча от другия гмуркач. Това, което видях, отначало не ми направи впечатление. Една баракуда излезе изпод гмуркача на зигзаг, и покрай него не се виждат мехурчета. Осветих раменете и ръцете му, маската му беше обърната надолу. Приблжих се.

Докоснах покрития му с неопрен гръб и той леко помръдна. Видях, че маркучите висят надолу, а в гърдите му е забита стрела. Имаше още някой под него. И двамата полицаи водолази бяха мъртви вътре в кораба. Започнах да ритам силно, за да изплувам оттам.

Намерих Бентън на сантиметри от дъното. Движеше се и търсеше с включено фенерче. Ударих с ножа по кислородната си бутилка, за да му привлече вниманието. След тихото остро тракане той

вдигна поглед към мен. Посочих енергично към баржата и отворите в корпуса ѝ в тъмната зеленикава вода, където в лъча на фенерчето ми висяха песъчинки. Тогава чух звука. Тиха бърза вибрация като от далечен моторен трион. Обърнах се по посока на шума и видях нещо тъмно да се движи около кораба. Отначало го взех за голяма риба, но вибрациите ставаха все по-силни.

Силуетът се движеше бързо към мен и аз насочих фенерчето към лицето с широко отворени диви очи иззад зловеща черна маска. Върху кислородната ѝ бутилка имаше черно торпедо, нещо като двигател, който ту виеше, ту спираше, когато тя тръгваше или спираше. Движеше се неестествено бързо. Не видях харпуна, докато не го вдигна и не го насочи. Чух свистене и усетих как нещо ме блъсна.

ЕПИЛОГ

Бал Харбър, седмица по-късно

Двойният шезлонг беше направен от тропическо дърво, струваше ми се, че е тиково, но обработката ме объркваше. Приличаше едновременно на варено и импрегнирано. Седалката беше в цвят слонова кост, а ярките възглавници имаха абстрактни кубистични десени, които малко ми напомняха за Пикасо.

Ден след ден седях на засенчената тераса на апартамента, който беше подарък за рождения ми ден. Гледах как океанът сменя цветовете си, как облаците хвърлят сенки върху накъдрената му повърхност, как вълните се вдигат и се разбиват леко, а понякога шумно и неистово в брега, сякаш бяха гневни. Гледах ги през слънчевите си очила и се вслушах. Не пропусках нищо — нито преминаващ хеликоптер, нито нисколетящите самолети с рекламни флагове, нито хората на тротоара десет етажа по-долу. Не говорех много, докато наблюдавах какво се случва.

Всички около мен имаха най-добри намерения. Първо дойдоха Луси и Бентън, а след това и Марино, а преди ден се появиха и Джанет и Деси. Полагаха страхотни усилия и не ме слушаха, когато казвах да престанат. Сякаш бях умряла и се бях озовала в друго измерение. Гледах ги как пренареждат плажните кърпи, все едно бяха покрови. Поставяха възглавници под гърба и коленете ми. Тревожеха се за врата ми, за косата ми, дали нямам нужда от друга шапка, а какво ще кажа за маникюр, сякаш се канеха всеки момент да ме изложат за поклонение. Единственият ми ненаатрапчив приятел беше на седем години, метър и двайсет висок — Деси, който с тъга си давах сметка, че скоро ще бъде осиновен. Поне от Джанет, сестрата на майка му Натали.

Той имаше огромни сини очи и светлокестенява коса, която растеше в най-различни посоки, навсякъде беше близнат от крава. Беше дребничък за възрастта си, роден три месеца преди термина и износен от сурогатна майка. Но яйцеклетката си беше на Натали. Тя умираше от рак на панкреаса. Намираше се в хоспис във Вирджиния и

беше въпрос на седмици да си отиде от този свят. Не искаше Деси да я вижда в това състояние.

Джанет и Луси не я бяха притискали повече по въпроса, а трябваше. Той трябваше да види майка си. Трябваше да е с нея, когато най-лошото се случи. Вече си представях как щяха да се случат нещата. Луси и Джанет щяха да се нуждаят от помощта ми, докато им я окажех. След това щяха да кажат, че се меся. И щеше да е вярно. Щях да се меся редовно и трябваше да свикват с това.

— Време за викторина — казах от шезлонга си.

Както винаги, Деси беше кацнал на ръба му. Не заемаше много място и от слънцето навсякъде му излизаха лунички.

— Къде ти е специалният крем? Помниш ли, че си говорихме за това? — Дръпнах го за ръкава, за да му напомня, и се пресегнах към детския лосион със слънцезащитен фактор 50 върху малката квадратна масичка. — Какво ще стане, ако изгориш?

— Ще имам рак като мама. — Беше притиснал кокалестото си малко гръбче към мен.

— Тя има друг вид рак. Но прекаленото излагане на слънце не е хубаво, прав си за това. Не мога да си спомня кой си в този момент. Соколовото око или Железния човек?

— Това е глупаво. — Но му харесваше.

— Не е глупаво. Трябва да помагаме на хората, нали така?

— Не можем да спасим света, нали знаеш. — Изведнъж бе станал мъдър.

— Знам, но трябва да опитаме, нали?

— Ти опита и те простреляха.

— Боя се, че това са благодарностите, които получих.

— Сигурно те е боляло. — Непрекъснато ме питаше едно и също и отговорите ми все не му стигаха. — Какво почувства? Никой никога не казва какво. А не е като по филмите.

— Не, не е.

— Може би е като да те прострелят със стрела.

— Така изглежда, но не е.

Продължавахме този разговор, защото беше важен за него. Не заради мен.

— И после? — Той се бе притиснал към мен като Сок.

Опитвах се да измисля различно описание и накрая се сетих.

— Беше като че ли все едно ме удари железен юмрук. — Погалих го по гърба. Беше топъл заради слънцето и защото беше малко момченце, пълно с живот.

— Страхуваш ли се от смъртта, лельо Кей?

Вече ме наричаше така и разбира се, аз нямах нищо против. Често произнасяше страшната дума и това не беше нов въпрос. И двамата погледнахме към океана, към ято пеликани, които прелетяха покрай терасата ни, толкова близо, че видях очите им, които търсеха риба във водата.

— Какво мислиш, че е смъртта? — попитах го както и преди, но никакви разговори нямаше да разсеят тъгата.

— Като да си тръгнеш — каза той.

— Това е добър начин да мислиш за нея.

— Не искам мама да си тръгва.

— Тя ще си тръгне, все едно е на пътешествие, но това не означава, че няма повече да я има. Просто няма да е там, където са всички останали в момента — отвърнах.

— Но аз не искам тя да си тръгва.

— Никой от нас не иска. — Намазах едната му ръка с лосион, а той стоеше изправен като войник.

— Ще ми е самотно.

— Може би човекът, който си тръгва, няма да се чувства така. — Започнах да мажа и другата му ръка. — Това не е ли хубава мисъл? На нас ще ни е самотно, но не и на нея.

— Аз щях да се уплаша, ако някой ме бе прострелял под водата — каза той.

Много малко си спомнях, но това, в което не се съмнявах, беше какво се случваше в момента, когато чух свистенето на стрелата, която удари кислородната ми бутилка. Огледах се. Нямаше как да избягам, когато тя подпря приклада на оръжието на хълбока си и зареди нова стрела в дулото. Тогава бях улучена в дясното бедро и тя се втурна към мен. Усещах силните пулсации на устройството, което я задвижваше, нещо като реактивна раница, закрепена над кислородната й бутилка. Захранваше се с акумулатор и се управляваше ръчно. Най-ярко си спомнях лицето на Бентън, как водата бе притиснала бузите му и ги бе направила плоски. Той беше неестествено блед, като мъртвец.

Не си спомнях да съм се борила. Нямах спомен нарочно да съм разритала дъното, за да размътя водата, нито как съм замахнала с ножа и съм ѝ разрязала лицето от слепоочието до брадичката през лявата буза. Изведнъж тя бе изчезнала, все едно никога не се бе появявала. Не помня и кървавата следа, която бе останала след нея.

Нищо не помнех. Нямах представа, че Бентън ме бе измъкнал на повърхността, като бе държал регулатора към устата ми. Камерата върху маската ми бе работила през цялото време и бе записала част от случилото се. Не знаех колко. ФБР ми конфискува маската, кислородната бутилка, ножа, всичко. Дори не ми показаха списък на това, което бяха взели. Все още не ми позволяваха да видя записа по причини, които дори Бентън не искаше да ми каже. Това, с което разполагах засега, беше черна дупка, сякаш Кари Гретхен отново бе мъртва, но ми казаха, че не било така.

Беше като сводка за времето, която получавах на кръгъл час. Последната прогноза за температурата и влажността, информация дали бурята се движи към нас, или се отдалечава, какво да очакваме в близко време и дали да се евакуираме. Мислех си за нея, докато се възстановявах, премислях как се чувствах и какво бях преживяла, подробности, които не смятах да споделям с Деси, докато не стане много по-голям, може би на годините, на които беше Луси, когато бях започнала да говоря откровено с нея за грозната страна на живота.

В действителност беше ужасно. Разкъсан четириглав мускул над коляното, премахване на некротизиралата тъкан, да не говорим за дълбочинната ми болест, която бе разпратила газове в такива части от тялото ми, където не би трябвало да има балончета. Имах и силни болки в ставите, сякаш другите ми бяха малко. Бяха ми приложили и кислородно лечение в хипербарна камера за декомпресия, за което нямах почти никакви спомени. Само съвсем смътни, ефимерни като воал, на което може би се дължеше и уклона ми към комиксовите герои в разговорите ми с Деси.

Струваше ми се, че съм била в някакво времево изкривяване или на космическия кораб на Галактус. Откакто Деси пристигна тук, рядко се отделяше от мен. Напомняше ми за Луси на неговата възраст — непрекъснато ме следеше и се взираше в мен, задаваше все едни и същи въпроси, на които е трудно да се отговори честно.

— Защо не докараш тук ферарито? — попитах го.

— Не е точно ферари. Скоро няма да ти трябва такава. — Той тръгна да изпълни поръчката.

— Когато кракът ми оздравее, ще си в голяма опасност.

— Защо?

— Защото ще те хвана — отвърнах.

Той докара проходилката до шезлонга. Тя ми вършеше добра работа, беше яркочервена с черни колелца и ръчни спирачки.

— Като старица си — дразнеше ме той и изключително се забавляваше от думите си.

— Не съм.

— Като инвалид.

— Как е по-възпитано да кажем, Деси?

— Стар инвалид! — изпищя той две октави над горно до.

— Дължиш ми още двацет и пет цента.

— Когато имахме куче, го блъсна кола и то не можеше вече да върви. Трябваше да бъде приспано.

Той ме следваше, а аз бутах проходилката и местех превързания си десен крак, без много да го свивам.

— Тази лоша жена трябва да бъде приспана — каза той. — Ами ако се появи тук?

Всекидневната, обзаведена с мебели в землисти цветове, беше празна и тиха. Бентън, Марино, Луси и Джанет бяха отишли до плажния павилион за тако, за да купят вечеря, а след това щяха да вземат майка ми. Почувствах раздразнение. Храната отвън всяка вечер ме депресираше. Огледах се за Сок. Той сигурно пак дремеше под леглото. Когато всички се върнат, Бентън ще трябва да го изведе.

— Ти още не знаеш, но аз съм много добра готвачка. — Подбутнах проходилката към кухнята. Отворих вратата на хладилника, след това се обърнах към килера. — Какво ще кажеш за спагети с доматиен сос, босилек, малко червено вино, зехтин, чесън и съвсем мъничко червен пипер?

— Не, благодаря.

— Ще ти напиша името върху чинията с едно макаронче.

— Не искам.

— Значи пак тако. И кореновият сок, който толкова обичаш. Когато бях на твоята възраст, правеха сок от бреза. Чувал ли си за

него? — Извадих кореновия сок от хладилника и отвинтих капачката.
— В чаша?

— Не, благодаря.

— И аз така си мислех, но е възпитано да се попита. — Подадох му го. — Тук има верига за бързо хранене, която се казва „Роял Касъл“. Мисля, че има още едно заведение на Дикси Хайуей близо до барбекюто на Шорти. Ще трябва отнякъде да ти намеря брезов сок. В Нова Англия имаме брези. В двора на Луси има много такива дървета. Кората им се бели като бяла боя.

— Ще се върна ли във Вирджиния?

— Искаш ли?

— Не знам — каза той. — Мама спи, така си мисля.

— Би било хубаво, ако всички живеем наблизко, нали?

— Ти била ли си някога на седем, лельо Кей? — Той вдигна бутилката и отпи. Точно в този момент чух ключ да се превърта в ключалката.

— Майка ми казва, че съм била. Ти я познаваш. Прословутата баба.

— Какво е „прословута“?

— Скоро ще разбереш.

— И какво се случи след това?

— След като съм била на твоята възраст ли?

— Да.

— Пораснах, за да преживея разочарованието, че не ми искаш спагетите.

— О, не се тревожи, ще ги изям!

Засмя се и изтича към вратата.

Помирисах мексиканската храна, когато всички влязоха. Свалих си кобура и го скрих в шкафа, до който малкото момченце не можеше да стигне.

С Бентън бяхме сами на шезлонга за двама. Ниското слънце се потапяше в океана и гореше в ярки розови и оранжеви пламъци. Те пък преливаха във все по-дълбоки сини нюанси, които лежерно завземаха небето. Скоро то щеше да е като черно кадифе.

— Последните новини не са особено добри и може би по-добри няма да има. — Бентън ми държеше ръката и пиеше червено вино, докато ми даваше последната сводка отпреди половин час. — Ако е получила лечение, не можем да открием нито една болница или частен кабинет, който ѝ е оказал помощ. Достатъчно суетна е, за да потърси пластичен хирург, но не можем да открием и него. Вероятно няма и да успеем. Тя може да е навсякъде. Поне знаем, че лодката, която открихме, е същата, която си видяла. В това поне сме сигурни.

— Гмуркачите бяха двама. Точно там. Точно под носовете ни както обикновено. — Посегнах към бутилката, но той ме изпревари. — Трой е бил на лодката, а за нея знаем къде беше.

— Е, знаем, че тя се е гмуркала и че това е било отвличане на вниманието, за да може да ни премахне. Да остави Луси съвсем сама. Това би направило Кари много щастлива. — Бентън ми напълни чашата.

— Трябваше да питам за проклетата лодка, още когато я видях там. Защо не го направих? Какво ми става?

— Всеки би решил, че това е нормално — каза Бентън. — Просто хора, които се гмуркат край рифа, и че този от лодката ще дойде да вземе партньора си.

— Направила го е, защото е знаела, че ще дойдем да търсим. И очевидно се е откъснала от въжето, което я е свързвало с лодката, за да нямаме представа колко е близо до нас. — Виното беше хубаво и ми се приспиваше. — Знаела е, че ще видим лодката в далечината и ще си помислим точно това, което си помислихме.

— Планирала е педантично всичко, както може да се очаква от нея — съгласи се той. — И регистрационният номер на лодката е бил замазан с боя, затова не е била забелязана от полицията, от бреговата охрана и от нас. По всичко личи, че след инцидента я е зарязала в марината на Помпано Бийч. Там е била намерена този следобед.

— И нито следа от Трой?

— Не — отвърна той. — Сигурен съм, че е с нея. Новият ѝ партньор.

— И още хора ще бъдат наранени и убити. Вината е моя, видях проклетата лодка. Трябваше да попитам за нея.

— Не бива да си толкова строга към себе си, Кей. Трябва да спреш.

— Чудя се колко дълго е била в марината. Още нещо, което е било под носа на всички.

— Не знам. Беше пред очите на всички, но номерът ѝ бил замазан и върху него е бил нанесен друг с шаблон. Лодката е скъпа, „Скорпион“. Ако не беше, още щяхме да я търсим. Предполагам, че я е зарязала там веднага след инцидента.

— Може би можем да мислим за нещо друго освен този инцидент. Чувствам, че животът ми се превръща в полицейски доклад. И какво точно се очаква от нас да правим сега? — Не бях яла много от мексиканската храна и вече усещах виното. — Тя успя да се крие тринайсет години. Никой не е по-хитър от нея. Ако иска да изчезне, със сигурност знае как да го направи. По-умна е от всички нас.

— Не е.

— Така ми се струва.

— Пак ще ѝ потребват пари. С колкото и да разполага, те няма да ѝ стигнат до края на живота. Не и с нейния начин и маниер на придвижване. — Бентън се отпусна назад в неговата част на шезлонга и когато топлият влажен въздух се раздвижи, долових парфюма му. — Но е факт, че ще трябва вечно да сме нащрек.

— Ако не е тя, ще е някой друг.

— Оптимистка както винаги. — Той се обърна и ме целуна. Усетих вкуса на вино по езика му.

— Марино трябва да отведе майка ми у дома. Трябва да им кажем лека нощ. — Свалих крака си на плочките, но не пренесох тежестта си и върху него.

Бентън ме прегърна и аз закуцуках, докато той ми помагаше да вляза. Проклетата проходилка беше паркирана точно от вътрешната страна на плъзгащата се врата, където Сок дремеше на хладния мрамор. Хванах дръжките ѝ и я подкарах към Деси, който пак пищеше. Малките му крачета препускаха. Чух го как извика, когато Луси го сграбчи и го вдигна над главата си. Той махаше с ръце и крака.

— Тя мрази деца — казах на Марино.

Той беше в торбести шорти, хавайска риза и чехли. Не се беше бръснал от дни.

— Гадно е да си шофьорът за вечерта. — Държеше демонстративно ключовете от колата.

След това се чу друг звук, пускане на вода в тоалетната в дъното на коридора, дълга пауза и после вратата бавно се отвори. Бялата коса на майка ми приличаше на ореол под ярката светлина, която се разливаше и извън стаята, но в нея нямаше нищо ангелско. Тя започна да бута своята проходилка към мен.

— Така ти се пада, когато проявяваш неуважение — започна тя, докато се приближаваше. — Когато беше на годините на Деси, се смееше на старите хора, които идваха в магазина на баща ти с бастуните си. И ето сега какво ти се случи.

— Никога не съм правила подобно нещо — отвърнах, но това не помогна. — Деси, не я слушай.

Той и без това не я слушаше. Луси го разнасяше във въздуха из стаята, а Джанет ги гледаше от дивана, облечена в памучна риза и удобни панталони, хубава и спокойна както винаги. Тя срещна погледа ми и се усмихна, защото и двете знаехме какво се случва. Майка ми настойчиво се взря в мен, огледа ме от главата до петите и направи нов коментар. Очите ѝ бяха помътнели и изглеждаха по-големи иззад очилата. Беше окапала с доматиен сос роклята си, една от много ѝ във флорален десен и подгъв, който изглеждаше неравен, заради начина по който се привеждаше. Приличаше на оръжие, което се кани да стреля.

— Кейти? — Когато ме наричаше така, знаех какво следва. — Дороти с радост ще приеме Деси и мисля, че е по-добра идея да иде при нея, отколкото да е около всичките тези жени. Хубаво е да има мъж наоколо. Едно момче се нуждае от мъжко присъствие.

Дороти, майката на Луси, единствената ми сестра, разбира се, не беше тук. Дори не бях сигурна, че е разбрала какво точно се е случило. Тя знаеше, че съм била ранена. Но попита дали пак ще мога да нося къси панталони.

— Страхотна идея, бабо — каза Луси, докато сваляше Деси на пода. Бузките му бяха порозовели. — Тя свърши такава невероятна работа с мен и имаше толкова много мъже, че не можах да ги запомня всичките.

— Това беше грубо, Луси. — Майка ми се приближи към нея. Ако бях научила нещо от наблюденията си, то беше, че никога няма да използвам проходилката като оръжие. — Трябва да се засрамиш, че си толкова разголена. Тези тесни шорти са неприлични. Носиш ли сутиен?

Луси се направи, че ще си вдигне блузата, за да провери и Марино се изкиска.

— Готова ли си да си тръгваш, мамо? Марино с радост ще те закара.

— Добре тогава. Питате ме вече за трети път. Знам кога не съм желана. Нямам представа защо изобщо ме покани. — Тя затътри крака и забута проходилката си към вратата, където я чакаше Марино, за да я отвори пред нея.

— Хайде, бабче. Аз съм твоят шофьор. Надявам се, че не очакваш да нося една от онези шибани контешки шапки.

— Ще ти измия устата със сапун!

— Чувал съм те достатъчно пъти да псуваш. — Той задържа вратата, докато тя мине. Двамата излязоха в коридора и той натисна копчето на асансьора.

Сок се бе събудил и скимтеше. Проходилката ми го плашеше.

— Дори не знам такива мръсни думи като твоите — каза майка ми.

— Тогава как разбра какво казах? Видя ли? Затова съм такъв добър детектив.

Изчаках ги да тръгнат и чак тогава затворих вратата. Луси и Джанет казаха на Деси, че е време да си мие зъбите. Той се втурна към мен и ме прегърна, после изгледа Бентън малко изпитателно.

— Лека нощ, господин Бентли — каза той. — И аз ще стана агент на ФБР някой ден.

И те тръгнаха по коридора.

— Мисля, че трябва да си вземем останалото вино в леглото, господин Бентли. — Бутнах проходилката си и си представих как майка ми го прави с нейната.

Започнах да се смея. Толкова силно, че не можех да продължа. Тогава Бентън ми помогна да стигна до голямата спалня, чийто френски прозорец бе напълно отворен и хладният бриз струеше вътре. Огромната луна бе надвиснала ниско и се отразяваше във вълните. Яхтите бяха наизлезли, някои приличаха на малки градчета върху водата. Виждах как примигват белите и червените светлини на далечните самолети, които излитаха и кацаха в Маями. Заслушах се в ритъма на прибой. Той въздишаше дълбоко като живо същество. Сок пак изскимтя, когато паркирах проходилката, и се отпусна на пода.

— О, за бога, нищо няма да ти направя. Не бъди толкова драматичен — казах му. — Извинявай, че не се справих по-добре — казах на Бентън, докато се отпусках на леглото. Сок скачаше.

Бентън разкопча ризата си и подреди възглавниците зад мен. Сякаш отново бях там, откъдето тръгнах — на двойния шезлонг.

— Срам ме, че не се справих по-добре — казах му. — Каквото и да ми разправяш, тя беше точно под носа ми и аз я оставих да ме докопа.

— Не е така. Ти ѝ разряза лицето и вероятно спаси и двама ни. — Повтори го за сетен път, докато седеше по боксерки на леглото до мен. — Ти си най-страхотната личност, която познавам. Не се паникьосваш. И тогава не го направи и това е разликата между теб и почти всички останали. Никога не го забравяй.

— Не оправих нещата. Нищо не е наред, Бентън.

— Никога не можем да ги оправим. Никой не може. Не си само ти. Може би никога нищо не успяваме да свършим. Не знам какво му става на Сок тази вечер. Не се отлепя от мен.

— Може би защото Луси тичаше наоколо като десетгодишна. Сок не е свикнал на толкова шум. Свикнал е да се върти около двама кротки хора. Няма да им казвам имената.

— Обичам те, Кей.

Посегнах към лампата. Угасих я и го чух.

ЩРАК.

Издание:

Автор: Патриша Корнуел

Заглавие: Тихият палач

Преводач: Елена Кодинова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 21.12.2015 г.

Редактор: Саша Попова

ISBN: 978-954-655-649-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5583>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.